

Tarot

✦ Lá Bài Để Ngó ✦

CHƯƠNG NHÌM NHÌM
NGOẠI TỬ ĐỂ NGÓ

HOA HUYỀN
HUYỀN HUYỀN

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1: Đường Huy Xui Xẻo

Chương 2: Thế Giới Của Thi Thường Vân

Chương 2: Thế Giới Của Thi Thường Vân (2)

Chương 3: Hai Bóng Hồng Trên Tháp

Chương 3: Hai Bóng Hồng Trên Tháp (2)

Chương 4: Đỉnh Sức Mạnh

Chương 5: Chân Tướng Thầy Tư Tế

Vĩ Thanh

TAROT LÁ BÀI ĐẾ NGỎ

Chương Nhiệm Nhiệm
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Type: MÈU

"Lại nữa rồi! Lại thêm một cái xác nữa!"

Đỗ Xuân Hiếu đứng bên bờ sông Hoàng Phố, tay cầm nửa cái bánh rán gặm dở, vụn bánh trong miệng theo nước bọt phun ra, dính đầy lên cổ chiếc áo dạ xám kiểu Tây. Tay áo len cũng bị xoắn, mấy sợi len đứt bay phất phơ trong gió. Mấy bà bác ôm miệng vẽ mặt kinh hoàng, thẳng ranh ăn mày đi đôi giày da rách bươm độn chặt giấy báo nhe nhớn nhảy loi choi bên cạnh, gã trai trông có vẻ gan dạ nép trốn đằng sau rụt rè thò đầu ra nhìn.

"Cậu đoán xem trong số những người kia kẻ nào là cánh săn tin?" Đỗ Xuân Hiếu huých cánh tay Hạ Băng, môi cô gập thời tiết mùa thu hanh khô nứt nẻ đến tróc cả da, chốc chốc lại phải thè lưỡi liếm.

Hạ Băng chỉ một tên lùn đứng cách xa cái đôn đá gần bờ sông, da dẻ vàng vọt, mũi lưỡi trai đội sùm sụp, che kín cả đôi con mắt. Rồi lại chỉ sang Đỗ Xuân Hiếu, ngón tay trở suýt chút nữa xia vào trán cô. Đỗ Xuân Hiếu vì muốn học đòi kiểu Tây, đã đến hẳn tiệm Hoa Hồng Đỏ cắt đầu học sinh mái bằng, tiếc là trái chuốt qua loa, ngọn tóc cái cụp cái vênh, khuôn mặt đáng lẽ phải trẻ trung ra giờ trông lại già nua gập bội.

Đỗ Xuân Hiếu tóm lấy ngón trở của Hạ Băng, bực bội "hừ" một tiếng, rồi tiếp tục nhìn cái xác đang trôi trên sông.

Những xác chết ấy đều trắng hếu, dập dềnh trên mặt nước lững lờ trôi xuống hạ lưu, hai chân hơi tách ra, mái tóc dài rủ sang hai bên, xõa tung như rong rêu, vì cái xác úp nên chỉ trông thấy cặp lông xanh mét, không

phân biệt nổi nam hay nữ. Nhưng Đỗ Xuân Hiếu rút ra một quân Nữ tư tể, cười bảo: "Lại là hồn nam đoán mệnh, mấy ngày liền nhìn lăm "chim" quá đi."

Hạ Băng lập tức đỏ bừng mặt, tức tối nói: "ý cậu là, cậu nhìn nhiều "chim" rồi, đã mắt rồi, nên muốn tôi xem cái khác chứ gì?"

"Xem cái khác là cái gì?" Cô đột ngột ghé khuôn miệng nồng nặc mùi khói thuốc sát vào tai anh, phá lên cười xảo trá.

Anh không đáp trả, chỉ đưa tay đẩy gọng kính, cổ đỏ dừ như tôm luộc. Không hiểu vì sao, từ khi tới Thượng Hải, Đỗ Xuân Hiếu tuy vẫn giữ bộ dạng lôi thôi lếch thếch nhưng tự nhiên lại tăng thêm vài phần gợi cảm, đây là điều anh chưa từng cảm nhận được khi ở trấn Thanh Vân. Cô dường như bẩm sinh đã thuộc về thế giới phồn hoa đô hội, có bất cần thế nào cũng vẫn hòa mình vào phong cảnh ấy, trái lại chẳng ăn nhập gì với chốn tiểu trấn quê mùa. Điều anh thích ở cô chính là kiểu yêu ghét rõ ràng lại biết vừa biết đủ, song đằng sau ẩn giấu những ngọn nguồn đen tối, biến ảo khôn lường như lá bài trong tay cô vậy.

Trong nửa tháng đầu đến Thượng Hải, thú vui duy nhất của hai người là đứng bên bờ sông Hoàng Phố ngắm xác chết. Vì thuê trọ ở trong khu Thạch Khố Môn, chủ nhà lúc nào cũng nghi ngờ bọn họ giả nhân giả ngãi non vợ chồng, khổ nỗi không nắm được bằng chứng, đành nể mặt "ông bác Tiên" mà cho thuê. Dù vậy bà ta vẫn căn dặn tay thợ may Lý ở sát vách để ý coi chừng, tựa hồ đã lập tức quy chụp họ là đôi mèο mả gà đồng. Được cái Đỗ Xuân Hiếu chẳng hề bận tâm, dăm ba hôm lại đi kiếm tay thợ may kia buôn chuyện, đọc ké báo nhà hàng xóm, từ đó mới biết trên sông Hoàng Phố nổi lên một bãi xác chết, đã thành cảnh quan "tráng lệ" của thành phố không thể bỏ lỡ nên khăng khăng kéo Hạ Băng đi xem mấy lần.

Hơn mười ngày nay, xác trôi trên sông đã lên tới con số năm mươi bảy, đều từ thượng lưu trôi xuống vào khoảng bảy tám giờ sáng, mình trần trụi,

cái ngửa mặt lên trời cái úp mặt xuống nước, xương sườn gaawy nhằng nhô hết cả lên. Đỗ Xuân Hiếu hăng ngày nắm chặt lá bài Thần chết trong lòng bàn tay, ngồi ám quẻ quán cà phê ngoài trời trên đường Hà Phi. Hạ Băng cầm cốc đồ uống nóng trong tay, nhưng cứ lần nữa không nhấp miệng, chỉ đợi Đỗ Xuân Hiếu rút bài.

"Ở đây xác chết đã thành họa như thế, hay cậu cũng hành nghề thám tử tư luôn đi. Cậu xem lá bài này, Công lý xuôi, chính là cần cậu hành hiệp trượng nghĩa đấy. Còn Hoàng hậu ngược kia ám chỉ sắp tới mỗi giao thiệp với nữ giới của cậu sẽ phong phú thêm, trở vận đào hoa, tốt số không để đâu cho hết! Còn nữa còn nữa, lá tương lai lại là Chiến xa xuôi, đáng vui đáng mừng, vụ án xác nổi trên sông Hoàng Phố này phải đợi dừng sĩ giữa đường thấy chuyện bất bình là cậu ra tay phá án rồi."

Đỗ Xuân Hiếu liền thoáng vung vít làm máu nóng trong người Hạ Băng sôi lên sùng sục, chỉ muốn đi đăng ký ngay giấy phép thám tử tư. Hiềm nỗi khu tô giới Pháp không lắm quy củ nhưng đều phải dùng tiền tạp quan hệ, huống hồ thế lực Hồng Bang rất lớn, muốn lôi kéo mấy tay mật thám đều phải trông sắc mặt chúng, nghĩ đến đây, anh không khỏi lúng túng ra mặt.

Đỗ Xuân Hiếu đương nhiên biết tông điều anh lo ngại, vội cười bảo: "Tìm trong túi quần cậu xem có cái gì thế?"

Anh lục túi quần, lôi ra được một xấp giấy bạc, đang định gạn hỏi thì cô đã chặn họng: "Không cần hỏi nguồn gốc, dù gì cũng chẳng minh bạch lắm đâu."

Hạ Băng nghe xong không khỏi bật cười: "Phàm những gì cậu dám nói trắng ra là không minh bạch thì nhất định cả đời cũng chẳng truy nổi nguồn gốc, tôi đương nhiên không cần hỏi làm gì. Có điều vụ án xác nổi này, tôi mà phá được thể nào cũng trở thành kỳ nhân số một làm chấn động cả bến Thượng Hải cho xem. Chúng ta mới tới đây, vẫn còn bị khinh rẻ vì là người ngoại tỉnh, lấy đâu ra bản lĩnh đi làm chuyện..."

Lời còn chưa dứt, Đỗ Xuân Hiếu đã áp thẳng lá bài Chiến xa lên môi Hạ Băng: "Phí lời, đi tìm chứng cứ rồi mau mở hàng thôi. Với cả chuyện xác nổi này, nếu gặp đúng thời cơ thì thế nào cũng rơi lên đầu tôi với cậu, chuẩn bị trước không thừa đâu."

Hạ Băng chỉ đành dán miệng lên lá Chiến xa ấy, không chất vấn thêm nửa lời.

Về phần mình, Đỗ Xuân Hiếu vô cùng hào hứng, thời nào cũng thế, người tìm đến nhờ cậy thám tử tư đa phần không phải những phu nhân nhà giàu muốn điều tra đức ông chồng liêu có ra ngoài lãng nhãng, thì là các bà vợ bé lo mình bị ruồng bỏ, hay các cô vũ nữ muốn sớm ngày trèo lên cành cao mong tìm hiểu cận kề về mấy vị đại gia, làm sao mà không qua lại nhiều với phụ nữ cho được? Đây đúng là cái cây rụng tiền. Còn bọn họ có thể phá vụ án xác nổi này không thì phải dựa cả vào phán đoán chủ quan của cô thôi. Có điều trông thấy các xác kia đầu bù tóc rối, như chưa bao giờ được cắt tóc tai, hơn mười ngày nay cũng không hề thấy nhân thân đến nhận xác, cách giải thích duy nhất chính là những người chết đó đều là phường ăn mày lưu manh, sớm đã chẳng còn ai thân thích. Sự sống chết của những người này xưa nay đều không được ai đếm xia, phòng cảnh sát cũng không đời nào để tâm, trái lại giới thám tử xuất thân giang hồ, làm việc âm thầm gọn nhẹ, lại dễ bắt tay điều tra nhất.

"Một sách, hiệu sách Hoang Đường của tôi sẽ mở cùng văn phòng thám tử tư của cậu, giả thần giả quỷ gạt tiền bói toán cũng là một cách làm ăn mà!"

"Ở đây ai mà biết trò quỷ ấy của cậu chứ?" Hạ Băng hậm hực.

"Tay thợ may Lý mồm loa kia biết chẳng phải được rồi sao?"

Đỗ Xuân Hiếu nhăn mũi hăm hè, cặp mắt sáng lên như sao, phút chốc đã trở thành một "mỹ nhân" tự tin chẳng còn mây may kịch cỡm.

TAROT LÁ BÀI ĐẾ NGỎ

Chương Nhiệm Nhiệm
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đường Huy Xui Xẻo

Type-er: MÈU

1.

Mỗi lần chị Yến nhấp ngụm trà, da đầu Hạ Băng lại lạnh buốt, chỉ sợ chị ta quăng chén vào tường bất cứ lúc nào. Trà này là do Đỗ Xuân Hiếu mua về, lá trà xoàng nhất, lại thêm ly trà thường xuyên bị cô dùng pha sữa đặc, rửa rồi cũng không sạch hẳn, vì vậy nếu đổi lại lúc bình thường, anh nhất định không đời nào đem ra tiếp khách. Duy có lần này, người khách xuất hiện quá đường đột, lại là mối làm ăn đầu tiên từ khi khai trương văn phòng thám tử, nên anh cứ cuống cả lên.

Đỗ Xuân Hiếu vẫn đang nằm ngả ngốn trên chiếc xô pha dài da thuộc cổ lỗ bên cạnh giả vờ ngủ gật, hai chân vắt vẻo gác lên tay ghế, nhưng mắt lại mở hé hé, bởi vị khách nữ này quả thực đã thu hút sự chú ý của cô. Chị Yến mặc chiếc áo kiểu Tây màu đỏ nhưng kết hợp cùng chân váy bó sát, chân đi đôi giày cao gót màu đỏ tươi nạm đầy pha lê rất hợp với chiếc ghim cài áo hình thiên nga trước ngực; đầu đội mũ bê rê đen tuyền, cầm ba chiếc long chim bóng mượt vươn cao vút, mái tóc uốn bóng loáng cột chặt; cặp mắt nhìn nheo dưới lớp tóc mái cong cong như có độ, quét đến đâu nhìn thấu đến đấy, vì nếp nhăn bên khóe miệng chi chít, son môi theo đó mà nhòe nhoẹt ra nên uống trà cũng rất bất tiện.

Thế nhưng Hạ Băng vẫn bồn chồn lo lắng, chị Yến mở hàng cho anh, hơn nữa vụ làm ăn này còn không hề nhỏ, yêu cầu anh tìm một vũ nữ nổi tiếng có nghệ danh Bướm Bướm Nhỏ. Bướm Bướm Nhỏ tên thật là Quan Thục Mai, năm nay vừa tròn mười chín, dáng người thướt tha, nói giọng

Bắc Giang Tô, nhưng vì lẫn lộn lâu năm ở chốn phong trần nên giọng Thượng Hải nói cũng rất sỏi, người bình thường nghe hiếm khi nhận ra. Ảnh chụp được đặt trước mặt Hạ Băng, quả nhiên là một cô gái thanh tú mà xanh môi đỏ, trang điểm không quá đậm, hai lúm đồng tiền lõm sâu như muốn chìm người ra say ngất trong đó.

"Chính là cô ta, tìm thấy rồi chỉ cần cho chúng tôi biết cô ta ở đâu là được. Trả trước ba trăm tệ tiền đặt cọc, xong xuôi trả tiếp ba trăm nữa, cậu xem có được không?" Chị Yến mặt khó đăm đăm, được cái chi tiền rất rộng tay.

"Để tôi xem nào." Đỗ Xuân Hiếu rốt cuộc không nhịn nổi nữa, thành linh ngồi bật dậy khỏi xô pha, rảo bước tới trước bàn làm việc của Hạ Băng, cầm tấm ảnh lên.

Chị Yến không hề chấp nhất, thản nhiên mở túi xách lấy thuốc lá ra hút, Đỗ Xuân Hiếu chớp thời cơ xin luôn một điếu, hai người phụ nữ nhờ thế bốn mắt nhìn nhau, thoáng chốc đều nảy sinh thiện cảm vì cùng chung sở thích.

"Cô ta biến mất từ bao giờ? Trước đây có từng nhắc đến chuyện về thăm quê hay cưới xin gì không? Có tình nhân không?" Hạ Băng cố gắng ra vẻ chuyên nghiệp, gọng kính cũng lựa loại thời thượng nhất, tuy đeo lên mặt tướng mạo vẫn không đẹp lên tí nào.

"Từ nửa tháng trước, tự nhiên một ngày không thấy đi làm nữa, tới chỗ cô ta tìm cũng không thấy người đâu, cả mấy bộ đồ môi trong tủ quần áo lẫn mấy đôi giày đều biến mất, giống như đột ngột có việc phải đi xa vậy. Nhưng mà cậu cũng biết đấy, mấy cô ở Bạch Lạc Môn đâu thể nói tới là tới, muốn đi là đi, kiếm đầy tiền rồi trở mặt không nhận người thì đâu có được. Hơn nữa, có tận mấy ông chủ đã chấm cô ta, dù cô ta không đến cũng phải bàn giao lại chứ?" Nhắc đến từ "bàn giao" chị Yến bất giác rít mạnh hơi thuốc.

"Trước khi cô ta mất tích có chuyện gì khác lạ không? Ví dụ bập vào đàn ông rồi để lộ lời ong tiếng ve muốn hoàn lương?" Hạ Băng vẫn rất nghiêm túc đẩy gọng kính lên, không ngừng ghi chép vào quyển sổ nhỏ cầm trên tay.

Chị Yến cười khẩy, liếc xéo anh: "Cậu có biết hoàn lương là thế nào không? Tưởng thực sự muốn hoàn là hoàn được chắc? Cũng phải xem tình thế có ổn không chứ? Con ranh đó đang è cổ gánh nợ, có muốn chạy các chủ nợ cũng dễ mà để cho chạy đấy, Vậy nên phải mau chóng tìm ra cô ta, nói cho tôi biết ở chỗ nào là được, việc còn lại cậu không cần hỏi nhiều."

Đến đây, Đỗ Xuân Hiếu thành linh chĩa ra trước mặt chị Yến bộ bài tarot phẳng phiu mới toánh, cười giả lả: "Chỗ chúng tôi còn tặng kèm dịch vụ xem nói nữa, chị có muốn làm một quẻ không? Miễn phí."

Chị Yến trông thấy bộ bài thì toét miệng cười: "Cái món này trước kia tôi từng chơi với mấy người Tây rồi, cũng chuẩn ra phết."

"Chị muốn xem gì?"

"Điều này mà còn phải hỏi sao?" Chị Yến xoay nghiêng người ngồi xuống, nhìn Đỗ Xuân Hiếu đầy hứng thú.

Vẫn là hai mươi hai "người bạn cũ", chị Yến thành thạo tráo qua bài, đẩy lại cho Đỗ Xuân Hiếu. Đỗ Xuân Hiếu chia bài làm ba chồng rồi gộp cả lại, trải dài theo chiều kim đồng hồ, đoạn rút ra bốn lá, xếp thành hình thoi.

Lá quá khứ: Sức mạnh ngược.

"Ồ, quả nhiên đều xuất thân bản hàn, sớm muốn cũng làm cái nghề không ngãng được mặt... à nhầm, phơi mặt ra ngoài." Đỗ Xuân Hiếu vừa nói đến đây, chị Yến đã phả một luồng khói vào lá Sức mạnh kia, nói đốp: "Cái gì mà không ngãng được mặt? Cô này trông thì có vẻ tân thời mà đầu óc vẫn còn phong kiến thật đấy."

Đỗ Xuân Hiếu không cãi trả, quả thực lời vừa nói ra miệng cô đã thấy khó xử rồi, đành tiếp tục lật bài.

Lá hiện tại: Mặt trăng xuôi, Ác quỷ xuôi.

Đỗ Xuân Hiếu nói: "Bài này ra khéo quá, đều ám chỉ một chữ "lừa". Mặt trăng mang tính âm, rất sáng mà cũng rất mơ hồ, ám chỉ đàn bà bày trò gian dối. Lá Ác quỷ lạ càng lành ít dữ nhiều! Chứng tỏ cô Bướm Bướm Nhỏ kia hiện đang gặp nguy hiểm, có khi..."

"Có khi làm sao?" Người hỏi không phải chị Yến mà lại là Hạ Băng, hai tay anh đã nắn bóp khuôn mặt không khác gì cái bánh mì.

"Có khi không phải tự nguyện bỏ đi, mà là bị người ra cường ép bắt đi cũng chưa biết chừng."

Đỗ Xuân Hiếu lật lá bài tương lai: Bánh xe định mệnh xuôi.

"Muốn giúp chị tìm người này, bảng giá phải tăng gấp đôi."

Không khí bỗng chốc đông cứng, ba người đều không ai nói lời nào, Hạ Băng bần chồn đến vã mồ hôi, sợ mỗi làm ăn vì chuyện này mà vượt khỏi tay. Đỗ Xuân Hiếu thì háms tiền, chỉ tính tới chuyện tối nay có thể sang nhà hàng Tây phố đối diện ăn bít tết tái. Trái lại chị Yến trông có vẻ đang cân nhắc quyết định. Hồi lâu sau chị ta gật đầu, mở bóp da, lấy ra một xấp giấy bạc, đẩy tới bên tay Đỗ Xuân Hiếu.

"Cô cầm lấy, chuyện này nhờ cả vào cô."

Ý rõ ràng rành rành, chuyện tìm người từ giờ đã trở thành nhiệm vụ của Đỗ Xuân Hiếu.

Chị Yến đứng dậy, mùi nước hoa lẫn với mùi khói thuốc Marlboro cay nồng từng chập sượt qua mũi Hạ Băng. Cặp mông bó chặt nẩy lên nẩy

xuống, nhưng vẫn lảng máng trông ra phong thái một thời làm "gái vũ trường".

"Không ngờ cậu xỏ bữa một tràng mà cũng kiếm được thêm cơm cho chúng ta nữa." Hạ Băng vỗ tay cười lớn, gộp mấy xấp tiền lại với nhau. Tình hình hai người hiện giờ thực sự khó khăn, chỉ là không ai muốn nói trắng ra thôi, Đỗ Xuân Hiếu bình thường mỗi ngày chỉ dám ăn một bữa, dành tiền mua thuốc hút.

"May mà chị ra mới đi nhờ chuyện kiểu này lần đầu nên còn chưa có kinh nghiệm, nói năng chốc chốc lại để lộ ẩn ý then chốt." Cô cười hì hì choàng lên người cái áo khoác ngoài nhả nhúm, chuẩn bị cùng Hạ Băng đi đánh một bữa thịnh soạn.

"Ẩn ý gì cơ?" Hạ Băng lập tức có phần bối rối, nhưng vẫn quyết phải hỏi cho rõ ràng.

Cô cười nói: "Cậu không nghe chị ta nhắc đến từ "đồ mồi" à? Bảo Bướm Bướm Nhỏ không thấy ở nhà, đồ mồi cũng thiếu vài bộ. Đồ mồi này chắc là mấy bộ cô ta chỉ mặc khi tới làm việc ở vũ trường, nếu đột nhiên chuẩn đi thì đâu cần đến mấy bộ váy áo long trọng như thế? Chọn những thứ nhẹ nhàng thường mặc mang đi mới phải chứ".

Anh gật đầu phụ họa: "Nói không sai. Nhưng nhờ đâu chị Yến cũng nói dối thì sao?"

"Chỉ có hai khả năng, một là nói dối, thực ra chị ta biết Bướm Bướm Nhỏ từ mình bỏ trốn, nhưng không biết đã chạy tới đâu, đành phải nhờ chúng ta tìm giúp, chuyện thiếu mất mấy bộ đồ mồi chỉ là mới bịa ra; hai là chị ta nói thật, vậy thì Bướm Bướm Nhỏ nhất định đang gặp nguy hiểm, có người đã sắp xếp lại chỗ ở của cô ấy để che giấu sự thật, không ngờ để lộ ra sơ hở này."

"Thế sao vừa nãy cậu lại nói với chị Yến là Bướm Bướm Nhỏ bị người ta bắt cóc? Còn chắc như đinh đóng cột nữa chứ."

Cô cười hềnh hếch, đáp lời: "Vì giày, chị ta bảo thiếu mất cả mấy đôi giày, chỉ có phụ nữ mới chú ý đến giày dép, nếu chị ta không tới giá giày kiểm tra thì không thể nghĩ ra được, nếu là bịa chuyện thì bịa thế cũng hơi kỹ."

Hạ Băng lập tức câm nín, đành kéo cô tiến thẳng tới nhà hàng Tây.

Nơi ở của Bướm Bướm Nhỏ cũng nằm trong ngõ nhỏ, tuy đang tiết thu không khí dịu mát, nhưng sào phơi quần áo gác ngang gác dọc trên đầu, tầng tầng lớp lớp tã lót, áo dài, áo khoác, xườn xám ướt rượt được phơi ra, nên có thể nghĩ thấy hơi ẩm trong không khí, Vừa vào cửa liền thấy đồ đạc trong nhà đều được làm từ gỗ lin, có điều bề mặt mốc meo, mỗi ngăn kéo mở ra đều có mùi búi giẻ ướt. Tủ quần áo đựng mấy bộ đồ mỗi được nhắc đến vừa mở ra đã thấy mùi ẩm mùi mốc xộc vào mũi, bên trong ngồn ngộn đủ loại trang sức. Đỗ Xuân Hiếu thọc tay vào khoảng một vòng, mấy chuỗi ngọc trai giả lách cách rơi xuống, lại quay ra sờ bệ cửa sổ cũng thấy ẩm nước. Hạ Băng vội vàng gọi chủ nhà tới, người này là một ông già gầy quắt queo, tầm trên dưới năm mươi, lưng còng, mặc áo khoác ngắn màu mận chín cùng quần ống rộng, tay cầm một ấm trà nhỏ bằng ly rượu. Nghe chủ nhà nói, vị khách nữ thuê nhà đã không về đây gần mười năm ngày, lần cuối cùng gặp cô ta, cô ta uống say khướt, nửa đêm canh ba đập cửa ầm ỉ, kêu là rơi mất chìa khóa. Ông ta không còn cách nào đành dậy mở cửa cho cô ta, tiện đổ bô tiểu.

"Cô ấy về một mình chứ?" Hạ Băng nhặt lên một đôi bông tay ngọc trai rơi ra từ tủ quần áo, trầm ngâm như nghĩ ngợi gì đó.

"Một mình." Chủ nhà nói chắc như đinh đóng cột. "Nhưng lúc cô ta đập cửa tôi có nghe tiếng xe hơi chạy qua. Anh cũng biết đấy, mấy cô làm cái nghề này thế nào chả có chuyện như vậy, cũng chẳng phải lần đầu nên tôi

không để ý lắm. Song lúc ra mở cửa cho cô Quan, thấy cô ta có một mình tôi còn ngạc nhiên nữa kìa, nghĩ bụng sao hôm nay trở trời thế này, có mỗi là không làm. Kết quả đến tối giờ ăn tối ngày hôm sau vẫn không thấy cô ta ló mặt ra ngoài, bình thường cái giờ ấy cô ta hay ra ngoài ăn tối mà."

Đỗ Xuân Hiếu rụt cổ lại từ khung cửa sổ, nhìn trừng trừng lão chủ nhà, quát: "Hạ Băng, mau dúm cho ông ta mấy đồng bạc, để ông ta nói thật chút xem!"

"Ấy ấy ấy! Cô này ăn nói kiểu gì thế? Sao cô biết tôi không nói thật?" Chủ nhà ôm sát ấm trà vào trước ngực, lập tức đỏ dừ cổ.

Hạ Băng vội nhét cho ông ta năm đồng, cười bảo: "Bà cô này bị khùng đấy, bác đừng để ý đến cô ta, bác nhớ kỹ lại xem, rốt cuộc ngày hôm đó đã nghe thấy động tĩnh gì?"

Ông chủ nhà bĩu môi, nhắc ấm trà lên, chèn tờ tiền giấy xuống đáy ấm, ngượng nghịu nói: "Hình như hôm ấy... tôi không nhìn rõ đâu nhé, nhưng nhìn như có một người đàn ông theo cô ta đi vào, không nhìn rõ, chỉ lướt qua thôi, không nhìn rõ, thật sự là không rõ đâu!"

Đỗ Xuân Hiếu đột ngột nhảy phắt lên từ bệ cửa sổ, gí khuôn mặt bóng nhẫy dầu vì phơi nắng thu lại gần ông ta: "Người đàn ông đó trông như thế nào? Mặc quần áo kiểu gì?"

"Không nhìn rõ, chỉ thấy đầu hình như đội mũ sùm sụp, mặt mũi giấy dưới mũ nên là..."

"Ông bác này, tôi nói ông nghe lần sau nói dối thì đừng có bảo nghe thấy tiếng xe hơi nhé, con ngõ hẹp thế này, dẫu có đi xe cũng phải đỗ ở tít ngoài mặt đường, ông bác có mơ ngủ hay không cũng không nghe nổi đâu."

Dứt lời, cô liền đẩy Hạ Băng đi ra, vừa ra đến ngoài bèn ngẩng đầu thờ hắt ra mấy hơi qua lớp vải ấm ngồn ngộn trên sào phơi quần áo.

Hạ Băng tò mò, hỏi cô làm sao, Đỗ Xuân Hiểu nhú mày xòe lòng bàn tay, lầm bầm: "Tên gốc nhà cậu, vụ lần này lành ít dữ nhiều, tiếp theo cậu nhất định phải cẩn thận đấy!"

Trong lòng bàn tay cô chính là đôi bông tai ngọc trai giả ban nãy vừa rơi xuống sàn.

Một con sẻ xám nhảy lên từ sào phơi, dang cánh bay vút, vẽ nên một vòng cung màu đen nhạt trên nền trời.

2.

Từ hai năm trước, Hình Chí Cương đã định trao lại Bách Lạc Môn cho chị Yến, gã thậm chí còn tính không lấp phần, chỉ muốn giao phoscho chị tâm huyết cả đời của mình, coi như hoàn thành một tâm nguyện. Nhưng chị khăng khăng không nhận, nói ông chủ Hình sang quý hơn người, mắt tay kiếm tiền, các chị em dưới trướng mới có thể yên tâm ở lại đây làm ăn, một khi chuyển nhượng vũ trường, cái tài vận ấy cũng chuyển theo, sao còn dùng được nữa. Gã ôm siết lấy chị, muốn nhấn chìm cả người mình vào cơ thể chị, nhưng chị vùng ra, xòe bàn tay phải, cười bảo: "Nhìn thấy chưa? Lòng bàn tay em mỏng thế này, có nhiều thứ không thể nắm chắc được." Gã lập tức thấy lòng mình đau nhói, lại càng ôm chị chặt hơn.

Chị là như thế, thích tỏ ra không mong cầu gì trước mặt gã. Phụ nữ đến độ tuổi này, bảo bồi duy nhất có thể trói chặt đàn ông chính là "cam chịu", thái độ tiêu cực này thường để lộ phong vận xưa kia, càng dễ khiến người ta liên tưởng. Ẩn giấu trong sự yếu đuối của chị chính là sức mạnh, vì vậy Hình Chí Cương kém chị mười tuổi mới có thể yêu chiều chị nhường ấy, nghe lời chị nhường ấy. Dù biết gã cũng ít nhiều lén lút qua lại với mấy ả vũ nữ khác, nhưng chị không hề nổi cáu, hoặc vờ như không hề nổi cáu, vì chị biết có giận dữ cũng chẳng tác dụng gì, khắp Thượng Hải phần hoa đô hội này không phải mỹ nhân thì là nam nhân, đây là một định lý, chị đã đến cái giai đoạn không thể thua được nữa.

Quan Thục Mai...

Cái tên này vừa nảy ra trong đầu, chị Yến liền hoảng sợ cực độ, đôi mắt phượng ngọt lịm người ấy, hai lúm đồng tiền sâu tựa chốn u minh ấy, lại là cơn ác mộng của chị. Hình Chí Cương từng nói, loại đàn bà như thế ở lại Bách Lạc Môn, sớm muộn gì cũng thành tai họa, muốn yên thì mau đuổi cho sớm. Nhưng có thể nào chị cũng không thể mở miệng nói ra câu đó, vì vẫn phải trông vào cô ta lôi kéo khách quý. Cô ta giống như sinh ra để làm cái nghề này, từ dáng nhảy đến điệu bộ châm xì gà đều rung động lòng người, điệu đàn ỏn ẻn, nên nhận được rất nhiều "bố nuôi", mấy ông "bố nuôi" này đều là bát cơm của Bách Lạc Môn, vì vậy chị vẫn nghiêng răng nghiêng lợi bảo vệ cô ta.

"Em đúng là đàn bà, chỉ thấy cái lợi trước mắt, Bách Lạc Môn đã qua bao đời vũ nữ rồi? Có cô ả nào đến đây mà lụn bại không? Tìm một cô em ngon nghề khác là được mà!"

Hình Chí Cương thường cứng miệng nói vật, nhưng chị bỏ ngoài tai. Trong đám "bố nuôi" của Bướm Bướm Nhỏ có Tần Á Triết nhị đương gia Hồng Bang, là nhân vật không thể dây vào; thêm nữa Bướm Bướm Nhỏ tuy xác xược, nhưng không phải hạng lén lút bày mưu, còn thật thà hơn nhiều vũ nữ hạng hai miệng cười giả lả bụng bồ dao găm. Chỉ đáng tiếc tính khí cô ta quá nóng nảy, đôi ba bữa lại gây chuyện, lần đó còn cào rách quai hàm Mễ Lộ Lộ, một vũ nữ hạng nhất vẫn hay ganh đua với cô ta, rồi khẳng không chịu nhận sai. Làm Hình Chí Cương tức đến nổi mời cô ta "cút" ngay tức thì, chị Yến phải muối mặt can ngăn.

Bướm Bướm Nhỏ khi đó mắt long song sọc, hận không thể cắt đứt cổ ông chủ Hình, run giọng nói: "Bảo tôi cút ư? Ông cũng dám nói ra mồm câu ấy cơ đấy! Quên tiết công lao của tôi rồi chứ gì?"

Ông chủ Hình mặt trắng bệch, khuôn mặt vốn nhọn hoắt càng thêm dài ra, tức tối vặc lại: "Cô đem lại lợi ích gì cho tôi lẽ nào tôi không nhớ?"

Nhưng mớ lợi ích ấy cũng là do tôi đập tiền vốn ra cả, cô dám nói Hình Chí Cương tôi thiếu nợ cô thì từ nay, mấy bộ đôi mỗi trên người cô cởi ra, chặt thêm một chân một tay nữa để lại cho tôi là có thể nhẹ gánh ra đi rồi đấy!"

Mấy câu này nói ra làm Bướm Bướm Nhỏ không còn đường lui, đành ôm mặt vừa gào khóc vừa bị người ta lôi ra ngoài. Sau chuyện này chị Yến tính khuyên nhủ Hình Chí Cương thì bị gã chặn ngay lại, bảo: "Anh biết những lời vừa rồi đều là nói ra trong lúc nóng giận, nhưng anh thực sự không ưa cô ả Bướm Bướm Nhỏ kia, em nhất định phải nghĩ cách đuổi cô ta đi, bằng không e rằng Bách Lạc Môn về sau không có nổi ngày nào yên ổn đâu."

"Anh giả ngốc với em đấy à? Cũng không phải anh không biết quan hệ giữa cô ta và ông tần! Hơn nữa cô ta chỉ phải cái tính khí nóng nảy chứ không có tâm địa gì, bụng dạ không lật léo quanh co."

"Em thì hiểu cái gì? Chính vì cô ta có quan hệ với Tần Á Triết, bụng dạ lại thẳng tuột nên mới không lành! Đi sớm ngày nào đỡ được tai vạ ngày đó!" Hình Chí Cương thẳng thừng kết luận, khai sáng cho chị Yến.

Ai ngờ ngày hôm sau, không hề thấy Bướm Bướm Nhỏ đi làm, chị Yến mới đầu cho rằng cô ta bị thương trong "trận chiến" ngày hôm qua, ở nhà tĩnh dưỡng mấy hôm cũng là lẽ thường tình nên không truy cứu, còn sai người đưa tới một giỏ hoa quả. Hoa quả bị trả về ngay trong ngày, nói là gọi mãi không ai mở cửa. Tối hôm sau nữa Bướm Bướm Nhỏ vẫn không thấy tăm hơi đâu, Hình Chí Cương mặt mày tái mét gọi chị Yến vào văn phòng, chị vừa bước vào đã liếc thấy két bảo hiểm bên cạnh chiếc đồng hồ đứng bị mở toang, bên trong chỉ còn sót lại vài tờ tiền giấy.

"Đoán xem, là ai làm?" Hình Chí Cương thấy vẻ mặt bàng hoàng của chị thì chuyển từ giận dữ dang tùm tùm.

Chị không đáp lời, chỉ lẳng lặng ngồi xuống xô pha, châm một điếu thuốc, ngón tay không ngừng run lẩy bẩy, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên hỏi: "Cả thứ kia... cũng mất rồi?"

Gã gạt đầu, châm một điếu xì gà đặt trên chiếc gạt tàn bằng cờ lê lớn, cửa chớp đóng kín làm căn phòng tối tăm mờ mịt, khiến đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của gã đẹp đẽ lạ thường. Có những người đàn ông, trời sinh đã có vẻ đẹp tầm tối, khiến phụ nữ không thể kháng cự lại được.

Chị quay mặt đi, cố không nhìn gã, sợ còn nhìn nữa sẽ chỉ nảy sinh ham muốn. Cuối cùng chị thấp giọng nói: "Em sẽ tìm ra cô ta!"

Choang!

Bên tai chị sượt qua một luồng gió lạnh thấu xương, tiếp đó chị nghe thấy có thứ gì đó vỡ toang, chiếc gạt tàn tạo hình thanh nhã đập vào tường vỡ tan tành, pha lê lấp lánh rơi đầy lên vai và đầu gối chị.

"VẬY PHẢI PHIÊN EM RỒI."

Hình Chí Cương nở nụ cười dịu dàng như chưa từng nổi giận, khiến chị gần như ngỡ rằng chiếc gạt tàn kia tự nó vô cớ bay lại, rồi vỡ vụn thành bột mịn.

Đường Huy đã mệt đến không đứng thẳng lưng được nữa, mấy cô "gái bao" này tuy ai nấy đều nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng liên kết lại với nhau thì đúng là dòng "nước lũ", dập cho gã đàn ông thân cao bảy thước là anh ta chao đảo quay cuồng. Kể từ sau sự kiện mừng 7 tháng Bảy (*), người Nhật ở Thượng Hải càng lúc càng hung hăng càn quấy, phong trào biểu tình thị uy của học sinh sinh viên cũng diễn ra mỗi lúc một mạnh mẽ, ngay đến mấy cô vũ nữ ở các hộp đêm tô giới cũng nô nức lấy danh nghĩa "ái quốc" tham gia, ban ngày vung tay hô vang khẩu hiệu, đêm đến lại tiếp tục kiếm ăn giữa chốn oanh ca yến múa. Đương nhiên, đám cảnh sát cũng chẳng thật tâm ngăn cản dòng người biểu tình mà chỉ theo đội ngũ tiến lên, đội xe lớn

tới thì tóm bừa lấy mấy người về báo cáo thành tích. Nhưng trước lúc lấy mấy người khu tô giới đều chật ních học sinh sinh viên với gái ăn sương, mùi những chiếc tất giấy rách lỗ chỗ cùng nước hoa Voilà Paris xộc thẳng lên óc, xung quanh soàn soạt tiếng cọ xát giữa xườn xám và áo khoác lông cừu.

(*) Hay còn gọi là sự kiện Cầu Lư Câu, mở màn chiến tranh Trung - Nhật.

Máy chụp hình trong tay đã nặng trĩu, không tài nào giơ nổi lên mắt nhắm, anh ta chỉ đành khụy xuống, để cho vô số bộ ngực cặp đùi đung đưa qua lại trước ống kính. Rồi đột nhiên anh ta ngộp thở, mắt thấy một bộ ngực tròn trịa từ phía trước đang áp tới, nhưng không biết nhường đường thế nào, đành phải đứng thẳng dậy ưỡn ngực chĩa máy ảnh ra, không chỉ đầu óc choáng váng, mà cả gan bàn chân cũng lão đảo... Khi trán anh ta húc trúng vào hai quả núi mềm mại kia, mũi còn ngửi thấy một mùi thuốc lá kỳ quái.

Thuốc lá hiệu Hoàng Tuệ Như ư? Giờ mà vẫn còn người hút loại thuốc này!

Anh ta lơ mơ nghĩ vậy, chứ mắt đã chẳng mở ra nổi nữa. Khi tỉnh dậy, anh ta thấy mình nằm dưới một khu nhà trọ ven đường, mặt ướt rượt nước máy. Ánh mặt trời dịu dàng rơi thẳng vào con người, khiến anh ta phải nhắm tịt mắt lại lần nữa, thỉnh thoảng má bị giáng một cái tát mạnh.

"Ê! Chén đây rồi không chịu trả tiền hả?"

Giọng nói ấy vừa khản đặc vừa choe chóa, làm anh ta không tìm được phải chống mí mắt lên, thấy ánh nắng trước mặt đã bị quét đi sạch sẽ, chỉ còn lại một khối đen sì sì với viền ánh sáng bao bọc xung quanh, nhìn kỹ mới nhận ra là chiếc máy ảnh của anh ta đang được một cô gái uể oải cầm trên tay. Anh ta bỗng cuống cuồng, chặt vật ngồi dậy lục tìm ví da trong túi

áo khoác, may mà vẫn còn, bèn rút ra một tờ giấy bạc đưa cho cô gái định lấy lại máy ảnh.

"Ít quá."

Cô gái liếc xéo tờ tiền giấy, không thèm nhận, chỉ cầm cúi nghịch máy ảnh, chìa ống kính ra khắp nơi lấy nét. Đường Huy bấy giờ mới phát hiện, cô ta không đẹp mà cũng chẳng lẳng lơ, không cùng khí chất với mấy vũ nữ kia. Tuy để nhấn mạnh sự "bần hàn", các vũ nữ đi biểu tình đa phần đều để mặt mộc, nhưng vẻ phong trần lẫn quyến rũ trong cốt cách thì vẫn còn đó. Đầu có giống như ả lừa đảo trước mặt, tóc tai lấm lem bùn đất, hành xử thì ngang ngạnh, làm người ta khó chịu như vết thức ăn dấy trên cổ áo còn. Có điều bộ ngực cao vút kỳ lạ kia đặt cạnh mái tóc cắt ngắn chỗ cụp chỗ vênh của cô ta trông lại rất vui mắt.

"Cô muốn bao nhiêu?"

Đường Huy đã bắt đầu thấy bực, nghĩ bụng vốn là ra đường ủng hộ phong trào ái quốc, giờ lại đi gặt tiền người ta, bảo sao bị coi thường! Đang chửi thầm mấy câu thì bị cô ả không biết tốt xấu kia ấn xuống.

"Dạy chị chơi cái này thì sẽ không trách cậu sàm sỡ chị nữa, chị không?"

Cô ta nói giọng Thượng hải ngọt ngào, song cũng không khó nghe cho lắm. Có điều Đường Huy xót chiếc máy ảnh, sợ bị cô ta làm hỏng, đành gặt đầu bảo: "Trả lại cho tôi, tôi sẽ dạy cô chơi."

Cô ả cũng rất thoáng tính, dúm trả chiếc máy ảnh vào lòng anh ta, hai người cùng đứng dậy, Đường Huy ca hơn cô ta cả một cái đầu. Nhưng đây cũng là do anh ta vốn đã cao lớn hơn người, thường được cô bác họ hàng khen là "khôi ngô tuấn tú". Song vẻ ngoài bảnh bao này chẳng hữu dụng gì đối với một phóng viên như anh ta, để chạy tin tốt nhất là tướng mạo tầm

thường một chút, không khiến người ta chú ý, mới có thể "chụp hình như người vô hình". Người cao lớn quá lại dễ bị đề phòng nhất.

Chẳng ngờ cô ả toét miệng cười, chỉ vào cái máy ảnh nói: "Cậu phải để lại địa chỉ cho tôi, tôi vừa chụp một tấm ảnh, để hôm nào đến chỗ cậu lấy đem tráng."

"Cô bảo không biết chụp kia mà?"

"Biết một tí." Cô ta xòe tay đòi địa chỉ, Đường Huy đành viết địa chỉ của tòa soạn Thân Báo lên quyển sổ tay phóng viên rồi xé ra đưa cho cô ta.

"Thế quý tính đại danh của cô là gì?"

"Tôi họ Đỗ, Đỗ Xuân Hiếu."

3.

Đường Huy quả thực không dám tâng bốc kỹ thuật chụp ảnh của Đỗ Xuân Hiếu, nhưng lại nảy sinh hứng thú với bức ảnh sau khi rửa ra. Mặt mũi cô gái trong ảnh rất mờ, người mặc một bộ xường xám tay hén quá đầu gối, gấu váy in họa tiết hoa sen, vì đang trong tư thế chạy nên căng chân thon thả lộ hẳn ra ngoài, hình tuy nhòe vẫn có thể nhận ra đầu tóc cô gái từng được chải rất công phu, mái tóc lửng lửng bị thổi bay phấp phới trong gió. Phía sau cô gái là một dải biểu ngữ lớn, thấp thoáng hàng chữ "Đả đảo quân xâm lược Nhật Bản", "Phản kháng chính là sức mạnh", chắc hẳn đoàn người biểu tình đang ồ ạt tiến đến, mình cô gái này ở trước đoàn người, còn giống như đang bỏ chạy.

Thực ra, lần đó Đường Huy giữa đường lẩn ra ngất xỉu nên không chụp được gì có giá trị, bắt buộc dĩ phải đem nộp mấy tấm chả đâu vào đâu. May mà ngòi bút của anh ta linh hoạt, bài báo viết ra tinh tế sâu sắc, thậm chí còn nhắc tới một số hiện tượng đặc biệt kỳ lạ đăng sau lời hô hào chống Nhật trong nước, ví như vai trò của gián điệp Nhật Bản trong vụ này, kêu

gọi đề phòng những "mật thám" được quân đội Nhật phái đi trà trộn trong hàng ngũ người Trung Quốc, rồi còn chĩa mũi dùi vào "ma nữ" Kawashima mang huyết thống hoàng thất dân tộc Mãn, văn chương quả nhiên là thứ vũ khí sắc bén xoáy vào xương thịt.

Đỗ Xuân Hiếu cầm chính tờ Thân Báo đăng bài viết của Đường Huy tới tìm anh ta.

Lúc đó anh ta đang dùng cà phê cho tỉnh táo, thấy cô đến bèn đặt tách cà phê xuống, chìa ảnh ra. Cô lấy tấm ảnh ra khỏi phong bì xem qua, miệng bất giác mỉm cười: "Ừm, xem như cũng có chút hy vọng."

"Người trong ảnh là ai?" Đường Huy rớt cuộc vẫn không nhin được lên tiếng hỏi, đây là bệnh nghề nghiệp.

Cô đang định mở miệng thì từ trong ngực áo rơi ra một tấm thẻ hình chữ nhật.

Anh ta giúp cô nhặt lên, thấy bên trên tấm thẻ là hình vẽ vô cùng kỳ dị, miêu tả một người đàn ông tiều tụy bị túm một chân treo ngược, tóc tai buông lòa xòa dưới đất, bao bọc xung quanh là những dây hồng leo héo tàn.

"Ôi chao! Người treo!" Cô giật lại lá bài, ngạc nhiên thốt lên, "Anh chàng đẹp trai này, anh nên cẩn thận đấy, nội trong mấy ngày nữa nhất định sẽ có tai họa ập xuống đầu. Nếu muốn tránh tai vạ, ngày mai bớt chút thời gian tới ngõ Thạch Khố Môn, tìm một tay thợ may họ Lý. Gian sảnh nhỏ sát vách nhà anh ta, bước vào cửa có thể thấy ngay trồng hoa lựu chính là nhà tôi. Đến lúc đó tôi sẽ giúp anh hóa giải kiếp nạn này."

Lời này nếu thốt ra từ miệng những cô gái khác, Đường Huy nhất định sẽ cho là vì mình "ngiên nước nghiêng thành" hoặc gặp vận đào hoa, nhưng Đỗ Xuân Hiếu nói thế, lại khiến anh ta tự dừng nghiêm túc hẳn lên. Nhất là

trước lúc ra về, cô còn đặc biệt buông lại một câu dặn dò: "Muốn giữ mạng thì đến sớm chút."

Trên người cô ta tỏa ra mùi khói thuốc nồng nặc, thứ mùi ấy xộc vào mũi, vừa ngửi đã biết đây là một cô nàng tùy tiện chẳng thiết tha chuyện ong bướm, Đường Huy tức thì cười đáp: "Nếu tới, cô có thể cho tôi biết cô gái trong ảnh là ai không?"

Cô nghiêm mặt, mắng: "Anh có biết thế nào là thức thời không hả? Người ta đang cứu mạng anh đấy, lại dám cò kè với bà cô đây nữa?"

Mấy chữ "bà cô đây" văng khỏi miệng Đỗ Xuân Hiếu khiến Đường Huy càng lấy làm thích thú, xem ra bất luận thế nào cũng phải làm một chuyến tới Thạch Khố Môn rồi!

Hạ Băng và Đường Huy ngồi đối diện nhau, đều rất căng thẳng, vì Đường Huy ngồi đối diện nhau, đều rất căng thẳng, vì Đường Huy dáng người cao lớn, vừa vào cửa đã chặn hết ánh sáng mặt trời, không giống phóng viên mà giống tay ác ôn nào đó hơn; còn Đường Huy thấy Hạ Băng có vẻ mảnh khảnh nhã nhặn, nhất thời không đoán ra mối quan hệ giữa anh và Đỗ Xuân Hiếu. Em ruột? Em họ? Hay là tay thám tử tư thuê ở đâu về? Đến khi Đỗ Xuân Hiếu đầu tóc bù xù bước ra từ phòng trong, chân trần kéo lê đôi dép vải đi trong nhà, tay kẹp nửa điếu thuốc, đưa cho Hạ Băng bộ đồ ngủ lụa Hồ Châu, Đường Huy mới ngỡ ngàng trước thân phận tình nhân của hai người này.

"Đến cũng sớm thật đấy!" Đỗ Xuân Hiếu ngồi trên chiếc xô pha cũ mèm, dụi tắt đầu thuốc vào chân bàn trà. Bộ bài tarot đã được đặt ngay ngắn trên bàn, giống như một cạm bẫy tinh xảo, chỉ đợi con mồi sa chân.

Nhưng cô không hề xem bói cho Đường Huy mà đặt hai tấm ảnh ra trước mặt anh ta, nói: "Bọn họ là cùng một người, Bướm Bướm Nhỏ của Bách Lạc Môn, từ xưa hồng nhan vốn bạc mệnh, nên cô ấy giờ...biến mất rồi."

Đường Huy đặt hai tấm ảnh cạnh nhau so sánh, một tấm nhìn như là chân dung vũ nữ nổi tiếng xé thẳng xuống từ cổng vũ trường, tấm còn lại chính là bức ảnh biểu tình trên phố anh ta giúp Đỗ Xuân Hiếu rửa ra. Cô gái trong bức hình trông không rõ mặt nhưng có thể thấy đang trong tư thế bỏ chạy, nhìn kỹ một chút, cảm thấy gương mặt mờ mịt kia dường như hơi nghiêng sang biểu cảm hoảng loạn.

"Anh Đường có ấn tượng thế nào về người đẹp này?" Đỗ Xuân Hiếu dùng đũa nhấp một ngụm cà phê nguội ngắt.

"Chưa từng gặp, người đẹp thế này, nếu từng gặp tôi nhất định đã có ấn tượng." Đường Huy lắc đầu, đẩy trả tấm ảnh.

Đỗ Xuân Hiếu lại uống ực một ngụm cà phê, vị ngọt đắng xộc thẳng vào cổ họng: "Chẳng trách mẹ tôi bảo, đàn ông Thượng Hải không những nhỏ nhen mà còn đặc biệt lơnh lẹo, hóa ra là thật!"

Anh ta không đáp lời, mà nhoẻn cười với Hạ Băng.

"Nghe nói, cô ấy ủ ấm chăn cho anh cũng không phải một hai lần, sao lại coi như không quen biết gì được? Tuy tấm ảnh tôi chụp bằng cái máy kia của anh bị mờ, nhưng những tấm khác đều rõ mồm một đấy thôi. Chắc chắn, chẳng trách người ta bảo những gã đàn ông đẹp mã thường bạc tình." Đỗ Xuân Hiếu vẫn không chịu buông tha, thẳng thừng vạch trần màn kịch của Đường Huy.

Đường Huy đành gãi đầu, cười nói: "Chuyện giữa tôi và Thục Mai đã xưa lắm rồi, làm sao tôi biết được giờ cô ấy đang mất tích, chắc là về quê chẳng."

Đỗ Xuân Hiếu đang định đáp lại thì bị Hạ Băng cướp lời: "Hay thật đấy, anh cũng nói giống hết bà chủ Bách Lạc Môn."

Anh đã giấỵ nhẹm câu "chính chị Yến bán đứng anh cho chúng tôi", đợi xem Đường Huy phản ứng thế nào.

Đường Huy cười khỏ, rút một lá từ xấp bài tarot để trên bàn trà, quẩng lên mặt bàn - Nữ tư tế.

Khuôn mặt Quan Thục Mai to bằng lòng bàn tay dường như đang gí sát về phía anh ta.

"Không được động đây."

Cô thường ấn ngực anh ta xuống, cười lên người anh ta, dùng đôi bờ môi cắn nhẹ vào vành tai anh ta, bầu ngực căng tròn như hai trái đào mọng nầy nầy, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể tiết ra mật ngọt. Mới đầu, chính vì đắm chìm trong mật ngọt của cô nên anh ta mới trở nên yếu mềm, tung hô hết lý trí. Khoảng thời gian đó, anh ta gần như không ngày nào không rúc trong nhà cô, hằng ngày tới trước cửa Bách Lạc Môn đón cô tan làm lúc hai giờ sáng, đêm có lạnh cắt da cắt thịt cũng không dập tắt nổi nhiệt huyết cháy bỏng. Có lần gặp phải xe của Hình Chí Cương chạy rề rề ngang qua, đánh mặt lại nhìn anh ta từ cửa sổ xe, ánh mắt như lưỡi rắn liếm láp thần kinh, khiến anh ta vô duyên vô cố run lấy bấỵ.

"Đừng có tán tỉnh cô ta nữa, cô ta không phải thứ cậu có được đâu."

Một câu nói này của Hình Chí Cương đã khóa chặt lấy anh ta, dục vọng bị từng từ từng chữ phun ra từ miệng đối phương đập cho nát vụn. Có điều xuất phát từ tôn nghiêm của đàn ông, anh ta không những không chùn bước mà còn ham muốn cô nhiều hơn, cho đến tận khi cô thỏa mãn xin tha mới chịu buông. Nhưng dù vậy, trong lòng cả hai đều hiểu rõ, mỗi duyên tình mong manh kiểu này rồi sẽ chẳng thể lâu dài, chưa cần đợi Hình Chí Cương chính thức kiếm người tới cảnh báo, Đường Huy đã chủ động ngắt ra.

Đương nhiên, quan trọng hơn cả là, vào thời điểm đó anh ta đã quen biết Thượng Quan Giác Nhi - một Thượng Quan Giác Nhi có thể dễ dàng lấy mạng đàn ông.

Cộp cộp!

Đỗ Xuân Hiếu đã không còn nhẫn nại được nữa, gõ lên mặt bàn mấy cái: "VẬY chắc anh Đường cũng nhớ được những người có qua lại với cô Quan chứ? Lần cuối cùng anh gặp cô Quan là vào khi nào, ở đâu?"

"Cách đây nửa năm tôi chia tay cô ấy, sau đó chỉ cùng nhau uống trà một lần rồi không còn gặp lại nữa. Cô cũng biết đấy, một phóng viên nghèo như tôi, quả thực không bao nổi phụ nữ như thế."

"Nhưng lá bài nói với tôi, là anh Đường trước nay luôn dùng tiền của cô Quan." Đỗ Xuân Hiếu phe phẩy lá Nữ tử tể kia, "Anh xem, đàn bà nắm quyền, đàn bà gánh vác tương lai, đáng tiếc là trắng sáng soi gương rạch, phú cả tâm tư."

Đường Huy bấy giờ mới lộ vẻ căng thẳng, giống như có cây kéo xẻo mất một mẩu tim của anh ta, cảm giác đau đớn ấy từ trong dần dần lan ra ngoài, mới đầu không cảm nhận thấy, nhưng rồi vô tình rờ vào mới phát hiện ra máu tươi đã thấm cả bàn tay. Anh ta hiểu, có lẽ mình sẽ mãi mãi canh cánh mối tình này.

Đỗ Xuân Hiếu tiễn Đường Huy ra cửa, lúc ra khỏi Thạch Khố Môn, miệng vẫn còn ngậm tăm xỉa răng, cổ áo khoác ngăn để mở sơ hở. Đường Huy cảm thấy cô kỳ lạ bèn nhìn chăm chăm, cô cười hỏi: "Anh lại có người thương rồi hả?"

"Phải." Anh ta không phủ nhận, câu trả lời thẳng thắn này khiến hai mắt anh ta sáng như sao, khí thế bức người, Đỗ Xuân Hiếu bất giác thấy cảm mến sự đa tình của anh ta. Có những người đàn ông, yêu đến trăm lần cũng

đều là "thật lòng", không giống một số khác, luôn coi phụ nữ là quân cờ trong trò chơi.

"Tôi biết vì sao có nhiều cô phải lòng anh thế rồi." Cô mỉm cười.

"Tự tôi cũng biết."

Anh ta không hề giấu giếm, ngửa đầu tự đắc, ánh nắng buông lên trán, lông mày như được mạ một lớp vàng, bộc lộ nét ngây thơ mê hồn. Đỗ Xuân Hiếu quả thực rất muốn trải bài xem cho anh ta một lần, thể hiện chút chân tài thực học của mình. Nhưng tương lai của Đường Huy, cũng giống như quá khứ của anh ta, đều thâm sâu khó dò, thế nên, cô cũng rất lấy làm hứng thú với bí mật của anh ta.

"Từ sáng mai, phải bằng mọi giá theo dõi Đường Huy, không cần làm những chuyện thừa thãi khác nữa."

Đỗ Xuân Hiếu hạ lệnh cho Hạ Băng cảm tử, còn "những chuyện thừa thãi khác" cô quyết định một mình phụ trách.

4.

Mẽ Lộ Lộ nôn thốc nôn tháo như nuốt phải con bạch tuộc sống, giờ bị nó quấy cho nát như lục phủ ngũ tạng. Không hiểu làm sao, đến rượu whisky pha nước tối hôm ấy cô ta cũng không nuốt nổi, mặt đỏ tía tai nửa chai liền gục, cũng coi như phá kỷ lục. Cô ta không khỏi nhớ tới Bướm Bướm Nhỏ, tửu lượng con bé đó thấp tẹt, thế nên mới luyện được một ngón "đùn đẩy rượu" siêu phàm, đánh đâu thắng đó. Hồi hai người còn thân thiết, Bướm Bướm Nhỏ thậm chí từng hứa dạy cho cô ta, kết quả chưa kịp thực hiện đã động chân động tay, tình bạn giữa đàn bà chính là thứ không vững bền thế đấy.

Cô ta vừa nôn vừa cảm thấy vùng ngực nhói nhói như có thứ gì đó châm vào da thịt, ngỡ là gọng áo con bèn đưa tay lên chỉnh, nào ngờ lại sờ thấy tờ

giấy hình chữ nhật cứng cứng, mới nhớ ra là xấp tiền ban nãy ông chủ Tần nhét vào trước khi ra về. Cô ta móc tiền ra, gắng sức hít luồng không khí trong lành vào. Một bàn tay đặt trên vai trái cô ta, khiến cô ta sợ rợn tóc gáy, quay ngoắt đầu lại, thì ra là chị Yến.

"Vào trong ngồi nghỉ một lúc, lát nữa ông chủ Hình có chuyện muốn nói với em."

"Vâng." Cô ta đáp qua loa rồi đi vào trong, lòng chắc mẫm đến bảy tám phần là vì chuyện của con nhãi lằng loàn kia, nên giờ Hình Chí Cương tính bực hỏi từng người, lại càng không thể dễ dàng bỏ qua "kẻ thù" của Bướm Bướm Nhỏ.

Vừa nghĩ đến Hình Chí Cương, Mễ Lộ Lộ đã phát hoảng. Với một vũ nữ nổi tiếng như cô, gã ngoài mặt lúc nào cũng dịu dàng, miệng luôn tươi cười có vẻ rất thật lòng, nhưng cô biết trong lòng gã thì lạnh băng. Hồi cô mới từ Hồ Nam lên Thượng Hải, bán xì gà ở Bách Lạc Môn, từ đầu đến chân lấm lem bùn đất, được cái ngực tấn công mông phòng thủ rất hút mắt, không khỏi bị khách sờ chỗ này véo chỗ kia. Một ngày nọ, Hình Chí Cương gọi cô vào văn phòng, hỏi cô có đồng ý làm vũ nữ không, cô gật đầu cái rụp. Gã cười bảo: "Em chỉ có một điểm chưa đạt tiêu chuẩn, phải mau chóng bồi dưỡng."

Mới đầu cô không hiểu mình có điểm nào chưa đạt tiêu chuẩn, cho đến khi Hình Chí Cương đẩy tay bảo kê Húc Tử tới trước mặt cô. Húc Tử là người Quảng Đông, giở trò lừa gạt ở một sòng bạc bên đó bị tóm, vốn dĩ phải chặt mất một tay, nhưng may đầu óc gã cơ trí, ngay trong đêm trốn vào xe chở phân tháo thân, lưu lạc tới Thượng Hải. Húc Tử không xấu xí, song có một vết sẹo chạy dài từ góc trán bên trái xuống tận vành môi bên phải, nổi bật dị thường. Ngoài điều đó ra, gã ta vẫn là một anh chàng đẹp trai, nhỏ nhắn rảnh rỗi, tóc tai chải bóng lộn gọn gàng, cà vạt còn cài ghim ngọc trai, khác hẳn những tay to cao người nồng nặc mùi rượu khác. Húc Tử có vẻ ngược ngùng khó xử, nhưng dường như đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng,

da đầu cô tức thì tê rần, cô biết rõ điều gì đang chờ mình phía trước, cuống lên nói: "Chuyện này tôi tự lo được!"

"Lo thế nào?" Khói thuốc tỏa ra từ chiếc tàu gỗ Brazil của Hình Chí Cương thơm nồng, xoa dịu khóe mắt đang căng lên.

"Nếu tôi tìm được một vị khách sộp, sẽ bán được giá hơn chút..."

Vừa dứt lời cô đã ăn ngay một cái tát nổ đom đóm mắt của Húc Tử.

"Lộ Lộ, cô vẫn chưa hiểu rõ phải không? Đây là vũ trường nơi khách khứa tới để khiêu vũ chim gái, chứ không phải là nhà chứa! Tôi có thừa hơi đâu mà quan tâm cô bán giá bao nhiêu? Tôi chỉ cần từ nay về sau bất cứ thằng đàn ông nào sờ vào cô, cô cũng không căng cứng người lên là được! Chị Yến còn phải thừa cho cô mấy bộ đồ mỗi, cô có biết tốn kém bao nhiêu không? Có hoàn lại vốn hay không vẫn còn là vấn đề kia kìa, cô còn ở đây mà kén cá chọn canh nữa? Cô cho là Húc Tử tôi đây không kiếm được đàn bà, phải chơi hàng như cô chắc?"

Bài lên lớp này đã làm sụp đổ tất cả tự tin của Mễ Lộ Lộ, cô cố ngăn không cho nước mắt chảy ra, chủ động kéo tay Húc Tử đi ra ngoài. Tới một gian phòng kín đáo, Húc Tử gỡ tay cô ra, lúng túng chỉnh lại cà vạt, nói: "Cô Mễ yên tâm, tôi không làm gì cô đâu."

"Quả nhiên anh coi thường tôi?" Cô tức đến nỗi run bắn cả người, chóp mũi đỏ ửng vì ngộp thở.

Húc Tử vội nắm lấy tay cô, đầu ngón tay gã âm ỉm mềm mại, không hề giống những kẻ chuyên võ da thô thịt dày: "Cô hiểu nhầm rồi, thực ra, dù có là cô gái tốt đến cỡ nào cũng không có duyên với Húc Tử tôi, vừa rồi ông chủ Hình đùa cô đấy thôi."

Nhưng Mễ Lộ Lộ nhanh chóng hiểu ra rằng, Hình Chí Cương không hề đùa cô, ngay đêm hôm đó Bách Lạc Môn vừa đóng cửa, cô liền bị hai gã

đàn ông bịt mặt nhốt vào phòng thay quần áo giày vò cả đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, cô tìm được trong phòng trang điểm một cây kéo sắc, định liều chết với gã, gã lại cười bảo: "Em quả nhiên không giống những cô gái bình thường, còn tính toán chuyện tình tiết với tôi nữa" rồi kêu chị Yến đưa cô đi thử váy áo, trong số phục trang có hai đôi khuyên tai, bên trên cần ngọc bích hàng thật giá thật, nghe nói là do ông chủ Hình thưởng cho, tức thì nổi giận dữ pha lẫn xấu hổ của cô với đi quá nửa. Lúc chải đầu điểm trang, chị Yến mới tỉ tê bên tai cô: "Những cô ả khác đều đến đi tự do, ông chủ Hình chưa từng hỏi han, anh ấy chỉ dạy bảo mỗi mình em, tức là nhận định em có tư chất, có thể làm cái cây rung tiền đấy."

Bản lĩnh và lòng dạ của Hình Chí Cương, từ đó đã khiến Mễ Lộ Lộ ghi tâm khắc cốt.

Nhưng không may, lại có một cô ả trên cơ cô ta, chính là Quan Thục Mai. Bởi vậy cô ta hận, hận đến chết được, chuyện gì cũng muốn vượt qua người ta, nhưng lần nào lần nấy đều kém thế hơn một chút. Luận về mặt mũi vóc dáng, cô ta có phần nhỉnh hơn Quan Thục Mai đôi phần, nhưng ả Bướm Bướm Nhỏ này hể nhoén miệng cười lại đầy vẻ phong tình, hai lúm đồng tiền cứ mơn mớn, có thể nào cũng vẫn được khách yêu thích.

Vì vậy biết tin Bướm Bướm Nhỏ biến mất, cô ta vui đến nổi trong mơ cũng bật cười choàng tỉnh, lại là Húc Tử nhắc nhở cô ta: "Đừng có làm quá lên, không thể nào cũng bị người ta nghi cho đấy." Cô ta hiểu rõ hậu quả nhưng vẫn không thể đè nén sự khoái trá, tâm trạng thoải mái, uống nhiều rượu hơn, men say cũng theo đó ập tới.

Nhưng Hình Chí Cương chỉ bằng một ánh mắt đã lôi tuột cô ta từ trên chín tầng mây xuống, trong ánh mắt đó có chứa lưỡi dao, tựa hồ muốn xé đôi cô ta. Cô ta đã để ý thấy những người xung quanh nhìn mình thế nào, lưng áo của Húc Tử hôm đó cũng phồng hơn bình thường, rõ là mang hàng.

Cô ta đành ngồi xuống, lấy bao thuốc trong túi xách, rút một điếu, Húc Tử vội bước tới giúp cô ta châm lửa. Cô ta rít sâu một hơi, vẫn thấy ớn lạnh, gai ốc nổi chi chít trên phần da trần trụi. Nào ngờ Hình Chí Cương chẳng hề có ý định nghiêm hình bức cung, chỉ căn dặn cô ta tốt hơn hết cố giữ lấy mấy vị khách sộp trước kia của Bướm Bướm Nhỏ, cô ta cười khẩy đáp: "Những vị tầm cỡ lớn như ông chủ Tần, phận nhãi nhép như tôi đây làm sao mà giữ cho nổi? Ông chủ Hình cứ nên kiếm người khác mà giao phó thì hơn đây."

Hình Chí Cương chau mày nói: "Ông ta chưa chắc đã thích em, nhưng lẽ nào tự em không thể cố gắng lên chút được sao? Bướm Bướm Nhỏ đã mất tích lâu như vậy rồi, có viện lý do cô ta về quê thăm nhà cũng chẳng thể lấp liếm cho qua nữa, đành nói cô ta nghỉ việc rồi, đi đâu không biết. Chỉ cần giữ chắc được ông chủ Tần thì chuyện gì cũng dễ thương lượng."

"Không giữ chắc thì sao?" Cô ta xoa xoa móng tay, trống ngực thực đã đập thình thình.

"Ôi chao, anh đang làm khó Lộ Lộ của chúng ta đây." Chị Yến đột nhiên bước lên điều đình, "Ông chủ Hình cũng là đàn ông, lẽ nào không hiểu chuyện cánh đàn ông hay sao? Càng không có được lại càng muốn có, thứ dễ dàng chiếm hữu thì đâu có là báu vật tuyệt thế cũng có thể đặt qua một bên. Lộ Lộ trước kia đã mời chài ông ta không biết bao nhiêu bận, nhưng có lần nào hiệu quả đâu, ông ta vẫn chỉ chết mê chết mệ Bướm Bướm Nhỏ thôi..."

"Được. Lát nữa gửi một tấm thiệp tới ông chủ Tần, nói tôi mời ông ta dùng bữa." Hình Chí Cương thở dài một tiếng, tựa hồ đã từ bỏ việc chèo kéo Mễ Lộ Lộ, định tự mình ra mặt xử lý chuyện này. Trước sự thận trọng của gã, Mễ Lộ Lộ không khỏi dấy lên mối nghi ngờ, chẳng qua chỉ là một ả vũ nữ bỏ trốn, khách hàng đi lại thế nào cứ tùy ý họ, ở đâu ra cái lý ông chủ vũ trường phải đặt bàn mời khách cơ chứ?

Song, nghi vấn này đã được một "cô em thuốc lá" mới đến giúp cô làm sáng tỏ.

"Cô em thuốc lá" này hằng ngày đi làm đều mặt mày bơ phờ, quệt qua loa ít son đỏ, đứng từ đằng sau đã ngửi thấy mùi nước hoa rẻ tiền, đến gần rồi lại không thể nhìn nổi, son môi thường xuyên nhuộm đỏ cả răng cửa, chỉ cần he hé miệng cười là có thể dọa chết một bàn khách khứa. Mễ Lộ Lộ đã nói với chị Yến vô số lần nhưng đều bị gạt phắt đi: "Xuân Hiếu cũng có cái khó của cô ấy, về sau sẽ thành thực lên thôi."

"Cô em thuốc lá" dường như không biết bản thân còn vô khối nhược điểm, cũng chẳng bận tâm ánh mắt lườm nguýt của các vũ nữ khác, chỉ chăm chăm tiếp cận những vị khách phóng tay rộng rãi, cũng may mặt mũi ả thuộc dạng tầm tầm bậc trung, chẳng thể làm ra vẻ xinh đẹp quyến rũ đàn ông, không những không trở thành mối nguy mà trái lại còn khiến mấy người Mễ Lộ Lộ thấy mất hết thể diện của Bách Lạc Môn. Có lần, ông chủ Tần ăn chơi tạm coi như đã đời, Mễ Lộ Lộ chẳng buồn bận tâm, lên sân khấu hát bài "Làm bộ làm tịch", lúc sau trở xuống liền trông thấy chị Yến được ông ta gọi lại, đang trò chuyện rôm rả, lòng chắc mẫm ông ta định đưa mình đi chơi, bèn cố tính làm bộ ưỡn ẹo đi tới. Nào ngờ "cô em thuốc lá" còn được gọi là Xuân Hiếu đột nhiên xuất hiện giữa chừng, tay cầm một bộ bài giấy hình thù cổ quái, bảo có thể bói hung cát cho mọi người, Mễ Lộ Lộ bấy giờ tức đến suýt hộc máu mồm, định đuổi cô ta đi thì ông chủ Tần đã giữ cô ta lại hỏi: "Có thật cái gì cũng bói được không?"

"Gì cũng bói được." Son đỏ trên môi Xuân Hiếu đã bị quệt đi quá nửa, mặt mày cũng loang lổ theo.

"Ở đây có một cô vũ nữ mà tôi rất thích, cô có biết không?" Ông chủ Tần thực ra hoàn toàn không phải mẫu người Mễ Lộ Lộ thích, vóc người quá cao lớn, mày rậm mắt to, tướng mạo hơi hung dữ, đường nét ngũ quan tuy rõ ràng ngay ngắn, song lại cương nghị lạ lùng, thêm nữa lông tóc tốt um, đến lỗ tai cũng mọc lông hoa râm xoắn tít, khiến cô ta có phần đề phòng.

Loại đàn ông này rất dễ gây tranh cãi trong đám phụ nữ, có những người vừa gặp ông ta đã choáng váng mê mết, lại có những người sẽ tránh càng xa càng tốt, Mẹ Lộ Lộ không may thuộc loại thứ hai. Vì vậy cô ta cố diễn thế nào cũng không qua được mắt người đàn ông này, còn Bướm Bướm Nhỏ dường như thật lòng thật dạ yêu ông ta nên mới có thể hút tay trên của Mẹ Lộ Lộ.

"Tôi không biết, nhưng bài của tôi thì biết. Ông chủ Tần có muốn xem thử không?" Xuân Hiếu thẳng thắn trả lời. Bộ bài tarot được tráo đi tráo lại trong hai bàn tay, mấy cô vũ nữ đứng bên cạnh đều đã đánh mặt lại, chỉ đợi Mẹ Lộ Lộ phát tác. Đáng tiếc Mẹ Lộ Lộ lại ngại chị Yến, cũng không tiện lên tiếng, đành bấm bụng ngồi xuống, cười bảo: "Trò này thú vị lắm đây, hay ông chủ Tần cũng thử bói xem?"

"Không ngờ Xuân Hiếu còn có ngón nghề này, nhân tiện hôm nay bói một quẻ xem sao." Chị Yến không ngờ cũng ngồi xuống bên cạnh ông chủ Tần, tham gia vào trò vui này.

"Vậy cô thử bói xem, tôi thích cô gái nào trong đây?" Ông chủ Tần kéo giật Mẹ Lộ Lộ ngồi trên gối ôm ấp, bắt đầu tráo bài.

5.

Lướt bài đầu tiên ông chủ Tần muốn xem, Đỗ Xuân Hiếu đương nhiên đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Vừa hay lật được lá bài hiện trạng là Mặt trăng, có thể giải thành "người tình cũ", có điều cô còn thêm mắm dặm muối, nói Bướm Bướm Nhỏ là loài bay lượn, không thể ở yên một chỗ, mất tích cũng là chuyện thường tình. Ông chủ Tần hiển nhiên lộ vẻ không vui, cô vội lật ngay lá bài tương lai, là Bánh xe định mệnh ngược, bèn cười nói: " Ông chủ Tần yên tâm, hướng đi của vị hồng nhan tri kỷ này bản thân ngài rõ hơn ai hết, nhưng vẫn giấu giếm trêu đùa chúng tôi đấy thôi.

"Thế thì cô phán bừa rồi, tôi mà biết Bướm Bướm Nhỏ ở đâu lại phải ngày ngày đến đây tìm sao?" Ông chủ Tần tỏ vẻ ngạc nhiên, rõ ràng cảm thấy bất ngờ trước lời nói của Đỗ Xuân Hiếu.

"Ông chủ Tần hiện giờ không biết, nhưng chỉ trong mấy ngày nữa sẽ biết. Ở bến Thượng Hải này có bao nhiêu người muốn tránh mặt ông chủ Tần mà ngài còn tìm được, huống hồ là một cô Bướm Bướm Nhỏ?"

Ông chủ Tần ngẩn ra nhìn cô một lúc, sau đó mới phá lên cười thành tiếng, một hơi cạn sạch ly vodka, nói: "Cô tên là gì? Gan cũng lớn đấy."

"Tôi ư? Tôi bán thuốc lá." Đỗ Xuân Hiếu thu bài đứng dậy, lúc bước đi mông còn lắc bên này đánh bên kia, tựa hồ biết được đằng sau có đến mấy cặp mắt đang nhìn vào.

Huy động thế lực của ông chủ Tần đi tìm Bướm Bướm Nhỏ còn đỡ hơn để Hạ Băng thuê mười tay mật thám, chuyện này cô đã tính toán đầu vào đấy từ trước.

Mấy ngày nay Hạ Băng cũng không thành thời gì, vì Đường Huy là phóng viên săn tin, chạy khắp mọi nơi, tiền thuê xe kéo dù gì cũng có thể về tòa soạn thanh toán. Nhưng anh ta thì không được như vậy, chuyện gì cũng phải tự thân vận động, tiền cơm hằng ngày gần đây Đỗ Xuân Hiếu còn nảy ra một ý tưởng kỳ quái, tiêu hết quá nửa số tiền để dành rước từ chợ đồ cũ về mấy giá sách, mở lại hiệu sách Hoang Đường làm anh rầu muốn chết vì biết thừa cái hiệu sách ấy thế nào cũng ế chông chơ, rồi sau này lại biến thành nơi cô lấy danh nghĩa làm trò giả thần giả quỷ như hồi ở trấn Thanh Vân mà thôi.

Về việc mở lại hiệu sách Hoang Đường, Đỗ Xuân Hiếu cũng đã chuẩn bị đầu ra đấy, nên ban đêm cứ việc ra ngoài lêu lổng, ban ngày thì ngủ cho đầy giấc. Tay thợ may Lý phải mang theo một lồng bánh bao gạch cua tới gõ cửa, rồi còn vào tận giường gọi cô mới dậy. Sỡ dĩ họ Lý tìm cô gấp như

vậy chỉ vì hôm trước có người khách nữ vô cùng cổ quái tới may đồ, người này mặt mũi sáng sủa, khoe mắt lờ mờ nếp nhăn, vừa trong đã biết là tâm phúc trong một gia đình giàu có nào đó. Vải mang tới màu sắc đẹp vô cùng, rỗng bay phượng múa, có phần rực rỡ quá đà anh ta nhất thời không xác định được nên may theo mẫu nào, người đàn bà thì chỉ yêu cầu một tấm áo ngắn, kích cỡ lớn một chút, không bận tâm có vừa người hay không. Người khách nọ đi rồi, họ Lý mê mê tấm vải ấy, càng nhìn càng thấy quen, nghĩ ra đây rõ ràng là vải dùng để may phục trang diễn kịch, chỉ thêu rất chắc, hoa văn vân mây đều mang nét tinh tế đặc thù, bởi vậy càng lấy làm kỳ lạ, đành tìm Đỗ Xuân Hiếu giải mỗi ngờ vực này.

Đỗ Xuân Hiếu mắt nhắm mắt mở ngái ngủ, ngồi dậy liếc qua tấm vải kia bèn dùng dùng nôi giận, mắng rằng: "Tôi là mật thám của anh đấy à? Dăm hôm ba bữa lại tới tìm tôi hỏi mấy chuyện không đâu, anh còn muốn mở tiệm làm ăn thì có những chuyện đừng nên biết thì hơn! Tỉ dụ như chuyện này!"

"Chuyện này sao lại không thể để tôi biết chứ?"

Thợ may Lý phải bụi bám trên tay áo, ngón tay út cong vút lên, nhón lấy hạt dưa để trong đĩa nọ đưa lên miệng cắn. Anh ta bốn mươi tuổi đầu mà chưa từng lấy vợ, chỉ mê mẩn việc lấy số đo cắt quần cắt áo kiêm hóng hớt tin tức vỉa hè, ngày qua ngày sống rất thoải mái nhưng cũng không hề có tương lai. Dù vậy Đỗ Xuân Hiếu vẫn luôn kính phục những người sống phóng khoáng tùy tiện như thế, không đi theo con đường từ sinh đến tử của người bình thường, sự sáng khoái và áp lực đó không phải thứ người bình thường có thể hiểu thấu cho được. Vì vậy làn da bóng láng mượt căng do được bôi một loại kem dưỡng da trong thời gian dài luôn tỏa hương thơm thoang thoang, những ngón tay như vuốt gà khéo léo linh hoạt, cùng sự tinh tế siêu phàm của thợ may Lý khiến anh ta khác hẳn những người xung quanh, đây cũng là điểm Đỗ Xuân Hiếu ngưỡng mộ ở anh ta.

"Anh nhìn đi!" Đỗ Xuân Hiếu lật ra một lá Ẩn Sĩ, đặt lên bên trên tấm vải, "Ẩn dĩ, chính là chỉ việc làm khuất tất, chắc chắn là phu nhân nhà nào đấy có tư tình với kếp hát, hai người cũng không biết phát điên phát rồ gì lại đem trang phục biểu diễn làm vật định tình, người phụ nữ kia đem về vứt đi thì không nỡ, mà giữ lại thì không dám, đành sai nhũ mẫu từ nhỏ đi theo chăm sóc mình đem đến chỗ anh sửa lại làm áo khoác, tiện việc cất giữ. Anh đã hiểu chưa hả?"

"Ai dà dà!" Họ Lý không kìm được vỗ tay khen hay, "Vẫn cứ là phải tìm đến Xuân Hiếu làm sáng tỏ mọi chuyện, bằng không lại tưởng ai lên cơn điên chứ."

"Nói thế nào cũng không sai, đúng là có người lên cơn điên, chỉ là không biết chuyện ngày sau thế nào. Con hát vô tình, gái điếm vô nghĩa, hưởng hồ người vị phu nhân này mê mết còn là Tống Ngọc Sơn."

"Làm sao cô biết Tống Ngọc Sơn?" Họ Lý vẫn đang cắn vỏ hạt dưa giữa kẽ răng, quên khuấy mất phải nhổ ra.

Đỗ Xuân Hiếu nhón lấy tấm vải, đáp: "Nhìn cũng biết đây là phục trang vai kếp võ. Theo lời anh kể thì người đàn bà trông như vú nuôi kia mặt mũi rất sáng láng, nhất định là làm việc trong gia đình giàu có. Bà chủ muốn nuôi giai, đương nhiên phải chọn trong mấy người nổi nhất ngành Lê Viên (*) rồi, Tống Ngọc Sơn hiện đang là người được săn đón hết mực, không chọn anh ta thì chọn ai?"

(*) Cách gọi cũ chỉ những người trong giới Kinh kịch, bắt nguồn từ tên gọi Lê Viên của trường đào tạo các diễn viên hí khúc ca vũ quy mô lớn đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc

Thợ may Lý phì cười, phản bác: "Thế thì cũng chưa chắc, cô rõ ràng không hiểu mấy bậc lệnh phụ đó rồi, nhờ đâu họ lại muốn gặm cỏ non thì sao."

"Đáng tiếc là, mấy cọng cỏ non ấy không mặc được thứ đồ kiểu này."

Vừa nói đến đây, Hạ Băng mặt mày bơ phờ bước vào, Đỗ Xuân Hiếu ngồi thẳng dậy hỏi: "Có bánh bao gạch cua đấy, ăn không?"

"Không ăn." Anh tức tối ngồi xuống, thợ may Lý thấy anh đang sẵn bực mình bèn cáo từ rút lui, không động vào lò lửa ấy nữa.

"Cái việc theo dõi Đường Huy, tôi không làm được nữa đâu."

Hạ Băng trước mỗi lần nổi cáu đều đưa ra một quyết định nào đấy, tỏ rõ thái độ khấn khăng quyết không quay đầu. Tiếc là chiêu này chỉ hữu dụng với bố mẹ anh, còn Đỗ Xuân Hiếu thì chẳng buồn bận tâm, đi thẳng tới trước mặt đá cho anh một cái, quát: "Nêu ra được một lý don không cần làm nữa!"

"Được!" Anh quả nhiên cũng điên tiết, đẩy gọng kính, nghiêm mặt nói, "Anh ta cả ngày đi sẵn tin không thể qua lại gì với Bướm Bướm Nhỏ được nữa, có theo dõi cũng vô ích."

"Mấy ngày nay anh ta sẵn những tin gì?"

"Vụ án anh em hiệu thuốc Tế Mỹ tương tàn, với cả buổi họp báo bộ phim mới Hương tuyết hải của Thượng Quan Giác Nhi..."

"Đợi chút, không phải anh ta là phóng viên thời sự sao? Sao lại lấn cả sang lĩnh vực điện ảnh thế?"

"Chuyện này..."

Sau "chuyện này", Hạ Băng tiếp tục ngoan ngoãn theo đuôi Đường Huy, còn Đỗ Xuân Hiếu cũng đêm đêm trà trộn trong Bách Lạc Môn, làm một "cô em thuốc lá" chân tay lóng ngóng. Có điều sau khi xem bài cho ông chủ Tần, tiếng tăm vang dội, không còn ai dám lờm nguýt cô nữa, Mễ Lộ Lộ

còn thường xuyên mời cô dùng điểm tâm khuya, chỉ mong cô trải bài xem hộ công danh tiền đồ. Đàn bà con gái làm cái nghề này, quá nửa chỉ chăm chăm nhìn về tương lai, bởi quá khứ lẫn hiện tại đều khổ cực lắm than, không muốn bị người ta nói toạc ra.

Song, một nguyên nhân quan trọng khác khiến Đỗ Xuân Hiếu cứ nấn ná ở Bách Lạc Môn mãi không chịu rút đi chính là, chuyện làm ăn của cô đang hết sức phát đạt, các vũ nữ từ lớn đến nhỏ đều tới tìm cô bói bài. Cô cũng không hề tham, mỗi lần xem bói chỉ thu năm hào, gặp ai đang nổi thì thu một đồng, không thể so sánh với giá cả hồi đầu ở trấn Thanh Vân, nhưng được cái không còn làm lỡ dở việc ăn sô cô la, uống trà đen hằng ngày của cô nữa, bí mật này Hạ Băng không hề hay biết.

Trong mấy cô vũ nữ tìm tới Đỗ Xuân Hiếu bói bài, có một cô tên là Chu Viên Viên, răng trắng môi đỏ, dáng người yếu điệu thướt tha, bóng bẩy mượt mà, nhìn vô cùng hút hồn. Hận một nổi có tật nói lấp, nói năng không được lưu loát, nhưng có vài vị khách lại thích nét ngây thơ này ở cô ta, đúng là của lạ bằng tạ của quen.

Chu Viên Viên tìm được Đỗ Xuân Hiếu xem bói cũng phải trả một đồng, vì cùng một chuyện nhưng cô ta đòi xem đi xem lại đến tận mấy lần, như thể nghi ngờ, rắp tâm muốn phá sập của cô, lại vờ như không cam lòng, tựa hồ cho rằng hôm nay khác với ngày mai, vận mệnh cũng sẽ theo đó biến đổi. Đỗ Xuân Hiếu thương cô ta ngây thơ đáng yêu, lần nào lần nấy đều chọn mấy lời xuôi tai nói với cô ta, nhưng trong lòng cũng có dự cảm, cái gọi là "ngốc cũng có cái phúc của ngốc" chỉ là câu nói dối bịp người, nhất là mấy vị khách quen của Chu Viên Viên, ai nấy đều nhìn cô ta với ánh mắt đầy gian tà, không có lấy một người thực lòng thương hoa tiếc ngọc.

"Chị Xuân Hiếu, xem... xem cho em đi mà, xem năm sau em... em có thể lấy chồng được không?"

Không hiểu vì sao, Đỗ Xuân Hiếu lại có phần ngưỡng mộ tính cách lạc quan tươi sáng của cô ta. Song tư thế ngồi của cô ta thường rất kỳ, chỉ đặt hờ mông lên mép ghế, khẽ động một cái là nghiêng rặng nghiêng lợi, đủ biết hôm qua bị khách dẫn ra ngoài dày vò đến mức nào. Dù vậy, Chu Viên Viên mặt mày vẫn tươi hơn hớn, tan làm vẫn gọi bè gọi bạn đi ăn đêm, cứ như chúc mừng hôm nay không có khách nào nhòm ngó đến mình.

Vì vậy cô trải bài xem cho Chu Viên Viên, đều dùng lời lẽ thắm thía chân thành, nói mấy câu cảnh tỉnh. Chu Viên Viên có vẻ không hài lòng, chốc chốc lại dẫu môi cãi: "Em... em sao lại... lại chỉ có thể nhanh chóng hoàn lương được? Chị xem chị... chị Bướm Bướm Nhỏ, chính... là đợi ở... ở đây, rốt cuộc cũng tìm được người đàn ông tốt đấy thôi."

"Sao em biết cô ấy tìm được người đàn ông tốt rồi?"

Chu Viên Viên vừa nhắc đến Bướm Bướm Nhỏ, hai mắt liền sáng lên, cười bảo: "Đương... đương nhiên là biết, chị... chị ấy chính vì... tìm được người đàn ông tốt, nên... nên mới bỏ đi."

Đỗ Xuân Hiếu lập tức túm chặt lấy tia hy vọng này, truy hỏi: "Em nói nhăng cuội gì thế? Ai cũng kể là cô ấy bị người xấu lừa bắt đi, em giỏi thật đấy, còn thay người ta dựng hẳn vở Thiên tiên phối(*) nữa."

(*) vở diễn dựa trên câu chuyện tình yêu thần thoại về một nàng tiên xinh đẹp thiện lương, con gái thứ bảy của Vương Mẫu, phải lòng chàng thanh niên Đồng Vĩnh thật thà chất phác, tự ý trốn khỏi thiên đình xuống phàm trần, vượt qua muôn vàn trở ngại kết duyên vợ chồng cùng Đồng Vĩnh

"Chị Xuân Hiếu à," Chu Viên Viên tự đắc nhún vai, "chị... chị có bói bài thần thông cỡ nào, cũng... cũng không bói ra đâu. Chị Bướm Bướm... không phải mất tích, mà là chạy trốn với... với người đàn ông yêu chị ấy kìa!"

"Hả? Vậy em nói xem, người đàn ông đó là ai?"

"Là cậu hai... hai nhà hiệu thuốc Tế Mỹ, Thi... Thi Thường Vân!"

TAROT LÁ BÀI ĐẾ NGỎ

Chương Nhiệm Nhiệm
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thế Giới Của Thi Thường Vân

1.

Đường Huy đập vào một tháng tiền lương, cuối cùng cũng gặp được Thi Thường Vân.

Phòng tạm giam tương đối sạch sẽ so với tưởng tượng của anh ta, giữa kẻ tường gạch xanh lộ ra từng đường vữa màu xám trắng, trong không khí quanh quẩn mùi thối rữa mẫn mẫn, một con nhện đu trên cái mạng chằng ở góc phải tường lười biếng nhả xuống một sợi tơ, đung đưa trên đỉnh đầu Thi Thường Vân, nhưng hẳn dường như không hề hay biết.

"Lần sau nhớ mang vào cho tôi một phong sô cô la, trong này chả có gì ăn được cả."

Điều làm Đường Huy kinh ngạc ở Thi Thường Vân không phải sự bình tĩnh của hắn, mà là vẻ ung dung tự tại, từng thớ thịt trên gương mặt ấy đều toát lên nét khoan thai, như thể không phải hắn ngồi tù mà đang mở hội trà trong trại hoa thì đúng hơn. Chân tay đều thành thơi, cả cơ thể vận động rất nhịp nhàng, bộ dạng phả phê như vừa hút đầy thuốc phiện. Hắn cũng không phải kiểu đàn ông đẹp trai lồng lộng, ít ra nếu nhìn qua sẽ không đời nào thu hút được phụ nữ. Quá gầy gò, vai mỏng như lưỡi dao, hai má bầm sinh hóp vào, trong vành mắt đen toàn là sương mù dày đặc dưới vực sâu, môi lúc nào cũng mở hé hé, cong lên, tóc tai buông rũ trước trán. Chẳng khó gì để nhận ra vẻ yếu ớt của hắn, nhưng chính con người này, một tháng trước đã xách rìu sắt chém liên tiếp bốn mươi bảy nhát vào người anh cả Thi Thường Phong đang ngồi uống trà đen trên ban công, bầm nhuyển đối phương thành tương. Hai cánh tay chỉ còn lủng lẳng tí tẹo da thịt, dịch não

ngoằn ngoèo chảy theo khe hở hàng lan can sắt uốn trên ban công, tí tách nhỏ xuống trán mợ cả Thi, tiếng thét kinh hãi của chị ta gần như xé toạc màng nhĩ đám người làm...

Thế nhưng dù đã gây ra vụ án chấn động là vậy, Thi Thường Vân vẫn bỏ trốn được hai mươi ngày rồi mới bị bắt. Bởi cha hắt Thi Phong Đức sợ con út bị xử tử, nhà họ Thi từ nay tuyệt tự, bí quá hóa liều, bèn lén lút chuyển thi thể máu thịt bầy nhầy của con trai cả tới nhà xác, nói là chết do mắc bệnh cấp tính. Hiềm nỗi chỉ mãi lo mua chuộc người khám nghiệm tử thi mà quên mất đầu bếp nhà mình khi đó ở dưới giàn trầu bà đằng sau vườn hoa cũng nghe lỏm được, kết quả chưa đầy ba ngày sau, tất cả các tay săn tin ở bến Thượng Hải đều biết đầu đuôi vụ án mạng nhà hiệu thuốc Tế Mỹ. Thi Thường Vân sao còn trốn đi đâu được nữa. Về sau ông chủ Thi năm lần bảy lượt muốn gán tội thay con, tiếc rằng nhân chứng tận mắt trong thấy quá đông, không bịt miệng hết được.

Đêm hôm bị bắt, nghe nói Thi Thường Vân đang cùng một ả kỹ nữ không rõ tên tuổi mây mưa trong khách sạn Dương Tử, lúc bị giải ra cả hai trần như nhộng, chỉ khoác mỗi tấm áo choàng ngủ. Ầ đàn bà kia từ đầu đến cuối đều lấy tay che mặt, đa phần phóng viên cũng không quan tâm, nên hình ảnh cô ta chỉ xuất hiện trên số ít các báo. Ví dụ như ở mục tin đầu chuyên san Xã hội tờ Thân Báo, trong bức ảnh được đăng chỉ có Thi Thường Vân bị trói chặt hai tay, tóc tai vểnh ngược bù xù, dùng kính đen che mặt, không hề lộ vẻ thất kinh khiếp đảm. Ở góc bên phải là một phụ nữ bị cảnh sát túm lấy cổ, chỉ lộ được một phần khuôn mặt ra từ cánh tay người thi hành công vụ, tóc dài lòa xòa cũng hết sức mờ mịt, thấp thoáng thấy được đôi môi đỏ nhoe nhoét.

Bức ảnh hiện trường nóng hổi, lại cực hút mắt người xem đã giúp tay phóng viên đó lĩnh được một món tiền thưởng hậu hĩnh. Khi mẫu tin dầm máu ấy bùng lên, Đường Huy đang làm bài tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh Đồng Tiểu Uyển vừa được giải của Thượng Quan Giác Nhi, chỉ hận

không thể hòa mình vào khung cảnh dựng trong phim trường. Thượng Quan Giác Nhi trông chẳng khác nào tiên nữ, trên khuôn mặt không tô son trát phấn không hề thấy máy may tí vết, đôi đồng tử sáng trong như tuyết long lanh lay động, bờ môi đỏ thắm như máu, nụ cười tươi như hoa, hơn nữa lại là hoa độc, chỉ sợ người ta không thấy được hết vẻ kiêu diễm đáng yêu ẩn sâu trong cốt tủy nàng...

Đúng là vẻ đẹp khác hẳn với Bướm Bướm Nhỏ!

Đường Huy nhất thời nghĩ đến thần người, quên bém mắt tên tội phạm giết người đang ngồi trước mặt.

"Sao anh biết lần sau tôi còn đến nữa?" Định thần lại, anh ta vội đặt câu hỏi, sợ người đối diện nhận ra mình đang lơ đãng.

Thi Thường Vân cười, mặt thoắt cái rúm lại như quả táo tàu: "Vì tôi đương nhiên không cho cậu biết tất tậ mọi chuyện chỉ trong một lần, giết người mệt lắm, đầu đuôi câu chuyện phải kể rất dài."

Dứt lời, hần nhe ra hàm răng trắng nõn, khiến Đường Huy dựng tóc gáy.

"Anh hiểu nhầm rồi, tôi không tới hỏi anh về vụ hung án đó."

"Hử?" Thi Thường Vân nhướn mày, tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Tôi muốn hỏi anh về một người."

"Ai?"

"Bướm Bướm Nhỏ."

Vẻ mặt Thi Thường Vân rõ ràng không còn nhớn nhor như trước nữa mà đông cứng lại theo chuyển động của không khí, hần không đáp lời.

Đường Huy cảm giác sự việc có vẻ kỳ quặc, cũng không thúc ép, chỉ cười nhạt nói: "Không sao, anh không muốn nói về cô ấy thì ta nói chuyện vụ án cũng được."

Anh ta biết Thi Thường Vân từ khi vào ngục đến nay vẫn câm như hến, bất kể ai hỏi đều không mở miệng khai tình tiết gây án, có thể là do ông chủ Thi sai người tới ngấm dận hấn dừng nói bừa. Vì vậy các tờ báo lớn vất óc nghĩ cách moi từ miệng tay giết người máu lạnh này vài tình tiết đều chỉ uổng công. Đường Huy tuy không phụ trách theo sát viết bài về vụ án này, nhưng thói quen nghề nghiệp vẫn khiến anh ta vô cùng tò mò.

"Sao cậu biết tôi sẽ nói cho cậu chuyện đó?"

"Vì vừa nãy hình như anh muốn nói với tôi."

"Không sai." Thi Thường Vân chậm rãi ngả người về phía trước, quàng thâm mắt do mất ngủ hiện lên rõ mồn một trên làn da loang lỗ của hấn, "Với người đàn ông mà Bướm Bướm Nhỏ thích, tôi ắt sẽ mở cho hấn một lối cửa sau."

"Cô ấy đang ở đâu?!" Không khí trong phòng giam bỗng chốc căng thẳng, khiến cổ họng Đường Huy nghẹn lại, chỉ có thể hỏi bằng giọng khàn khàn. Anh ta không biết Thi Thường Vân nhận ra mình bằng cách nào, nhưng có một điểm đã rõ ràng, đó chính là tên hung thủ này đang đùa giỡn với cảm xúc của anh ta.

"Cô ấy ở đâu thì tôi không biết, nhưng tôi biết cô ấy có khả năng đã lâm vào tình cảnh nào rồi."

Đường Huy không hề có phản ứng, lòng tự tôn khiến anh bất giác muốn thoát khỏi cái bẫy tâm lý này, nhưng Thi Thường Vân dường như đã nhìn thấu anh ta, ánh mắt như tia điện xẹt, thoát cái đã đâm thủng ý chí của đối phương.

"Vì nhà tôi mở hiệu thuốc mà, nên Bướm Bướm Nhỏ thường hay hỏi tôi một câu, những thuốc nào có thể ăn vào giết người, những thuốc nào có ăn bao nhiêu cũng không chết. Nhưng tôi chưa từng trả lời cô ấy, có biết vì sao không?" Thi Thường Vân khôi phục lại nụ cười trên mặt, các nếp nhăn thi nhau chiếm lĩnh khóe mắt hẳn, "Bởi lúc đó cô ấy hỏi thế có lẽ chỉ do hiếu kỳ, nhưng lần sau chưa biết chừng sẽ dùng hành động thực tế để kiểm chứng lời tôi nói là thật hay giả, đàn bà là thế đấy, nhìn có vẻ hiền thực vô hại, thực ra ai nấy đều có bản lĩnh giết người vì tiền, cậu có tin không?"

"Nhưng giờ kẻ giết người lại là đàn ông như anh đấy thôi."

"Ha!" Thi Thường Vân bật cười một tiếng the thé xé toang bầu không khí căng thẳng, "Thằng trẻ ranh như cậu thì hiểu quái gì? Có những chuyện trông vậy mà chẳng phải vậy. Ví dụ như anh tôi chẳng hạn, bình thường trông thì dũng mãnh lắm đấy, khoa chân múa tay, hô tới quát lui với tôi, lần nào tôi vòi tiền ông già, lão ấy cũng xúi bẩy, bảo ông già tôi đừng cho, thế mà lúc tôi chém lão thì miệng lão lại kêu eo éo lên như đàn bà! Thứ giọng ấy tôi chưa từng nghe thấy ở đâu hết... Rồi cả máu lão nữa chứ, người ta nói máu đều nóng, nhưng khi bắn lên mặt tôi thì nó chỉ hơi âm ấm thôi, mùi khó ngửi lắm. Anh tôi xưa nay vẫn vỗ ngực rêu rao mình một bầu máu nóng, khi máu từ trong da thịt phun ra lão ta chắc cũng tự ném được chẳng hề nóng tẹo nào, ôi chà..."

Tiếng than ấy đã kéo Đường Huy khỏi nỗi sợ hãi mơ hồ, hiểu rằng mình không thể thua trước tên tử tù trước mặt. Anh ta đằng hắng, hỏi vặn lại: "Nói vậy tức là giết người mang lại khoái cảm? Thế nên anh cũng đã giết luôn Bướm Bướm Nhỏ rồi?"

"Cậu nặng lời rồi." Cầm Thi Thường Vân trông càng nhọn hơn, "Hạng đàn bà như Bướm Bướm Nhỏ, giết được còn là chuyện tốt, chỉ đáng tiếc, muốn giết cũng không giết nổi ấy chứ."

"Ý anh là gì?"

"Thì chính là, giờ cô ấy biến mất rồi. Tôi đã đóng cho cô ấy một năm tiền trợ, rồi còn đánh một đôi khuyên tai hoa sen rủ cần hồng ngọc ở Vạn Xuân Lâu để lấy lòng, cô ấy thì hay rồi, không nói lời nào đã bật vô âm tín. Có muốn đòi lại vốn đã bỏ ra ban đầu cũng chẳng thể được nữa, còn phải kiếm cách dỗ ngọt ông già, ài... cũng may vào đây rồi, vô số chuyện được lấp liếm đi. Ha!"

"Ý anh là, anh cũng không biết Bướm Bướm Nhỏ đang ở đâu?" Đường Huy biết trong lời hăn ta có mấy phần giả dối, nhưng không vạch trần ngay mà muốn xem hăn còn đùa bỡn đến bao giờ.

Đối phương quả nhiên phẫn khích ra mặt, cười nói: "Cũng không hăn, cậu có tình với cô ấy, lẽ nào cô ấy với tôi cũng chỉ là cái bia mộ xây bằng một đồng Viên đầu(*) thôi sao? Đương nhiên cũng có tình rồi. Vì vậy ấy mà..." Hăn dừng lại một thoáng, ở nhịp ngừng này còn lẫn vào một luồng khí hiu quạnh sâu thẳm, "Cô ả đó vẫn chẳng thể nào thoát khỏi bàn tay đàn ông, từ xưa đến nay, đàn bà quá nặng tình, tương lai rồi cuộc đời không thể viên mãn, cô ấy cũng vậy."

(*) đồng bạc có đúc hình đầu Viên Thế Khải phát hành vào những năm đầu thời Dân Quốc, Trung Quốc.

"Anh đã biết cô ấy đa sự như thế thì cứu phắt cô ấy khỏi biến khổ đi, tôi sẽ giúp anh xử lý chuyện này."

"Không có cậu giúp tôi thì sau này tự khắc cũng có người giúp, cậu không phải kẻ đầu tiên đến chủ động xin đi giết giặc đâu, có điều, so với kẻ kia, tôi tin cậu hơn." Đường Huy định hỏi người đi trước anh ta một bước là ai, nhưng ngẫm kỹ, sợ lại là Thi Thường Vân cố tình thêu dệt lừa mình, bèn vờ như không hứng thú, kiên quyết không hỏi, chỉ một mực truy vấn tung tích Bướm Bướm Nhỏ.

"Được, cậu giúp tôi tới tiệm đồng hồ Tô Mỹ ở đường Giang Tô một chuyến, tìm ông chủ Gavin lấy một cái hòm mây."

"Tôi phải nói gì với ông ta?"

"Chỉ cần nói muốn lấy một cái hòm mây là được, những chuyện khác đều không cần nhắc. Lấy được rồi đừng có mở ra, tới đây một chuyến nữa, cho tôi biết hòm nặng ngần nào, phát ra âm thanh gì. Tới lúc đó, tự tôi sẽ cho cậu biết tung tích của Bướm Bướm Nhỏ." Dứt lời, trong mắt Thi Thường Vân lại thoáng vẻ tịch mịch tuyệt vọng, hăn lẩm bẩm với chính mình, "Mong rằng rồi vẫn còn sống được đến lúc đó."

Lúc này Đường Huy mới chú ý, từ đầu đến cuối bên cạnh Thi Thường Vân không hề có lính canh nào giám sát, cuộc nói chuyện của bọn họ hoàn toàn không bị hạn chế, đây hẳn là kết quả của việc Thi Thường Vân dùng một khoản tiền lớn lo lót đầu vào đấy.

2.

Trong ấn tượng của Đường Huy, các tiệm đồng hồ chia làm hai loại, một hào nhoáng xa xỉ, tràn ngập mùi hương của các quý bà; một âm u thần bí, cũ kỹ như Cẩm Hôi Đồi(*). Nhưng tiệm đồng hồ của Gavin lại nằm ngoài hai loại này, chỉ có thể dùng từ "đơn sơ" để hình dung, cả gian tiệm chưa đầy năm mươi mét vuông, trước cửa treo một bảng hiệu bằng đồng đã xỉn đen và một chiếc đồng hồ mặt kính mờ mịt, bên trong có tủ bày hàng được lau chùi sạch sẽ, cùng một mặt tường treo mấy chục chiếc đồng hồ đủ kiểu, tiếng tích tắc, tiếng dây cốt chuyển động lách cách đọt này nối tiếp đọt kia, như tiếng phát ra từ bộ khung xương xập xệ của người già, càng toát lên vẻ xưa cũ. Một cửa tiệm thế này lại vẫn có thể duy trì hoạt động là Đường Huy kinh ngạc, từ kiểu dáng tới giá cả đồng hồ dường như không yếu tố nào đủ để thu hút khách hàng, có điều không gian ngăn nắp sạch sẽ dị thường ở nơi này khiến anh ta ít nhiều có chút thiện cảm.

(*) Hay còn gọi là Bát Phá Đồ, một trong những nghệ thuật truyền thống quý giá của dân tộc Hán. Dùng hình vẽ tả chân các vật phẩm cũ nát trong thư phòng của văn nhân thời xưa chấp ghép thành tranh. Xuất hiện lần đầu tiên trên lọ thuốc hít đời Minh.

Đúng như Đường Huy dự liệu, đã là 3 giờ chiều mà trong tiệm đồng hồ vẫn không có một bóng khách, ánh nắng xuyên qua lớp cửa kính trong suốt giăng khắp tủ hàng, mạ lên mỗi chiếc đồng hồ lười nhác nằm đó một đường viền vàng. Đứng mãi không thấy ai ra tiếp, dù mặt bằng tiệm khá nhỏ nhưng nhìn vẫn có vẻ trống huếch trống hoác. Anh ta đành đi đi lại lại cạnh một tủ quầy trong như nơi nghiệm hàng thu tiền, để ý thấy chiếc tủ quầy bằng gỗ anh đào bị ngăn ra một nửa, phía trên đặt một cái rương nhỏ sơn bóng loáng, bên trong là mấy ngăn kéo mở hé hé, để lộ ra vài linh kiện kim loại tinh xảo, có vẻ là bàn sửa đồng hồ.

"Muốn mua gì?"

Một giọng nói rè rè như tiếng cửa gỗ cất lên từ sau bàn làm việc nọ, làm Đường Huy giật mình bất giác thối lui mấy bước, bấy giờ mới nhìn rõ người đang ló nửa thân hình ra. Trên cái đầu hói mất nửa là một vành tóc bạc, da mặt đỏ bừng bừng, sừng húp lên, một bên mắt gài một miếng kính tròn, mắt vừa tròng lên kính liền rơi xuống cùng sợi dây đeo buồng thông trước ngực. Tuy người đối diện đã già nua đến độ râu tóc bạc phơ, nhưng vẫn có thể đoán được là người Trung Quốc, da dẻ lộ ra nơi mu bàn tay và cổ áo sơ mi vẫn có màu vàng, khẩu âm cũng không đến nỗi lạ, là người Thượng Hải chính gốc.

"Ông chủ chỗ các bác đâu?"

"Ông chủ ngày nào cũng ở đây thì còn cần mấy người bọn tôi làm gì? Anh bạn trẻ ở đâu ra mà ngù ngờ thế?"

Ông bác già cộc cằn thu từng dụng cụ trên mặt bàn vào một cái tráp gỗ dẹt dài có vẻ khá nặng, mấy ngăn ngầm bên trong còn được lót bằng vải nhung tím, vừa trông đã biết là hàng ngoại nhập.

Đường Huy trái lại không hề thấy ghét người làm công này, những người có tuổi đa phần đều vậy, thích lấy danh nghĩa là người đi trước coi thường tất cả, tựa hồ từ khi khai thiên lập địa đến nay chỉ có bọn họ là hiểu biết nhất, cảm ngộ được đạo lý nhân sinh nhất, tự khiến mình trở nên lạnh lùng, hoặc thành ra phiền toái.

"Vậy có thể giúp tôi báo một tiếng được không? Tôi có chuyện quan trọng muốn tìm ông ấy, bằng giờ này chiều mai, xin ông ấy đến tiệm cho."

"Mấy ngày này ông chủ không đến đây đâu, cậu khỏi phải tới." Câu trả lời thẳng thừng không chút lưỡng lự của ông bác già rốt cuộc cũng khiến Đường Huy hơi bực mình.

"Bác chuyển lời tới ông ấy, nhất định phải đến, là chuyện lớn liên quan đến tính mạng đấy!"

Câu này nói ra không ngờ còn làm ông bác bật cười: "Anh bạn trả, nếu đã là chuyện lớn liên quan đến tính mạng, hay cậu tứ tới thẳng nhà ông ấy mà tìm?"

"Vậy xin hỏi bác có biết nhà ông chủ ở đâu không?" Anh ta đành phải kìm lại cơn giận hỏi thăm.

Nào ngờ ông bác sa sầm nét mặt, đáp gọn lỏng hai chữ: "Không biết."

Đường Huy sững người, không còn cách khác đành giở mảnh mặt dày từng dùng để mua chuộc quản gia nhà Thượng Quan Giác Nhi hồng tiếp cận phỏng vấn nàng, cười nói: "Bác ơi, bác giúp cháu đi mà, thực sự là có việc gấp lắm." Miệng nói tay đẩy tới một tờ giấy bạc, "Bác cầm mua bao thuốc hút."

Ông bác liếc xéo tờ tiền giấy, cười khẩy: "Có cần tôi cho cậu tiền, cậu giúp tôi một việc là đừng có quay lại đây làm phiền tôi nữa không? Cả ngày hôm nay tôi còn chưa mở hàng đâu, lát thế nào cũng bị quở trách, cậu còn đến đây gây phiền nhiễu nữa!"

Ý là muốn anh ta mua đồ, Đường Huy thở dài, đành chọn bừa một chiếc đồng hồ quả quýt vỡ bạc trông không quá đắt. Hỏi bao nhiêu tiền, ông bác không buồn ngần đầu lên hét luôn tám mươi đồng, dọa anh ta giật thót, buộc phải van vỉ: "Hôm nay cháu không mang đủ tiền, bác giữ lại giùm cháu, ngày mai cháu đến lấy có được không?"

"Được." Ông bác gật đầu, "Vậy đợi đến mai tôi sẽ chỉ cho cậu ông chủ nhà tôi ở đâu." Dứt lời ông ta lại lần lượt lôi từng món đồ nghề ra khỏi tráp, như thể cố ý khoe mẽ bản thân là người có tay nghề.

Đáng tiếc, ngày hôm sau người tới không phải là Đường Huy mà là Đỗ Xuân Hiếu.

Bác Mạnh vừa thấy Đỗ Xuân Hiếu đã trưng ngay bộ mặt còn lạnh hơn hôm qua, vì từ kiểu ăn mặc lôi thôi của cô, bác ta đã tính toán được phân lượng túi tiền cô. Đỗ Xuân Hiếu cũng chẳng nói chẳng rằng, chỉ nằm bò ra mặt bàn làm việc quan sát bác ta hí hoáy tháo lắp một chiếc đồng hồ đeo tay nữ, có bánh răng cứ ấn vào lại bật ra, bác Mạnh ấn đi ấn lại mấy lần, cuối cùng cũng phải sốt ruột, ngần đầu trừng mắt nhìn cô, quát: "Cô không mua đồ thì cũng đừng có phá đám!"

"He he..." Đỗ Xuân Hiếu gian manh cười mấy tiếng, đoạn ghé khuôn mặt chi chít lỗ chân lông to tướng lại gần bác Mạnh, bảo, "Vốn dĩ tôi cần tám mươi đồng tới mua tin tức ông chủ tiệm từ bác, nhưng giờ xem ra không cần nữa rồi, bác nên nói thẳng cho tôi tung tích của Gavin đi, bằng không người thiệt thòi chính là bác thôi."

"Hạng đàn bà như cô mồm mép đáo để quá nhỉ? Tôi đã nói rõ với cậu chàng hôm qua rồi, ông chủ mấy hôm nay đều không ở đây, đi đâu tôi cũng không biết, các người đừng có tới làm phiền tôi nữa!"

"Bác còn không nói ra, để tôi gọi cảnh sát đến hỏi thăm bác."

Dứt lời, Đỗ Xuân Hiếu quay phắt người định bước ra ngoài, bác Mạnh mặt cắt không còn giọt máu túm lấy cổ tay cô, run rẩy nói: "Cô gái, cơm ăn bữa thì được chứ lời không thể nói bữa được đâu. Chúng tôi chẳng phạm pháp, cô gọi cảnh sát đến làm gì?"

Giọng điệu Đỗ Xuân Hiếu lúc này đã có chút gian manh, cô cười đáp: "Thì tìm ông chủ tiệm! Chuyện liên quan đến mạng người, kẻ làm công như bác lại chẳng lo lắng tẹo nào, cũng không sợ tháng sau không được nhận lương sao? Nhất định có điểm khả nghi!"

"Có điểm gì khả nghi chứ? Cô đừng có kiếm chuyện!" bác Mạnh đã lăm lăm mồ hôi trán, vội vàng lấy ra một mảnh khăn lụa quệt quệt mấy cái.

"Tôi không kiếm chuyện, mà là bài của tôi kiếm chuyện." Đỗ Xuân Hiếu không biết từ lúc nào đã kẹp lá bài Pháp sư trong tay, hung hăng nói, "Lá bài này cho tôi biết không ít chuyện đâu nhé!"

"Hử? Cho cô biết chuyện gì?"

"Cho tôi biết mấy người làm trong tiệm các bác đang tìm cách thanh toán ông chủ, vì thế ông ta đi đâu chỉ có các người là rõ nhất!"

"Cô lại nói nhăng nói cuội gì thế hả?" Bác Mạnh đứng bật dậy, tráp gõ rơi xuống đất, đồng hồ nghề loang loáng ánh bạc văng ra kêu leng keng.

Lúc này cánh cửa nhỏ phía sau tủ quầy bật mở, hai gã đàn ông mặc áo chèn bó sát màu đen chạy, người nào người nấy cao gầy, mặt mũi căng thẳng, tóc mai nhất loạt cạo xanh lét.

"Cô ơi, mời cô vào bên trong nói chuyện."

Người nói ra câu này có nốt mụn ruồi bên mép, mắt đảo như rang lạc, có vẻ là người được quyền ra quyết định.

"Không cần vào đâu nói chuyện hết, cho tôi biết tung tích của ông chủ các người là được."

"Dựa vào đâu phải cho cô biết?" Bác Mạnh đập bộp xuống mặt bàn, làm cái bát rỗng bên cạnh cũng lắc lư theo.

Đỗ Xuân Hiếu khoa trương há miệng ngáp, mùi thuốc nồng nặc từ miệng xộc ra, cô đặt phịch mông ngồi lên tủ quây, một tay chống nạnh, miệng lầm bầm: "Bác không chịu nói, e rằng tính mạng con gái cũng khó bảo toàn."

Bác Mạnh tức thì tái mét mặt, siết chặt năm đấm hồi lâu mới buông lỏng ra, nói gằn từng tiếng: "Được, tôi cho cô biết ông chủ hiện đang ra sao!"

Đường Huy không sao hiểu nổi Đỗ Xuân Hiếu giở phép gì mà ép được ông già khó dây kia nói ra sự thật, chỉ thấy Đỗ Xuân Hiếu quay về rồi vẫn không thôi vượt ngực, miệng la oai oái một câu: "Sợ chết mất!"

Hạ Băng chẳng buồn bận tâm, bê bát mì thịt dưa muối trước mặt cô, Đỗ Xuân Hiếu ngậm miệng ngay, cắm cúi ăn xì xụp.

"Làm sao cô biết mấy tay làm công trong tiệm tính mưu hại ông chủ? Cả chuyện lão già kia có con gái nữa?"

Đỗ Xuân Hiếu rút bộ bài nóng hằm hập đang đè dưới mông ra, vớt lên bàn trà, đẩy một miếng mì nhồm nhoàm nói: "Đều là công lao của bộ bài thôi."

"Anh có hỏi mãi cô ấy cũng không chịu nói thật đâu." Hạ Băng đẩy gọng kính, nét mặt đầy vẻ trù mến, giống như đang nhìn một con thú cưng tinh

nghịch.

Đỗ Xuân Hiếu đương nhiên không đời nào kể ra, cô vừa bước vào tiệm đồng hồ nọ đã thấy gian chính thu dọn quá đổi sạch sẽ, nhưng cửa ra vào lại có vẻ chỉ được quét tước sơ sài, rõ ràng không có ý mời chào khác khứa, đồng hồ bên trong thì toàn mấy kiểu lỗi thời. Tay chân bác Mạnh kia cũng không lấy gì làm nhanh nhẹn, nhưng vẫn cố tình vờ vịt sửa đồng hồ, muốn duy trì tình trạng hàng quán vắng vẻ đó mà không ai nghi ngờ, nhất định là có mưu đồ xấu xa. Huống hồ cô đi đi lại lại quanh các tủ quầy mấy lần, gặp khe hở nào cũng đưa tay miết, không hề thấy một hạt bụi, đây tuyệt đối không phải công việc một ông già mắt mờ có thể lo liệu chu toàn. Thêm nữa, hễ có khách tới tận cửa tìm gặp ông chủ, kẻ làm công lại tìm đủ mọi cách moi tiền, rồi còn cố tình hét giá cao không thiết buôn bán, hành vi này rõ là kỳ quặc. Quan trọng nhất là, mảnh khăn lụa màu xanh thẫm bác Mạnh dùng để lau mồ hôi hơi nữ tính, mà chiếc bát rỗng trên mặt quầy lại được viết nguệch ngoạc dòng chữ "Tiệm mì Đồng Phong", loại đàn ông chỉ có thể đi ăn hàng thì hẳn là không có vợ, cộng thêm chiếc khăn nọ còn mới như thế, ông bác này lại già như vậy, chỉ có thể đánh liều đoán rằng ông ta có con gái lớn đã gả chồng, nên buột miệng nói ra không ngờ ngáp được con ruồi to. Nhưng sau khi xong chuyện nghĩ lại, nhớ đâu ông ta có ả tình nhân lả lơi trẻ tuổi cũng chưa biết chừng, có nhiều mẫu đàn ông chuyên chú vào mấy thứ máy móc tinh vi, thường là đã phát số cũng chưa chắc thích cái khoản đó. Suy xét tỉ mỉ như vậy khiến lưng cô bỗng chốc ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Những bí mật này, có đánh chết Đỗ Xuân Hiếu cũng không chịu tiết lộ cho người khác, bằng không bộ bài tarot trong tay e chẳng còn đường kiếm ăn nữa.

3.

Gavin đã ôm chiếc hòm mây suốt hai ngày ba đêm, căn phòng dưới mặt đất nồng nặc mùi than làm xoang mũi ông ta tê dại, cũng may cửa sổ mái

vẫn để mở, hằng ngày vẫn có thể đón được hai tiếng ánh sáng mặt trời, chiếc đồng hồ quả quýt nhô lên từ trong túi áo chèn bó sát ít nhiều đem đến cho ông ta cảm giác an toàn, chỉ cần thời gian còn trôi thì có thể giảm bớt phần nào mối lo và nguy cơ.

Thực sự có thể giảm bớt ư? Cảm giác thấp thỏm không yên trong lòng Gavin đã dâng lên đến đỉnh điểm, ông ta không chịu được nữa, phải duỗi chân ra một tí thì đụng ngay chiếc ấm đồng đựng nước ngọt, làm phát ra tiếng "coong", phá tan sự yên tĩnh khó khăn lắm mới gom góp được. Gavin nhớ lại thuở thiếu thời ở quê nhà Scotland, mảnh sân sau nhà có một cây táo cao lớn vững chãi, mỗi độ thu về, ông ta thường vắt vẻo trên đó vạt mấy quả táo bé nhất để ném chim. Có lần không may ném trúng cha đang giã cỏ, cha điềm đạm "mời" ông ta trèo xuống, sai ông ta vào bếp lấy ra một cây rìu, sau đó đốn luôn cây táo ấy trước mặt ông ta, ma quỷ từ trong xó tối chui ra cắn xé da thịt ông ta, khiến toàn thân ông ta đau đớn.

Bởi vậy về sau Gavin dù có trốn đâu cũng yêu cầu được bố trí một chỗ thông khí có hình dáng cụ thể, ví dụ như một khung cửa sổ, một lỗ hổng có thể nhìn lên bầu trời. Ban đêm là khoảng thời gian khó khăn nhất, ông ta tựa hồ trôi dạt đến tận cùng vũ trụ, có con dã thú không rõ hình dạng đang há miệng chờ ngốn ngấu ông ta.

Gavin quẩn mình trong thăm, ra sức ghéech cao đầu, ánh trắng từ khung cửa sổ áp mái rải xuống một tầng sáng mỏng, đây chính là sự vỗ về tốt nhất, nhưng... ánh trắng đột nhiên bị bóng tối thay thế, thoắt cái ông ta đã lại rơi vào trạng thái tối như hũ nút xòe tay không thấy ngón, tiếp đó trên đỉnh đầu vang lên những tiếng lạch cạch inh tai.

Gì thế? Có quái vật đang gặm song cửa sổ ư?

Sau năm sáu lần làm dấu chữ thập trước ngực, Gavin nghe thấy tiếng "lách cách", gió lạnh thốc vào, ánh trắng hắt lên một cái đầu tóc tai bù xù, liền đó là một giọng nữ khàn khàn vọng đến.

"Ngài Gavin, chúng tôi tới rồi đây..."

Con "ma nữ" ấy chìa hai cánh tay dài ngoẵng đen thui qua khung cửa sổ áp mái.

Phút chốc, Gavin cảm thấy da đầu mình nứt toác, thềm kêu la oai oái cả vạt lẫn nhưng trong cổ họng lại nghẹn cứng, chỉ có thể mở to tròn mắt chứng kiến vận hạn ập đến, mãi khi ả "ma nữ" thò cả hai chân xuống, khua khua mấy cái trong không khí, ung dung như bơi lội giữa biển đêm, rồi tức thì nhảy phóc xuống, đầu gối và mũi chân gần như đồng thời chạm đất, đoạn nhanh chóng đứng thẳng dậy, cười khì khì nhìn xoáy vào ông ta; kế đó lại có một kẻ khác nhảy xuống, người gầy nhom, mặc quần dài đen áo len xám, lúc đáp xuống còn kêu lên một tiếng "ái ôi", có thứ gì đó rơi xuống theo nên hẳn phải nằm bò ra đất mò mẫm hồi lâu mới nhật lên được, chùi chùi mấy cái vào vạt áo rồi gác lên sống mũi; cái bóng của kẻ thứ ba đặc biệt cao to, vì vóc người mà tay chân có vẻ vụng về, tụt xuống chậm nhất, còn cần con "ma" thứ hai đỡ giúp.

"Trong này có đồ gì để chiếu sáng không?" Ả "ma nữ" nhe răng, đầu tóc rối bù không nhìn rõ mặt. Gavin miễn cưỡng đứng dậy, rờ tới cái công tắc trước đó vẫn lấy lưng dè rịt, bật bóng đèn điện.

Căn hầm thoáng chốc đã có hơi ấm, ánh trăng không còn chói mắt như trước nữa. Chỉ thấy "ma nữ" rành rành là một người sống sờ sờ, mặc áo khoác Tây của nữ cộc đến cả đoạn, bên trong là áo sơ mi màu hoa lan tử la, bị ánh đèn vàng trong vạt nhuộm thành thứ màu kỳ quái không đâu vào đâu. Khuy áo trước ngực căng chặt nhưng phần eo lại lỏng lẻo lạ thường, chính là kiểu cơ thể khiến cánh đàn ông đêm ngày mơ tưởng, nhưng lại không chủ ý khoe ra. Vệt ố trên răng do hút thuốc nhìn đến kinh người, vậy mà ả vẫn dám toét miệng cười. Hai gã trẻ tuổi đằng sau lưng ả cũng là hai điển hình không hề tương đồng, một cao lớn sáng sủa, phong độ người ngời, một nhả nhọn thẹn thùng, gầy như que củi, nhưng cặp mắt lại rất

nhanh nhạy, chỉ trong một phút đồ hồ đã quan sát đến mấy lượt căn phòng dưới lòng đất này.

Nỗi lo lắng của ông chủ Gavin đã hiện cả lên mặt, vì vậy Đỗ Xuân Hiếu chỉ chọc thêm một tí, phần lớn bí mật của ông ta liền tung tóe tuôn ra.

"Tôi không nghĩ chuyện này có gì đáng nói cả, cách đây năm tháng, có hai người Nga đến tiệm tôi, nói muốn bán một lô đá quý, tôi xem qua, thấy lô đá này chất lượng không tốt lắm nên không nhận, nhưng vẫn cho họ vay một khoản tiền. Ba tháng sau, tôi yêu cầu họ hoàn trả khoản vay, họ hứa sẽ trả nhưng cứ lãn lữa mãi không giao tiền. Tôi biết ngay là có vấn đề, bèn nhờ tới một người bạn, cô biết đấy, là bạn bè có chút quan hệ với xã hội đen, hy vọng có thể giúp tôi lấy lại tiền. Về sau..."

Gavin nắm chặt cái chén trong tay, liếm môi. Nơi ở của ông ta không hề bí mật, chính là căn nhà hai tầng đối diện cửa tiệm đồng hồ, tường ngoài trát xi măng xám xịt, rất không bắt mắt, đồ đạc trong nhà cũng không quá xa hoa, đều được đóng bằng gỗ hồ đào giá cả hợp lý, thậm chí sàn cũng là hàng dệt pha rất chắc chắn, vừa trông đã thấy là kiểu bài trí của thần giử của điển hình. Ngồi uống trà nơi thế này, lúc nào cũng có thể ngửi thấy mùi dầu mỡ từ mớ giẻ lau chưa giặt sạch.

"Về sau bọn họ quả nhiên trả lại tiền, chắc trăm phần trăm là nhờ người bạn kia của tôi can thiệp." Ông ta khó nhọc nuốt một ngụm trà, cặp mắt xám ảm đạm không chút ánh sáng, "Nhưng... ngay đêm lấy lại được tiền, tôi đang trên đường từ tiệm về nhà thì bị người ta tập kích, có hai tên chặn tôi lại, còn rút cả dao ra, mới đầu tôi tưởng chỉ là cướp giật thông thường, cô cũng biết bọn ma cà bông ở Thượng Hải nhiều thế nào mà. Nhưng rồi mau chóng nhận ra bọn chúng tuy không nói gì chỉ phát ra mấy tiếng ậm ừ, nhưng dáng dấp đều cao lớn dị thường, rất giống mấy tên người Nga thiếu nợ tôi trước đây. Tôi biết bọn chúng sẽ không chịu dừng tay, nên lại nhờ bạn tìm bọn chúng cảnh cáo thêm một trận. Bạn tôi khuyên tôi hãy cứ trốn đi mấy bữa, giao lại việc làm ăn cho người làm lo liệu, nhưng tôi không

yên tâm nên đóng luôn cửa tiệm, chỉ nhờ bác Mạnh hằng ngày tới đưa cơm, quét dọn căn hầm..."

"Nhưng lạ thật đấy, bác Mạnh vẫn mở cửa tiệm cho đến tận hôm nay." Đường Huy không kìm được chen miệng vào, Gavin rụt vai lại, không nói gì nữa.

Đỗ Xuân Hiếu cười bảo: "Đấy là vì không thể đóng được."

"Vì sao?" Đường Huy và Hạ Băng đồng thanh hỏi, duy chỉ có lúc này hai người họ mới lộ ra biểu cảm giống nhau.

"Vì bác Mạnh giấu ông chủ Gavin kinh doanh một mặt hàng khác." Cô rút một điều thuốc, châm lửa chẳng hề khách sao gác chân lên, bày ra tư thế vô cùng lẳng lơ.

"Đã bảo cậu đừng có lui tới Bách Lạc Môn nữa mà lại!" Hạ Băng đột nhiên gầm lên, Đỗ Xuân Hiếu vội vàng hạ ngay cái chân đang gác xuống.

"Trước khi bước vào tiệm tôi có ngồi nửa tiếng trong quán mì đối diện, vì là giờ ăn nên thấy tay chạy bàn bưng đến bảy tám bát mì qua đó, một cửa tiệm nhỏ nhường ấy, lấy đâu ra lắm người làm thế chứ? Thế rồi tôi có qua đó xem, thấy bát rỗng trên mặt quầy chỉ có độc một cái, tính thêm cả hai gã về sau chạy ra sinh sự cũng vẫn chỉ có ba người, chỗ mì còn lại được đưa đi đâu rồi?"

"Được đưa đi đâu?"

"Đến đây phải nhờ ông chủ Gavin giải thích cho chúng ta rồi."

"Hừ!" Gavin giận dữ nện năm đấm xuống bàn, tức tối nói, "Nhất định là lũ ở sòng bạc đằng sau tiệm!"

Sòng bạc Gavin nói được đặt ở một chái nhà kín đáo đằng sau tiệm đồng hồ Tô Mỹ, thuộc địa bàn của Hồng Bang, hồi đầu tiểu đầu mục của Hồng Bang có tới tìm Gavin thương lượng, muốn để khách đánh bạc ra vào qua cửa tiệm đồng hồ, hồng tránh tai mắt nhìn vào, đổi lại tiền bảo kê hằng tháng sẽ được miễn hết. Nào ngờ Gavin một mực cự tuyệt, thà nộp tiền bảo kê chứ không chịu dính dáng đến sòng bạc, Hồng Bang cũng không gây khó dễ, thu xong tiền là đi luôn. Giờ xem ra, bọn họ nhất định đã khai thông được bác Mạnh làm chân canh chừng cho sòng bạc nhân lúc ông chủ đang chui rúc lánh nạn.

"Nói vậy, người làm trong tiệm ngấm ngấm mưu hại ông mà ông không hay biết gì sao?" Hạ Băng mắc bệnh đa nghi nặng, khẩn khẩn truy hỏi tới cùng.

Gavin mặt xanh mét lắc đầu.

"Kỳ quá, ông không hề biết chuyện này, vậy người bạn trong giới xã hội đen lúc trước giúp ông đòi nợ thì là ai?" Đỗ Xuân Hiếu thẳng thừng hỏi.

"Xin lỗi, tôi không thể trả lời."

"Đừng cho là ông không nói thì tôi không biết nhé, tôi là tôi sẽ..." Trong lúc cấp bách cô lại định rút bộ bài tarot ra hăm dọa nhưng đã bị Đường Huy xen ngang.

"Thôi được rồi! Chúng ta nói chuyện chính đi! Ngài Gavin, chúng tôi tới đây lần này là muốn lấy ở ngài một chiếc hòm mây."

"Ai bảo các cô cậu tới?" Sắc mặt Gavin lập tức trắng bệch, có vẻ còn căng thẳng hơn cả lúc trước.

"Thì Thường Vân."

Gavin im lặng hồi lâu, đoạn đứng dậy, mở tủ rượu, lấy ra một chai vodka, dốc ngược chai tu một ngụm lớn, chớp mắt mặt đã đỏ gay như gà chọi, mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ từng lỗ chân lông trên người ông ta.

"Được, giờ tôi sẽ đi lấy."

"Tôi đi với ông." Hạ Băng đứng dậy.

Bước vào căn hầm chỉ tốn chưa đến một phút nhưng Hạ Băng ở đằng sau nhìn chăm chăm vào lưng Gavin lại thấy lâu như cả thế kỷ, vì anh cảm thấy tay người Tây này có gì đó cổ quái, song lại không thể nói rõ cổ quái ở đâu. Duy chỉ có một điểm có thể khẳng định, đó là khi Đỗ Xuân Hiếu chủ động đề nghị xem bài cho ai thì tức là đã nhìn ra đối phương có chuyện mờ ám muốn giấu giếm.

Căn hầm vừa rời đi ra quên không tắt đèn, trên sân gạch được trải một lớp ánh sáng vàng ruộm. Tiếng giày da của Gavin nện "lộp cộp" giống như âm thanh đế giày bị khoét rỗng một miếng rồi giậm xuống nền nhà. Hạ Băng mơ hồ cảm thấy tiếng động này có gì đó bất thường, đành nhìn dán vào ông ta.

"Thứ cô cậu muốn là cái này hả?" Gavin quản hiên đá từ trong góc ra một thứ đèn dẹt dẹt như không dám động tay vào.

Hạ Băng bước tới định nhắc lên liền bị Gavin giữ tay lại, thấp giọng bảo: "Tôi khuyên cậu đừng nên cầm lên, thật đấy."

"Tôi làm việc này giúp bạn thôi." Hạ Băng gạt tay Gavin ra, cúi xuống, nhưng vừa nhắc hòm mây lên đã biết ngay không ổn, muốn đứng thẳng dậy thì đã không kịp nữa rồi. Bên tai phải sượt qua một luồng gió mạnh, đằng sau gáy nóng ran tê dại, tư duy thoát chốc đã bị rút cạn, nhận thức cuối cùng đến từ cú va chạm khi má trái tiếp xúc với sàn nhà, xương gò má và cặp mắt kính của anh đập mạnh xuống nền gạch, cả người tức thì chìm vào bóng tối...

Sau chuyện này, Đỗ Xuân Hiếu chỉ nói một câu: "Phải đòi thêm kinh phí chỗ Bách Lạc Môn thôi."

4.

Gavin bỏ trốn qua chính khung cửa sổ áp mái kia. BẮc một cái thang dài lên cửa sổ rồi trèo ra, hòm mây đương nhiên cũng không cánh mà bay.

"Có thật ông ta dùng chân đá cái hòm ra không?" Đỗ Xuân Hiếu hỏi đi hỏi lại.

Hạ Băng dùng khăn đắp lên cục sưng sau gáy, bực bội gật đầu: "Đã nói bảy tám lần rồi, chẳng lẽ tôi lại nhìn nhầm được chắc?"

Đỗ Xuân Hiếu vội bước lại vỗ vai anh, nói: "Tôi có bảo cậu nhìn nhầm đâu, chỉ là cái hòm mây ấy ông ta xem như của báu, sống chết không chịu giao cho chúng ta, mà sao lại không chịu chạm tay vào? Phải biết rằng, con người thường chỉ dùng chân xô dịch những thứ vật bản thân căm ghét hoặc thấy bẩn thỉu thôi. Nhưng, món đồ này lại là thứ ông ta không muốn cho chúng ta thấy, nên phải đánh ngất cậu, ôm đồ bỏ chạy. Có thể thấy, trong hòm nhất định là một vật ông ta rất sợ, rất ghét, nhưng lại không thể cho chúng ta biết. Phải rồi, Đường Huy, lúc trước anh kể, Thi Thường Vân bảo anh lấy chiếc hòm mây làm gì ấy nhỉ?"

"Bảo chỉ cần cho anh ta biết hòm nặng thế nào, bên trong phát ra tiếng động gì là được, anh ta không cần nhìn thấy cái hòm ấy." Đường Huy hăng giọng, mặt mày cau có nhìn dán vào tờ Thân Báo vừa mua ban sáng. Trên báo đăng tin Thượng Quan Giác Nhi đang là nhân tình của một đại gia nào đó, hai người thường xuyên cùng nhau ra vào các hộp đêm nổi tiếng, cực kỳ thân mật. Bài báo này do một đồng nghiệp của anh ta viết, từ ngữ sử dụng không hề cay nghiệt, thậm chí còn có phần lạnh nhạt, tựa hồ đã quá quen với chuyện trăng gió của giới giải trí, nhưng từng từ từng chữ đều đang đâm vào tim anh ta.

Đỗ Xuân Hiếu giật lấy tờ báo trong tay anh ta, xé đúng trang đó chùi cái miệng bóng nhẫy vừa ăn bánh nướng, chùi xong còn vò thành cục ném xuống đất. Không hiểu sao Đường Huy không hề nổi giận, trái lại còn ít nhiều cảm thấy thoải mái.

"Nói vậy tức là, cái thứ đó ai thấy cũng ghét, song lại rất có sức cảm dỗ..."

Cô hé miệng, biểu cảm đột nhiên khựng lại, tư thế cũng trở nên cứng đờ, như thể bị điểm huyết, chỉ có thể đơ ra đó. Hạ Băng không buồn bận tâm đến cô, chỉ lo co ro trên ghế mây uống sữa đậu nành. Đường Huy chìm trong chuyện thương tâm của bản thân, chẳng hề để ý bộ dạng dị thường ấy.

"He he!" Đỗ Xuân Hiếu bất ngờ vỗ đùi đánh đét, cười lên the thé phá tan trạng thái rã đám của hai người đàn ông.

"Trong hòm nhất định là thây bằm!"

Chỗ nước đậu Hạ Băng đang ngậm trong miệng "phì" một tiếng phun ra đầy ngực.

Suy đoán kinh người này, Đỗ Xuân Hiếu không những chia sẻ với Hạ Băng và Đường Huy mà còn đích thân tới phòng giam báo cho Thi Thường Vân.

Thi Thường Vân nghe xong, khuôn mặt nhọn hoắc như mũi dao lại rúm vào, miệng lẩm bầm: "Quái lạ."

" 'Quái lạ' là vì thứ trong hòm không giống như anh nghĩ có phải không? Đường Huy tuy lòng đầy tâm sự, nhưng vẫn vờ vập hỏi.

"Hoàn toàn không giống..." Thi Thường Vân lột vỏ một viên sô cô la bỏ vào miệng, "Tôi cũng đang suy ngẫm chuyện này."

"Giống thế nào? Mà không giống thế nào?"

"Gavin có thể dùng chân quét cái hòm ra, chứng tỏ hòm không nặng lắm, chắc chắn không thể giấu nổi một cái xác, cũng không thể chỉ có một phần xác. Nếu là một phần, vậy thì... phần còn lại đâu?" Thi Thường Vân dứt lời, đoạn nuốt ực viên sô cô la.

Đỗ Xuân Hiếu bỗng thấy có cảm tình với con người này, bèn cười bảo: "Nói phải lắm. Song hôm nay chúng tôi tới đây không phải vì quan tâm tới cái hòm đáng sợ đó, có thể bên trong chỉ cất mấy thứ giấy tờ sổ sách đáng ngán cũng không biết chừng..."

"Ha ha!" Thi Thường Vân bật cười, "Thứ giấy tờ sổ sách đáng ngán nào lại được cất trong hòm cơ chứ?"

"Vì khi cậu ký gửi cái hòm đấy ở chỗ ông ta không ngờ tới việc ông ta lén mở nó ra." Đỗ Xuân Hiếu lúc này đang lên cơn vật thuốc, nhưng lại không muốn gây ấn tượng xấu với Thi Thường Vân. Thời gian theo học ở nước Anh giúp cô hiểu ra một điều, màn kịch tay kẹp điếu thuốc tỏ ra chơi bời của mấy cô nàng thời đại nhạc Jazz thực ra không hề được lòng cánh mày râu, trái lại còn khiến bọn họ sinh kiêng dè.

"Làm gì có chuyện? Tính hiếu kỳ của con người không có giới hạn, dù có là kẻ bé gan sợ chuyện như Gavin cũng không ngoại lệ." Thi Thường Vân gạt hộp sô cô la sang một bên, thở dài, "Vì vậy món đồ đó tới tay Gavin, tôi còn ngờ rằng sẽ rất an toàn, ai ngờ..."

Đường Huy quan sát hai người đánh đố lẫn nhau, đầu óc vẫn mờ tịt.

"Cậu hai Thi, chúng ta đừng vòng vo nữa làm gì, nhiệm vụ cậu giao chúng tôi đã hoàn thành rồi, cậu cũng enen cho chúng tôi biết hành tung của Bướm Bướm Nhỏ đi chứ?" Đỗ Xuân Hiếu đột nhiên chuyển chủ đề, mà thực ra cũng là chủ đề chính.

Đường Huy bấy giờ mới ngỡ ngàng nhận ra, mình đã quên sạch chuyện Bướm Bướm Nhỏ, thế này là sao chứ? Lẽ nào anh ta thực sự không còn tình cảm gì với cô nữa sao? Ngay cả bản thân anh ta cũng thấy đàn ông quá nhiên lòng dạ cứng rắn lên thì lòng tham cũng sâu thêm.

"Tôi không biết." Thi Thường Vân bất ngờ nói với vẻ nghiêm túc, "Huống hồ các người cũng đâu đã hoàn thành chuyện tôi giao phó."

Câu nói này khiến tất cả mọi người cùng chìm vào im lặng. Đường Huy tức tối vì đối phương thất tín, nhất thời không nói nên lời, Đỗ Xuân Hiếu thì ngửa đầu nhìn lên trần nhà, nếp nhăn trên trán vệt này hằn vệt kia, giống như thoắt cái già đi mười tuổi.

Đường Huy cuối cùng không nhìn nổi nữa, cao giọng nói: "Ngài Thi, chúng ta nói rõ từ đầu, làm người phải giữ chữ tín!"

"Người anh em này, cậu có hơi ngây thơ không vậy?" Thi Thường Vân lập tức sầm nét mặt, "Nếu phải giữ chữ tín, sao ông già tôi mới đầu đồng ý cho tôi năm nghìn đồng bạc, về sau lại không cho nữa? Chẳng qua chỉ dựa vào một câu nói của lão anh tôi mà ông già nói thu lại là thu lại ngay. Còn kêu đối xử với hai anh em tôi như nhau, không ai hơn ai? Hừ! Nếu đối xử bình đẳng thì sao mua cái đồng hồ cũng không mua giống nhau? Dựa vào đâu mà đồng hồ của tôi không được nạm hồng ngọc? Cậu bảo vì chuyện này, tôi có nên bổ thêm mấy nhát nữa vào đầu lão anh tôi không? Từ lâu tôi đã biết chữ tín ở cái thời nay chẳng còn đáng đồng mề nào nữa, đến cuối cùng thì đều thân ai người nấy lo thôi, ông già chẳng qua cũng vì để giữ hương hỏa nên mới chịu đập ra ngần ấy bạc cứu tôi, cậu tưởng là..."

Thi Thường Vân đã hoàn toàn mất kiểm soát, lời tuôn ào ào, Đường Huy không còn nghe rõ hẳn ta nói gì nữa, đành bối rối nhìn Đỗ Xuân Hiếu, cô vẫn đang dán mắt nhìn trần nhà, lâu sau mới định thần lại, đứng lên, đi thẳng ra hành lang bên ngoài, Đường Huy vội vàng chạy theo sau.

Tiết thu se lạnh, Đường Huy trông thấy ống tay áo xố chỉ của Đỗ Xuân Hiếu đã được gài chặt bằng kẹp tóc để tránh gió, cô dường như không hề có ý định mua thêm quần áo mới, giày đi dưới chân vẫn là đôi mũi mòn vẹt, tóc tai rối tung bết lại sau gáy.

"Còn chưa hỏi được gì sao đã đi rồi?" Anh ta vẫn còn bực bội, đuổi theo hỏi.

"Tôi cần tới tiệm đồng hồ lần nữa."

"Không phải cần nghe ngóng chuyện Bướm Bướm Nhỏ sao? Đã không hỏi được tung tích của cô ấy, việc gì phải nhúng tay vào chuyện của Gavin nữa?" Lời vừa thốt khỏi miệng, bản thân Đường Huy cũng thấy hơi đỏ mặt, nói vậy đúng là trái đạo đức nghề nghiệp của một phóng viên.

May thay Đỗ Xuân Hiếu không hề để tâm, mà còn quay đầu lại ngoác miệng cười bảo: "Có thể cậu hai Thi trước đó ngỡ là mình biết, nhưng rồi nghe xong chuyện cái hòm mây, cậu ta đã phủ định toàn bộ suy nghĩ lúc trước, thành ra không biết nữa. Giờ e rằng chúng ta chỉ còn cách tra rõ tung tích cái hòm mây thì mới tìm được Bướm Bướm Nhỏ."

Kỳ lạ thay, ngày hôm đó cửa tiệm đồng hồ Tô Mỹ lại đóng cửa im ỉm, còn treo một cái khóa to, dán giấy niêm phong, mấy kẻ làm công trong tiệm xung quanh cùng vài người đi đường đứng một chỗ chỉ chỉ trỏ trỏ, không hề có ý tản đi. Đỗ Xuân Hiếu vội nhét một đồng tiền vào tay gã chạy việc của tiệm mì, hỏi han tình hình. Theo gã ta kể, khoảng hơn 10 giờ sáng nay bác Mạnh theo lệ tới mở cửa tiệm, vừa bước vào cửa đã chạy ra ngay, tóm lấy gã ta kêu cứu, bảo ông chủ nguy kịch rồi. Gã đặt bát mì đang bê xuống chạy vội qua xem, chỉ thấy Gavin ngã vật giữa sàn, hai chân co quắp, hai tay giương vuốt giờ cứng đờ, mắt trợn rõ là tròn, cứ như sắp sửa vọt khỏi tròng, tóc tai thì ướt đẫm máu."

"Nghe có vẻ giống như bị người ta đánh chết tươi." Đỗ Xuân Hiếu gật gù nhận xét.

"Không phải chứ!" Gã chạy việc nuốt nước bọt, run giọng nói, "Chắc mấy ngày tới tôi không ngủ nổi mất. Quả thật tôi không còn nhớ tình hình ông chủ kia lúc đó thế nào nữa, cứ như nhìn chòng chọc vào tôi, lại giống như nhìn xoáy vào thứ yêu ma quỷ quái nào đó, sợ chết mất thôi!"

"Thế thì nghe có vẻ giống như bị xuyên cho nhát dao."

"Cô đừng dọa tôi nữa đi, ông ấy chết thế nào tôi còn không rõ, chỉ thấy khắp sàn toàn máu là máu, tôi còn giẫm phải một phát!" Gã chạy việc nhắc bàn chân trái lên, trên đế và mũi giày quả nhiên có vết đen đen, "Cô xem, tôi phải đi thay cái giày này thôi."

Nói đoạn gã quày quả bỏ đi.

Đường Huy chỉ biết gãi đầu, nói: "Để tôi đi nghe ngóng sự tình ở chỗ đồng nghiệp."

"Nghe ngóng ở chỗ đồng nghiệp thì chẳng thà nghe ngóng chỗ gã chạy việc kia còn nhanh hơn."

"Vì sao?"

"Vì gã ta không những là người phát hiện ra xác chết, mà rất có khả năng còn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình gây án." Đỗ Xuân Hiếu lúc lắc cái đầu vẻ dương dương tự đắc.

"Sao cô biết?"

"Đến vết máu dính trên chân cũng đã khô đen rồi, nhất định không phải mới bị dây từ hai tiếng trước, huống hồ anh xem, từ tiệm đồng hồ sang đây, trên đường không có lấy một dấu chân lưu lại trên mặt xi măng, nếu có lưu

lại thì gã ta đã bị người phòng cảnh sát giải đi từ lâu rồi, điều này chứng tỏ..."

"Chứng tỏ trước khi báo cảnh sát gã đã thu dọn hiện trường!" Đường Huy sức hiểu ra.

"Còn chứng tỏ, tiếp theo phải để thương binh Hạ Bằng xông trận, theo dõi gã chạy bàn này."

5.

Từ mấy ngày trước, Hình Chí Cương đã không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, gã không sao nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp đần độn của Mễ Lộ Lộ, càng không thể nghe thêm lời tử tế nào của chị Yến, hai người phụ nữ này vốn là tiền tài của gã, nhưng không hiểu sao, giờ gã chỉ muốn túm lấy bọn họ mà vê nát trong lòng bàn tay.

"Dù sao em đã nói rõ mọi chuyện rồi, chắc có thể tìm ra Bướm Bướm Nhỏ thôi, nhưng sống chết thế nào thì khó nói. Anh cũng đừng làm khó em và Lộ Lộ nữa, chúng em khổ lắm, số kiếp đã bị đàn ông ức hiếp, đến cuối cùng ai mà chẳng đau lòng, tội gì phải thế?"

Những lời này, chị Yến đã nói đi nói lại bảy tám lần, ẩn ý sâu xa, khiến gã phát phiền phát bực. Không phải gã không dám động vào chị Yến, chỉ là có phần không nỡ. Khuôn mặt mày thanh mắt xếch của Bướm Bướm Nhỏ đã xuất hiện trong giấc mơ của gã vô số lần, lần nào cũng đều rướm máu nơi khóe miệng nhưng vẫn cười hi hi, giơ một cánh tay trắng nhợt xoa đầu gã, ỏn ẻn nũng nịu: "Anh có thể tha cho em không?"

Tha cho cô ta?

Hình Chí Cương cười khẩy, làm gì có chuyện bỏ thế? Lúc uống rượu cùng gã, ông chủ Tần có nói một câu: "Những kẻ coi được voi đòi tiên là chuyện đương nhiên, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt." Gã không định

đuổi tận giết tuyệt ai, nhưng lúc cần thiết có thể dùng "đuổi tận giết tuyệt" để bảo vệ chính mình.

"Bướm Bướm Nhỏ..." Gã lẩm bầm một mình, điệu xì gà trên tay đang tỏa ra hương thơm nồng đậm, khiến gã càng chìm sâu trong suy tư, đúng lúc ấy chợt nghe vang lên mấy tiếng gõ cửa khe khẽ.

"Vào đi."

Húc Tử mở hé cửa, bước một chân vào, nhỏ tiếng thông báo: "Ông Tần tới rồi ạ."

Gã lập tức thấy da đầu tê rần, nhưng vẫn phải gắng gượng ngồi dậy, ông Tần đã thoăn thoắt sải bước vào phòng, đôi mắt như hai quả chuông đồng trước tiên đảo một lượt khắp phòng, ông ta cười bảo: "Sao lại tối thế này?"

Hình Chí Cương ngửi thấy mùi rượu chính trên áo sơ mi của mình, bối rối cầm lấy chai rượu trên bàn, định tìm một cái ly sạch rót vào nhưng đối phương đã giơ tay tỏ ý ngăn lại.

"Không cần phải nói gì nữa, người, tôi cũng đang tìm, tìm được rồi thì ai nấy đều vui vẻ, không tìm được, cậu biết hậu quả rồi đấy." Chiếc ghế xô pha dưới móng ông chủ Tần rên lên thảm thiết.

"Không tìm được thì cũng chịu thôi, cùng lắm là đem cái mạng tôi ra thế vào này." Chị Yến không biết từ lúc nào đã bước tới trước cửa, giọng nói lọt vào qua khe cửa, nhưng nghe lại như chém đinh chặt sắt.

Ông Tần đứng dậy, thẳng thừng mở toang cánh cửa. Chị Yến mặc một bộ đầm Tây đen tuyền, ngực gài cài áo hoa huệ bằng vàng, gót giày cao nhọn hoặc như muốn chọc thủng mặt đất. Không hiểu sao, Hình Chí Cương lại thầm thở phào, kinh ngạc nhận ra mình quả thực không tách rời được người phụ nữ này.

"Cô tưởng cái mạng cô đáng giá ấy chắc?" Ông Tần quả nhiên đã dịu giọng đi nhiều. Chị Yến quả có bản lĩnh này, bất kể xuân sắc phôi phai, vẫn luôn có cách làm đàn ông bình tĩnh lại.

"Tôi biết mình không đáng, nhưng sự việc đã xảy ra rồi, trút giận lên đầu ai cũng chẳng phải cách hay, đành dùng cách khác đền bù thôi."

"Còn cách nào?" Giọng ông chủ Tần không có mảy may hy vọng, Hình Chí Cương cũng chỉ sầm mặt, không nói không rằng.

Chị Yến chỉnh lại phần bụng hơi nhô lên của chiếc váy bó len cashmere, đi tới trước mặt Hình Chí Cương, lấy trong ví da ra một thỏi son, viết trên bàn ba chữ, rồi lập tức quay người bỏ đi.

Ông Tần nhòai người tới xem, bật cười.

Nếu ở bến Thượng Hải có một người có thể không cần được Thi Thường Vân chấp thuận, tự do ra vào phòng tạm giam cường chế "thăm hỏi" hẳn ta thì không ai khác, đó chính là Tân Á Triết. Trừ khi ra tòa, Thi Thường Vân bình thường đề rất rảnh, hẳn cũng biết, vụ án này sẽ còn dây dưa kéo dài mãi, kéo đến khi mọi người quên tiệt hẳn, rồi một ngày, tay phóng viên tờ Thân Báo và cô nàng quái dị kia cũng sẽ bỏ rơi hẳn ta...

Phải làm thế nào mới không bị họ bỏ rơi đây?

Thi Thường Vân mấy ngày liền mãi mê suy ngẫm về vấn đề này, vì vạ đối diện với nhị đương gia của Hồng Bang mà tâm trí hẳn vẫn để đâu đâu.

"Cậu giao cái đó cho tôi, tôi sẽ nghĩ cách cứu cậu ra ngoài, yên tâm, bảo đảm hiệu quả hơn cách đập tiền của ông già cậu." Ông Tần ngã giá trước nay đều rất thẳng thắn nhanh gọn, đối với ông ta, đây không phải là chuyện thương lượng cùng đối phương, mà là quyết định hoặc ra lệnh. Nhưng ông ta đã quên một điều, rằng người đang ngồi trước mặt mình là một tên tội

phạm nguy hiểm rất có thể bị kết án tử hình, đối với một người không có tương lai, ngã giá với hãn ta chỉ tổ uổng công.

"Ông Tần đi đòi đồ một người chết thật là nực cười mà, dù sao tôi cũng chẳng có gì giao ông được."

"Cậu Thi, tôi biết cậu giờ không vướng bận gì, nhưng người không vướng bận gì cũng có điểm yếu, vậy nên giao đồ ra đây cho tôi, tội nghiệt cậu mang trên người may ra nhẹ hơn một chút." Đây là lần đầu tiên ông chủ Tần nói năng lắt léo thế này.

Thi Thường Vân ngẩng đầu lên nhìn con nhện đang giăng tơ ở góc tường, lầm bầm: "Nói vậy tức là ông cũng không biết tung tích của Bướm Bướm Nhỏ..."

"Đúng." Ông Tần gật đầu nói, "Chúng tôi đều không tìm ra Bướm Bướm Nhỏ."

"Thế thì cứ tiếp tục tìm đi, đừng mong moi được ở tôi tí tẹo gì hữu ích." Thi Thường Vân cười khẩy, "Tần Á Triết, người ta coi ông là nhị đương gia, còn tôi vẫn không hiểu ông được cái nước gì? Sự thế đã thế này rồi, sao không để mọi người được yên ổn chút?"

Sắc mặt ông Tần đã nặng như đổ chì, có điều thân hình vẫn không nhúc nhích.

"Sao? Muốn giết tôi? Giết đi! Cái mạng tôi đáng lẽ đã mất từ lâu rồi. Hay là... muốn cho tôi nếm mùi đau khổ? Thế cũng được đấy! Cậu hai Thi đây chưa từng biết khổ là gì, trước khi chết cũng nên chịu chút dẫn vật chứ, có phải không?"

"Đừng có mạnh miệng!" Ông Tần đứng dậy, cảm thấy kẻ kia đã điên rồi, lòng thầm oán trách chủ ý của chị Yến, sau lưng thậm chí còn vang lên một

tràng lảm nhảm điên loạn: "Đến giết tôi đi! Mau đến đây! Còn không giết là không kịp đâu, vì tôi sắp bị lôi đi đập chết rồi! A ha ha ha..."

Đường Huy ngồi trong phòng nghỉ, ngắm người đẹp trang điểm trước gương.

Người đẹp cầ cây bút kẻ lông mày, đã tô tô vẽ vẽ nửa tiếng đồng hồ, tô rồi lại xóa, xóa rồi lại tô, phần giữa hai lông mày nhăn thín đã hơi ửng đỏ, nàng dùng đầu ngón tay xoa xoa, làm tan máu tụ bên dưới da, sau đó lại tô lại vẽ. Vì quá lâu, thỉnh thoảng nàng lại mỉm cười nhìn anh ta qua gương, như thể áy náy, cũng như thể cương nung. Tóc nàng đã chải bóng loáng, thợ làm tóc dùng que khều gáy ra mấy lọn tóc xoắn rối sau gáy, vừa khéo hơi chạm vào cổ áo sườn xám, đôi hoa tai dài gắn ngọc trai tầm thường đeo lên tai nàng không ngờ lại tỏa hào quang sáng chói. Bạn nhất định không đoán ra tuổi của nàng, chỉ cảm giác hai gò má kia độ ba mươi, đôi môi thì mười bảy mười tám, đôi chân đang xỏ dép lê thêu hoa lộ nét phong tình tuổi hai mươi, cổ bị cổ áo vây kín, không cách nào kiểm chứng, nhưng nàng thường xoay nghiêng mặt, kiểm tra xem phần có phủ đều hay không, điệu bộ hất tóc, cúi đầu ấy lại có chút tang thương của tuổi bốn mươi.

Nếu đổi lại là Đỗ Xuân Hiếu có mặt ở đây, nhất định có thể nhìn thấy nàng rất cuộc bao tuổi cho xem!

Anh ta ngồi im lìm, nhưng ý nghĩ trong đầu đã phiêu du đến tận nơi nào, nàng tuyệt đối không thể cười với anh ta, hể cười là như hung khí, đâm vào tim anh ta nhói đau từng hồi. Trước kia chưa từng có người phụ nữ nào thế này, có thể khiến anh ta vô cố đau khổ, lúc nào cũng cảm thấy nhìn ngắm nàng đã là làm tổn hại nàng rồi, giả sử chạm vào, nhất định sẽ dẫn đến tàn lụi sao đây!

"Anh uống trà không, hay là cà phê? Hôm qua có người gửi tặng một ít, hạt cà phê Brazil đấy." Thượng Quan Giác Nhi hoàn toàn không biết gì về

nổi lòng ngổn ngang của anh ta, hoặc giả đã quá quen nên coi như không thấy, chỉ mỉm cười dịu dàng.

Anh ta lắc đầu, cổ họng thực ra đang khô khốc, nhưng lại sợ uống trà có gì luống cuống, nên đành thôi.

"Tiểu Cố, đem trà đen ra đây, chúng tôi uống mấy tách."

Nàng không màng đến phản ứng của anh ta, đặt cây bút kẻ lông mày xuống, cào cho mái tóc ôm vào mặt; bấy giờ anh ta mới nhận ra nàng đã trang điểm xong xuôi, hai hàng lông mày cong cong thanh mảnh, đối xứng cứ như trời sinh. Trên báo lá cải đồn thổi Thượng Quan Giác Nhi trang điểm mất bốn năm tiếng đồng hồ, quá nửa là tiêu tốn vào đôi lông mày kia.

Hai người uống chút trà, Đường Huy nhai lát chanh trong tách trà, nàng trông thấy, nhăn mày: "Anh đúng là không sợ chua nhỉ."

Anh ta vội vàng nuốt xuống, vẻ mặt tức thì ngượng ngùng: "Thành thói quen rồi."

"Nói vậy, nhà anh hẳn là cũng khá giả đấy chứ?" Nàng cười trêu.

Anh ta không đáp, chỉ uống một ngụm trà, nước trà thơm dịu dập dờn trong miệng, vì thân phận trẻ mồ côi mà cả đời này anh ta khó lòng mở miệng.

"Sao thế? Có tâm sự gì à?"

Luôn là nàng lên tiếng hỏi, còn anh ta chẳng thể đưa ra câu trả lời nào, đây có lẽ là biểu hiện thấp thỏm trước người phụ nữ mình yêu. Anh ta bỗng thấy căm ghét bản thân không đủ thẳng thắn vô tư, chỉ đành cúi đầu, miễn cưỡng thốt ra một câu: "Không... chỉ là gần đây có người bạn mất tích, tìm khắp nơi không thấy."

Nàng xịt ít nước hoa trên cổ tay, ngắm kỹ dung nhan đã trở nên hư ảo trong gương: "anh cũng đừng lo lắng quá, nhờ lại sinh bệnh ra đây thì ai viết bài về Hương tuyết hải cho em?"

"Cô Thượng Quan quá lời rồi, bao nhiêu người viết như thế, đương nhiên thiếu mất tôi cũng có hề gì."

"Không, anh viết hay, em yên tâm hơn."

Câu này thốt ra, trái lại khiến anh ta có chút hụt hẫng, vì biết nàng đã phát giác ra tình ý của mình nên đang ra sức lợi dụng. Nhưng anh ta không thể nào chỉ trích hành vi này, bản thân nàng là một diễn viên, dựa vào lợi dụng người khác và bị người khác lợi dụng mà sống.

"Hơn nữa.." Nàng phủ lớp phấn cuối cùng lên mặt, thản nhiên nói, "nếu là người phụ nữ của anh mất tích, thì cứ đợi nguyên một chỗ được rồi, nếu cô ấy cảm thấy vẫn là anh tốt nhất, tự khắc sẽ quay về."

Đường Huy như bị sét đánh trúng, nhất thời thất thần.

6.

Trương Sí bưng năm bát mì cho sòng mặt chược, đi được nửa đường thì bước chân cứ mềm nhũn, như thế mấy ngày liền không hề chớp mắt. Thực tế, hãn quả không đêm nào ngủ yên, cứ cảm giác đôi con người màu xám của tay ngoại quốc kia đang từ trong bóng tối chòng chọc dõi theo mình từng giờ từng phút.

"Đừng có lộ ra! Không chú mày ăn đủ đấy!"

Câu nói của bác Mạnh đóng đinh vào tai hãn đến nay nhớ lại vẫn còn nhoi nhói đau, cộng thêm thứ mùi người già khó ngửi trên người lão dật dờ trôi ra từ sâu thẳm ký ức, làm Trương Sí gần như nghẹt thở. Dù đến giờ hãn vẫn không hiểu "ăn đủ" là ăn những gì, nhưng từ trong mắt đỏ ngầu của bác

Mạnh, hẩn nhìn ra chút manh mối can hệ đến tính mạng, bởi vậy chân mới mềm nhũn như ngã lặn ra khỏi cửa.

Sòng mặt chược vẫn ồn ào như mọi khi, mùi thuốc lá khiến Trương Sí bất giác nín thở, mặt đỏ bừng bừng lần lượt dò số bàn, tìm được rồi thì đặt mì thu tiền, nhưng bị mấy tay bưng trà nước kéo giật lại, mắng rằng: "Cái mẹ gì từ sáng tới tối đến đây đưa mì? Tính chặn đường làm ăn của bọn này hử?"

Ông chủ tiệm mì Đồng Phong quả thực có chiêu này, sai người làm hể đến giờ cơm là chạy một vòng các sòng bạc, xem có khách nào muốn ăn mì mà lười đứng dậy hay không. Vốn dĩ món bở này phải do bản thân sòng bạc hốt, hiếm nổi đắt khách quá, không chăm lo nổi, thế nên trong đây thông thường chỉ bày ít điểm tâm khô, ăn không ra cái vị gì. Nhất là cái sòng bạc đằng sau cửa tiệm đồng hồ, càng không lấy đâu ra thời gian nên cũng chẳng buồn ngăn cấm. Nhưng sòng mặt chược lại do một mục đàn bà mở, tính khí khó tránh nhỏ mọn, nên thi thoảng lại sai người làm ra mặt gây khó dễ. May là Trương Sí cũng đã quen với cảnh này, còn cọt nhà độp lại: "Các anh mà thềm nhòm nhỏ mấy đồng xu lẻ này à? Đúng là nực cười."

"Hôm nay không đùa với mày đâu, đến đây phá chuyện làm ăn của bọn tao, sớm muộn gì cũng phải chịu phạt!"

"Muốn phạt thì đi phạt ông chủ bọn tôi ấy, bà chủ của các anh còn không dám đi cãi lý, đáng đời bị bắt nạt." Trương Sí đàng nói cứng, bụng thấp thỏm muốn về nộp tiền.

Nào ngờ đối phương túm ngay lấy cổ áo hẩn, không hề có ý nhân nhượng.

"Người anh em, thế này không vui đâu, định giở trò gì thế?" Hẩn âm ỉ tức, đang định nhắc nhở tay chạy việc kia vẫn còn thiếu hẩn mấy đồng

thuốc phiện thì đã bị lôi xềnh xệch ra con hẻm phía sau sông mạt chược, không kịp mở miệng.

Trong con hẻm có một người đang đợi, cao gầy, diêm đạm, nhưng cặp mắt sau lớp kính lại gian vô cùng, Trương Sí quay đầu nhìn sau lưng, đám người làm của sông mạt chược không biết đã đi đường nào.

"Ông anh không cần hốt hoảng, chỉ là muốn hỏi han anh mấy chuyện thôi."

"Tôi không biết! Tôi không biết gì cả!" Trương Sí nhìn thấy người vừa xuất hiện đã đoán được quá nửa, nên đối phương vừa cất tiếng, hắn đã cuống lên muốn chạy.

Hạ Băng vội bấm lấy vai hắn, nhét vào túi áo hắn hai đồng bạc, cười hì hì bảo: "Anh đã biết tôi muốn hỏi chuyện gì đâu, chi bằng mau nói cho tôi, tránh để mọi người đều khó xử..."

Còn chưa dứt lời, Trương Sí đã móc hai đồng bạc trong túi áo ra ném xuống đất, mặt mày nhăn nhó đáp: "Anh giai ơi, anh chớ nên làm khó tôi nữa, tôi chẳng qua chỉ là một tay chạy bàn thì biết gì được chứ? Tôi phải về nộp tiền không là ông chủ sẽ mặt nặng mày nhẹ, không hay."

"Cũng được." Hạ Băng thả hắn ra, khoanh tay dựa tường. "Để tôi đi kể với bà chủ sông mạt chược chuyện của anh."

"Chuyện của tôi gì chứ?" Trương Sí đành dừng bước, toát mồ hôi lạnh.

"Còn chuyện gì nữa? Chuyện anh thông đồng với mấy tay chạy việc ở đây ăn cắp tiền của khách ấy."

Trương Sí sự hiểu lý do vì sao tay đồng bọn kia bán đứng hắn ta.

Nhà bếp phía sau tiệm mì Đồng Phong có một gian chứa đồ xập xệ, ông chủ hồi mới thuê Trương Sí có hứa là "bao ăn bao ở", ai ngờ vào làm rồi mới biết phải ở một nơi thế này. Cũng may Trương Sí một thân một mình, ở thì ở, đổi lại hẳn tìm cách làm thân móc nối quan hệ với các chủ tiệm xung quanh, đặng ngày sau dễ bề phát triển. Ông chủ cũng rất tinh, biết hẳn thông minh lanh lợi, hằng tháng đều thưởng thêm cho ít nhiều, hòng giữ hẳn ở lại. Có điều Trương Sí lòng tham không đáy, chút tiền ấy làm sao thỏa mãn nổi, thế nên hẳn thuyết phục bác Mạnh thợ sửa đồng hồ nhỏ hé cho con đường, để hẳn ngấm ngấm chen một chân vào lãnh địa sòng bạc.

Hôm đó lần đầu tiên nửa đêm canh ba hẳn bị bác Mạnh gọi ra khỏi gian chứa đồ, Trương Sí cũng không nề hà, ngỡ là tin vui báo tới cửa nên hí hửng chạy ra gặp khách. Nhưng vừa trông thấy khuôn mặt tái mét của bác Mạnh dưới ánh đèn đường, hẳn đã biết ngay là không ổn, thăm lấy làm thất vọng.

"Ông chủ bên tôi chết rồi." Bác Mạnh run giọng nói.

"Chết cũng chết rồi, liên can gì đến tôi? Bác cũng nhanh nhanh chóng chóng lui về ở ẩn hưởng phúc lành đi." Trương Sí cố tỏ vẻ không bận tâm, hòng xoa dịu nỗi lo sợ của bác Mạnh.

"Chết sợ lắm, lần này cậu phải giúp tôi."

Trương Sí đương nhiên biết mình bị gọi vào cái giờ này, nhất định là tên quỷ Tây kia chết không bình thường, đành thở dài, hỏi: "Xác đâu?"

"Trong tiệm."

Tử trạng dữ tợn của Gavin quả thực khiến Trương Sí sợ thót tim, muốn rút lui thì đã muộn, vì bác Mạnh cầm đèn pin, vừa hay rọi lên mấy vết máu kinh dị trên mặt xi măng.

"Chuyện này phải gọi phòng cảnh sát đến giải quyết chứ, gọi tôi có tác dụng gì?" Trương Sí cố tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng chân đã nhũn ra từ lâu.

"Không được!" Sắc mặt bác Mạnh tức thì trở nên tàn độc, đặc biệt dưới ánh sáng đèn pin trông lại càng đáng sợ, "Ông chủ dán mảnh giấy trước cửa, bảo tôi đến tiệm một chuyến, tôi đến đây thì thấy ông ta đã chết rồi, cảnh sát mà điều tra, nhất định sẽ nghi ngờ tôi!"

"Thế bác định thế nào?"

"Dọn dẹp chỗ này một chút, dội sạch dấu chân của chúng ta rồi mới báo cảnh sát."

Sau đó Trương Sí xách xô và bàn chải tới, không dám hỏi thêm câu nào vì lờ mờ cảm thấy bác Mạnh chính là hung thủ, cái kim này mà lòi ra khỏi bọc, e rằng mạng mình khó giữ, chi bằng chuyên tâm dọn dẹp hiện trường, thoát được mạng hăng hay...

Lúc hẳn khai chuyện này với Hạ Băng, cả hai đều không biết rằng, bác Mạnh đã treo cổ lủng lẳng trên khung cửa áp mái Gavin từng dùng bỏ trốn, lưỡi thè dài lòng thòng, toàn thân cứng ngắt như đá.

Thi Phùng Đức dạo gần đây rất thích cà vạt dài, từ mười năm trước sau khi vợ mất, ông ta đã không còn thắt cà vạt nữa, vì người làm chân tay vụng về, hơn nữa ông ta không đời nào cho phép đám đàn bà thân phận thấp hèn gần gũi thân thể mình, nhưng Thượng Quan Giác Nhi là ngoại lệ.

Ông ta chưa từng công nhận sự cao quý của nàng, trong thâm tâm chỉ xếp nàng vào hàng "con hát". Vừa trân quý vừa tầm thường, mà sự tầm thường của Thượng Quan Giác Nhi phải là dạng đàn ông từng kinh qua sóng gió như ông ta mới nhận ra được, chứ mấy gã trai trẻ háo sắc yếu thận không thể nào phân biệt nổi. Nhưng ở nàng toát lên một sức quyến rũ rất lạ, có thể tiếp cận bất cứ ai hết sức tự nhiên, bọn họ chấp nhận để nàng đụng chạm, chịu cho nàng bồn chột trên đũa, ngỡ rằng đó chính là cái phúc.

Đến nay cả hai thằng con trai đều đã bỏ ông ta mà đi, Thi Phùng Đức gắng sức đè nén nỗi mất mát trong lòng, tuy ngày ngày ông ta đều ký chi phiếu vung ra để đảm bảo Thường Vân có thể yên ổn trong ngục, nhưng thâm tâm đã từ bỏ hẳn lâu rồi. Ông ta biết những ngày thế này không thể kéo dài, nhất là con dâu cả đạo gần đây đã có vẻ bất thường, ngày nào cũng lên đứng ở ban công mấy tiếng đồng hồ, không chải đầu tắm rửa thay quần áo, chỉ cầm theo di ảnh của Thường Phong đứng nhìn chăm chăm dải mây ùn lại cuối chân trời. Ông ta mơ hồ dự cảm cái nhà này đã tan nát rồi, cơ nghiệp ông ta vất vả bao năm gầy dựng cũng đang dần sụp đổ.

"Phùng Đức, em muốn sinh con trai cho anh."

Thượng Quan Giác Nhi thủ thi bên tai ông ta câu này, giống như chìa ra một cánh tay kéo ông ta lên khỏi vực thẳm, chỉ sợ bên ngoài vẫn là trời đêm đen kịt, sương mù mờ mịt không tìm ra phương hướng. Ngoài cảm động, ông ta cũng hít vào một luồng khí lạnh, sự xảo quyết của người đàn bà này khiến người ta không trốn đi đâu được, không làm gì khác được ngoài ngoan ngoãn chui vào cái bẫy đã giăng sẵn, vả lại còn vô cùng cảm kích nàng.

Thế nên Thi Phùng Đức mua cho Thượng Quan Giác Nhi một căn nhà trên đường Hoa Viên, mặt tường màu tro nhạt, sân vườn cũng nhỏ, chỉ đủ bày một ang cá, trồng một tường cây trầu bà. Cửa kính màu tầng hai phủ đầy bụi, vừa trông đã biết từng có người ở, giấy dán tường in hoa phù dung màu nâu ánh kim chỗ này rơi một mảng chỗ kia rơi một mảng, những ngày trời nắng, ánh nắng sưởi ấm cả vân gỗ hình thù uổng lượn trên song cửa sổ. Trong phòng ngủ tầng hai chỉ có một tấm gương lớn chạm sàn cùng một tủ quần áo, chiếc giường ngủ bốn chân kiểu Pháp là đồ Thượng Quan Giác Nhi chuyển từ chỗ ở cũ đến, tầng một dành ra hai gian phòng, cho mẹ nàng ở, người mẹ trên danh nghĩa này thực ra đảm đương trách nhiệm vú nuôi cho nàng.

"Nhà đẹp quá, cảm ơn ngài Thi."

Nàng vẫn cảm ơn ông ta bằng chất giọng Thượng Hải êm ái dẻo quẹo, chỉ thay "Phùng Đức" bằng "ngài Thi", biểu lộ tất cả sự bất mãn. Bởi vậy ông ta nghe hai tiếng "ngài Thi" này mà rợn cả người, nhưng cũng không làm sao được, đã nuôi nàng mà vẫn như mắc nợ nàng, đây chính là đặc quyền của người đẹp. Thi Phùng Đức cũng lấy làm hổ thẹn thật, vội mua một chiếc áo lông chồn tặng nàng, nàng mỉm cười nhận lấy, đến thử cũng chẳng buồn thử, chỉ nói: "Đồ anh tặng, nhất định là vừa." Ông ta biết nàng có ý xem thường, nhưng chuyện của Thường Vân quan trọng hơn tất cả, không biết rốt cuộc còn phải đập thêm bao nhiêu tiền, nên bất giác cũng không thể phóng tay được nữa.

Thi Phùng Đức nhất định không ngờ rằng, sau đây còn có một người đưa đến cho Thường Quan Giác Nhi một món quà "hậu hĩnh".

Con dâu cả nhà họ Thi, Chu Phương Hoa vừa bước vào tổ ấm của bố chồng liền khôi phục lại chút ít khí sắc, cô ta đặc biệt dùng nước gỗ cây du chải đầu, gỡ bỏ mảnh sa đen, mặc một bộ sườn xám màu trắng. Người cô ta gặp phải là một phụ nữ trên dưới năm mươi tuổi, mặc áo kép ngắn chất vải rất tốt, đang ngồi trước cửa tách vỏ đậu.

"Xin hỏi cô tìm ai?"

Mái tóc hoa râm của người phụ nữ xám xịt không chút sinh khí dưới ánh nắng hanh nhàn nhạt, khuôn mặt vẫn mang vẻ khách khí dành để đón tiếp khách không mời.

"Cô Thường Quan có nhà không?" Chu Phương Hoa hỏi, giọng khàn khàn.

"Cô ấy đi làm rồi, đến muộn mới về, có gì dặn dò tôi có thể chuyển lời giúp?" Người phụ nữ vẫn vui vẻ đáp lời.

Chu Phương Hoa khẽ thở dài trong lòng, đưa món đồ cho người phụ nữ: "Cái này, có người nhờ tôi đem tới cho cô ấy."

"Là gì thế?" Người phụ nữ nhận lấy, xách trên tay, tò mò ra mặt, "Lại còn khóa nữa, chìa khóa thì sao?"

"Đồ cứ để ở chỗ cô ấy, mở hay không đều không quan trọng."

Chu Phương Hoa nhìn người phụ nữ đã cầm chiếc hòm mây trên tay, bỗng lộ vẻ như trút được gánh nặng.

7.

Đường Huy ngồi trước mặt Thi Thường Vân, dè dặt trước sự đối đãi tử tế bất ngờ.

Có thể nào anh ta cũng không ngờ được Thi Thường Vân lại sai người đưa thư mời mình đến đây, giống như có đây bí mật gì muốn tiết lộ, về phần mình, anh ta cũng rất thông minh mang tới một hộp sô cô la, khiến đối phương mặt tươi tắn hẳn.

"Phóng viên Đường, cậu có biết thế nào gọi là 'xấu' không?"

"Thế nào?"

Thi Thường Vân đuổi người, đột nhiên nước mắt lưng tròng: "Xây dựng lợi ích của mình trên đau khổ của người khác, đó chính là xấu. Song... có một số người tốt, cũng làm y như vậy, còn ngỡ là đang làm việc thiện."

"Cậu Thi có lời xin cứ nói thẳng." Đường Huy đột nhiên thấy hơi hối hận, tên điên này gọi anh ta tới, nhất định là muốn nhờ vả việc gì đó rất khó khăn, nhưng chấp nhận hay không là quyền tự do của anh ta.

"Nghe nói chị dâu tôi phát điên rồi, có chuyện ấy không?"

"Ừm." Đường Huy miễn cưỡng gật đầu, anh ta không biết gì về tình hình gần đây của mọi nhà họ Thi, chỉ vờ như nắm được hòng moi thêm đoạn sau từ hẳn ta.

"Ha ha! Quả nhiên mà. Có điều cậu chớ nghĩ đàn bà thì yếu đuối hơn đàn ông." Thi Thường Vân đột nhiên hạ thấp giọng, "Thực ra bọn họ người nào người nấy đều lợi hại lắm đấy!"

Đường Huy chỉ nhìn hẩn, không đáp lời.

Thi Thường Vân cảm thấy mất hứng, bèn nói: "Hôm tôi bị phòng cảnh sát giải đi, bên cạnh còn có một ả đàn bà, cậu biết chứ?"

"Biết."

"Ả chính là Bướm Bướm Nhỏ, cậu cũng biết chứ?"

Đường Huy ghen hòng, bởi anh ta quả thực không biết.

"Chuyện này, phiền cậu viết ra rồi đăng lên báo."

"Vì sao?"

"Vì sao? Vì cậu là phóng viên chứ sao! Không phải phóng viên các cậu có trách nhiệm công khai chân tướng với đám tiểu thị dân chúng tôi ư? Huống hồ ả đàn bà đó giờ mất tích rồi, có thể cậu đăng bài báo ấy lên lại thu được ít tin tức của ả ta chưa biết chừng, tội gì không làm?"

Tội gì không làm?

Đỗ Xuân Hiểu cũng khích lệ Đường Huy như vậy. Duy có Hạ Băng biết rằng, cô chẳng qua chỉ muốn xem hiệu quả sau khi chọc vào tổ ong vò vẽ.

"Viết ướat át một chút, lấp lửng một tí, kể chuyện theo hướng tàn độc ấy, để xem thu được phản ứng gì. Chuyện này dù sao cũng chẳng đăng được lên trang nhất đâu, nhưng thế nào cũng có người quan tâm. Tôi chỉ lấy làm lạ..." Cô đưa tay lên ra sức cào chải mái tóc ngắn lộn xộn, "trước khi bác Mạnh bị treo cổ ấy, rốt cuộc có giết ông chủ của mình không."

"Chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện cậu hai Thi nhờ tôi làm?"

"Đương nhiên liên quan, cái hòm mây kia chứng tỏ giữa Gavin và cậu hai Thi có mối liên hệ, mà cậu hai Thi nói trước khi bị bắt đang ở cùng Bướm Bướm Nhỏ, tiếp đó Bướm Bướm Nhỏ cũng không thấy đâu nữa. Cần biết là, một khi lá Hoàng đế ngược thì tuyệt đối không có chuyện lá Hoàng hậu xuôi, vậy thì phải bắt đầu tìm lối thoát giữa Nữ tư tế và Đại tư giáo..." Đỗ Xuân Hiếu mắt sáng rực, xếp ra các lá Hoàng hậu, Ác quỷ, Đại tư giáo và Nữ tư tế trong bộ bài tarot, rồi chặn lá Hoàng hậu lên trên Đại tư giáo, "Giả sử chuyện Bướm Bướm Nhỏ mất tích có liên quan đến cậu hai Thi, thì cái chết của Gavin nhất định cũng liên quan đến Bướm Bướm Nhỏ, ba người này, giống như đã cùng rước vào mình một chuyện, còn đó là chuyện gì... có lẽ câu trả lời vẫn nằm ở chiếc hòm kia."

Cô chồng lá Nữ tư tế và Hoàng hậu lên nhau, nhíu mày nói: "Chiếc hòm ấy biến đâu rồi nhỉ? Gavin chết rồi, bác Mạnh cũng chết rồi, bên phía cảnh sát chắc cũng lật tung nhà cửa lên rồi chứ?"

"Nghe nói không thấy chiếc hòm ấy, trong tiệm cũng tìm rồi." Hạ Băng vội tiếp lời.

"Thế thì hòm biến đi đâu? Tìm được hòm liệu có phải cũng tìm ra Bướm Bướm Nhỏ không? Hoặc là tìm ra..." Cô nhìn chăm chăm vào Đường Huy một lúc, "nguyên nhân thực sự khiến cậu hai Thi giết hại anh cả một cách tàn nhẫn như vậy?"

Cô lật qua lật lại lá bài Ác quỷ trong lòng bàn tay, tựa hồ muốn vượt ra ít chân tướng.

"Chậc..." Đường Huy bỗng thở dài, "nếu không phải bị vướng vào chuyện của Bướm Bướm Nhỏ thì tôi còn đang nung nấu vụ khác cơ!"

"Chắc là mấy cái xác chết trôi mọi ngày trên sông Hoàng Phố chứ gì?" Đỗ Xuân Hiếu mặt tươi hơn hớn, như chợt nhắc đến chuyện vui vẻ.

Đường Huy gật đầu nói: "Lại chẳng à? Hồi đầu còn được xem như một chuyện kỳ lạ, ai ai cũng bàn ra tán vào, đến nay thì chẳng còn ai quan tâm nữa, nhưng người chết thì vẫn chẳng hề ít đi."

"Người chết không ít đi, nhưng chắc mấy gã lưu manh trên phố e là biến mất nhiều chứ."

"Thôi kệ, dù gì cái tin ấy cũng không theo nổi nữa, tôi quay về viết báo đây, đợi mai đọc trên báo nhé!" anh ta vừa nói vừa rảo bước ra ngoài, có thể thấy đã nóng lòng sốt ruột lắm rồi.

Nguyệt Trúc Phong đã đau muốn vỡ cả đầu, nằm vắt nửa người trên ghế xô pha, lớp whisky cạn trong cốc tỏa ra mùi thuốc cổ quái. Bảy năm sống ở nước Anh không khiến ông ta uống quen rượu Tây, đại để có nói ra cũng không ai tin, nên đành cố sống cố chết thanh lý sạch mấy chai rượu trong tủ rượu cạnh bàn làm việc,

sau đó có thể xếp sách vào đấy. Bản tính ngây thơ bủn xỉn của ông ta thường khiến đám nahan viên vừa yêu vừa hận, bọn họ cười cợt sau lưng ông ta, nhưng lại kính trọng ông ta, những chuyện này bản thân ông ta đều biết cả nhưng vẫn làm ngơ cho qua. Cái danh ông chủ phải làm sao để "mãi mãi hồ đồ" thì mới lâu dài được.

Thế nhưng hôm nay, ông ta đã đọc đi đọc lại bài viết "Vén màn bí ẩn! Vụ huyết án hiệu thuốc lớn Tế Mỹ có liên quan đến vũ nữ mất tích!" của Đường Huy đến bảy tám lần, vừa đứng thẳng người lên thì thấy xương cụt đau buốt, đành phải nằm vẹo ra đó, đến khi tiếng chuông điện thoại đánh thức ông ta, là bà xã gọi tới.

"Tiểu Mẫn đang đợi mình này, hôm nay đừng làm muộn nữa, được không?"

Ông ta đương nhiên biết hôm nay là sinh nhật con gái tròn mười tuổi, bộ cờ vua đeo bằng pha lê được gói bọc đẹp đẽ trong chiếc cặp táp kia chứa

đựng sự kỳ vọng của ông đối với con gái.

Ra khỏi văn phòng, vừa hay ông ta đụng phải Đường Huy đang cuống lên như ruồi mất đầu.

"Cậu sùng sục cái gì đấy? Kiếm được tin nào nóng à?" Dù phải về nhà, ông ta vẫn không khỏi bị thu hút bởi dáng vẻ tất bật của cánh phóng viên, trước đây ông ta cũng từng như vậy, nên càng thấy than thiết bội phần với tình cảnh này.

Bước lên xe hơi, Nguyệt Trúc Phong vẫn thấy lòng trống rỗng, nghĩ tới vẻ mặt hờn dỗi của vợ bé Quế Chi, cùng nỗi ai oán cố giấu của vợ cả, tâm trạng ông ta bất giác trở nên u ám.

Lão Hà quản gia bước ra mở cửa, vẻ mặt không mấy tự nhiên, phần vì không quen cái không khí kỳ quái thâm thiệp cùng ngồi ăn chung bàn, mà nhất là cái bụng to vượt mặt của Quế Chi khiến ả trông càng có vẻ diều võ dương oai, khiến lão Hà cảm thấy bất bình thay bà cả.

"Lão Hà, từ nay về sau bà hai đã là người nhà ta rồi, sao ông vẫn cứ đánh cái mặt lại thế hả? Tôi nợ lương ông à?" Nguyệt Trúc Phong từ nhỏ đến lớn được lão Hà theo hầu hạ, nên nói năng khó tránh hơi quá thẳng thừng, đây cũng chính là biểu hiện của đối đãi chân thành.

"Ông chủ nói gì thế? Tôi hầu hạ chu đáo còn không kịp nữa là." Lão Hà nhận lấy áo khoác của Nguyệt Trúc Phong, vừa định lui thì thắt lưng đụng ngay phải khẩu súng lục, quay lại nhìn, ra là Tiểu Mẫn cầm khẩu súng đồ chơi gí vào mình, miệng kêu "pằng pằng pằng". Tuy là con gái nhưng lại chỉ thích chơi trò con trai, điều này ít nhiều khiến Nguyệt Trúc Phong cảm thấy được an ủi.

"Tiểu Mẫn! Đừng chơi nữa, cha về rồi, lại ăn bánh ga tô thôi!" Tuyết Mai từ trong nhà rảo bước đi ra, chị ta quả thực đã ăn vận chải chuốt rất kĩ

lưỡng, đôi giày cao gót màu kem bằng da dê mềm ép dáng, lưng thẳng hơn hưng, điệu bộ đi lại cũng thêm phàn khí thế.

Nguyệt Trúc Phong bế Tiểu Mẫn lên, đi thẳng vào phòng ăn, thấy Quế Chi đã ngồi sẵn đó, đang ăn thứ gì đấy trong đĩa. Trên bàn là một chiếc bánh ga tô lớn màu trắng tuyết cắm nến vàng kim, bước lại gần một chút, mới phát hiện, ở mé phải đã khuyết mất một miếng, để lộ ra phần cốt xoài màu vàng.

Tiểu Mẫn tức thì òa lên khóc, miệng mếu máo: "Bánh ga tô hỏng rồi! Hỏng rồi!"

Quế Chi cười nói: "Thực ngại quá, Trúc Phong, em đói không chịu nổi, nên mới ăn trước một miếng. Anh cũng biết đấy, đứa bé trong bụng em làm sao mà chịu được."

Tuyết Mai tức đến bàng hoàng, đành mặt bế Tiểu Mẫn trên vai đỡ dành, Nguyệt Trúc Phong trừng mắt nhìn Quế Chi, nhưng không nói gì. Ông ta ở tòa báo cả ngày liên tục hết nghe lại nói, từ lâu về nhà đã không cong muốn thốt ra nửa lời nữa, chỉ mong có thể dùng vẻ uy nghiêm của mình mau chóng dẹp yên sự tình.

"Được rồi được rồi." Quế Chi vác cái bụng bầu, trầy trật đứng dậy, cười với Tiểu Mẫn trên vai Tuyết Mai, "Là tại dì không tốt, nhưng dì đã chuẩn bị quà cho con đây. Nào, đợi lát nữa bóc ra xem nhé?"

"Giờ con bé đã khóc thành thế này rồi, không còn thiết gì đâu, tôi bế nó vào trong ổ cái đã, hai người ăn đi." Tuyết Mai sợ luống cuống, chỉ mong rời khỏi chỗ này, không ngờ sau lưng vang lên một tiếng đập bàn cái rầm, chị ngỡ là Nguyệt Trúc Phong nổi cơn tam bành, quay lại nhìn thì ra là ả vợ lẻ kia.

"Sao? Chẳng qua ăn có miếng bánh ga tô, làm gì thù ghét tôi đến thế chứ? Chị tưởng tôi thích đến đây lắm à? Còn không phải ông chủ Nguyệt

nhà chị nài nỉ tôi đến đây sinh cho một đứa con trai sao!"

"Cô sinh con gì cho ông ấy cũng không liên quan gì đến tôi, tôi không dây nối với các người". Tuyết Mai rít khê qua kẽ răng, chị là tiểu thư khuê các trước nay không hề giỏi qua tiếng lại.

"Các người ở đây là ai? Trúc Phong anh nghe .."

"Cút! Cút đi cho tôi". Nguyệt Trúc Phong cuối cùng cũng gầm lên giận dữ, vang vọng cả phòng ăn.

"Anh bảo ai cút? Tôi hay chị ta?" Quế Chi lại ưỡng cái bụng bầu lên, bức hỏi.

Nguyệt Trúc Phong không ừ không hử, mà vợ lấy một cái đĩa sứ ném qua đầu Quế Chi, đĩa sứ lao vút cắt ngang khoảng không đập vào bức tranh sơn dầu treo trên mặt tường đối diện bàn ăn, vỡ tan tành.

"Được lắm, Nguyệt Trúc Phong coi như anh nhẫn tâm."

Quế Chi quấn kín chiếc khăn choàng lông cừu màu đỏ tươi, bước nhanh lên tầng, ả hiểu cứ tiếp tục thế này mình sẽ không còn đường lui, chi bằng cứ vờ thu dọn đồ đạc bỏ đi cái đã. Dù sao trong bụng đang mang cốt nhục của Nguyệt Trúc Phong, cũng chẳng lo ông ta không đuổi theo xin ả quay lại.

Vì vậy, về đến phòng, Quế Chi không vội thu dọn ngay quần áo mà ngả người nằm xuống giường, định thai nghén lấy cảm xúc nặn ra mấy giọt nước mắt, hòng mua chuộc lòng thương.

Nào ngờ còn chưa khóc nổi, đã nghe bên dưới vọng lên mấy tiếng "bụp bụp" kì dị, tiếp đến là tiếng gào khóc như điên loạn của Tiểu Mẫn, làm ả muốn thủng màng nhĩ. Tim thắt lại, nhưng ả vẫn cố nhịn không đi xuống

dưới, chỉ dán tai vào cửa phòng lắng nghe. Tiếng gào kia đã im bật, chỉ còn lại tiếng bước chân hỗn loạn vang vọng trong phòng ăn.

Không được xuống!

À đã nghĩ thấy mùi máu tanh, phản ứng bản năng khiến ả tức tốc chui xuống gầm giường dày dặn bằng lụa tốt đắp kín người.

Trong bóng tối, loáng thoáng nghe thấy tiếng rên rỉ của Nguyệt Trúc Phong trước khi chết.

8.

Tang lễ của Nguyệt Trúc Phong dĩ nhiên được tổ chức rất long trọng. Đầu ông ta bị bắn nát chỉ còn lại một nửa, vợ và con gái lần lượt trúng hai phát đạn vào ngực và bụng, chết ngay tại chỗ, hình như đứa con gái trước khi chết còn bị bẻ gãy cổ, hẳn là để ngăn nó gào khóc. Dù có sửa sang thế nào, cả ba người chết này đều không thể để người khác thấy di dung lần cuối, lão Hà đành sai người khiêng ba cái quan tài đóng nắp đặt vào linh đường. Quế Chi bất động quỳ đó, bụng bầu yên ổn giữa hai chân, nét mặt ngưng đọng vẻ kiên nghị hiếm thấy.

Đường Huy đứng trước quan tài của ông chủ Nguyệt, không còn cầm nổi máy ảnh nữa, đau lòng tưởng chết đi được, đồng thời cũng hận không thể lôi Thi Thường Vân từ trong ngực ra băm vằm thành trăm mảnh. Nhất là lúc Quế Chi cuối đầu cảm ơn mình, anh ta càng thấy đau lòng như dao cắt, không có cách nào đối diện với ba bức di ảnh kia.

"Ông - chủ - Tần - tới!" Lão Hà đứng ngoài cửa hô lên như xé gan xé phổi, làm Quế Chi này giờ chìm trong băng lạnh giật mình sức tỉnh, ả hơi ngẩng đầu, tròng mắt vẫn đầy tia máu đỏ.

Tần Á Triết một mình bước vào linh đường, đám đàn em đều đứng đợi ngoài cửa, cũng coi như biết giữ lễ nghĩa. Lúc này lặng phắt như tờ, người

của tòa soạn cũng nén sự kinh ngạc trong thâm tâm, vì không ai biết Nguyệt Trúc Phong lại có quan hệ với người của Hồng Bang từ bao giờ.

"Hung thủ! Hung thủ giết người" Quế Chi đột nhiên đứng phắt dậy, một tay bưng bụng, một tay chỉ thẳng mặt Tần Á Triết, bộ đồ tang trắng xóa tung bay lên theo gió, khiến ả càng trông giống ma quỷ, thân hình cồng kềnh bị cơn phẫn nộ bao trùm, bỗng trở nên càng đáng thương.

Ông chủ Tần mặt lạnh tanhquỳ xuống dập đầu.

Quế Chi được hai người khắc đỡ lấy khóc gục trên sàn, nước mắt nước mũi dầy ra cổ áo tang thành những sợi dài óng ánh, tuy đã sức cùng lực kiệt nhưng miệng vẫn không thôi lẩm bẩm "Hung thủ! Hung thủ giết người ! Hung thủ! Trả mạng đây! Trả mạng ..."

Đúng lúc mọi người có mặt đang ngơ ngác không hiểu gì, lão Hà vội bước lên hành lễ với ông chủ Tần, nói: "Bà Hai nhà chúng tôi vì quá đau lòng lại đang mang thai nên thần trí không tỉnh táo, mong ông chủ Tần lượng thứ"

"Không sao." Tần Á Triết chỉnh lại ống tay áo giọng điệu tương đối khách khí, khiến trái tim Lão Hà đang nơm nớp cũng bình tĩnh lại.

Thế nhưng sự yên tâm này của Lão Hà chỉ nửa tiếng đồng sau đã tan biến sạch sành sanh, lão trở mắt nhìn Bà hai, người đang mang trong mình cốt nhục duy nhất còn lại của nhà họ Nguyệt từ tầng hai rơi xuống như bao cát, không kịp kêu lên tiếng nào cái bụng bầu đã vỡ toác, một cục thai mai nâu sẫm trong suốt lủng lẳng giữa hai chân, con mắt giương như muốn vọt ra khỏi tròng, bay về bầu trời u ám ...

" Không sao".

Bấy giờ lão mới án chường được sức nặng của hai từ này.

Nhà hát kịch Lan Tâm hôm nay lại kín chỗ, Tất Tiểu Thanh ngồi ở hàng ghế VIP tầng hai không khỏi thở dài, cốc trà đen trong lòng bàn tay đã nguội bớt mà vở kịch vẫn chưa mở màn. Không giống quán trà có thể gào thét tùy ý, ăn quà vặt hay rải nhẫn vàng, ở chỗ này phải ngồi ngay ngắn, dáng vẻ đoan trang, nàng không sao quen nổi. Nhất là hôm nay diễn vở Phản Tây Lương, hay dở đều dựa vào năng lực của vai kép võ, Tống Ngọc Sơn mà xuất hiện thì nhất định phải reo hò ròi, nàng ngồi xa thế này, bốn bề lộng lẫy xa hoa, chẳng khác nào tham gia tiệc rượu của mấy người Tây, bảo nàng làm sao mà hét được đây? Thế nên nàng vùng vẫy giận dữ, uống cạn cốc trà đen, rồi dúm mạnh cốc vào tay Thiên Xảo.

Tống Ngọc Sơn ra sân khấu, Tất Tiểu Thanh không kìm được bưng lấy miệng, mấy người ngoại quốc ở dưới không ai hiểu mô tê gì, chỉ ngồi vỗ tay, lúc nào nên reo hò, lúc nào nên im lặng bọn họ cũng chẳng biết, làm nàng phát cáu.

Thôi mặc, nhịn đi nhịn đi!

Nàng rút khăn tay ra xoa xoa thái dương, đoạn dán mắt vào dáng hình chàng, mấy bước đi đi lại lại trên sân khấu ấy nàng dần thuộc nằm lòng, có tập trung hay không, tâm trạng tốt hay xấu, đều có thể nhìn ra từ bước chân. Vì vậy càng trông lòng nàng càng chùng xuống, nàng tự cho bản thân là người hiểu chàng nhất, còn hiểu hơn cả vợ chàng, vì vậy nước mắt nàng bất giác rơi, nàng chẳng buồn lau, chỉ gào lên: "Ngọc Sơn ... Ngọc Sơn à!"

Người kia trên sân khấu dường như đã nghe thấy, khuôn mặt được tô son vẽ phấn bất chợt thoáng nét bi thương, nàng biết chàng không hóa trang còn anh tuấn hơn, nên không đang tâm nhìn, trong tròng mắt mở to chỉ đọng đầy tình ý của bản thân.

Chẳng bao lâu sau khi nàng tạm thời gác lại tâm tình kích động tập trung thường thức kịch, Tống Ngọc Sơn đã bị quây giữa mấy kép áo văn, cứ dùng dằng khó mà thoát nổi. Nàng nín thở, chỉ chăm chăm xem chàng sẽ

hóa giải như thế nào, dáng người ấy uyển chuyển linh động, song cũng lại có vẻ nặng nề kì lạ, chàng có tâm sự ư? Hay là ốm rồi? Nàng thấy sốt ruột, chiếc khăn nằm trong tay âm ỉ mồ hôi...

Ngay khi Tống Ngọc Sơn ngã xuống, dưới sân khấu liền rào rào tiếng vỗ tay vang dội, người Tây cho rằng đó là một phần của vở kịch, chỉ số ít người da vàng hoảng hốt nhóm lên nghe ngóng tình hình, quên tuồng rồi ư, hay kiệt sức? Tất Tiểu Thanh cắn chặt khăn tay trong miệng, ngăn tiếng thét thất thanh. Niềm thương cảm nhỏ nhoi như hạt bụi của nàng mỗi lúc một nhọt dần trong tiếng vỗ tay vô tư không rõ nội tình, đến tận khi người Tống Ngọc Sơn chảy ra một vũng máu đặc. Tất Tiểu Thanh căng thẳng tới nỗi trái tim tưởng sắp vỡ nát!

Cái chết của Tống Ngọc Sơn, đương nhiên không làm Đường Huy bận tâm bằng vụ việc Nguyệt Trúc Phong, anh ta muốn tìm tới Thi Thường Vân, nhưng Đỗ Xuân Hiểu khẳng khái không cho, còn đem chuyện Quế Chi ra uy hiếp: "Giờ cả nhà ông chủ anh đều đã chết vì việc này, anh nên trốn đi mới phải, cẩn thận người tiếp theo Tần Á Triết ném xuống tầng là anh đấy!".

Nhờ vậy mới dọa át được lòng thù hận của Đường Huy.

"Trò đùa của cậu Hai Thi lần này dại quá, hại chết người không đáng chết, lại còn là cả nhà người ta".

Lần thứ hai tới đây, Đỗ Xuân Hiểu đã quen với bầu không khí lạ lùng kì quặc ấy, thậm chí còn âm thầm phải lòng những nếp nhăn hình hoa cúc trên mặt Thi Thường Vân. Vẻ bình thản an nhiên cùng sự điềm tĩnh chắc chắn của hãn khiến cô vô cùng kính phục, rõ ràng đây là một tên tử tù đang bày mưu tính kế, chỉ ngồi trong một gian phòng khóa kín mà có thể đẩy lên mưa máu gió tanh bên ngoài. "Công lực" và trí tuệ này khiến Đỗ Xuân Hiểu mê mẫn hẳn đến kì lạ.

Giờ đây nó đang ngồi trước mặt Đỗ Xuân Hiếu, đầu ngón tay còn dính vệt sô cô la màu nâu nhạt: "Ôi chao, cô Đỗ, tôi cũng đâu ngờ Tần Á Triết lại tàn nhẫn đến vậy ..."

"Bởi vì người cậu muốn giết vốn là Đường Huy phải không?"

Hắn không nói gì, liếm nốt chỗ sô cô la dính giữa kẽ tay, rồi nhoẻn cười: "Dù sao ông chủ Nguyệt cũng chết rồi, Đường Huy sống hay chết cũng chẳng quan trọng nữa."

"Tần Á Triết đương nhiên biết quỷ kế mượn dao giết người của cậu, có điều ông ta vốn ghét bị kẻ khác thao túng, cũng coi trọng tôn nghiêm hơn bất cứ điều gì, vậy nên ông ta thà giết cả nhà Nguyệt Trúc Phong chứ không thèm động đến Đường Huy, đây đại khái cũng là một lời cảnh cáo cho cậu." Đỗ Xuân Hiếu càng nói càng hào hứng, song cố tình giấu đi phần mình đoán không ra.

"Cô Đỗ, cô xem bài cho tôi đi."

"Cậu muốn xem chuyện gì?"

"Xem tôi có thể sống sót rời khỏi đây không."

Đỗ Xuân Hiếu rút ra bộ bài, đặt lên mặt bàn nhếch nhác chật hẹp, Thi Thường Vân thò đầu ra, hỏi: "Có cần tôi tráo bài không?"

Đỗ Xuân Hiếu nhìn hắn khó nhọc luồn ngón tay qua khe song sắt, lắc đầu nói: "Cậu Thi biết rõ là không cần mà."

Bộ ẩn chính trải ra, lá quá khứ: Tình nhân xuôi, ý chỉ thuận buồm xuôi gió, đường tình quang minh. Lá hiện trạng: Sức mạnh xuôi và Gã khờ ngược. Cục diện này khiến cô lấy làm kinh ngạc, một người thân trong ngục tù mà mọi sự lại tốt thế này ư! Lá tương lai: Tử thần xuôi.

"Thế nào?" Thi Thường Vân nhướn mày.

"Không thoát được, đường chết rồi." Cô nói chắc như đinh đóng cột, đón lấy một trận cười điên dại của hắn.

"Vậy thì phiền cô Đổ ngày sau thả cho Thi Thường Vân tôi nén nhang lên mộ."

Dù ngoài mặt Thi Thường Vân vẫn tỏ vẻ điềm nhiên, nhưng cô trông ra sự căng thẳng của hắn ẩn giấu trong các đốt ngón tay run rẩy. Bọn họ đều là những người không thích bị người khác khống chế, nhưng lại tận hưởng từng khoảnh khắc thao túng tâm trí người khác.

"Gavin và bác Mạnh đều đã chết rồi, Đường Huy lại không chết, Bướm Bướm Nhỏ vẫn không thấy đâu, ông chủ Tần sớm muộn gì cũng ép cậu khó sống, còn cậu hai Thi vẫn đang dựa vào chỗ hiểm yếu để chống chọi, tội gì chứ? Chi bằng nói rõ chân tướng, tôi cũng có thể giúp cậu hoàn thành vài tâm nguyện."

"Cô biết tôi có tâm nguyện gì sao?"

"Không biết, nhưng chắc chắn chẳng phải điều gì tốt đẹp."

"Vậy mà cô vẫn đồng ý giúp tôi?"

"Tôi chấp nhận, chỉ cần cậu nói cho tôi biết một chuyện." Đổ Xuân Hiểu nhét lá bài Tử thần qua song sắt, Thi Thường Vân nắm lấy lá bài, không ai chịu buông tay.

"Chuyện gì?"

"Cho tôi biết kẻ giúp Gavin giải quyết đám lửa đảo người Nga kia là ai."

Vẻ mặt Thi Thường Vân ánh lên thần thái như loài lang sói, khiến Đổ Xuân Hiểu ái mộ không thôi. Khuôn mặt khiến người ta rùng mình ghê rợn

này, cách đây mười năm cô từng bắt gặp trên con hẻm sau khu Chelsea tăm tối, phía trước là mấy phu nhân ông ọ bước lên xe ngựa, phía sau lúc nào cũng có đứa trẻ bị ép vào bức tường ám đầy bụi đất, quần tụt đến mắt cá chân, lạnh cóng run rẩy tựa chim non. Ngay gần đó, luôn có một người đàn ông đứng đợi thu tiền, ánh mắt hãn quan sát "khách hàng" hệt như Thi Thường Vân bây giờ. Hiện tại, Đỗ Xuân Hiếu chính là người khách đồng đánh kia, đang bàn bạc một vụ làm ăn với ác quý.

"Cô là hạng đàn bà không giữ chữ tín bao giờ phải không?"

Sau khi cho cô biết câu trả lời, Thi Thường Vân đột nhiên hỏi.

"Đúng thế."

Đỗ Xuân Hiếu ngoảnh đầu nhìn cậu hai Thi rồi ung dung bỏ đi.

Ra đến cửa cô mới nặng nề thở hắt ra một hơi, vì biết rõ giao dịch với ác quý không thể nào có chuyện nuốt lời, hãn sẽ nhân lúc cô chưa kịp thối lui, moi sạch mọi lợi thế trong tay cô.

9.

Thượng Quan Giác Nhi ngồi trong ánh nắng nhạt nhòa, chiếc ghế mây dưới mông nàng phát ra những tiếng cọt kẹt khô khốc, Bảo Bảo nhắc cái đuôi nặng nề quét qua mu bàn tay nàng nhồn nhột, ít nhiều làm nàng yên tâm phần nào. Con mèo Ba Tư này một mắt xanh một mắt nâu, mặt tròn vành vạnh, lăn qua lăn lại trong nhà như quả cầu tuyết, chốc lại khẽ rên ư ử, vừa như làm nũng lại giống an ủi người ta. Nhưng dạo gần đây Bảo Bảo thường xuyên mất tăm mất tích, chỉ thỉnh thoảng nghe mấy tiếng meo meo ngắt quãng phát ra từ một góc nào đấy, cũng không biết nó đi mài mogs những đâu mà khi về mùn cửa vương vãi khắp nhà. Mẹ Thượng Quan vừa quét vừa căn nhắc, chứng đầu lưng của bà mãi không đỡ, mà có vẻ con gái chẳng hề quan tâm, Bảo Bảo còn cao quý hơn cả bà ta.

"Mẹ, Bảo Bảo mấy ngày chưa cắt móng rồi?" Nàng ôm con mèo một lúc, đến khi đặt xuống mới phát hiện áo len đã bị móc ra mấy sợi, chau mày nhìn móng nó thì thấy nhọn hoắc.

"Vừa cắt hôm kia mà, không biết lại đi mài móng ở đâu rồi, cứ thế này làm sao chịu được, cả ngày chỉ theo hầu nó cũng không kịp." Mẹ Thượng Quan nhân cơ hội trút giận lên con gái, bà ta biết rõ mình không có tư cách nói vậy, để trả giúp bà ta món nợ khổng lồ, thậm chí con gái còn phải bán đi cái ngàn vàng. Lên cơn giận mau chóng xuôi xị. Nhưng giờ con gái lần nào về nhà cũng đều như khách quý, đến bát đĩa ăn cơm cũng phải dùng riêng, nó khăng khăng không cho người khác động vào, bằng không sẽ đập đi mua mới, thế nên cả bát đựng cháo cũng phải viền lá sen mạ vàng, để phân biệt với bát sứ trắng vẽ hoa xanh của mẹ.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, bà ta lại bức bối vô cùng.

Thượng Quan Giác Nhi chẳng buồn cự cãi, tự đứng dậy đến bên tủ bếp, mở ngăn kéo ra tìm lấy cây kéo, định bế Bảo Bảo lên cắt móng cho nó. Nào ngờ con súc sinh ấy biết tông ý đồ của nàng, meo meo mấy tiếng liền bỏ chạy, nàng đành phải đuổi theo sau, miệng gọi "Bảo Bảo". Bảo Bảo nào chịu nghe, uốn éo thân hình uyển chuyển đi xuống cầu thang, tót khỏi cửa, chạy sang phòng nhỏ để đồ linh tinh bên cạnh.

"Bảo Bảo? Ngoan nào, Bảo Bảo?" Nàng cầm kéo trên tay theo nó vào gian để đồ, nghe bên trong có tiếng roạt roạt, Bảo Bảo đang ngồi chồm hổm trên một cái hòm mây cào lấy cào để, như quyết móc ra vật bên trong mới thôi. Nàng bước tới nhắc bổng Bảo Bảo lên, nhưng nó ra sức giãy giụa, tuột khỏi cánh tay nàng, tiếp tục vật lộn với cái hòm mây. Bấy giờ nàng mới nhớ ra cái hòm này là do vợ cả nhà họ Thi đích nhân đem đến, nhờ nàng giữ hộ, khi ấy nàng chỉ nghĩ ả đàn bà này điên rồi, nên tiện cất phénng đi cho xong chuyện, chẳng ngờ lại bị Bảo Bảo lôi ra. Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, nàng muốn mở ra xem thế nào, mà thân hòm cũng đã bị cào te tua hết cả, tới lúc người ta đòi về thế nào cũng phải đền cái mới, họa vô đơn chí đều

bắt nguồn từ con mèo mà ra, trách ai được, cứ viện cái cố này mở hòm ra kiểm tra món đồ bên trong cũng chẳng có gì không thỏa đáng.

Nàng nghĩ vậy, cái kéo trên tay không biết từ bao giờ đã bắt đầu kêu kêu ồ khóa trên mặt hòm, chẳng bao lâu khóa đã đi đường khóa. Vì dùng sức quá mạnh, khoảnh khắc nắp hòm bật lên, một vật hình cầu đen tròn lông lốc cũng theo đó văng ra, đập vào đầu gối nàng rồi vọt thẳng ra ngoài gian để đồ. Nàng không kịp nhìn đã bị thứ còn lại trong hòm làm cho phát hoảng, trên mấy "cây gậy" thô kệch như que than đen kia, không ngờ lại mắc một cái nhẫn ngọc đỏ rói...

Không khí thoát chốc ứ đầy trong cổ họng, nàng đứng im bất động, tựa hồ máu cũng nghẽn lại trong huyết quản, không còn lưu thông nữa.

Sau đó, mẹ Thượng quan ở trong bếp nghe thấy một tiếng thét xé gan xé phổi, giật mình làm rơi cả bát trứng hấp đang bưng trên tay.

Chu Phương Hoa đã ngồi trong buồng thẩm vấn của phòng cảnh sát một ngày một đêm, xét về thể lực thì đáng lẽ đã không trụ nổi nữa, nhưng sức mạnh ý chí của cô ta lại khiến người ta kinh ngạc. Chỉ ngủ vồn vện một tiếng đồng hồ mà cô ta trước sau vẫn có thể duy trì dáng ngồi ngay ngắn, mấy tay cảnh sát thay phiên thẩm vấn, đều chỉ moi được từ miệng cô ta cùng một câu trả lời.

"Cái xác trong hòm là ai?"

"Không biết."

"Người trong hòm có phải do cô giết không?"

"Không phải."

"Cái hòm đó sao lại ở trong tay cô?"

"Cái hòm ấy không phải của tôi, hòm mây tôi giao cho cô Thượng quan chỉ đựng di vật của Thường Phong thôi."

"Nhặng cuội! Di vật của chồng cô vô cớ gì lại phải giao cho tình nhân của bố chồng giữ?"

"Đây là việc của tôi, liên can gì đến anh."

Lần nào thăm vấn cũng chỉ đến đây là kết thúc, cảnh sát đã khám xét một lượt phòng của cô ta ở nhà họ Thi lần vườn hoa sau nhà, đều không thu được gì. Cái xác Thượng Quan Giác Nhi phát hiện cũng chỉ có đầu lâu và tứ chi bị lửa thiêu cháy, phần thân người không biết biến đi đâu. Còn về thân phận người chết, càng không biết lần từ đâu, qua giám định pháp y miễn cưỡng chỉ có thể nhận định đây là xác một người đàn ông. Cha của Chu Phương Hoa từ quê nhà Giang Tây sắp sửa lên Thượng Hải, định đưa con gái về nhà tạm lánh ít lâu, dưỡng bệnh cho khỏi, nào ngờ ả sống chết không chịu, chỉ nói: "Tôi giờ vẫn mang thân phận vợ cả nhà họ Thi, sao có thể quay về ở lại cái chốn ấy? Các người không cần lo cho tôi, thằng em trai đốn mạt của anh ấy còn một ngày chưa lên đoạn đầu đài thì tôi còn chưa về!" Có lẽ Thi Phùng Đức tự thấy mình không biết dạy con, lấy làm hổ thẹn nên cũng không phản đối, còn sai người dưới hầu hạ săn sóc đứa con dâu này.

Có điều vụ án "xác trong hòm" ấy lại khiến cả hiệu thuốc Tế Mỹ lẫn Thượng Quan Giác Nhi được dịp nổi danh, phiền phức nhất là, làm lộ tẩy luôn mối quan hệ giữa Thi Phùng Đức và nàng minh tinh điện ảnh kia. Thoáng chốc, tất cả các báo lớn tuần san đều đăng tin về mối quan hệ bất chính tanh mùi máu này lên trang đầu, được hưởng ứng hơn hẳn vụ thảm án diệt môn nhà Nguyệt Trúc Phong, trận "đại chiến" ở phim trường Hương tuyết hải của Thượng Quan Giác Nhi chính là minh chứng.

Ngày hôm đó Thượng Quan Giác Nhi vừa tới phim trường đã bị cánh phóng viên và đám đông người hâm mộ vây kín, nhóm người ủng hộ nữ

phụ Kỳ Vân đứng xung quanh xì xào những lời độc địa. Mỗi lần phóng viên hỏi tới "Cô Thượng Quan và ông chủ Thi của hiệu thuốc Tề Mỹ có phải quan hệ yêu đương hay không? Bao giờ thì được ăn kẹo hỉ của hai vị", mấy người hâm mộ Kỳ Vân lại cười khẩy, rồi hai phe hâm mộ xảy ra xích mích, thậm chí còn động chân động tay, khiến cả phim trường trở thành một đám náo loạn, cuối cùng đành phải viện đến cảnh sát tới giải tán đám đông. Đường Huy khi đó cũng có mặt ở hiện trường, trong lớp lớp những tiếng gào thét liên hồi, vẫn nghe ẽo mồn một hai chữ - dâm phụ.

Sau đó Thượng Quan Giác Nhi bị chụp cái mũ "dâm phụ" được các vệ sĩ hộ tống ra xe, Đường Huy trước sau kè kè theo sát, có điều lại thấy sợ phải nhìn gương mặt nàng. Liệu nàng có còn giữ vẻ điềm nhiên ung dung, giấu kín tâm sự trong lòng như trước kia không? Đang nghĩ vậy thì cổ tay phải bị nàng túm lấy, nàng có vẻ run rẩy, lòng bàn tay lạnh ngắt, anh ta đành ngẩng đầu nhìn nàng, khuôn mặt trang điểm đậm, đến màu môi đỏ thắm cũng được vẽ ra, cặp mày liễu thanh mảnh như chạm nổi.

"Anh nhọc lòng rồi." Nàng chỉ nói câu này, rồi khom lưng lui vào xe. Anh ngẩn người nhìn theo, lưu luyến làn hơi nàng để lại nơi cổ tay, giống như bám víu chút hi vọng mong manh. Đáng tiếc, đó chỉ là sự quan tâm bề ngoài, hoàn toàn không có tác dụng gì. Dù rằng Đường Huy đã viết về Thượng Quan Giác Nhi như một "nữ anh hùng" chống chọi với áp lực và thị phi dũng cảm tiến tới, nhưng người bình thường ai mà chẳng thích nhìn vào mặt đen tối của người nổi tiếng, đó mới gọi là "mua vui". Vì vậy vẻ gượng gạo, mệt mỏi của nàng đều phản chiếu trong vô số những nụ cười kịch nghệ, thật đúng là nổi bi ai nghề nghiệp.

Sau khi bí mật của chiếc hòm mây bị phanh phui, Đỗ Xuân Hiếu rơi vào trạng thái khủng hoảng, bởi đáp án khác hoàn toàn những gì cô suy đoán, và có thể cũng sai lệch đôi chút với dự liệu của Thi Thường Vân, thế nên không còn cách nào khác, cô đành cầm theo một tờ Thân Báo tới phòng tạm giam, trao đổi với tên tử tù hung ác kia lần nữa.

"Cái hòm đó lại ở trong tay chị dâu tôi, thú vị thật..." Ở mãi trong buồng giam, thiếu thốn sự chăm chút, tóc tai râu ria Thi Thường Vân đã mọc lờm chờm không ra hình thù gì nữa, khiến hăn thoát chốc như già đi chục tuổi.

"Cái xác đó còn là đàn ông nữa."

"Vậy cô Đỗ có cao kiến gì chẳng?"

Đỗ Xuân Hiểu không trả lời câu hỏi của hăn mà cười nói: "Cậu Thi cũng từng giết người, cậu nói thử xem, giết người cảm giác thế nào?"

"Ha! Ha!" Thi Thường Vân bật ra hai tiếng cười the thé trong cổ họng, rồi đột nhiên nghiêm mặt nói, "Giết người cảm giác thế nào, cô Đỗ chẳng phải rõ hơn ai hết ư?"

"Ý cậu là gì?" Cô bỗng thấy rợn người, tên tội phạm tàn ác trước mặt, hai mắt sắc như dao, tựa hồ đã nhìn thấu quá khứ của cô.

Hăn gắng gượng thò ba ngón tay ra khỏi song sắt, di di lên mu bàn tay lạnh ngắt của cô, rồi đột nhiên cất tiếng gọi cô bằng một cái tên khác: "Joanna, sao cô còn chưa đi tìm Stephen?"

Cô kinh ngạc, trong đầu như xẹt qua một tia lửa điện, nhưng không dám để lộ ra ngoài: "Tôi sẽ đi tìm ông ấy, cậu yên tâm."

"Đàn bà mà kiêu hãnh quá cũng không phải chuyện tốt." Thi Thường Vân rút ngón tay về, "Cô tưởng chôn vùi thật sâu quá khứ là nó sẽ biến mất sao? Joanna, cô dùng cái bộ bài rách kia quay bao nhiêu người như chong chóng, không ngờ bản thân cũng có lúc ngậy thơ thật đấy."

Ký ức của Đỗ Xuân Hiểu bị một bàn tay vươn ra từ bóng tối tóm gọn, kéo trở về địa ngục sâu không thấy đáy nọ... Cô chật vật nhắc người đứng dậy, lão đảo bước ra khỏi cửa.

Có tiếng Thi Thường Vân vang lên đằng sau như niệm chú: "Đi tìm Stephen, đi tìm ông ta! Cô biết chỉ ông ta mới có thể cho cô đáp án, đồng thời cũng buộc cô không thể tiếp tục trốn tránh tội lỗi của mình mà. Chúng ta đều cùng một giuộc, như nhau cả!"

"Như nhau cả", ba chữ này khiến Đỗ Xuân Hiểu hiểu ra mọi chuyện, con hẻmมืด mù của London một lần nữa ép sát cô, thoát chốc hai tay cô đã đỏ lòm máu, thứ chất lỏng màu đen từ đầu ngón tay tong tỏng nhỏ xuống... Cô kinh hãi, câu chuyện mười hai năm trước không hề vì cô lặn lội vượt biển trở về trấn Thanh Vân mà thay đổi, trái lại càng sáng rõ thêm dưới sự mài giũa của thời gian.

Hắn là ai?!

Khuôn mặt hung ác của Thi Thường Vân nhe răng, nhú mày trong đầu cô...

Hắn là ai? Vì sao lại biết tên tiếng Anh của mình hồi đi du học?

Cô căng thẳng đến độ muốn nôn ọe.

10.

Không ai có thể bì kịp Stephen về khoản tao nhã, ông có thói quen ngủ dậy lúc 6 giờ sáng, gấp chăn phẳng phiu, rồi đi xay hạt cà phê, rót nước nóng vào bình pha, đổ bột cà phê vào, khuấy theo chiều kim đồng hồ ba lần, đọt nước từ từ chảy xuống đáy bình, để lại phần bã chất thành hình dốc núi, trơn mịn bóng loáng.

Thực ra, cà phê hôm nay pha không được ngon lắm, uống vào hơi chua, nhưng Stephen vẫn mau chóng phấn chấn tinh thần, bôi ít kem dưỡng da lên mặt, cẩn thận chỉnh lại khuy măng sét bằng đá mặt trắng, rồi mới ra ngoài tiệm. Ông biết có những khách hàng thích ngồi từ sáng hôm nay tới rạng sáng hôm sau, coi nơi đây như nhà trọ bình dân. Nhưng Stephen

không hề thấy khó chịu, ông thích địa bàn của mình luôn luôn có người, cách đây nhiều năm, trong nhà hàng Red Pomegranate ở London, ông đã có thể ngồi giết thời gian mười bảy tiếng đồng hồ chỉ với một cốc bia. Ở cái thành phố chỉ biết mưa ấy, nơi mười ngày thì đến chín ngày để giày dập nước, một nhà hàng nhỏ là niềm an ủi tuyệt vời hơn hết thảy.

Bởi vậy Stephen rất thích Trung Quốc, đặc biệt thích Thượng Hải, hề nghĩ tới chuyện một ngày nào đó sẽ phải rời xa mảnh đất này, tâm trạng ông lại phiền muộn lạ thường, nhất là khi cái kết dự liệu càng lúc càng cận kề, sự hào hứng cũng như trống rỗng trong lòng ông liền phình lên thành một bong bóng khí nơi lồng ngực. Nhưng trước khi rời đi, ông ta nhất định phải gặp cô gái đó, bằng không có vài việc, e cả đời này cũng khó lòng buông bỏ.

Cô gái đó, lúc này đang đứng bên ngoài tiệm của ông, rõ ràng đã cố ăn diện tươm tất, mái tóc dùng thứ gì đó như dầu dưỡng ra sức ép các ngọn cong vênh cố định vào một góc cụp nhỏ nhất, mặt thoa một lớp phấn sáp mỏng, che đi những vết rỗ trên da, son môi đỏ đậm nhưng lại là loại rất dễ phai màu, và giờ đã phai mất nửa, để lộ ra màu da hơi vàng, trên cổ lộ lá sen của tấm áo sơ mi lụa trắng rõ mồn một từng đường nhăn, dưới chiếc váy dài màu kem đôi giày da bò mũi lấm bần đã mòn vẹt đế.

Cô bước vào mang theo một làn gió ấm man mát, ông bấy giờ mới ngã ngàng nhận ra sáng nay trời cũng đổ mưa, màu mặt đường rất đậm,

"Em muốn uống gì?" Ông bước tới, mỉm cười.

Dù có ở độ tuổi nào, Stephen vẫn là một người đàn ông đẹp trai.

Đỗ Xuân Hiếu lâu nay luôn giữ nhận xét này về ông, mặc cho ông hiện giờ đã là một gã trung niên đích thực, nếp nhăn hai bên cánh mũi cũng lưỡng quyền cao lộ lộ đập vào mắt, nhưng vẫn rất đẹp, mái tóc màu trà tủa

ra hào quang nhàn nhạt mềm mượt không khác gì khi xưa, trên mu bàn tay cầm thực đơn chìa ra, ấy cọng lông vàng nhạt cũng hết sức thân thuộc.

"Anh nhớ em thế cơ à?" Cô gọi một cốc trà đen và một miếng bánh ga tô, nở nụ cười nhàn nhạt.

Ông ngắm nhìn cô gái không hề xinh đẹp nhưng lại vô cùng tự tin trước mặt, ước chừng sự sắc bén trong nụ cười của cô.

"Ơ kìa lạ ghê, rõ ràng em nhớ anh nên mới đến đây chứ." Ông đáp trả bằng chất giọng Thượng Hải chính cống, làm cô dở khóc dở cười.

Cô dùng nĩa xắt một miếng nhỏ bánh ga tô, bỏ vào miệng, trả treo: "Em không có tiền đâu, anh mời đấy."

Ông bật cười.

Hai người thoát chốc như quay lại quãng thời gian còn học ở London, khi đó bọn họ đều túng quăn, nhưng lại cứ thích thưởng thức những món đắt tiền, thế nên ông đi ăn trộm, còn cô phụ trách canh chừng, vét sạch một hàng bánh ngọt khiến nó gần như 'phá sản'.

Khoảng thời gian ấy, bọn họ vẫn rất đơn giản, hòa thuận. Còn về chuyện đến lúc nào thì bắt đầu bất hòa, cả hai đều cố ý trốn tránh, song bất luận thế nào cũng không thể không nhớ đến.

Thế nên ông đành lên tiếng trước: "Sao em biết anh ở đây?"

"Cậu hai Thi cho em biết, anh ta biết rất nhiều chuyện về em, bao gồm cả những chuyện chẳng tốt đẹp gì, những chuyện ấy, vốn chỉ có anh biết em biết, em cứ ngỡ về sau cũng sẽ như thế, nhưng rõ ràng là em tính sai rồi." Cô hkhong hề có ý bỏ qua cho ông.

Ông bối rối đưa tay xoa mũi, rồi ngồi luôn xuống, mùi hương thanh mát tỏa ra từ lá ngô đồng xanh mướt được trận mưa phùn gột rửa bên ngoài cửa sổ tựa hồ đang muốn xuyên qua vách kính vào phòng. Bên kia đường, lão già người Pháp coi cửa tiệm của ông như "nhà trọ bình dân" đang hấp tấp đi về phía bên này, dưới nách kẹp một xấp báo giấy.

"Mà thôi, nói luôn cho vuông, em chỉ muốn biết tung tích của mấy tay người Nga trước kia từng tới gây rối chỗ Gavin, hy vọng anh có thể cho em hay."

"Sao em lại muốn biết chuyện này?"

Cô nuốt nước bọt, nhất thời thấy thật khó mở miệng, nên nói sao đây? Lê nào nói mình đang giúp chồng chưa cưới làm thám tử tư? Mấy lời như vậy cô không nói ra nổi, đành ngượng ngùng đáp: "Có người bạn nhờ em giúp điều tra vụ án này."

"Chuyện nguy hiểm như vậy, giao cho cảnh sát không phải tốt hơn sao?"

"Anh sẽ nói thật trước mặt cảnh sát ư?" Cô không nhịn nổi phản pháo.

Ông cười: "Chỉ cần là việc anh biết thì nhất định sẽ khai báo, nhưng mấy người Nga mà em nói, anh quả thực không biết tung tích bọn họ, cho nên..."

Cô bất giác nhíu mày lại, gần như định bỏ cuộc ngay lập tức, bởi đã là chuyện ông không chịu nói thì không ai cạy nổi miệng, điều này cô là người hiểu rõ nhất, nhưng vẫn thấy không cam lòng, bèn bức ép: "E rằng hai vụ án mạng này cũng không khỏi dính líu tới anh, nên anh mới không chịu nói chứ gì."

"Kế khích tướng không có tác dụng gì với anh đâu, Joanna." Ông nhún vai.

Cô đứng dậy, móc ví ra, ông vội ngăn lại, nói: "Anh mời mà."

"Ai bảo là em định trả tiền?" Cô gạt tay ông, rút ra trong ví một lá bài, đặt lên bàn, "Đây là lời cảnh cáo đầu tiên dành cho anh, lần sau khi em quay lại, mong là anh có thể nói ra vài câu thành thực."

Ông nhìn lá Chiến xa đặt bên cạnh chiếc đĩa sứ, chỉ đành cười khổ, biết chuyện này còn lâu mới xong, đây không chỉ là tác phong, mà còn là tính khí của cô.

Tay săn tin Hạ Băng tìm được tên Tiểu Tứ, từ An Huy chạy nạn tới đây, sau mấy năm lăn lộn các sòng bạc khu tô giới Pháp phải để lại một cánh tay trái, mới bắt đầu sống bằng nghề thu thập tin tức tình báo. Mấy gã kiểu này vốn chẳng có gì hiếm lạ, nhưng gã có thể giở trò tại sòng bạc của Tần Á Triết mà vẫn giữ được cái mạng, thực là không đơn giản. Khoa trương hơn nữa là, lúc Hạ Băng tìm được gã, gã đang dùng cánh tay còn lại giữ tiền cược, chơi súc sắc với người ta, sau khi thắng được mười đồng Đại Dương mới vội vã hốt khởi quay sang màn đến Hạ Băng.

Vốn dĩ Hạ Băng tính tìm người khác, nào ngờ vừa dẫn gã về cho Đỗ Xuân Hiếu gặp mặt, cô đã mừng như bắt được vàng, lập tức chốt luôn, còn hứa với gã vô số đãi ngộ, thậm chí vội trả luôn tiền đặt cọc.

"Gã này nhìn có vẻ nhơn nhơn lắm, e là không đáng tin?" Hạ Băng đẩy lại gọng kính, bộ dạng đầy lo lắng.

"Không đâu." Đỗ Xuân Hiếu lắc đầu, nói, "Người tàn tật trái lại đặc lực hơn người bình thường nhiều, sau này gã nhất định sẽ hữu dụng cho chúng ta."

Đúng như dự đoán, ba ngày sau, Tiểu Tứ người nồng nặc mùi rượu xông xộc xông vào con ngõ Thạch Khố Môn, quăng cho Hạ Băng một mớ thông tin: "Nghe từ bên, khi được phát hiện bên cạnh xác người Tây nọ còn có nửa trang báo tiếng Nga và một chiếc áo khoác nữ; sau khi con trai nhà ông

chủ Thi bị chém, con trai thứ bị bắt, con dâu cả nhà họ Thi là Chu Phương Hoa từng gặp riêng một người đàn ông ở trường đua chó Dật Viên."

"Có biết người đàn ông đó là ai không?"

Tiểu Tứ không ừ không hử, chỉ chìa tay ra, Hạ Băng vội dúi cho gã năm đồng, gã bấy giờ mới thủng thẳng đáp: "Nghe từ bên, nhìn không rõ lắm, nhưng người này ăn mặc cũng rất tân thời, tuổi còn khá trẻ, hơi lùn cả hơi gầy, có vậy thôi."

Nói xong, gã bèn quay người định biến.

Hạ Băng truy hỏi: "Mấy tin tức này anh rốt cuộc nghe ngóng được từ đâu thế hả?"

"Hí hí." Gã ngoái đầu lại cười toe toét, "Từ đâu? Thì từ bên đấy thôi!"

Lời còn chưa dứt, gã đã tót ra ngoài cửa, đâm sầm vào thợ may Lý đang cuống cuống chạy vào, song vẫn chẳng nói chẳng rằng, chỉ kéo sụp vành mũ xuống, chạy thẳng ra phía đầu ngõ.

"Cái thằng ma cà bông, mà muốn chết hử?" Thợ may Lý vỗ ngực bùm bụp ngoái đầu nhìn theo Tiểu Tứ, mãi lâu sau mới quay lại cười nói giả lả với Hạ Băng, "Hạ Băng à, cô Đỗ có nhà không vậy?"

"Ra ngoài từ sáng sớm rồi, anh Lý có dặn dò gì không? Hạ Băng đang cân nhắc liệu nên lần theo manh mối tờ báo kia, hay bắt tay từ bước đột phá bên phía Chu Phương Hoa, khó tránh không mấy mặn mà với cuộc viếng thăm của người hàng xóm.

"Bao giờ thì cô ấy về? Tôi có chuyện kỳ quái này định tìm kể cô ấy nghe."

"Chuyện kỳ quái gì? Kể cho tôi nghe trước đi, đợi cô ấy về tôi chuyển lời cho." Anh vừa nghe ba tiếng "chuyện kỳ quái" thốt ra từ miệng tay thợ may Lý, bèn thấy hứng thú, vì theo kinh nghiệm lâu nay, những chuyện lạ lùng gã đàn ông mồm mép tẩy nháy này kể ra, quá thực lẫn nào cũng ly kỳ hiếm thấy.

"Không, đợi lát nữa tôi lại qua, cô ấy có về ăn cơm tối không? Nếu cậu kiên nhẫn được thì nghe lời tôi, để cơm lại chờ cô ấy, lát ba người chúng ta cùng ăn, hôm nay tôi hằm một cái móng lợn, sẽ mang sang góp cỗ luôn hi?"

Hạ Băng nghe vậy đành hạ ngay quyết tâm, ngồi xuống cùng thợ may Lý đợi Đỗ Xuân Hiếu.

Đến chập tối, Đỗ Xuân Hiếu quả nhiên quay về, mặt mày nặng như chì, chẳng buồn liếc nửa con mắt đến món chân giò thơm nức mềm như bầy trên bàn ăn, quăng cái túi da trên ghế xô pha rồi ngồi phịch luôn xuống.

Thợ may Lý dường như không hề để ý thấy vẻ thất thần của cô, hờn hờ đi tới, kéo cánh tay cô, giả lả: "Xuân Hiếu, cô có biết không? Lần trước cô bảo miếng vải người ta đem tới cắt áo kia là phục trang diễn kịch, khách hàng nhất định là phu nhân nhà giàu tặng tụi với Tống Ngọc Sơn, đúng là liệu sự như thần, đoán trúng phóc luôn! Nhưng mà cô có biết vị phu nhân ấy là ai không nào?"

"Là ai?" Cô uể oải nhướng mắt.

"Là bà năm của nhị đương gia Hồng bang Tần Á Triết, Tất Tiểu Thanh đó!"

Đỗ Xuân Hiếu bấy giờ mới bật dậy khỏi ghế xô pha, hệt như có lửa đốt dưới mông.

TAROT LÁ BÀI ĐẾ NGỎ

Chương Nhiệm Nhiệm
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thế Giới Của Thi Thường Vân (2)

Bắt đầu viết truyện của bạn

11.

Đồ Kim Phượng đã mười ngày nay không biết buồn ngủ là gì, bụi hoa râm bụt nở bừng như máu trong vườn sau khiến chị ta không tài nào nguôi ngoai, tựa hồ nơi sâu Thượng Hải âm linh hồn vẫn còn một vũng máu đặc hơn nữa đang không ngừng lan ra, sắp sửa trào khỏi cơ thể, nhuộm đỏ người chị ta.

Không... kẻ bị nhuộm đỏ không phải là chị ta, mà là con ma đòi mạng kia! Nhớ lại tình cảnh con ma ấy lần đầu xuất hiện quãng nửa tháng trước, chị ta tha thiết mong đó chỉ là ảo giác sinh ra từ cơn say, khi đó chị đúng là uống quá chén. Rượu Ngũ Lương Xuân của ông chủ Tần rất nặng, nốc vào ba chén mà hơi men đã đua nhau tỏa ra từ mỗi lỗ chân lông, làm chị ta vừa khoan khoái vừa sợ hãi. Chị ta không sợ rượu, mà sợ đàn ông, sợ người đàn ông trước mặt, ngay từ đầu khi được chuộc ra từ đoàn kịch Côn khúc, chị đã bắt đầu sợ ông ta. Đôi mày sâu róm, lông tóc rậm rạp, nếp nhăn cứng ngắt như rãnh ngằm trong nụ cười dịu dàng, tất cả mọi thứ ở ông ta đều khiến chị ghê sợ. Đây có lẽ cũng là lý do chị đồng ý làm bà ba của ông ta, ông ta là người không chấp nhận bị từ chối, cảm giác như chỉ một cái lắc đầu của chị sẽ đổi lại thịt nát xương tan.

Ngày hôm đó Đồ Kim Phượng vốn định đứng giữa sân cho tỉnh rượu, gò má nóng bừng dần dần dịu đi trong gió đêm, đầu óc chẳng mấy chốc đã tỉnh táo trở lại, có điều dạ dày vẫn tiếp tục nhộn nhạo, rượu thịt dâng đến

tận cổ họng, vừa mở miệng đã phun cả ra, dây ướm cả mặt giày và một vạt áo trước ngực.

"Chị Nguyệt?" Chị ta định gọi vú nuôi đến dìu mình, nhưng nhận ra xung quanh không có ai, đành bám bừa lấy một cành cây tiếp tục nôn ọe.

Không lâu sau, chị ta cảm thấy có người ở phía sau đỡ lấy eo mình, đồng thời vỗ nhẹ lên lưng, bèn bực bội vùng mạnh người, mắng: "Vừa rồi chị chết dẫm ở đâu thế hả? Coi thường bà ba này đến thế cơ đấy? Có chủ nhân cũng không hầu hạ chu đáo, để mai cho sang nhà bếp rửa bát chị mới biết thế nào là khổ!"

Chị Nguyệt không dám ho he, chỉ liên tục vỗ lưng cho chị ta, chị ta quắc mắt, quay người lại, ngẩng đầu lên định đánh, nào ngờ bị dọa cho ngã phịch xuống đất, bãi nôn dính khắp người.

Đó đâu phải chị Nguyệt, mà rõ ràng là một con ma! Tóc dài che mặt, chỉ thấy lấp ló cái miệng đỏ rói, khóe miệng kéo dài đến tận mang tai, cùng màu với bộ sườn xám bắt mắt đang mặc trên người, cánh tay vừa rồi đặt trên lưng chị ta vẫn còn lơ lửng giữa không trung, miệng phát ra những tiếng "ư ư" khàn đặc khô khốc, như khóc than, lại giống như đang cười.

"A! AAAA! A~ A~"

Đồ Kim Phượng hận không thể ngắt xiêu tại chỗ, đợi khi tỉnh lại thì trời đã sáng, hết thầy ma quỷ đều đã tan biến. Nhưng đầu óc chị ta lại vô cùng tỉnh táo, thậm chí hai mắt đều đã thích ứng với luồng sáng lờ mờ, nhìn rõ cả từng khớp xương trên ngón tay trắng bệch của con ma kia.

"Bà ba!"

Có tiếng chị Nguyệt vang lên sau lưng, chị ta không quay cổ nổi, chỉ có thể nhìn trừng trừng vào con ma, giọng nói run run : "Chị... chị Nguyệt, đây... đây là cái gì?"

"Bà ba, bà nhìn thấy cái gì à? Sao lại ngồi ở đây, bần quá!"

Đến khi được bàn tay mang theo hơi ấm cơ thể nắm lấy đầu ngón tay Đỗ Kim Phượng, chị ta mới dám tin đó là vú nuôi của mình, cả thứ mùi tanh chua ở phụ nữ tuổi trung niên tỏa ra từ người chị Nguyệt cũng khiến chị ta định thần lại đôi phần. Thế nhưng..... không thể nào! Cái thứ kia rõ ràng ở ngay trước mặt chị ta, còn đang nhe nhớn cười gằn, rít lên thê thiết, vạt dưới của bộ xường xám liền thân màu đỏ máu bay lật phật trong gió, cơ hồ muốn quệt qua chóp mũi chị ta.

"Chị xem! Chị xem kìa! Đây là cái gì? Chị không trông thấy sao?" Chị ta cuống lên, móng tay gài như găm sâu vào lòng bàn tay chị Nguyệt.

Chị Nguyệt hần cũng hoảng hốt, vội nói: "Bà ba, bà uống say rồi phải không? Để tôi dìu bà về phòng."

"Chị không trông thấy? Thực sự chị không trông thấy?"

"Trông thấy cái gì cơ? Bà ba?"

Chị Nguyệt vừa đáp vừa xốc Đỗ Kim Phượng đứng lên, đi ngược lại hướng có con ma nữ, ô cửa sổ màu đỏ son gài đó hắt kín bóng cây mờ mờ ảo ảo dưới màn đêm, làm chị ta lại càng thêm bất an, ngoái đầu lại nhìn con ma kia, nó đang chậm chậm vẫy tay với chị ta, tựa như tạm biệt.

Về đến phòng, chị Nguyệt bật đèn sáng choang còn đặt cả ấm ủ nóng vào chân cho chị ta.

"Vừa rồi chị nhất định cũng không trông thấy nó phải không?"

Chị Nguyệt lúc này mới sầm nét mặt, gật gật đầu.

"Thế vì sao..."

"Bà ba." Chị Nguyệt lộ vẻ bất đắc dĩ, "gặp phải loại ma này, nhất định phải vờ như không trông thấy, huống hồ..."

"Huống hồ làm sao?" Chị ta gác nhẹ ngón chân lên ấm ủ nóng, nhưng không hề thấy bớt lạnh.

"Huống hồ con ma đó rất có thể là..." Chị Nguyệt xòe một bàn tay huơ huơ mấy cái trước mặt chị ta.

Chị ta tức thì như bị sấm sét đánh trúng, người đờ ra thất thần, hồi lâu sau mới thốt lên được một câu: "Quả nhiên là cô ta..."

Từ đó, Đồ Kim Phượng không còn tâm tư đâu đi tranh giành đồ kỵ với các bà vợ khác, chỉ nhất mình ru rú trong phòng, vì thiếu ánh nắng mặt trời, cả ngày nằm trên giường không bén hơi đất, người chị ta bỗng chốc trở nên tiêu tụy hao gầy. Chị Nguyệt biết tâm bệnh của bà ba, nhưng lại trở ngay mặt, lén lút rửa xả chủ nhân với vú nuôi các phòng khác: "Đáng đời! Nhất định là bà ta hại chết bà năm, nếu không hồn ma bà năm sao cứ hết lần này tới lần khác tìm bà ta?"

Vì đều sợ cắt lưỡi, chuyện ma quỷ hiện hồn chỉ được đồn đại trong đám người làm, không dám kể Tần Á Triết biết. Đồ Kim Phượng đau yếu đến độ không còn sức mà uống hộp nước, mời thầy thuốc tây y tới khám cũng chỉ truyền cho mấy chai dinh dưỡng, chẳng thấy có tác dụng gì. Tần Á Triết tới thăm chị ta mấy lần, đều không hỏi được nguyên do, về sau do được đại dương gia bí mật giao phó mấy việc, ông ta liền đi biên biệt nửa tháng, không hay trong nhà mình đã lạnh tanh bành hết cả.

Người đầu tiên đưa chuyện ma quỷ tới tai Tần Á Triết là bà tư Hoa Lộng Ảnh. Cô ta vốn là kỹ nữ nổi tiếng phường Cẩm Tú - một trong bốn phường buôn phấn bán hương lớn của Hồng Kông, quen biết với Tần Á Triết ở Thạch Đường Chủy lúc ông ta sang đó nhập khẩu hàng của người Tây, bấy giờ cô ta vừa mới thôi ôm tỳ bà (*), vô số các công tử nhà giàu không tiếc

vốn liếng dốc tiền lấy lòng, nhưng hiểm hoi mới thấy cô ta đồng ý với một người. Tần Á Triết phải lòng khí chất cao ngạo của cô ta, thề cưới bằng được cô ta về làm vợ bé, khoản tiền lớn bỏ ra đương nhiên không cần bàn, nhưng cũng phải vận dụng một số thủ đoạn phi thường mới có thể rước người đẹp về dinh. Hoa Lộng Ảnh xưa nay tính khí vốn hơi dữ dằn, thẳng ruột ngựa gì cũng dám nói, lại thêm thứ tiếng phổ thông Quảng Đông cứng ngắt, từng lời thốt ra nghe cứ loảng xoảng. Nhưng đúng vào ngày thứ mười bảy Tần Á Triết vắng nhà, giữa đêm hôm khuya khoắt vang lên một tiếng hét thất thanh xé gan xé phổi đánh thức tất cả mọi người trong nhà họ Tần choàng tỉnh khỏi cơn mơ, nghen ỏi lúc đó quản gia là người đầu tiên khoác áo ra mở cửa, nghe âm thanh ấy tưởng như đám quạ đen om sòm, nhưng lại xen lẫn cả mấy lời thều thào không ra giọng điệu, bèn lần theo tiếng bước vào sân sau, chỉ thấy Hoa Lộng Ảnh ra sức vò đầu bứt tóc, dưới chân lăn lóc một chiếc đèn lồng vẫn đang cháy dở.

(*) Trong kỹ viện, các kỹ nữ chưa đến tuổi thành niên chỉ hầu rượu chứ không bán thân phụ trách ôm tỳ bà hát trong các tiệc rượu, đến khi thành niên mới chính thức trở thành kỹ nữ tiếp khách

"Có... có ma! Tất Tiểu Thanh! Là Tất Tiểu Thanh đấy!"

Quản gia đi một vòng quanh sân, nhưng không thấy gì cả.

Tảng sáng ngày hôm sau, Hoa Lộng Ảnh sai người đưa tin tới ông chủ Tần, nói ở nhà xảy ra chuyện, mời ông về ngay. Buổi trưa cùng ngày, ông chủ tần hầm hầm nét mặt quay về, hỏi quản gia ở nhà mọi việc có ổn không. Quản gia nói lí nhí như tiếng muỗi vo ve: "Chuyện này... tiểu nhân cũng không biết nói thế nào, đợi lát nữa ông sang hỏi bà tư khắc rõ."

Tần Á Triết đành đi thẳng đến phòng Hoa Lộng Ảnh, cô ta thấy chồng về, thì như tím được cọng rơm cứu mạng, vội bò từ giường dậy, ôm chầm lấy ông ta òa khóc, tông tộc kể sạch đầu đuôi ma quỷ hiện hồn.

Đợi Hoa Lộng Ảnh bình tĩnh trở lại, Tần Á Triết mới nhíu mày hỏi: "Nửa đêm canh ba em một mình ra sân sau làm gì?"

"Còn làm gì nữa? Mình cũng biết mười lăm tháng này em phải làm lễ bái Thất tỷ(*) còn gì!" Nói đến đây Hoa Lộng Ảnh dẫu miệng, "Em cũng biết người trong nhà này đều coi thường em từng là phận kỹ nữ, đương nhiên không dám làm phiền kẻ hầu người hạ, một mình lẳng lặng làm lễ cho xong, không ngờ..."

(*)Tức Chức Nữ, nàng tiên nhỏ nhất trong Thất tiên. Ở vùng Giao Đông, Trung Quốc có tục bái Chức Nữ vào dịp mừng bảy tháng Bảy

Tần Á Triết nghe xong, bèn gọi chị Nguyệt đến, chỉ hỏi một câu: "Bà ba có nói với cô chuyện gặp ma không?"

Chị Nguyệt vội vàng thừa nhận, vừa gật đầu đã ăn một cái bạt tai của Tần Á Triết: "Chuyện lớn như vậy mà không báo với ta, cô muốn về quê ăn cơm hẩm đấy phỏng?"

Chị Nguyệt ăn một cái tát tối tăm mặt mày, nửa bên mặt lập tức sưng vù, nhưng không dám nhiều lời, chỉ cuống cuống chạy về phòng.

Sau đó Tần Á Triết lại gọi bà cả Lâm Thị và bà hai Thái Tôn Di tới, vẫn câu hỏi cũ: "Đã từng gặp ma trong sân hay chưa?"

Lâm Thị khẳng định chưa từng, chỉ nghe Hoa Lộng Ảnh nói lại. Tôn Di thì ấp úng hồi lâu, mới miễn cưỡng đáp: "Một lần, có bóng người trắng toát lướt qua cửa sổ phòng em, không biết có phải..."

Vũ trường Bách Lạc Môn độ cuối thu, cánh đàn ông hưng phấn lạ thường, nhưng mấy vũ nữ ai nấy đều trùng trùng tâm sự, da dẻ khô khốc làm nụ cười của họ cũng cứng ngắt, sợ động đậy cơ mặt thường xuyên phấn son rơi hết cả.

Duy chỉ có Đỗ Xuân Hiếu để mặt mộc đeo theo hòm thuốc lá là hớn hờ chạy đi chạy lại khắp nơi.

"Xuân Hiếu, lại đây." Tần Á Triết ngồi trong góc khuất nhất vẫy tay mỉm cười với cô.

"Ôi chào! Ông chủ Tần mua thuốc lá hay xem bài đây?" Cô ngúng nguẩy cặp mắt đi tới, nhìn ra đối phương có tâm sự nên tâm trạng càng phấn khởi.

"Bắt ma, cô có làm nổi không?" Ông ta nhả ra một luồng khói xì gà mờ mịt.

12.

Từng có những thời, người Trung Quốc gộp chung thầy xem bói và bắt ma làm một, nhưng Tần Á Triết tuyệt đối không giống hạng người tầm thường đầu óc tối tăm ấy, vì vậy Đỗ Xuân Hiếu mơ hồ cảm thấy ông ta ít nhiều đã nhìn thấu màn kịch của cô, đây mới là nguyên do mời "thần côn" (*) cô đến nhà trừ yêu diệt quái.

(*)Chỉ những đối tượng chuyên giả làm thầy cùng bắt ma để lừa gạt những người mê tín.

"Tất Tiểu Thanh, cô biết không?" Tần Á Triết không đợi nổi Đỗ Xuân Hiếu xem xét khắp lượt phòng khách đã bắt đầu đi vào vấn đề chính.

Đỗ Xuân Hiếu vô thức lắc đầu, rồi khựng lại, đổi sang gật đầu.

"Biết thật không?" Ông ta ngạc nhiên nhướng mày.

"Vú nuôi của Tất Tiểu Thanh từng tới chỗ một người bạn của tôi đặt may quần áo, vì vậy tôi có nghe qua chuyện bà năm. Bà năm có vẻ đẹp trời phú, là á khôi một cuộc thi Hoa khôi Thượng Hải." Cô giống như đang ra sức

bối ra mấy lời này từ sâu trong trí nhớ, lòng thầm hối hận vì đã bán đứng thợ may Lý sớm như vậy.

"Về sau cô ta ra sao, chắc cô Đỗi cũng biết?"

"Về sau?" Cả người đã dần dần trầm xuống, nhưng tâm trạng bất an từ trong mớ lẳng cặn này đã từ từ nổi lên mặt nước, cô gượng cười nói, "Về sau không phải cô ấy được gả cho ông chủ Tần hưởng vinh hoa phú quý hay sao?"

"Sau khi hưởng vinh hoa phú quý thì sao, cô Đỗi chắc biết chứ?"

Cô nhất thời ghen họng, đành thần người nhìn chăm chăm vào thanh kiếm đồng khảm hồng ngọc treo trên tường, hồi sau mới lí nhí: "Không biết."

"Về sau, cô ta mất tích rồi."

Cô lập tức dựng tóc gáy, vì biết rõ ông chủ Tần nói người nào "mất tích" thì rất có khả năng là "mất tích" vĩnh viễn.

"Mất tích hay là chết?" Cô không thức thời truy hỏi.

"Nói cho đúng là, bỏ nhà theo trai, không biết đi đâu."

Vẻ điềm nhiên của ông ta khiến cô kinh ngạc, cũng thấy khó mà tin nổi, nên chỉ có thể kìm nén, không dám tiếp tục dẫn tới. Vì những món đồ cổ quý giá xa hoa trong phòng khách khiến cô thấy không thoải mái, đó là kiểu bài trí ngoài khoe khoang thân thế bản thân còn chèn ép tinh thần người khác.

"Nhưng, Lộng Ảnh và Kim Phượng đều nói nhìn thấy hồn ma của cô ta xuất hiện rồi biến mất ở sân sau."

"Ý ông chủ Tần là, bà năm của ông trên đường bỏ trốn theo trai đã gặp chuyện bất trắc?"

Ông ta gật đầu: "E là vậy."

Cô rớt cuộc vẫn không kiềm chế được, liều mạng hỏi dồn, bất chấp nguy cơ mất đầu: "Bà năm bỏ trốn, với thể lực và khả năng của ông chủ Tần đáng lẽ có thể tìm ra rất nhanh mới phải? Sao ngài lại trơ mắt nhìn bà ấy chết như thế? Lại còn không phải chết trong tay ngài nữa."

Về mặt ông chủ Tần bấy giờ mới sắt lại, ông ta không còn quay nghiêng xoay lỗ tai mọc lông trắng về phía cô, mà gí sát mặt tới, bóp lấy cằm cô. Trực giác mách bảo cô sắp bị ông ta nuốt chửng, nhưng cặp mắt vẫn không thể không nhìn thẳng vào ông ta.

"Cô Đỗ cũng lớn gan thật đấy, dám cợt nhả chuyện nhà tôi nữa." Giọng nói vẫn đều đều, giống như không hề nổi nóng.

Cô cười đáp: "Ông chủ Tần hiện giờ không phải đang chủ động kể chuyện nhà với tôi sao? Huống hồ, bà vợ bé của đại gia làng báo Nguyệt Trúc Phong chưa từng động chạm gì đến nhà ngài, chẳng phải vẫn bị ném từ trên tầng xuống chết tươi đấy sao? Vậy nên giao thiệp với ông chủ Tần, có thể nào thì cũng chết, sợ cũng bằng thừa."

"Ha ha ha ha..." Tần Á Triết cười phá lên như sư tử gầm, buông Đỗ Xuân Hiếu ra.

Đỗ Xuân Hiếu chỉ đứng đờ đờ nhìn ông ta, nói: "Tại sao con người những lúc muốn che giấu sự khó xử đều cười lớn nhỉ?"

"Tại sao những lúc cô nhìn thấu tâm can người khác đều dùng bài Tây để biểu đạt vậy?"

Hai người bất chợt rơi vào khoảng im lặng tẻ nhạt, tựa hồ đôi bên đều đã bị nhìn thấu thói xấu thâm căn cố đế, cùng chờ ra đó. Mãi một lúc sau, Đỗ Xuân Hiếu mới lên tiếng: "Vậy, ông chủ Tần cũng cho rằng con ma đó là ba năm?"

"Không rõ."

"Không rõ?"

"Phải, thế nên mới mời cô đến điều tra."

Theo phương thức của Đỗ Xuân Hiếu, đương nhiên cần bắt tay từ Đồ Kim Phượng, bà ba cũng biết con ma ấy không chỉ dọa mỗi mình nên vững dạ lên nhiều, bệnh cũng thuyên giảm tựa kỳ tích, chỉ là cố tình nằm lì trên giường, hòng kiếm chút lòng thương hại. Bởi vậy Đỗ Xuân Hiếu vừa đẩy cửa bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, làm cô sặc sụa phải bịt vội mũi rút lui, hít sâu một hơi mới dám lại bước vào.

"Bà ba, con ma hôm ấy trông hình dạng thế nào bà còn nhớ không?"

"Tóc rất dài, mặc sườn xám đó..." Đồ Kim Phượng uống một ngụm canh, cố gắng nhớ lại, rồi đột nhiên chỉ tay về phía chị Nguyệt đang quét nhà bên cạnh, "Đây đây đây, chị ta cũng nhìn thấy, chị ta biết đấy."

Chị Nguyệt chỉ coi như không nghe thấy, tiếp tục cầm cúi quét tước.

Đỗ Xuân Hiếu không hề chìa nòng súng sang chị Nguyệt, tiếp tục nói với Đồ Kim Phượng: "Được, đợi lát nữa tôi sẽ đi hỏi chị ta. Bà ba còn nhớ, khi đó vú nuôi nhìn thấy con ma xong có phản ứng gì không?"

"Ôi trời, chị ta gan to bằng trời, giả vờ như không thấy con ma đó rồi dìu tôi về phòng." Đồ Kim Phượng nhớ lại vẫn chưa hết hoảng hồn, luôn tay vuốt ngực.

"Bà ba có muốn xem bói không? Xem con ma kia còn đến dọa bà nữa hay thôi."

Câu nói này khiến cả chị Nguyệt cũng phải dỏng tai lên, vừa quét vừa nhích dần tới bên giường Đồ Kim Phượng. Bà ba vốn rêu rao thân thể suy nhược cũng sáng bừng hai mắt, nhồm người dậy tráo thật kỹ bài. Đỗ Xuân Hiếu rất thích những người khi xem bói tráo bài với vẻ thành tín thế này, bọn họ thông thường đều mang nội tâm mịt mù nhưng cũng lại cực kỳ cởi mở, chỉ cần cô gỡ được nút thắt thì sẽ có thể nhìn thấy quang cảnh bí ẩn giấu trong tiềm thức của họ. Bởi vậy lấy Đồ Kim Phượng làm đối tượng điều tra là một lựa chọn đúng đắn, tâm lý nhu nhược thiên cận của chị ta rất có ích cho việc nâng cao độ chính xác của quẻ bói.

"Ôi chao, bà ba, trước kia bà từng tạo cái nghiệt gì vậy?" Đỗ Xuân Hiếu chỉ lá Mặt trời ngược bắt đầu đơm đặt, "Xin thứ cho tôi nói thẳng, bà giống như ánh dương đảo ngược, cũng chính là âm ấy, nhất định là bị ả đàn bà nào lấn lướt, mãi không góc đầu dậy được."

"Thế... về sau thì sao?"

Đồ Kim Phượng sau khi bị chọc trúng điểm yếu cũng không phủ nhận, chỉ giục Đỗ Xuân Hiếu nói tiếp, Đỗ Xuân Hiếu cười khẩy trong bụng: Đàn ông lấy đến năm thê thiếp, làm gì có lý sóng sau không đê sóng trước? Hơn nữa Tất Tiểu Thanh tài hoa phong nhã cả cái bến Thượng Hải này có ai mà không biết? Mấy bà còn lại ầm ứ cũng là chuyện đương nhiên, không cần bói cũng đoán ra.

Lật lá bài hiện trạng: Ác quỷ xuôi và Chiến xa ngược.

"Xem ra, âm khí ấy vẫn chưa tiêu tán hết, lại gặp thêm hung thần gì đó, khiến cho bản thân tâm thần bất ổn chẳng? Bản thân con ma kia, e là chưa đạt được mục đích thì còn chưa thôi." Cô cố ý hạ thật thấp giọng, tách biệt

khỏi tiếng chị Nguyệt loẹt xoẹt quét nhà, có điều đúng lúc ấy, tiếng loẹt xoẹt cũng tan biến.

"Vây... vậy mục đích của cô ta là gì?" Đồ Kim Phượng cổ họng khô khốc, hỏi.

Đỗ Xuân Hiếu đột nhiên toét miệng cười, phả ra mùi thuốc lá nồng nặc: "Báo thù chứ sao."

Lá bài tương lai mở ra: Thế giới ngược.

"Xem ra, con ma nữ đó về sau nhất định có quý nhân tương trợ, giúp hóa giải oan tình của bản thân, những người đáng xuống địa ngục, tự khắc sẽ xuống địa ngục."

Cạch!

Chị Nguyệt đứng sau lưng bọn họ làm rơi cây chổi trong tay xuống đất, nhưng đã chẳng còn tâm trí đâu nhặt lên.

Đến lượt Hoa Lộng Ảnh, chất giọng Thượng Hải sai vần lạc điệu của cô ta mới đầu làm Đỗ Xuân Hiếu sợ chết khiếp, có điều cô nàng cự kỹ nữ này tính tình quả rất thẳng thắn, ra sức nhấn mạnh: "Con ma ấy tự đứng từ bên cạnh nhảy tưng tưng ra, bổ vào người ta thế này nè! Tôi hét ầm lên một hồi, quờ tay loạn xạ, mà nó vẫn cứ xáp tới..."

"Sao bà không bỏ chạy?"

"Cô thì biết gì? Chạy đằng nào cho thoát?!" Hoa Lộng Ảnh gác một chân lên sập hút thuốc, theo như Đỗ Xuân Hiếu quan sát, Tần Á Triết hẳn không nghiện thuốc phiện, đây nhất định là thói xấu bà tư học được ở Thạch Đường Chủ.

"Nghe nói, bà tư đêm hôm khuya khoắt ra sân sau cúng Thất tử nên mới gặp ma, chắc bà biết con ma ấy là do ai hóa thành chứ?"

"Lại còn phải nói? Tất Tiểu Thanh chứ ai!" Hoa Lộng Ảnh buộc miệng đáp ngay, quả thực nằm ngoài dự liệu của Đỗ Xuân Hiếu.

"Bà năm thực là mất tích rồi ư?"

"Mất tích? Cũng có thể nói vậy." Cô ta cười khẩy, trang nhã châm nỡ thuốc, hơi nóng cây điếu thủy tinh.

"Vậy tức là bà ấy không mất tích?" Đỗ Xuân Hiếu nhận ra mình có thể cắt bớt màn bối bài, "Trước đây tôi nghe người ta nói, nhân tình của Tất Tiểu Thanh là kếp võ Tống Ngọc Sơn, chuyện này có thật không?"

"Cô đừng có nói bừa! Tống Ngọc Sơn cũng đã chết ngay trên sân khấu rồi!" Hoa Lộng Ảnh rít sâu một hơi thuốc, cả người mềm nhũn, ngã ra sập.

Đỗ Xuân Hiếu lúc này mới nhớ tới suy đoán của thợ may Lý, Tống Ngọc Sơn đã chết, Tất Tiểu Thanh bỏ trốn cùng ai được chứ? Lẽ nào suy đoán ban đầu của cô đã sai, gã gian phu của cô ta là người khác?

Nghĩ đến đây, cô cũng ngã người ra sập theo bà tư, cười hỏi: "Vậy chắc bà biết nhân tình của bà năm là ai chứ?"

"Tôi làm sao biết được?" Hoa Lộng Ảnh lờ đờ liếc cô bằng nửa con mắt.

Thái độ này đã chọc giận Đỗ Xuân Hiếu, cô nghiêm nét mặt hỏi: "Bà tư không biết thật sao? Song tôi có chuyện này không hiểu, mong bà tư giải thích cho."

"Chuyện gì?"

"Bà nói đêm khuya hôm đó ra sân sau làm lễ Thất tử, vậy sao sau khi quản gia chạy tới lại không thấy may nến hương đèn cúng nào trên mặt đất?"

Câu này, quả nhiên khiến Hoa Lộng Ảnh thất kinh ngồi phắt dậy, chỉ thấy hai bên thái dương cô ta rịn mồ hôi, hai bàn tay như vuốt gà run lẩy bẩy túm chặt lấy cánh tay phải Đỗ Xuân Hiểu, giọng nghẹn ngào: "Cô đừng có nói xằng nói bậy, tôi thực sự không..."

Đỗ Xuân Hiểu trấn an cô ta: "Đều là phụ nữ cả, có những chuyện chúng ta biết nhưng làm lơ cho nhau, về sau ai cũng dễ sống. Có phải vì lẽ này không?"

Vẻ ngang ngược đanh đá ban đầu của Hoa Lộng Ảnh giờ đã biến mất, thế nhưng cô ta vẫn chưa chịu thua, hậm hực nói: "Nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ làm như tôi thôi."

"Đổi lại là tôi, có thể cũng sẽ làm việc tương tự, nhưng không đời nào là với quản gia trong nhà." Ánh mắt Đỗ Xuân Hiểu chất chứa đồng cảm, cô ngỡ ngàng nhận ra, những người phụ nữ của Tân Á Triết đều có chung một đặc tính: khôn khéo, nhưng không vượt qua nổi ái tình.

"Làm sao cô biết chuyện?" Hoa Lộng Ảnh tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, không hiểu sao, cô ta tự dưng bắt đầu tin tưởng cô gái quá lứa lỡ thì cổ quái trước mặt.

Cô gái ấy dường như nhìn thấu tâm tư cô ta, cười nói: "Thôi rồi, đôi bên làm lơ cho nhau, nhưng bà tư cũng nên cho tôi biết gì đó đi chứ, bằng không tôi làm sao bắt ma?"

"Đúng là Tống Ngọc Sơn." Khoảnh khắc Hoa Lộng Ảnh nói ra cái tên này, cô ta đã hạ một quyết tâm cực lớn.

13.

Phía Nam đường Tô Châu là nơi phồn hoa đô hội đứng xen lẫn với vắng vẻ đìu hiu, hiệu buôn Tây cũ phủ bụi năm tháng, sông bài lẫn câu lạc bộ đêm ồn ào náo nhiệt đều nhỏ xíu, cũng chính vì nhỏ mà trông càng chen

chúc, cố ý tạo cảm giác đông như trẩy hội. Gái bao cô nào cô nấy vận sườn xám bóng nhẫy, chỉ có mảnh khăn lụa trong tay là lúc nào cũng mới, bọn họ đa phần vạ vật cả ngày cũng chẳng chèo kéo được đến năm người khách, nên phần lớn thời gian đều dùng để tán dóc với tay làm công ở nhà tắm, nhưng rồi cũng nhanh chóng bị đuổi chạy đi chỗ khác. Đám xe kéo thường đổ thành hàng dài dọc hai bên đường, thông thường thời gian đợi nhiều hơn chạy, nhưng bọn họ rõ ràng cũng chẳng vội làm gì, chỉ chăm chăm lau càn xe cho bóng loáng, khăn mặt trắng vắt lên cần cổ đen sì, trông chẳng giống ra đây đi làm mà như đi nghỉ dưỡng thì đúng hơn. Song Hạ Băng biết, bên dưới những chiếc mũ rộng vành đội sùm sụp kia là cặp mắt sắc bén vô cùng, nhìn thấu mọi chuyện trên đời. Trong số những người này phải đến non nửa có dính dáng đến Hồng Bang, vừa làm công việc tay chân, vừa thực thi những việc bí mật.

Sau khi đóng cửa ngừng kinh doanh, vì là nơi từng xảy ra án mạng nên cửa tiệm đồng hồ Tô Mỹ mãi không nhượng lại được cho ai, tờ giấy niêm phong trên cánh cửa đã bạc màu. Thế nhưng đa số người qua đường đều không hay biết về sự hung hiểm trong đó, vẫn điềm nhiên đi qua đi lại, hai gã phu kéo cũng ngả người trên xe ngủ gà ngủ gật. Hạ Băng gọi đại một xe, chỉ nói cho tới trường đua chó Dật Viên, phu xe vội lấy khăn mặt phủi phủi ghế ngồi mấy cái, mời anh ngồi xuống, rồi nhắc cán xe, cầm cùi chạy.

"Bác này, bác hay kéo xe ở đường này à?"

"Vâng, cậu muốn đi chỗ khác à? Thượng Hải nhiều chỗ chơi vui lắm." Người phu xe vừa nghe chất giọng ngoại tỉnh của anh liền chộp ngay lấy cơ hội làm ăn.

"Vậy được, chẳng nào tôi cũng không biết đi đâu hay, bác dẫn đường đi." Hạ Băng len lén nắn ví tiền trong túi, biết rõ hôm nay không mất chút máu thì không ổn.

Trên đường hai người thỉnh thoảng chuyện gẫu mấy câu, chẳng bao lâu đã vòng qua hiện trường vụ huyết án cửa tiệm đồng hồ Tô Mỹ. Phu xe có vẻ hào hứng, chân bước như bay: "Hôm đó vợ tôi ở nhà sinh đứa thứ hai, tôi không ra đường kiếm ăn, nghe Bính Vinh kể lại thì tối hôm xảy ra vụ giết người, y vừa kéo một ả gái ăn sương về nhà, định nốt cuộc ấy thì nghỉ. Đang kéo xe chạy trên đường thì gặp hai người xông ra từ tiệm đồng hồ, nhảy lên xe bảo y chạy. Mới đầu y thấy kì kì, nửa đêm canh ba sao còn có người ra khỏi tiệm đồng hồ đã đóng cửa? Sợ chết được ấy chứ!"

"Vậy bác có biết hai người đó ngồi xe của y chạy đến đâu không?"

"Không biết, Bính Vinh chưa từng kể rõ ràng."

Hạ Băng rút cuộc cũng nhìn thấy một tia hy vọng, bèn đưa cho người phu xe nợ mười đồng, bảo: "Nhờ bác đưa tôi đi gặp tay Bính Vinh kia."

Theo những gì tay phu xe tên Chu Bính Vinh kể lại, ngồi xe y hôm đó là hai người ngoại quốc cao to, bập bẹ thứ tiếng Thượng Hải rất khó nghe, bảo y kéo đến một nhà hàng Tây, hơn nữa xe vừa dừng lại cả hai tên đã nhảy ngay xuống như bay vòng ra phía sau nhà hàng, đến tiền xe cũng không trả. Đến khi Chu Bính Vinh kéo xe đến dưới cột đèn đường mới phát hiện trên ghế sau có một vết máu, y thót cả tim, tự nhủ may mà vừa này không đuổi theo đòi tiền, bằng không chỉ e đến cái mạng cũng khó giữ. Quả nhiên ngày hôm sau đi làm ở đường Tô Châu liền nghe nói xảy ra án mạng, sợ đến độ mồ hôi đầm đìa.

"Anh còn nhớ đó là nhà hàng Tây nào không?" Hạ Băng đẩy lại gọng kính, không khỏi âm thầm suy đoán "bến" trong câu cửa miệng "nghe từ bến" của tay Tiểu Tứ kia liệu có phải chính là những người phu xe này không. Mãi rất lâu sau anh mới biết bến Thượng Hải còn có một mạng lưới tình báo dân gian bí mật tường tận đủ chuyện trên đời dưới đất.

"Nhớ chứ, là Lựu Đỏ."

Nhà hàng Lữ Đồ và hiệu sách Hoang Đường của Đỗ Xuân Hiếu khác nhau một trời một vực. Cái trước sạch sẽ đến nỗi trên kính cửa sổ không có lấy một dấu vân tay, trên cốc cà phê bằng sứ xương phát sáng lờ mờ, từ máy chọn đĩa hát ở bên cạnh quầy bar đang vọng ra thứ nhạc jazz đẹp da diết, một người đàn ông vẻ mặt dịu dàng đang rán một miếng thịt bít tết, từ chiếc chảo đáy bằng phát ra những tiếng xì xèo mê hồn, khay măng sét bằng đá mặt trắng trên áo sơ mi trắng giản dị mà tao nhã. Cái sau thì vừa bừa vừa bẩn, quét qua giá sách nào cũng vét được cả đồng bụi, sân nhà chỉ quét tước qua loa, xộc lên mùi khó ngửi của giẻ lau, Đỗ Xuân Hiếu thường ngậm bàn chải đánh răng trong miệng đứng dựa cửa, căn nhắc chuyện bánh to bánh bé với ông chủ sạp bánh nướng.

Nhưng...

Nhà hàng này lại khiến anh liên tưởng đến hiệu sách của Đỗ Xuân Hiếu, bản thân anh cũng lấy làm ngạc nhiên. Vì không hiểu sao, hai nơi này đều có chung một kiểu thần thái, ví dụ sau khi bước vào cửa nhà hàng, nếu quay bên sẽ trông thấy phía trên khung cửa có đóng một khúc gỗ to, bên trên bày một hàng nến tròn đã cháy tàn, một con vẹt giả trông y như thật đậu tí mé phải, trên quầy bar treo tầm mười cái chân giò hun khói cứng đờ đờ, lộ ra khớp thịt săn chắc được ướp ngả hồng. Những nơi độc đáo thế này, thoát chốn kéo tâm trí Hạ Băng về với hiệu sách Hoang Đường, ở đó cũng đặt một con vẹt giả không bao giờ được khách khứa chú ý đến trên một góc khung cửa cực kỳ không bắt mắt, nghe nói là đồ quý mang về từ London, chắc hàng năm trời không hề được lau rửa, bẩn đến nỗi đen kịt lại; Đỗ Xuân Hiếu cũng thường mua chân giò hun khói Kim Hoa ướp vàng như nghệ, sau khi cắt lát đem rửa cho bớt vị muối, xào lên với mỡ rồi ăn cùng táo.

Người đàn ông ở sau quầy bar, không đến nỗi anh tuần ngời ngời, bộ râu quai nón mờ mờ tủa tủa khá kỹ, lông mi vàng khiến đường nét hai mắt trông càng sâu thêm, mái tóc hơi xoắn mềm mại buông rủ hai bên thái dương. Ở

bến Thượng Hải cứ đi mười bước lại gặp một người Tây, Đỗ Xuân Hiếu có thể dùng tiếng Anh lưu loát bắt chuyện với họ, cao giọng mặc cả với tay lái buôn Đức buôn lậu thuốc lá, nhưng chỉ riêng người đàn ông quyền rũ này là cô luôn cố ý tảng lờ. Điều này khiến anh thấy hơi bất an, vì cô trước nay vốn là người vô tư mà giáo hoạt, bao nhiêu điều xấu xa đều cất giấu trong linh hồn thiện lương trong sáng.

Nếu Đỗ Xuân Hiếu trốn tránh người đàn ông thì không phải là cô sợ người đó chết khiếp, mà là vì cô yêu người đó. Hạ Băng thừa nhận mình chưa từng được nhận tình yêu của cô, chỉ là cả hai đều cảm thấy bên nhau rất thoải mái tự do, có thể duy trì trạng thái này đến lúc tóc bạc da mồi. Nhưng trong lòng cô có một lớp màn, vẫn chần chừ không chịu mở ra, vì vậy những điểm anh không nhìn thấu ở cô, nếu như cô không thẳng thắn bộ bạch, e rằng cả đời này cũng không nhìn thấu nổi.

Song Hạ Băng bỗng dưng cảm thấy, người Tây trước mắt có lẽ có thể nhìn thấu cô. Ông ta không hề liếc nửa con mắt ra cửa nhưng vẫn biết người bước vào là khách hàng hay gã đưa thư. Điều này khiến Hạ Băng bị áp lực, có điều anh không dám để lộ.

"Xin hỏi có phải ngài Stephen không?" Hạ Băng dùng thứ tiếng Anh lờm khờm lấp bắp mở lời.

Đối phương ngẩng đầu, xúc miếng bút tét lên đặt vào chiếc đĩa gốm màu nâu đậm để bên cạnh, rồi mỉm cười gật đầu: "Tôi giúp gì được cậu?"

Giọng Thượng Hải chính cống.

Hạ Băng vừa định mở miệng, Stephen đột nhiên nói: "Xin lỗi, tôi e mình không rảnh rồi." Ánh mắt ông ta đã phóng qua vai anh, nhìn về phía cửa. Hạ Băng quay đầu lại, trông thấy một người đàn ông tuổi khoảng lục tuần, mặc âu phục đội mũ quả dưa từ ngoài bước vào, bộ râu quai nón cùng hàng lông mày vàng óng làm khuôn mặt béo phệ của ông ta trở nên ôn hòa thú

vị, có điều đôi con người màu lam sáng rõ linh hoạt lại khiến người ta kinh sợ.

"Hi, thanh tra Poirot!"

"Hi, Hamlet!" Tiếng Anh của ngài thanh tra Poirot nghiêng về âm hưởng Pháp.

"Giờ ngài đến uống trà chiều có vẻ còn hơi sớm." Stephen nhún vai, rưới nước cốt thơm nức lên miếng bít tết.

Stephen vẫy tay với người đàn ông kia, nụ cười càng tươi rói, thái độ của ông ta với khách quả thực vô cùng ân cần niềm nở. Hạ Băng bỗng nhớ đến vị thẩm tử người Bỉ dưới ngòi bút của Agatha Christie, một quý ông cũng béo lùn nhưng khiến người ta khiếp sợ.

"Phải, thế nên tôi chỉ tới thăm anh thôi, theo tôi ra ngoài nói chuyện một chút, chắc không vấn đề gì chứ?" Ông già vân vê dải ria ở môi trên, giọng điệu thân mật lạ thường, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn không mang chút thiện ý.

Stephen đặt vài lát cà chua trang trí trên đĩa bít tết, lau đi phần nước cốt dính trên mép đĩa, rồi mới cời tạp dề, quay sang Hạ Băng cười bảo: "Tôi đã bảo mà, hôm nay e là không rảnh."

Hạ Băng bất giác nhường đường, khi Stephen bước ra khỏi quầy bar, trên tay đã cầm áo khoác, vừa mặc vừa nói: "Đĩa bít tết này tôi mời cậu, cứ từ từ thưởng thức nhé."

Bít tết tái vừa, lúc cắt ra còn rỉ nước thịt hồng hồng, Hạ Băng nếm một miếng, bèn hiểu ra lý do vì sao Đỗ Xuân Hiếu ông eo chê hết mấy món bít tết sườn chữ T của các nhà hàng khác. Lúc nĩa ăn xiên vào lát cà chua, anh trông thấy một miếng gì đó như lát lê đóng đá, lấy nĩa gậy gậy mới phát hiện ra là một mảnh giấy được gấp làm tư, bèn mở ra xem.

Trên giấy là hàng chữ vuông tiếng Trung đã mở vì hơi nóng, viết: "Bảo với Joanna, tôi đã bị thanh tra hình sự Pháp Erie dẫn đi."

Joanna là ai?

Hạ Bãng bỗng chốc rơi vào mây mù, cho đến lúc đưa mảnh giấy cho Đỗ Xuân Hiếu mới có được đáp án. Trên thực tế, ánh mắt sáng lóe của cô lúc vừa trông thấy bút tích của Stephen đã nói lên tất cả, anh chợt thấy dư vị chua xót dâng lên trong dạ, nhưng lại không sao thốt nổi ra miệng.

"Joanna này là ai?"

"Là tôi."

Anh gục đầu im lặng, vì đã đợi được một đáp án khiến anh lo lắng nhất, sợ hãi nhất.

"Lạ thật, Stephen mở nhà hàng ở khu tô giới Anh, vụ án Gavin bị giết cũng xảy ra ở khu tô giới Anh, tại sao lại khiến cảnh sát hình sự Pháp nhảy vào cuộc?" Anh ra sức xoa dịu cảm xúc, hướng chú ý sang việc khác.

Cô vo viên mảnh giấy màu nâu, vân vê giữa các đầu ngón tay, mắt chỉ nhìn vào khoảng không gần đó, thâm trầm nói: "Là vì nửa trang báo tiếng Nga kia..."

"Trang báo?"

Đúng như Đỗ Xuân Hiếu dự liệu, chuyện Stephen có liên quan đến vụ án giết Gavin đã sớm bị cảnh sát khu tô giới Anh biết được, cũng từ manh mối là trang báo tiếng Nga tại hiện trường mà họ suy ra nghi phạm chắc chắn là người Nga. Như vậy, để người Anh ra mặt điều tra vụ án e sẽ mất đi tính công bằng, nhất là Stephen ngay sau hôm xảy ra vụ án đã bị coi là một trong các nghi phạm, bị người phòng cảnh sát tiến hành thẩm vấn. Kết quả đương nhiên không thu được gì, vì trong chuyện này còn liên đới đến Nga.

Bởi vậy giám sát trưởng khu tô giới Anh nghĩ ra một diệu kế, chính là nhờ luôn cảnh sát Pháp ra tay, hành động tức thì linh hoạt hẳn.

"Làm sao cậu biết Stephen đã bị thẩm vấn?"

"Trước khi cậu quay về, Tiểu Tứ đã qua đây." Đỗ Xuân Hiểu rít một hơi thuốc, giữ trong phổi một lúc mới phả ra một làn khói dày, "Gã đúng là cái gì cũng biết."

Hạ Băng đặt mông ngồi xuống bậc cửa, thần người ra. Đỗ Xuân Hiểu đi tới sau anh, giơ bàn chân xỏ dép lê thêu hoa khều khều lưng anh, anh không quay lại, vẫn nhìn về phía đồng lá khô rụng đầy khoảng sân trước mặt, tự biết mình mà không đi quét thì cô cũng không đời nào chịu động tay.

"Tiếp theo nên làm thế nào?" Anh rút cuộc vẫn không nhịn được hỏi.

"Không vội, mọi chuyện cứ giao cho Tiểu Tứ là được." Cô tự dưng mỉm cười, "Cậu theo tôi đi bắt ma mới là việc quan trọng."

14.

Lúc Tôn Di bước ra từ trong Phật đường, hai lòng bàn tay đỏ rát sưng phồng, mắt còn ngân ngấn nước, nhưng vừa bước qua bậc cửa, cô ta lại ngẩng cao đầu, định tìm người đầu tiên gặp trút giận, bất kể là ai. Lâm Thị đứng trước hương án nghi ngút nhang khói, khóe mắt xếch lên, lần nào trông thấy cái bụng lùm lùm của cô ta cũng cười khẩy một tiếng.

"Mấy người các người, suốt ngày không biết đã làm những chuyện gì hồ thẹn với lương tâm, ma quỷ ở đâu ra mà nói gặp là gặp ngay được vậy? Nhất định con ma trong lòng kia mới là thật!" Lâm Thị từ khuôn mặt đến dáng người đều dài quá mức, vì vậy tướng mặt có phần khắc nghiệt, hai gò má cao bóng loáng càng tỏ rõ vẻ vênh váo, chỉ đáng tiếc người đàn ông bà ta lấy phải lại quá mạnh mẽ, không để cho bà ta hung hăng phách lối. Thế

nên Tôn Di bước vào nhà một năm mới được lĩnh giáo sự lợi hại của bà cả này.

"Được rồi, mấy người các người phải được dạy dỗ lại, bằng không càng lúc càng không biết lớn bé gì nữa, chỉ vì một chuyện con con mà khiến lão gia bận lòng!" Bà ta ngồi trước tượng Phật ngọc chép xong một đoạn kinh Kim Cương, đặt bút xuống, cầm cái chặn giấy chữ nhật trên bàn lên, nghiêm giọng nói, "Giờ hết tay lên!"

Tôn Di chỉ còn nước giơ hai bàn tay lên quá đầu, chiếc chặn giấy lạnh ngắt mài vào lòng bàn tay đau đớn tê dại...

Trong số những người phụ nữ của Tần Á Triết, người duy nhất không phục Lâm Thị chỉ có Hoa Lộng Ảnh, những chuyện ra mặt khiêu khích cô ta đều dám làm, vì vậy mà số lần thua thiệt cũng nhiều hơn. Tôn Di chân trước vừa bước ra khỏi Phật đường, thì cô ta đã chân sau tiến lại, nhưng Tôn Di không hiểu sao không cúi nôi, hai người trái lại còn nhìn nhau cười, Hoa Lộng Ảnh thấy nụ cười của Tôn Di có vẻ gượng gạo, vội hỏi làm sao, Tôn Di bĩu môi, đáp: "Còn không phải vì cái chuyện kia ư?"

Hoa Lộng Ảnh nghe vậy bèn thở dài nói: "Biết ngay bà ta không đời nào tha cho chúng ta mà, tin thần Phật, không tin ma quỷ, cũng không biết là cái lý lẽ gì nữa!"

"Bà ta nhất định cũng sợ!" Tôn Di nghiêng răng nói.

"Hừ!" Hoa Lộng Ảnh cười khẩy, "Em cũng biết bà ta sợ, tốt nhất là bị dọa cho chết khiếp đi!"

Câu này khiến Tôn Di cười thành tiếng: "Cô em ngọc này, làm gì có chuyện dọa chết người dễ thế chứ?"

"Bao giờ chính bà ta gặp phải con ma đó, lại chẳng phải sợ chết khiếp?"

Dứt lời, Hoa Lộng Ảnh bèn hăm hăm lắc mông bước vào Phật đường.

Tôn Di bấy giờ mới nhận ra cơn tức tối ban nãy của mình không biết đã biến đi đường nào, đành cười khổ nảo đi ngang qua sân về phòng mình, vừa đẩy cửa bước vào liền đụng ngay vú nuôi đang bưng ly trà trong tay, rướn cổ nhìn thì thấy Đỗ Xuân Hiếu đang ngồi ở bàn tròn nghịch bài tarot.

"Ôi chào, hai bà cuối cùng cũng quay về rồi!"

Đỗ Xuân Hiếu vừa thấy Tôn Di bước vào, vội thu bài cầm trong tay phải, đang định đứng lên, Tôn Di đã xua tay với cô, bảo: "Ngồi xuống ngồi xuống", vậy là hai người cùng ngồi nói chuyện.

"Cô Đỗ tới tìm hiếu chuyện con ma kia phải không?" Tôn Di tùm tùm cười liếc mắt về phía vú nuôi, vú nuôi lập tức hiểu ý, đặt trà xuống đi ra ngoài.

"Vâng, tôi ngồi canh trong sân suốt ba đêm liền mà vẫn không thấy con ma ấy xuất hiện." Đỗ Xuân Hiếu rõ ràng có phần bực bội, miệng hôi mùi thuốc lá.

Tôn Di trong lòng có ý coi thường cô, nên ngoài miệng không tránh khỏi bõn cợt: "Chắc là cô Đỗ canh đêm trong sân lại ngủ say như chết chứ gì, ma quỷ nào đến cũng chẳng dọa cô tỉnh nổi!"

"Lại nhắc.." Đỗ Xuân Hiếu không hề để tâm mấy lời cay nghiệt của Tôn Di, chuyển đề tài rất đúng lúc, "chuyện của bà năm, bà hai nghĩ thế nào?"

"Tôi thì có thể nghĩ gì chứ? Cô ta tự có đường hướng dự định của cô ta, cái số chúng tôi cũng chẳng khác gì số cô ta, có gì mà nói?" Tôn Di cúi đầu uống một ngụm trà, nhưng rồi lại quay đi nôn ra, nhón mấy miếng bánh cam trong đĩa cho vào miệng nhai, "Phải rồi, nói đến số mệnh, nghe nói cô Đỗ có ộ bài gì của Tây xem đúng lắm, có hứng xem cho tôi một quẻ không?"

"Vâng, được thôi." Đỗ Xuân Hiếu đẩy bộ bài trong tay tới bên tay Tôn Di, cười nói, "Xem bà hai lần này sinh con trai hay con gái chẳng?"

Nào ngờ Tôn Di hơi quay đầu đi, khinh khỉnh đáp: "Cái đấy có gì đáng xem, là trai gái ông ấy cũng yêu thương như nhau, chẳng qua chỉ cốt giữ giống cho nhà này thôi. Chi bằng xem con ma kia bao giờ mới chịu yên ấy."

Đỗ Xuân Hiếu nghe vậy không khỏi bật cười: "Lạ thật đấy, tôi xem cho bà tư cũng y hệt thế này."

"Vậy càng hay, cô nói luôn kết quả cho tôi là được rồi, tôi đỡ phải làm lần nữa."

"Kết quả là, con ma đó ngày nào còn chưa báo thù này thì ngày đó còn chưa chịu yên."

Cô cố ý nói ra đáp án thật chậm, ngắt ở từng chữ, như thể xử lảng trì người nghe.

Tôn Di nghe xong, không ngờ lại "ọe" lên một tiếng nôn thốc ra, đến mặt giày cũng lấm tẩm vụn điểm tâm màu hồng, một thứ mùi kì dị chua chua ngấy mỡ từ từ lan trong không khí. Hồi lâu sau cô ta mới ngẩng đầu lên, gân cổ gọi vú nuôi vào thu dọn, rồi chau mày nói: "Cái kiểu giày vò này, nhất định là con trai."

"Vậy tôi xin phép đi trước, bà hai nghỉ sớm một chút kéo động đến thai khí." Đỗ Xuân Hiếu biết ý, đứng lên rời đi ngay.

Nhưng Đỗ Xuân Hiếu không xuống bếp nhà họ Tần ăn chực bữa cơm, mà đến thẳng Phật đường, còn chưa bước qua cửa đã nghe tiếng bệt bệt kỳ quặc. Quản gia mặt trắng bệch đứng một bên phía trong bậc cửa, vừa thấy cô bèn tiến tới ngăn lại, nói bà cả đang làm việc quan trọng, tạm thời không tiếp khách.

"Vậy được, đợi lát nữa tôi quay lại!" Cô cố ý nói thật vang, át cả mấy tiếng bệt bệt chậm rãi nặng nề kia.

Vừa dứt lời, âm thanh kia quả nhiên tắt ngấm, chỉ nghe trong ánh nến nhàn nhạt có tiếng nói vọng ra: "Cho cô ta vào."

Quán gia vội lách người nhường đường, Đỗ Xuân Hiếu bấy giờ mới nhìn ra toàn cảnh bên trong, Lâm Thị ngồi bên phải hương án, cạnh tay là một miếng chặn giấy bằng ngọc thạch hình chữ nhật bóng loáng. Hoa Lộng Ảnh quỳ dưới đất xoay lưng lại với Đỗ Xuân Hiếu, sống lưng thẳng tắp.

"Về đi, với thân phận của cô, vào Phật đường vốn đã không..."

Chữ "xứng" còn chưa thốt ra khỏi miệng Lâm Thị, Hoa Lộng Ảnh đã đứng phắt dậy, sầm mặt quay ngoắt người đi ra cửa, vai trái quệt qua cánh tay Đỗ Xuân Hiếu, lớp lụa áo phát ra tiếng loạt soạt oán hận.

"Cô xem, mấy cô vợ bé mà không được dạy bảo đều quen cái thói ấy, nhất là loại gái Quảng Đông này, chẳng ra thể thống gì cả, cô Đỗ đừng lấy làm lạ."

Những lời này, Lâm Thị nghiêng răng nói ra từng từ, chính là muốn Hoa Lộng Ảnh còn chưa bước khỏi ngưỡng cửa nghe thấy. May mà cô ta dường như không muốn đôi co, chỉ cố rảo nhanh bước chân chạy trốn.

Đỗ Xuân Hiếu nhất thời không biết nên đối đáp thế nào, chỉ đành cười gượng, đợi Lâm Thị mời ngồi mới ngồi xuống chiếc ghế vách ở một bên.

"Bà cả, hôm nay Xuân Hiếu tới đây chỉ muốn hỏi một chuyện, chính là con ma các bà khác đều từng gặp, bà đã gặp hay chưa?"

"Hừ!" Lâm Thị tức thì sầm mặt xuống, nếp nhăn khi cười cứng ngắt như dùng dao đèo nơi khóe môi càng sâu thêm, "Lời mấy ả hạ tiện đó sao có thể

tin được? Dẫu có ma quỷ, tôi cũng có Như Lai bảo vệ, yêu ma không dám lại gần."

"Bà cả, không ai nói trước được gì cả, có những việc vẫn cần để sau mới hay, các bà khác cũng không phải cùng gặp ma một lần, có phải không ạ?"

"Cô Đỗ nói lạ thật, nghe nói cô cũng ngày ngày cầm một bộ bài Tây đi lừa gạt người ta, thế mà lại đến lượt cô giáo huấn tôi sao?"

Một câu nói này đủ để chặn đứng tất tậ lời Đỗ Xuân Hiếu, cô cũng không biết biện bạch thế nào, nên chuyện trò vài câu rồi cáo từ ra về. Về đến nhà, câu đầu tiên đã phủ đầu Hạ Băng: "Bà cả nhà này sớm muộn gì cũng chết tức chết tươi!"

Dinh thự nhà họ Tần nơi ma quỷ ẩn hiện, giữa đêm khuya càng trở nên tĩnh mịch lạ thường, vì ai nấy đều trốn rịt trong phòng không dám thò chân ra ngoài nửa bước, mấy vú nuôi và người ở trái lại được lợi, chủ nhân đi nghỉ sớm, bọn họ bèn lén lút tụ tập tại phòng quản gia đánh bài ăn hạt dưa, vui không biết mệt.

Chị Nguyệt bấy giờ đã thắng được mấy đồng Đại Dương, đang tự đắc, quản gia bèn khích mọi người bắt chị ta khao, chị ta xẵng giọng: "Khao khao cái mả mẹ ấy! Mấy hôm trước gặp ma tôi vẫn còn sợ chết khiếp đây, hôm nay khó khăn lắm mới chuyện vận được một tí, anh lại định bắt chẹt tôi đấy à!"

Quản gia biết chị ta tính tình nhỏ mọn, vội bưng ly rượu lên mời tận miệng, cười bảo: "Thế thì cô uống nhiều lên chút, để những người khác còn gỡ gạc được tí chứ!" Mọi người nghe thế đều cười ầm lên.

Quản gia thấy cả hội chơi vui, bèn sai luôn một tên phụ bếp đi gọi mấy người ở đang canh đêm tại các phòng tới chơi cùng, chiếu bạc thoát chốc sôi sùng sục, khắp phòng đều nghe thấy tiếng hô bài với tiếng hò hét, hơi rượu hun đỏ bừng mặt mọi người.

Lâm Thị vẫn dang ở trong Phật đường thờ mờ, bà ta không thích dùng đèn điện, nhưng vẫn thắp mấy ngọn đèn Phật sáng trưng, Phật ngọc mở trường hai mắt trong ánh sáng ấm áp, thất thần nhìn ra xa. Bà ta ngồi đó, như thể thống trị thế giới của mình, cái thế giới trước kia Tần Á Triết trao cho bà ta, nhưng đến nay lại đã cướp đi toàn bộ, vì vậy ngoài hướng Phật, bà ta không còn biết sống thế nào nữa. Bà ta vẫn luôn nhớ rõ, Tất Tiểu Thanh trước khi biến mất chưa từng đặt chân vào Phật đường này nửa bước, mỗi lần bà ta cho gọi, đều là vú nuôi tới báo nói cô ta mệt, không tới được. Thế nên chiếc chặn giấy này, chưa từng chạm được đến lớp da mỏng thịt mềm của cô ta. Còn những ả khác thì lại nghe lowifl ạ thường, bị đánh bị mắng vẫn không ho he một tiếng, thực ra lần nào cầm chặn giấy lên, bà ta lại luôn là người sợ nhất, sợ bọn họ đột nhiên vùng lên phản kháng, sợ bọn họ hể quay đi liền đến khóc lóc kể lể với Tần Á Triết, phá hủy luôn mảnh trời cuối cùng của bà ta. Kỳ lạ là, bọn họ lại biết điều đến vậy, khác một trời một vực với thái độ khinh thường công khai của Tất Tiểu Thanh...

Nghĩ đến đây, một luồng hơi mù mềm mại chậm chậm cuốn lấy bà ta, bà ta đứng lên định ngừng chép kinh Kim Cương, vận động một chút gân cốt, nhưng vừa đứng lên đã phải ngồi ngay xuống vì hai chân tê rần. Bà ta yên lặng ngồi thêm lúc nữa, hai vai lại bất giác xẽch lên, như thể có hai bàn tay đang nắm lấy hai cánh tay bà ta kéo dẩy...

Bà ta ngỡ rằng mình mệt quá, vô thức đưa tay lên bóp bả vai, nào ngờ thứ chạm vào lại không phải là vai mà là một khúc xương tay, cảm giác cứng ngắc lạnh ngắt hết như cái chặn giấy. Bà ta lập tức thấy da đầu như nứt toác, miệng không ngừng niệm "A di đà Phật".

"He!"

Chủ nhân của khúc xương tay kia dường như đang cười bên tai bà ta, Lâm Thị đành chậm chậm đứng lên, lòng không hề có ý định bỏ chạy, bởi biết chạy cũng không thoát. Những lời cay nghiệt trước kia giễu cợt ba bà vợ bé, giờ vang vọng lại rõ mồn một từng từ từng chữ.

"He! He he!"

Âm thanh ấy càng chân thực hơn, Phật của bà ta cũng đang trông cảnh này từ đằng sau, ánh mắt trống rỗng xa xăm, không hề có chút thành tín.

Bấy giờ khúc xương tay đột nhiên buông khỏi vai Lâm Thị, bà ta toàn thân cứng đờ, nhưng vẫn thấy áp lực nhẹ bớt phần nào, có điều chẳng mấy chốc đã căng thẳng trở lại, bởi có một khối đỏ lòm đứng im lìm trước mắt, tóc dài che mặt, chỉ để lộ hai con mắt cùng màu với bộ sườn xám, cứ nhìn chòng chọc vào bà ta.

"Tất... Tất Tiểu Thanh! Người... người người... quả nhiên chưa chết?" Bà ta nhận ra chiếc vòng mã não đỏ trên tay con ma, lấp lánh chói mắt, giăng kín tơ máu.

Trong cơn hoảng loạn, bà ta không khỏi bủn rủn suy sụp: "Không phải ta hại người, đâu phải ta hại người cơ chứ... hu hu hu... người đừng tới tìm ta!"

Những lời vừa thốt khỏi miệng dường như thức tỉnh bà ta, Lâm Thị vội lách người định bỏ chạy sang bên phải, nào ngờ đụng ngay phải khối đỏ lòm kia, con ma ấy di chuyển nhanh như chớp, như thể đã ở đó đợi sẵn bà ta.

"A a a... A a a..." Bà ta hét lên thảm thiết, bước chân cũng loạng choạng. Lúc lùi lại, không may giẫm trúng vạt váy sau, người lập tức ngã ngửa, hộp sọ đập trúng chiếc ghế vách phát ra một tiếng "rắc" khô khốc!

"He! He he!"

Trước khi ngất xỉu, bên tai Lâm Thị vẫn văng vẳng tiếng cười lạnh lẽo của Tất Tiểu Thanh, hết như giọng điệu cô ta vẫn còn là bà năm nhà họ Tần, trong tay bốc một nắm hạt dưa chỉ trở búi tóc bóng nhẫy của bà ta.

15.

Thi Thường Vân phát tướng.

Vì liên tục một tuần nay, Đỗ Xuân Hiếu ngày nào cũng đem sô cô la Ý tới, cái thứ đó vị rất đắng, chỉ những người quyết chí giữ gìn tinh lực mới chịu cho vào miệng. Vốn dĩ đồ ăn nào càng giữ nguyên hương vị thuần túy càng giống như thuốc lá, khiến người ta dễ bị nghiện, đây là kết luận cô mới rút ra từ hẳn ta dạo gần đây.

"Cô Đỗ, vụ việc Tất Tiểu Thanh cô biết ít một chút thì tốt hơn, tập trung vào hướng đi của Bướm Bướm Nhỏ ấy, đó mới là con đường kiếm tiền của cô." Thi Thường Vân uể oải duỗi lưng, giọng điệu vẫn như đang ngồi uống trà chiều trong nhà hàng Tây.

"Cậu làm sao biết tôi giúp ông chủ Tần bắt ma lại không kiếm được tiền?" Đỗ Xuân Hiếu cười tủm tỉm móc ra một điều thuốc, đưa cho Thi Thường Vân, hẳn xoa tay từ chối, cô đành gõ một đầu điều thuốc lên mu bàn tay, rồi ngậm vào miệng.

"Có vài bí mật, không biết không sao, biết rồi thì chỉ có chết. Đặc biệt là bí mật của Tần Á Triết lại càng không thể đụng tới. Lão nhờ cô bắt ma, chính là muốn cô đi tìm chết."

"Tôi có oán thù gì với ông ta đâu, ông ta sao lại muốn tôi chết?"

Thi Thường Vân bấy giờ mới tỏ vẻ nghiêm trọng: "Vì cô xuất hiện ở đây quá nhiều."

"Tầm bậy!" Cô ghéech cằm, cố không nhìn hẳn.

"Huồng hồ cô không bắt được ma, trái lại còn khiến bà cả nhà họ Tần bị chấn thương sợ hãi. Đến giờ bà ta vẫn ngờ ngợ ngần ngần chứ hả?"

"Ừ..." Đỗ Xuân Hiếu trầm ngâm nói, "Quản là cũng hơi ngơ ngẩn, miệng lúc nào cũng lầm bầm 'Phật đường có ma'. Đến lúc hỏi kỹ thêm thì bà ta lại không kể được, chỉ ta con ma ấy chính là Tất Tiểu Thanh mặc áo đỏ, đột nhiên xuất hiện sau lưng bà ta, sau đó thoắt cái di chuyển sang trái sang phải, chặn đường không cho bà ta đi."

Hắn bịt mũi, nói: "Cô dập thuốc rồi hẳn nói, tôi không ngửi quen mùi khói thuốc!"

Đỗ Xuân Hiếu không để bụng chuyện bị hắn bắt bẻ, di tắt đầu thuốc vào gót giày rồi vứt xuống đất.

Thi Thường Vân bấy giờ mới thở hắt ra một hơi, tiếp tục nói: "Cô e là cũng như tôi, đều là người không tin ma quỷ. Con ma đó đã muốn báo thù, vậy thì báo thù ai? Tất Tiểu Thanh ở nhà họ Tần hận ai nhất, cô đã nghĩ đến chưa?"

Cô nhìn mặt hắn, hồi lâu mới đáp: "Rồi, có khả năng cô ta bị một trong bốn người phụ nữ còn lại hại chết, nhưng không biết hung thủ thực sự là ai nên lần lượt tới hù dọa bọn họ, xem liệu có thể tìm ra chủ nợ hay không."

"Nhưng trong lòng cô hẳn đã rõ ai có tội, ai vô tội rồi chứ?"

"Rõ rồi." Cô gật đầu, "Có điều còn vài điểm kỳ lạ, tôi vẫn chưa nghĩ thông."

"Ừm, là con ma bà hai gặp phải không?"

"Phải."

"Và cả thái độ của ông chủ Tần với chuyện này nữa."

"Chính xác." Cô rùng mình gật đầu, tên tội phạm giết người trước mặt tuy là con thú bị nhốt trong lồng, nhưng từng giờ từng phút đều khiến cô

cảm thấy áp lực gia tăng theo cấp số nhân.

"Joanna..." Mỗi lần hấn gọi cô bằng cái tên này, đều tựa hồ lại lột đi một lớp mạng che cô đã dày công bao bọc bản thân, sau đó tận hưởng nỗi thống khổ của cô khi bị phơi thây dưới nắng độc, "Hãy tìm cho ra Bướm Bướm Nhỏ, hoàn thành vụ giao dịch của chúng ta. Bằng không, sẽ còn những chuyện khác xảy ra, những chuyện cô không tài nào đối phó nổi đâu."

Còn có thể xảy ra những chuyện khác sao...

Cô thần người, cố sức gạt đi lời "trù ếm" của hấn. Nhưng bước ra khỏi phòng tạm giam, ngẩng đầu trông thấy một dải nắng thu lọt lọt, cô lại lóng người ra, lẩm bẩm trong miệng: "Hã đi nói rõ với ông chủ Tần đã vậy."

Đỗ Xuân Hiểu vừa bước vào dinh thự nhà họ Tần đã hay tin Lâm Thị chết rồi. Vì quá kinh hãi, lại thêm chấn thương ở đầu, mời bác sĩ Tây y tới khám, nói là phải làm phẫu thuật mổ sọ, Tần Á Triết vừa nghe nói mở hộp sọ ra lấy cái gọi là cục máu đông, bèn tức thì nổi trận lôi đình, kiên quyết khước từ lời đề nghị trên, giương mắt nhìn Lâm Thị chết trên giường nhà, chỉ có một vú nuôi kề cận lúc sinh tiền ở bên hầu hạ.

Khi xác Lâm Thị được nhập liệm, ba bà vợ còn lại đều dẫn theo vú nuôi của mình tới xem, nói là muốn giúp một tay, nhưng thực ra có ý xem trò cười. Tần Á Triết chẳng buồn vạch trần, mặc bọn họ thi nhau đưa khăn lên chấm chấm mắt giả vờ giả vịt. Thấy Đỗ Xuân Hiểu liềm mạng xông bừa vào, ông ta cũng không phật ý, chỉ sa sầm mời cô ngồi, rồi không hé răng gì nữa.

"Ông chủ Tần, chuyện ma quỷ ông nhờ tôi điều tra đã rõ chân tướng rồi, đợi hạ táng bà cả xong xuôi hay giờ ông muốn nghe luôn?" Đỗ Xuân Hiểu chẳng hề khách sáo ngồi phịch xuống, hớp ực ngụm trà.

Tần Á Triết nhìn cô, như cười lại như không, nói: "Ồ? Chi bằng cô Đỗ cứ nói luôn bây giờ đi."

"Con ma này, chính là bà hai, bà ba và bà tư của ông."

Hoa Lộng Ảnh quả nhiên là người đầu tiên nhảy ra, hai tay chống nạnh đi tới trước mặt Đỗ Xuân Hiếu, cả giận nói: "Cô chớ có nói bừa! Ba người chúng tôi đều bị ma dọa mà cô lại đi vu vạ cho chúng tôi!"

Đồ Kim Phượng cũng nổi nóng, đi thẳng tới trước mặt Tần Á Triết cảnh cáo: "Em đã sớm nói với ông rồi, loại đàn bà lập dị cổ quái này không đáng tin đâu, ông xem, giờ không bắt được ma lại bắt chằng người nhà chúng ta, mau đuổi cô ả đi cho xong."

Tôn Di lại chỉ gục đầu lặng thinh, hai tay ôm bụng.

Gian phòng khách thoát chốc ngập trong tiếng chửi mắng xen lẫn tiếng trách móc, âm ỉ cả lên. Đỗ Xuân Hiếu không nói gì nữa, chỉ nhìn Tần Á Triết, tựa hồ đợi một mình chỉ thị của ông ta.

Tần Á Triết từ lâu đã quen với cảnh này, bèn cười ồ đứng lên, đập mạnh ly trà trong tay xuống nền nhà vỡ choang đột ngột lập tức dẹp yên mớ âm thanh ồn ào, tất cả mọi người đều nín thở cúi gằm, không ai dám nhìn ông ta.

"Cô Đỗ, tiếp tục đi." Thấy xung quanh đã yên tĩnh trở lại, ông ta mới lên tiếng.

"Ban đầu, tôi cũng cho rằng sân sau có ma, nên mới ngớ ngẩn canh ở đó mấy đêm. Nhưng về sau, tôi nghĩ đến hai chuyện, một là con ma được miêu tả từ miệng bà hai là một cái bóng trắng vụt qua cửa sổ, còn con ma bà ba và bà tư nhắc tới lại là ma nữ áo đỏ, thế thì lạ thật, lẽ nào thực ra ở đây có hai con ma?"

"Hừ! Chưa biết chừng ma đó biết biến hình thì sao." Tôn Di thình lình chen vào một câu.

"Nhưng con ma dọa bà cả lại vẫn mặc áo đỏ, tại sao chỉ có bà hai là nhìn thấy khác mọi người? Liệu có phải bà hai lúc đó cuống lên bịa bừa ra nên mới khác hình dung của hai bà còn lại hay không? Chuyện bà ba gặp ma, ngoài bản thân bà ấy, còn có chị Nguyệt là vú em theo hầu trông thấy, thế nên chị Nguyệt không giữ mồm giữ miệng mà đem tiết lộ chuyện gặp ma này cho bà tư, bà tư bấy giờ mới tương kế tựu kế diễn một vở gặp ma trong sân, mục đích là để ông chủ Tần biết trong nhà này có ma, vả lại không chỉ mình bà ấy trông thấy. Nhưng mục đích này..."

"Cô đừng có ngậm máu phun người, tôi việc gì phải khiến lão gia tin chuyện trong nhà có ma chứ?"

"Bởi chỉ như vậy, các người mới dễ giả ma dọa bà cả chứ sao." Đỗ Xuân Hiểu lại nở nụ cười mờ ám. "Hẳn là chuyện bà ba gặp ma đã bị bà tư biết được, thế nên hai người các vị bèn bàn bạc lấy đó làm lá chắn, nhân cơ hội trừ khử cái gai trong mắt."

"Mày còn khua môi múa mép, tao xé toạc mồm ra đấy!" Hoa Lộng Ảnh rốt cuộc không chịu nổi nữa, mặt mày trắng bệch định xông lên ra tay, bị quản gia kéo giật lại.

"Vốn âm mưu dọa chết bà cả này không có phần của bà hai, nhưng vừa vặn làm sao, bà hai cũng thuận miệng bịa ra câu chuyện gặp ma, có khi còn chủ động xung phong giết giặc, gia nhập hàng ngũ nữa. Bà hai, tôi nói có đúng không?"

Tôn Di cắn chặt môi quay đầu đi.

"Thế nên sau khi dựng lên tin đồn ma quỷ kia, ba người các vị vững dạ, bắt đầu hành động, tối hôm bà cả bị dọa ma, bà tư sai quản gia gọi hết người làm canh đêm hôm ấy tới phòng ông ta đánh bài, như vậy, bọn họ có thể tự do hành động rồi, nào là để tóc dài che mặt, mặc sườn xám đỏ, trốn trong Phật đường dọa người. Bởi vậy bà cả mới hốt hoảng trước tốc độ di

chuyển của con ma, bà ấy có chạy đằng nào cũng không thoát, thực ra là vì ba người các vị rõ ràng từ chính diện lẫn hai bên phải trái bao vây bà ấy, dọa bà ấy thất hồn nát thần tính, có đúng không?"

"Chứng cứ đâu?" Tôn Di có thể tạm xem như còn bình tĩnh, run giọng hỏi, "Thêu dệt thế này ai mà chả làm được, cô đem chứng cứ ra đây đi. Còn nữa, ba người chúng tôi việc gì phải hãm hại bà cả? Bà ta từ lâu đã chẳng còn hầu hạ gì lão gia nữa rồi."

"Bà ấy tuy không hầu hạ lão gia, nhưng lại nắm được những bí mật xấu xa của ba người các vị, vì vậy mới có thể tùy ý gọi các vị tới Phật được, dùng chặn giấy dạy dỗ các vị để trút bực." Đỗ Xuân Hiếu bước lên, thành linh kéo tay Tôn Di, cạy bung năm ngón tay, để lộ lòng bàn tay đỏ lựng tím bầm của cô ta.

"Là bí mật gì?" Câu này do Tần Á Triết hỏi.

"Hẳn là bí mật liên quan đến Tất Tiểu Thanh." Đỗ Xuân Hiếu buông Tôn Di ra, đáp, "Vì vậy khi tôi nhắc đến chuyện ma nữ muốn báo thù, bà ba mới sợ đến như vậy."

Đồ Kim Phượng đột nhiên quỳ thụp xuống, thoăn thoắt lê hai đầu gối xích lại gần Tần Á Triết, mếu máo nói: "Lão gia! Em quả thực đã nhìn thấy ma, đúng là đã nhìn thấy mà!"

"Đúng vậy!" Đỗ Xuân Hiếu gật đầu nói, "Bà ba đúng là đã nhìn thấy ma, chính chuyện này đã cho các vị linh cảm, vậy nên câu đố này, tôi chỉ giải đến nguyên nhân cái chết của bà cả, những chuyện khác hẳn còn phải đợi điều tra chứng cứ."

"Nói vậy tức là, cô vu oan giá họa cho chúng tôi." Tôn Di căm hận nói.

Đỗ Xuân Hiếu lại nhìn cô ta bằng ánh mắt thương hại: "Bà hai, tôi biết nỗi khổ của bà, sống ở nơi hang hùm miệng sói thế này, lại mang trong

mình một cốt nhục nhỏ bé, muốn bình yên sinh con thật không dễ dàng, nhất là chuyện của Tất Tiểu Thanh càng khiến bà hoang mang bất an. Vì vậy bà mới lấy công làm thủ, đứng chung một trận tuyến với hai người phụ nữ còn lại, dốc lực tự bảo vệ mình."

Tôn Di bây giờ mới cảm nín, vành mắt cũng theo đó đỏ ửng lên.

"Phải, tôi không có chứng cứ rõ ràng chứng minh chuyện dọa ma trong Phật đường là do ba vị phụ nhân làm, tất cả đều nhờ bài tarot nói cho tôi biết." Đỗ Xuân Hiếu lấy ba lá bài, lần lượt phát cho ba bà vợ bé.

Của Tôn Di là Ngôi sao.

"Bà hai cam chịu để bà cả thao túng hẳn là liên quan tới cái thai trong bụng phải không? Đó là thứ bà dù đánh cược cả mạng sống cũng muốn bảo toàn, huống hồ là lòng tự tôn cùng chút đau đớn xác thịt. Nếu to gian đoán tiếp, thì trong lúc ba người các vị giả ma không biết là ai đã đeo vòng tay mã não vậy, đây cũng là bí mật cuối cùng bà cả nói ra trước khi chết. Các vị hẳn là sợ không dọa được bà ấy nên cố ý đeo cái đó để bà ấy tin oan hồn bà năm tác quái. Có điều ai đang nắm giữ món đồ trang sức thiết thân của bà năm, nhất định cũng biết tung tích của Tất Tiểu Thanh. Ông chủ Tần nếu muốn tìm bà năm, hỏi ba người họ là sẽ ra ngay kết quả."

Đồ Kim Phượng nhận được lá bài Nữ tư tế.

"Bà ba quả thực đã gặp ma, giữa bà và bà tư, cũng nhất định có một người đã khởi xướng kế hoạch giả thần giả quỷ này. Song bà ba có từng nghĩ, bà đã có thể đóng giả ma dọa chết bà cả, vậy người khác cũng có thể giả ma dọa bà không?"

Lá Hoàng hậu trong tay Hoa Lộng Ảnh khiến Đỗ Xuân Hiếu mỉm cười.

"Bà tư, trong ba vị phụ nhân ở đây, bà là người thông minh hơn cả, dùng diệu kế nhổ đi cái gai trong mắt. Nhưng bà dường như đã quên mất một

chuyện quan trọng nhất, đó là trong sân thực sự có ma, hơn nữa còn là ác ma. Ngày nào chưa bắt được kẻ thù chịu tội, e là nó còn chưa chịu đi qua cầu Nại Hà đâu, bà đã có cách khiến con ma ấy chịu yên phận từ đây rồi chứ?"

Những lời này khiến Hoa Lộng Ảnh cứng họng, cơn tức giận tiêu tan sạch.

"Vì vậy các vị chớ nên buông lỏng cảnh giác, con ma nữ kia vẫn có thể quay lại bất cứ lúc nào lấy mạng kẻ thù của ả. Thêm nữa ngoài ma quỷ còn có con người đang dở trò. Ba vị phu nhân ngày sau lại càng phải lo lắng đề phòng rồi, vừa phải phòng ma, vừa phải phòng người, cẩn thận kéo đến cuối cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi, thành ra hại người hại mình." Để nhận thấy cô đã nói đến độ cao hứng, có phần không khống chế nổi nữa.

"Cô Đổ." Tần Á Triết cuối cùng cũng chậm rãi lên tiếng, "Cô theo quản gia tới phòng thu chi nhận năm trăm đồng bạc trắng, chuyện về sau không cần nhọc tâm nữa."

"Vậy con ma thực sự bà ba gặp phải cũng không cần điều tra nữa sao?"

"Không cần."

Hai chữ này từ miệng Tần Á Triết thốt ra, khiến người ta kinh hồn bạt vía. Đổ Xuân Hiểu biết rõ những lời vừa rồi của mình nhất định sẽ khiến ba người phụ nữ vốn mang số mệnh đa đoan kia mỗi người nhận thêm một vết thương trí mạng trong đời, muốn cứu vãn song bất lực tòng tâm, trong đầu vô cớ hiện lên nụ cười bi ai bí hiểm của Thi Thường Vân.

Ba ngày sau, Đường Huy mua được từ đám săn tin một tin tức không báo nào dám đưa tin - ba bà vợ bé của Tần Á Triết nhất loạt bị đưa về quê nhà ở Hàng Châu tỉnh dưỡng, bao gồm cả bà hai Tôn Di đang chờ sinh.

TAROT LÁ BÀI ĐẾ NGỎ

Chương Nhiệm Nhiệm
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hai Bóng Hồng Trên Tháp

1.

"Da bụng đã chùng chưa, có muốn ăn bát cháo gà xé không?"

Chị Yến bưng cháo tới trước mặt Mễ Lộ Lộ, cô ta nhận lấy húp mấy miếng rồi đặt xuống. Chị Yến thấy cô ta ăn có vẻ miễn cưỡng bèn không ép nữa. Mấy ngày nay, vũ nữ nổi tiếng trong Bách Lạc Môn đều dồn hết tâm sức chuẩn bị phục trang váy vóc, mua thêm phấn son của người Tây, mục tiêu chính là để làm mình nổi bật trong cuộc thi Nữ hoàng Hoa quốc ở phường Quận Ngọc, đường Sán Đầu. Mễ Lộ Lộ cũng đã hạ quyết tâm, nhất định dành lại thể diện cho Bách Lạc Môn, không thể để khách quen ở đây bị mấy ả gái hạng sang ở các nhà khác câu mất. Một tháng trở lại đây cô ta kiêng tiệt đồ tanh, vòng em quả thật đã nhỏ được một nấc, nhưng không ngờ bộ ngực ngồn ngộn nổi bật lúc trước cũng tóp theo, khiến cô ta chán nản ủ ê, ăn cũng không được, không ăn cũng không xong. Ghét nhất là ả Chu Viên Viên kia ngày ngày lót dạ khuya bằng mười cái bánh bao hấp mà vẫn thắt đáy lưng ong, ngực tấn công mông phòng thủ, đẹp tự nhiên chẳng cần cố gắng.

Thế nhưng Mễ Lộ Lộ không thể ngờ rằng, Hình Chí Cương còn có một dự định khác cho tương lai của cô ta.

"Ông chủ Hình tính toán cũng khéo quá mà, tôi đây là gái nhảy, chứ không phải gái ăn sương đứng đường! Kêu tôi đi tham gia cái cuộc thi Nữ hoàng Hoa quốc? Thế mà ông ta cũng nghĩ là được cơ đấy!" Mễ Lộ Lộ đập bàn, tức tối ngồi trước gương trang điểm kiểm tra lại lông mi.

"Em đừng tức nữa mà, có tức nữa thì vẫn phải đi." Chị Yến biết cô ta đang làm cao, đành vờ vịt giả lả khuyên nhủ, thực tế chị lại chẳng đi guốc trong bụng cô ta, hiểu rõ cô ả không hề ghét bỏ chuyện này.

"Không đi!" Mễ Lộ Lộ liếc xéo, lại giặm một lớp phấn lên má, "Thích thì kêu Chu Viên Viên đi, cô ta còn xinh hơn tôi, lại thích ra ngoài giao thiệp, cô ta đi là hay nhất, vừa trông đã biết là từ Trường Tam ra rồi!"

(* Trường Tam: kĩ viện cao cấp.

"Nực cười. Em cũng biết Chu Viên Viên đầu chỉ để mọc tóc mà, việc chọn Nữ hoàng Hoa quốc lại không phải chỉ dựa vào ngoại hình, mà còn cần cả phong độ khí chất nữa, quan trọng nhất là còn phải biết ăn nói, lấy lòng người ta, em bảo có phải không?" Chị Yến ngoài miệng vẫn ngọt nhạt, nhưng tâm tu thì đã để hết ở chỗ Hình Chí Cương, đêm nay chị phải tới ngủ phòng gã. Từ sau khi xảy ra chuyện, bọn họ đã lâu rồi không chung đụng, chị ta gần như không còn nhớ nổi hơi ấm cơ thể lẫn hơi thở của Hình Chí Cương nữa, còn sót lại chỉ là đầu lưỡi lạnh lạnh cùng những kẽ ngón tay lúc nào cũng luồn đầy tóc chị ta...

Đang mãi nghĩ đến thân người, chị ta chợt nghe tiếng Mễ Lộ Lộ hét lên: "Muốn tôi đi thì ngài Hình phải bỏ tiền trang phục đạo cụ ra đây."

Chị ta vội vàng chấp thuận, đi tìm Hình Chí Cương bàn bạc.

Chái phòng bên này, Mễ Lộ Lộ bưng bát cháo gà xé phay lên ăn như hổ đói, cô ta biết rõ thâm mĩ khác biệt giữa khách vũ trường và khách làng chơi, khách làng chơi không hứng thú với dạng "thục nữ yếu điệu", phải vú to mông nảy mới được bọn họ thi nhau săn đón.

Ngày đầu diễn ra cuộc thi Nữ hoàng Hoa quốc, Mễ Lộ Lộ vì là gái vũ trường nên phải đơn phương độc mã ra trận, sau khi áng chừng mức độ quyến rũ của đám gái yên hoa bên phường Quận Ngọc, cô ta càng lấy làm tự tin. Thật vậy, Mễ Lộ Lộ nhan sắc hơn người, lại biết ít tiếng Tây, trong

nét lộng lẫy còn xen lẫn đôi chút khí chất gợi cảm đặc biệt của loài mèo rừng, đem so sánh với đám giai nhân bên ngoài đẹp như lan như ngọc, nhưng mở miệng nói chưa được hai câu đã để lộ giọng địa phương quê mùa kia, đương nhiên chiếm được không ít ưu thế. Vậy nên trong suốt cuộc thi, cô ta luôn nhận được hàng tràng pháo tay reo hò, thoát chốc đã chiếm hết thế thượng phong. Đặc biệt đến màn trình diễn tài năng, cô ta nhảy điệu Mambo càng toát lên vẻ yêu kiều quyến rũ, bộc lộ rõ rệt ưu thế hình thể, khi màn nhả kết thúc, sân khấu đã ngập trong hoa hồng đỏ được người xem ném lên.

Nào ngờ Mễ Lộ Lộ dương dương tự đắc không được quá năm phút, đối thủ bước lên sân khấu tiếp theo đã hủy sạch thành quả cô ta lao tâm khổ tứ gây dựng.

Cô ả không hẳn thuộc hàng quốc sắc thiên hương, đôi vành mắt cong cong, mặc xường xám trắng đính ngọc trai, tóc tủa ngắn cực mỏng, phần mái chình tề ộp trước trán. Nhưng không hiểu sao, ai nấy đều mê mẩn phong thái hút hồn tỏa ra từ cô ả. Cô ả không hề cười, tựa hồ chán gét mấy kiểu liếc mắt đưa tình, chỉ đứng đưng đứng chính giữa sân khấu, thậm chí thi thoảng còn nhú mày, nhưng màn biểu diễn thê thảm này lại khiến đám đông phía dưới thoát chốc lặng ngắt như tờ, bởi ai nấy đều trông đợi động tác tiếp theo của cô ả. Điều khiến Mễ Lộ Lộ lo lắng hơn cả là, cô ta nhìn ra nét tinh tế và sang trọng của đối thủ. Màu son môi hoàn toàn tiếp màu với đôi giày thêu hoa dưới chân, mỗi hạt ngọc trai đính trên xường xám đều là ngọc trai biển tự nhiên, chiếc đồng hồ nam kim cương trên cổ tay lại càng khỏi bàn, thiên kim tiểu thư nhà giàu cũng ăn diện tới mức này là cùng! Bên cạnh cô ả không biết từ lúc nào đã lù lù một cây đàn dương cầm, cái thứ đó giống như từng giây từng phút nhắc nhở đám gái yên hoa xuất thân từ Trường Tam, Lão Ma rằng, cô ả và bọn họ khác nhau một trời một vực.

Mễ Lộ Lộ chỉ còn biết chửi thầm: "Đây nào phải chọn Nữ hoàng Hoa quốc? Là chọn hoa khôi Thượng Hải thì có!"

Song điều khiến cô ta rùng mình nhất lại không phải là khúc Chopin đối thủ chọn diễn tấu trên sân khấu, mà là diện mạo của cô ả kia, từng tấc trên mặt đều như đúc ra từ một khuôn với Bướm Bướm Nhỏ. Bởi vậy ngày đầu tuyển chọn, trong lúc các thí sinh đến từ khắp nơi bận bịu làm tóc trang điểm sau cánh gà, Mễ Lộ Lộ bèn nhòm chăm chăm cô ả, hít vào một luồng khí lạnh, cất tiếng gọi: "Thục Mai, sao cô lại ở đây?"

Nào ngờ cô ả kia lại ngẩn ra nhìn cô ta, ngơ ngác hỏi: "Cô hỏi tôi sao? Chắc cô nhận nhầm người rồi."

"Vậy cô tên là gì?" Mễ Lộ Lộ sẫm soi cô ả thật kỹ, ngũ quan đúng là không lệch một li, có điều phong thái khí chất hoàn toàn là một người khác, khoan thai hơn nhiều, mỗi món đồ trên người đều là hàng xa xỉ. Ngay đến dáng vẻ lúc cuối xuống đi giày cũng đầy quyến rũ, hai nếp gập gọi cảm nơi khuỷu tay còn mang theo hương thơm nức mũi.

"Kim Ngọc Tiên" Cô ả để lộ ta hai chiếc răng cửa nhỏ xíu, giọng nói trong trẻo, không hề có mùi khả nghi của thuốc lá. Khẩu âm cũng chứng thực cô ta là người Thượng Hải chính gốc, không phải giọng Tô Bắc như Bướm Bướm Nhỏ.

"Ồ, cô trông rất giống một người chị em của tôi." Mễ Lộ Lộ đành ngượng ngùng bổ sung, nhất thời chỉ nói chuyện với đối phương cũng thấy áp lực nặng nề, giống như hạng lưu manh rách rưới ngồi cùng bàn ăn với công tử nhà giàu, tóm lại là khí thế đã xẹp đi mấy phần.

Kim Ngọc Tiên trái lại không hề chấp nhất, chỉ mím môi, dẹt nụ cười giữa hai cánh môi hồng nói: "Không sao, rất nhiều người cũng từng nhận nhầm tôi. Còn có người kêu tôi giống đại minh tinh Nguyễn Minh Ngọc nữa."

"Đúng là rất giống, rất giống." Mễ Lộ Lộ vội gật lấy gật để, nhưng lòng thì ngượng ngắc, tự biết lần này gặp phải kinh địch, danh hiệu Nữ hoàng Hoa

quốc trong tầm tay đã bay vụt mất rồi.

Nghe nói ả Kim Ngọc Tiên này là kỹ nữ mới ở Trường Tam, vốn là con rơi của một vị vương gia trong hoàng thất triều Thanh, nên đã quen với cuộc sống nhung lụa an nhàn. Tiếc rằng sau khi gia đạo sa sút, Phổ Nghị bị đuổi khỏi Tử Cấm Thành, đến vùng Đông Bắc làm hoàng đế bù nhìn, vinh hiển hoàng tộc ngày trước mất hết, vị vương gia kia cũng dẫn theo gia quyến đi lên phía Bắc, đường nhiên không thể mang hết những kẻ không được bước chân vào tử đường tổ tiên, bởi vậy cùng đường hết cách, đành bán lá ngọc cành vàng này vào nhà chứa. May là Trường Tam quy củ nghiêm ngặt, đối với hạng tiểu thư tâm cao khí ngạo, tư sắc lại nổi bật cũng ưu ái thêm ít đặc quyền, tú bà lúc nào cũng đôn đả khách sáo, biết bọn họ da mềm thịt mỡ, ắt dùng được vào việc lớn. Ví dụ hạng gái cao cấp như Kim Ngọc Tiên, đem đầu tiên phải giữ rịt như vàng, chăm chăm đợi những cơ hội thế này để được muôn người chú ý, đẩy giá lên cao rồi nhân cơ hội khoảng lấy một món tiền lớn. Theo người trong ngành nhìn nhận, dựa vào phẩm chất tuyệt đỉnh của Kim Ngọc Tiên, không đời nào có chuyện "một đôi môi nhỏ vạn người hưởng", nhất định về sau cô ả sẽ vịn được một vị đại gia, rồi mau chóng chuộc thân, từ đó áo gấm xông hương, hưởng một đời phú quý. Bước vào lầu xanh chỉ là một cái kế tạm thời, nói trắng ra là, không khác gì bàn đạp.

Nghe được những chuyện vụn vặt này, Mễ Mộ Lộ lại càng rầu lòng, chỉ biết oán trách mỗi người một phận, dù đều trong chốn chơi bời đàng điếm nhưng vẫn khác biệt trời vực, hiềm không thể nói thẳng mà thôi. Mấy người còn lại được lọt vào vòng trong, đại loại cũng đều nghĩ giống cô ta, ít nhiều tránh né Kim Ngọc Tiên, mơ hồ cảm thấy mình và cô ả không cùng loại người.

Vậy nên Kim Ngọc Tiên đăng quang ngôi vị Nữ hoàng Hoa quốc, còn Mễ Mộ Lộ chỉ vinh dự đứng ở vị trí thứ hai cũng không có gì đáng bàn. Kết quả này khiến Hình Chí Cương nổi trận lôi đình, vì "thứ hai" thì đáng cái

mẹ gì, chỉ dính ngoài rìa bức hình trên báo, không đẩy lên được làm ngôi sao vũ trường. Song đồng thời Hình Chí Cường cũng dặn dò Húc Tử đi Trường Tam một chuyến, bao riêng Kim Ngọc Tiên, trên báo cô ả tuy ăn vận lộng lẫy, kiểu tóc cũng khác, nhưng ngũ quan mặt mày quả thực quá giống với Bướm Bướm Nhỏ, không điều tra không được. Nhưng khi Húc Tử đi rồi lại chỉ quay về tay trắng, ai bảo Kim Ngọc Tiên hiện nay đã không còn là hạng gái bao so tiền nhiều ít, mà nằm trong tay cả quyền chọn lựa khách hàng, Hình Chí Cường đích thân đi e cũng công toi, nói gì đến tay chân của gã?

Hình Chí Cường không được, nhưng Tần Á Triết thì có thể

Tần Á Triết bình thường không thích đi lại mấy chốn lầu xanh, chê đàn bà con gái ở đó có đẹp đến cỡ nào ít nhiều cũng không sạch sẽ, ngoài những dịp thù tạc linh đình hoặc dùng gái đút lót quan lại, còn đâu nhất quyết không đặt nửa bước chân đến những nơi ấy. Thế nhưng báo chí nô nức đăng ảnh Kim Ngọc Tiên, ông ta muốn không chú ý cũng không được, chỉ là không lập tức tới Trường Tam mà phải rủ Hình Chí Cường đi cùng, để nhờ nhận ra đó là người cần tìm thì còn ba mặt một lời, ra tay tại chỗ. Hành động này một là để Hình Chí Cường tự thể hiện thái độ, hai là cho công bằng.

"Người này nhất định không phải Bướm Bướm Nhỏ." Chị Yến đứng bên cạnh góp lời, giọng nhỏ như tiếng muỗi vo ve. Nhưng chị ta biết, càng nói nhỏ, người khác càng nghe rõ, người Trung Quốc phức tạp thế đấy. Chị ta thấy Tần Á Triết và Hình Chí Cường đang nhìn mình chòng chọc, đành giải thích: "Nếu cô ta là Bướm Bướm Nhỏ, trốn chui trốn lủi còn không kịp, sao phải chường mặt ra như thế, muốn nổi danh chỉ sau một đêm chắc? Huống hồ nghe Lộ Lộ kể, cô ta từ khẩu âm đến khí chất đều khác xa Bướm Bướm Nhỏ, còn biết đánh đàn dương cầm, Bướm Bướm Nhỏ lấy đâu ra cái ngón ấy?"

Lời nói ra ai nấy đều chìm trong im lặng, rốt cuộc có cần đi tìm hiểu Kim Ngọc Tiên không, chẳng thấy ai nhắc nhóm gì nữa.

Chỉ có một người, lại bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở Trường Tam, tuy không phải nhân vật có tiền có tiếng, nhưng dường như sở hữu vài đặc quyền, có thể tự do ra vào buồng hương của Kim Ngọc Tiên, thi thoảng còn ngồi cùng cô ta xáo mấy ván mặt chược. Theo lời miêu tả của Tiểu Lâm Đại Ngọc chị em trong ngành với Lâm Ngọc Tiên thì: "Làm kỹ nữ cũng thích thư sinh mặt trắng, ấy là bản tính."

Vì vậy bản tính của cô kỹ nữ này, rốt cuộc vẫn lợi cho Đường Huy nhất.

Đường Huy trở thành khách quý của Kim Ngọc Tiên đã được một khoảng thời gian, vì Thân Báo là tờ đưa tin nghiêm túc nên cũng không coi cuộc thi Nữ hoàng Hoa quốc ra gì, chỉ đăng một mẫu tin con con gọi là, nhưng Đường Huy dường như rất hứng thú với Kim Ngọc Tiên, cách dăm ba bữa lại tới. Trước một chàng trai trẻ khôi ngô tuấn tú thế này, Kim Ngọc Tiên đương nhiên không thể ghét bỏ, còn không biết vô tình hay cố ý ngỏ lời muốn anh ta ở lại qua đêm, tiếc rằng đối phương có thể nào cũng không chịu. Chuyện này truyền đến tai tú bà, khiến cô bị ăn mắng một trận: "Đã ngứa ngáy đến thế rồi cơ à? Kiếm một vị đại gia chuộc thân cho mới phải lễ chứ, trước đó thì cứ đẩy giá lên cho cao, đâu ra cái thói ngược đời như thế?"

Trên thực tế cái giá của Kim Ngọc Tiên từ lâu đã được đẩy lên đến mức khiến tú bà ghen họng trần trời, đồ khoác trên người cô ta không cái nào không phải hàng thượng hạng, ra khỏi cửa nhất định phải quần là áo lượt, xe hơi đưa rước, trong giới gái hạng sang giờ đã thuộc top đầu. Riêng về những khách khứa cô ta âm thầm qua lại gồm những ai, thì vẫn là bí mật mà cánh phóng viên báo lá cải chưa thể điều tra được, chỉ biết có lần Kim Ngọc Tiên còn góp mặt trong một bữa tiệc sang trọng toàn các nhân vật nổi tiếng, đeo đôi khuyên tai kim cương to bự thu hút mọi ánh nhìn. Đường Huy khi đó phải phỏng vấn Thượng Quan Giác Nhi cũng có mặt trong buổi

tiệc, tiện thể chụp được một bức ảnh của Kim Ngọc Tiên, mang về cho Đỗ Xuân Hiếu xem, cô cười bảo: "Cách hành xử của cô ả này quá khoa trương, sớm muộn gì cũng vì thế mà chết oan chết uổng."

"Cha chả! Đây lẽ nào cũng là bài nói cho cậu biết hả?" Hạ Băng chớp lấy thời cơ chăm chọc, "Hay chỉ vì đổ kị người ta vừa quyến rũ vừa lắm tiền?"

Đỗ Xuân Hiếu quả nhiên bước tới, đập bộp lá bài Tử thần lên trán Hạ Băng, nói: "Đúng là bài nói tôi biết đấy."

Ngay ngày hôm sau, Kim Ngọc Tiên mất tích.

Ba ngày sau, xác Kim Ngọc Tiên được tìm thấy giữa đồng lúa mạch ở ngoại ô Thượng Hải, toàn thân bị lột truồng, cổ họng bị cắt đứt, da thịt đầy vết bầm đen, có thể thấy trước khi chết đã bị giày vò thê thảm.

Lần này, tờ Thân Báo không thể không cho Kim Ngọc Tiên lên trang đầu, đáng tiếc là đi kèm không phải là bức ảnh rạng rỡ khi cô ta đăng quang Nữ hoàng Hoa quốc, mà là ảnh chụp xác chết vô cùng đáng sợ.

2.

"Sao anh không cứu em?"

Kim Ngọc Tiên giơ ra một cánh tay trắng ớn, túm chặt lấy ống tay áo Đường Huy, anh ta cố sức vùng ra, nào ngờ lại càng bị túm chặt hơn. Vết rạch giữa cổ họng của cô ta chảy ra thứ chất lỏng màu đỏ đậm, từng giọt nhỏ xuống mu bàn tay anh ta.

"Không cứu em?"

Âm thanh ấy tựa hồ phát ra từ vết thương giữa cần cổ.

Toàn thân lạnh buốt, anh ta chỉ biết nhắm nghiền hai mắt, sợ nhìn thấy hai hốc mắt sấp nứt toác của Kim Ngọc Tiên. Sự phẫn nộ và tiếng kêu khóc

của cô ta như hòa cả vào đôi bàn tay ấy, vết thương ấy.

"Tôi đâu phải người hại em, sao lại đến tìm tôi?" Anh ta không nhin được lên tiếng phản kháng, nhưng lại bị một giọng nói chặn đứng.

"Tỉnh dậy đi mà!"

Đường Huy choàng tỉnh, mở tròng mắt, nhận ra chủ nhân của giọng nói vừa rồi là Thượng Quan Giác Nhi, lòng bàn tay tức thì trào lên một luồng khí ấm.

"Anh ngủ mê nói mơ đấy, có cần uống ngụm trà cho tỉnh tâm không?"

Anh ta nhận lấy ly trà nàng đưa, nàng lại nhanh chóng quay người đi, tiếp tục soi gương kẻ mày, xóa rồi lại kẻ, kẻ rồi lại xóa, cứ thế lặp đi lặp lại.

Còn anh ta đã lạc lối trước dung nhan với hai hàng lông mày lúc nhẵn thín lúc cong cong duyên dáng trong gương, mơ hồ đem Thượng Quan Giác Nhi tưởng tượng thành oan hồn trong mơ.

Chẳng qua vào giây phút cuối trước khi xảy ra chuyện, Kim Ngọc Tiên đang cùng anh ta đại chiến trên bàn mặt chược...

"Anh đã sắp ù rồi mà còn để vuột, thôi mau đi mua bánh kem về chị em em ăn cho rồi." Kim Ngọc Tiên một mặt chê cười Đường Huy, một mặt lại nhìn anh ta bằng ánh mắt ngọt hơn mật. Cái thói nói một đằng nghĩ một nẻo của đàn bà, anh ta đã được lĩnh giáo từ lâu, nên càng ngồi ỳ ra đó.

"Bảo anh đi đi, anh còn không đi?" Tiểu Lâm Đại Ngọc người mỏng dính chỉ nhinh hơn đồng xương nũng nịu hòa theo.

Đường Huy vẫn mặc kệ, chăm chăm ra bài: "Bài của tôi còn chưa hết nước, không muốn chạy ra ngoài, hơn nữa giờ xem ra ván này tôi thắng chắc rồi. Em bảo tôi đi mua bánh kem là em thiếu một chân đấy!"

Kim Ngọc Tiên chỉ cười không đáp, chỉ ngời đó xoa bài. Trái lại Tiểu Lâm Đại Ngọc lên tiếng vạch trần: "Anh ấy vẫn không biết lát nữa chị phải ra ngoài hóng gió à?"

"Ừ, anh ấy không biết." Mấy thỏi vàng trên tay Kim Ngọc Tiên sáng lên lấp lánh, càng tôn thêm gương mặt phấn son trắng bóc.

Quả nhiên lúc này một người đàn ông mặt vest xanh sẫm, đầu đội mũ phớt từ ngoài bước vào, mắt sáng rặng trắng, còn thanh tú hơn cả phụ nữ; đi theo sau là một gã cao gầy trên mí mắt trái có một cái bớt đỏ cỡ móng tay, nhưng mày rậm mắt to, cũng rất ưa nhìn.

"Ngọc Tiên, chơi vui quá nhỉ?" Người đàn ông thanh tú cất giọng nhẹ nhàng, như sợ đánh thức đứa bé nào đó.

"Vâng vui lắm, em đi thay áo đã."

Kim Ngọc Tiên lập tức đứng dậy, bị Tiểu Lâm Đại Ngọc giữ lại, nói: "Em sắp ù rồi, giờ chị mà đi thì tiền nong tính thế nào?"

"Em ranh quá đấy nhé!" Kim Ngọc Tiên tùm tùm cười nhạt mấy đồng trong số bạc lẻ thắng được vớt cho cô ta, rồi quay người đi lên tầng. Đường Huy mời hai người đàn ông vào ngồi đợi một lúc nhưng cả hai đều từ chối, gã đàn ông có cái bớt châm một điếu thuốc hút, hút được nửa thì dụi vào bồn cây cảnh bày ở sảnh ra vào.

Không lâu sau, Kim Ngọc Tiên quấn khăn choàng lông cáo bước ra, trên bộ xường xám lụa viền vàng thêu kín hoa mẫu đơn, điểm lệ đến nỗi có phần quá đà nên cô chỉ đeo thêm một đôi khuyên tai ngọc trai, tạo cảm giác như tiểu thư khuê các, đặc biệt mái tóc còn được buộc bằng một dải lụa màu lam nhạt, càng toát lên vẻ nhẹ nhàng thanh thoát.

"Giờ thì thiếu một chân thật rồi, làm sao đây?" Tiểu Lâm Đại Ngọc đẩy bài ra giữa bàn, khoe miệng trễ xuống tận thẳm trái sần.

Kim Ngọc Tiên kẹp chiếc xác da dưới nách, cuối người nói khẽ vào tai Tiểu Lâm Đại Ngọc: "Em gọi điện kêu bạn trai tới chơi bài đi."

"Hứ!" Tiểu Lâm Đại Ngọc cười khẩy đáp, "Chị vờ vịt cái nỗi gì thế hả? Chị mà đi thì người còn lại cũng mất hút ngay thôi." Nói đoạn đưa mắt liếc sang Đường Huy, Đường Huy đành ngượng ngùng ngồi tại chỗ tráo bài.

"Thôi không nói chuyện tào lao với hai người nữa, hai người tự tìm chân thế vào đi!" Kim Ngọc Tiên lườm xéo cô ta, đi thẳng khỏi cửa, hai người đàn ông kia vội vàng theo sau.

Kim Ngọc Tiên vừa đi, Đường Huy liền hỏi Tiểu Lâm Đại Ngọc: "Mấy người đó là ai?"

"Em cũng không quen, nghe nói là cậu cả Tô Minh nhà đại gia bông vải Tô Thế Xương, thế nên chị ấy không đi không xong."

Đường Huy nghe vậy lập tức nhíu mày, hồi lâu mới trầm ngâm: "Tôi từng phỏng vấn Tô Thế Xương, con trai cả của ông ta hình như trông không giống thế này."

Tiểu Lâm Đại Ngọc bĩu môi nói: "Ai mà biết? Dù sao lái con xa oách thế tới đón, nhất định là khách quý. Có điều em cũng thấy ánh mắt hai người này cứ kỳ kỳ, hơi hung ác, anh có cảm thấy không?"

Đường Huy lắc đầu.

Khuôn mặt dài xương xương của Tiểu Lâm Đại Ngọc liền ghé lại gần tai anh ta: "Quả thật em thấy hơi bất an, vừa nãy lúc Ngọc Tiên đứng dậy định đi, em còn khẽ đá chị ấy, ý bảo chị ấy đừng có đi, nhưng sao mà ngăn nổi."

"Cô đúng là hay đa nghi mà!"

Nói câu này là người mới tới góp chân chơi bài, Jenny, gái hạng sang người Anh của phường Quần Ngọc. Trước đây cô ta vốn lẫn lộn ở tám con ngõ nhà chứa nổi danh Bắc Kinh, về sau được một thương gia Thượng Hải giàu có chuộc thân nên theo ông ta tới đây, nào ngờ ta thương gia đó làm ăn thất bát, bỏ cô ta lại trốn biệt tăm biệt tích. Jenny không còn cách nào đành ngựa theo đường cũ, nhờ vậy mới kết bạn với bọn Kim Ngọc Tiên. Xét theo tiêu chuẩn của người Tây, Jenny không hẳn là đẹp, có chăng là ngũ quan cân đối mà thôi, nhưng cơ thể nảy nở cùng làn da trắng hồng chi chút tàn nhang của cô ta lại thỏa mãn được thói hám của lạ của không ít khách làng chơi, thành ra không bao giờ lo vắng khách. Sở dĩ có thể trở thành bạn đánh bài với nhau là vì cô ta nói chuyện được với Kim Ngọc Tiên, Kim Ngọc Tiên phát âm tiếng Anh chuẩn, lại biết làm bút tét; nên hai người mau chóng trở thành chị em tốt.

"Không đa nghi thì sao mà làm được cái nghề này?" Tiểu Lâm Đại Ngọc liếc xéo Jenny, bắt đầu đếm thẻ bạc trong ngăn kéo của mình. Cô ta và Jenny không vừa mắt nhau, nên rất ít nói chuyện qua lại.

Chỉ có Đường Huy vẫn đang cố gắng nhớ lại mặt mũi cậu cả nhà họ Tô, nhưng cuối cùng chỉ láng máng nhớ ra một khuôn mặt cân đối bình thường, có thể người kia chính là y, song ấn tượng của anh ta bị thời gian mài mòn, đến nay gặp lại đúng người mà vẫn ngỡ ngỡ như không quen. Ý niệm cảnh giác từng sượt qua đầu anh ta vốn dĩ có thể cứu được mạng Kim Ngọc Tiên, đến giờ đã hoàn toàn biến thành niềm hối hận. Sau khi chuyện xảy ra, Tiểu Lâm Đại Ngọc từng nói: "Phụ nữ một khi đã hạ quyết tâm, thường đều phải đi vào đường chết."

Anh ta không biết cái "quyết tâm" trong lời cô ta ám chỉ điều gì, sau tang lễ hỏi kỹ lại thì cô ta nhất quyết không chịu nói.

Đỗ Xuân Hiếu sau đó khuyên anh ta đừng hỏi tới cùng nữa, cười mà rằng: "Chẳng qua chỉ là một á gái điểm trông giống Bướm Bướm Nhỏ thôi, anh việc gì phải cố chấp?"

Anh ta xua tay nói: "Tôi cứ có cảm giác có vấn đề ở đâu đó, lờ như cái chết của cố ấy cũng liên can đến chuyện Bướm Bướm Nhỏ thì sao?"

Cô chỉ biết nhìn anh ta, mỉm cười. Nụ cười ấy khiến anh ta căng thẳng, tự biết cô đã nhận ra cảm giác tội lỗi của mình.

Lúc này ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ, Hạ Băng bước ra mở cửa, dẫn Tiểu Tứ vào.

Đỗ Xuân Hiểu không mời gã ngồi, mà chăm chăm gặm chiếc bánh mì Pháp trong tay, nhúu mày nói: "Hết hạn rồi đúng là cũng khó ăn hơn hẳn."

Tiểu Tứ không bận tâm đến cô, chỉ báo cáo với Hạ Băng: "Tôi nghe từ bên, đêm trước khi mất tích, Bướm Bướm Nhỏ có lén lút gặp gỡ một người đàn ông lúc nửa đêm."

"Người đàn ông đó là ai?"

"Không biết." Tiểu Tứ lắc đầu, nhưng bản mặt rất tự đắc. Hạ Băng thức thời nhét cho gã một cuộn tiền, gã lại mở miệng: "Nghe loáng thoáng có kẻ gọi người đó là ông chủ Hoa."

"Anh không biết gì về lai lịch của ông ta à?"

"Không rõ." Động tác xoa cằm của Tiểu Tứ làm Đỗ Xuân Hiểu lấy làm bức bối, hận không thể xông lên cho gã cái tát, nhưng Hạ Băng đã lại dúm cho gã thêm hai tờ bạc năm đồng.

"Nhớ ra rồi." Tiểu Tứ ngừng xoa cằm, nói, "Tuy không rõ ông chủ Hoa từ đâu chui ra, nhưng ông ta hình như cũng chính là người từng bí mật gặp gỡ Chu Phương Hoa, con dâu cả nhà hiệu thuốc Tế Mỹ ở trường đua chó Dật Viên."

"Sao anh biết được?" Đường Huy không kìm được hỏi.

Tiểu Tứ không thèm đếm xỉa đến anh ta, quay người đi thẳng, chẳng buồn chào hỏi một câu.

Đỗ Xuân Hiếu bây giờ mới bực bội hỏi Đường Huy: "Anh không ưa gã này đúng không?"

"Sao cô biết được?" Đường Huy ngỡ ngàng hỏi, mắt vẫn dán chặt vào bóng lưng Tiểu Tứ.

"Vì chuyện mà một phóng viên như anh không moi ra nổi, gã ta lại moi ra được!"

Đường Huy bấy giờ mới hiểu Đỗ Xuân Hiếu chỉ đang nói vòng vo bừa bợt mình, tức thì đỏ mặt ngượng nghịu đáp: "Tôi đâu phải đám săn tin ấy..."

Theo Kim Ngọc Tiên nghe ngóng lâu như vậy, tôi còn tưởng anh sắp kiêu thêm nghề săn tin rồi chứ." Trong lời nói của Đỗ Xuân Hiếu lộ lộ vị chua chát kì quặc.

Anh ta chỉ cúi gằm đầu không nói. Nào ngờ cô lại gí sát mặt lại nhìn chòng chọc, làm anh ta lần nữa phải tránh sang một bên.

Cô cất tiếng thì thầm, nói ra mấu chốt vấn đề: "Thực ra, Kim Ngọc Tiên và Bướm Bướm Nhỏ là cùng một người phải không?"

3.

Thi Thường Vân đã gầy hơn hẳn trước kia, hai má hóp lại như con cá chết bị mổ phanh bụng, Chu Phương Hoa cũng quắt queo ý hết, thế nên cảnh tượng lúc này trông giống như hai cái bóng dài chụm gối bàn bạc.

"Tại sao lại hại tôi?" Nếu bỏ qua làn da khô sạm, Chu Phương Hoa cũng có thể được xếp vào hàng mỹ nhân. Năm đó Thi Thường Phong đi làm ăn ở Giang Tây, rảnh rỗi tụ tập bạn bè ở quán trà, cô ta khéo thay lại xách một rổ

đào mật đi qua, ánh nắng thu chênh chếch rọi vào cặp mắt sáng tựa gương, đôi con người màu nâu nhạt lóe lên những tia sáng ma mị. Vì bị xe ngựa qua đường đâm phải, đào rơi lăn lóc khắp đất, gã giúp ra nhặt giúp, cô ta đỡ bưng mặt, cần cổ đầy phấn, hai người lặng lẽ nhặt được nửa giỏ những quả đào chưa nứt vỏ, sau đó bèn nảy sinh cảm giác "sống chết có nhau". Vì vậy khi Thi Thường Phong tự ý dẫn Chu Phương Hoa về Thượng Hải, Thi Phùng Đức không hề lấy làm kinh ngạc, người phụ nữ này thì nhà họ Thi có thể chấp nhận được.

Vào lúc đó, chỉ có Thi Thường Vân đứng một bên cười khẩy, nói ra một câu làm người trong nhà ai nấy đều đặt đũa xuống bàn ăn.

Hắn nói: "Nhưng phàm là người dung mạo quá đẹp, thì đều không lương thiện, bất luận là nam hay nữ."

Hai năm sau đó Chu Phương Hoa coi Thi Thường Vân như cái gai trong mắt, ngày nào cũng cầu thần khẩn phật cho hắn mau chóng thành hôn, chuyển ra khỏi nhà, hưởng hồ ông chủ Thi cũng không hề yêu mến đứa con trai này, chẳng ngờ sự tình diễn biến, cuối cùng lại thành kết cục đẫm máu như vậy.

Đến giờ cô ta vẫn nhớ như in cái tiết trời tháng Mười đó, cô ta lấy ở chỗ Thi Thường Phong hai nghìn đồng, định ra ngoài mua tấm áo khoác lông. Vừa đi tới vườn hoa trước nhà, liền thấy trên mặt dính giọt gì ươn ướt, nghĩ là đổ mưa, tâm trạng có chút buồn bực. Cô ta ngẩng đầu nhìn trời, bất giác đưa ngón tay lên quệt thứ chất lỏng rơi trên chóp mũi, bấy giờ mới phát hiện mưa có màu đỏ. Ngay sau đó, cô ta nghe trên đầu vang lên tiếng thét thảm, ngẩng đầu về phía tiếng thét thì đã thấy chồng mình máu thịt bầy nhầy. Trong tích tắc cô ta như bị rút sạch não tủy, không còn suy nghĩ được gì nữa, đến thốt ra một tiếng cũng khó. Khi tỉnh táo lại thì cổ họng đã như thiêu như đốt, vú nuôi đưa cô ta vào trong phòng kể bấy giờ cô ta chỉ một mực gào khóc, không sao khuyên can nổi.

Việc đến lúc này, cô ta mới nghĩ ra lúc đầu mình nên gào gào, chính là câu ấy: "Tại sao lại hại tôi?"

"Vì tôi ghét cô." Thi Thường Vân trả lời nhẹ như không, tựa hồ uống một ngụm trà, đủng đỉnh chậm rãi, tuyệt đối không có mảy may ác ý.

"Thế tại sao lại giết anh trai mình?" Đôi con ngươi của cô ta ráo hoảnh, đã không thể rơi thêm giọt nước mắt nào nữa.

Hắn vẫn giữ nguyên vẻ nhàn tản, thản nhiên tàn nhẫn, miệng thậm chí còn khê ư ử một làn điệu: "Mây giăng tan, ánh trăng sáng hắt bóng người..."

Cô ta đứng dậy, lếch thếch bỏ đi hết loài ma quỷ, "Ma quỷ" đi sượt qua vai Đỗ Xuân Hiếu, hai người đưa mắt nhìn nhau, không nói không rằng, ai đi đường nấy. Về ngoại hình lẫn khí chất cả hai đều không giống nhau ở bất cứ điểm nào, nhưng họ lại cùng bị một thứ tình cảm tinh tế mà tương đồng khổng chế, thế nên nhịp thở cũng trở nên ăn khớp phần nào.

Bởi vậy khoảnh khắc Đỗ Xuân Hiếu ngồi xuống làm Thi Thường Vân sững sờ quá đỗi.

"Đến con ma nhà Tần Á Triết mà cô cũng không bắt được mà còn dám đến gặp tôi cơ à?" Thi Thường Vân tuy lúi húi nghịch ngón tay nhưng vẫn không giấu nổi vẻ hào hứng trong đáy mắt, hẳn thích gặp cô gái này.

"Cậu yên tâm, chỉ cần Tất Tiểu Thanh còn sống trên đời thì nhất định sẽ bắt được ả thôi." Cô mỉm cười, châm một điếu thuốc.

"Đã gặp Stephen chưa?"

Cô gật đầu, vùi khói thuốc vào sâu cơ thể mình, tựa hồ muốn chôn vùi một bí mật không dám ngoái đầu nhìn lại.

Hắn cười khẩy, nụ cười của loài lang sói, khoe miệng tức thì hẳn lên mấy nếp nhăn cong cong: " Cô hẳn phải biết mình không thể thoát nổi khỏi ông ta chứ, phải không nào?"

Cô im lặng nhả khói thuốc, lúc này dường như mới mang chút vẻ nữ tính đích thực, trong nét lẳng lơ bao hàm cả nỗi tang thương.

"Không ngờ cậu lại còn thập thò với chị dâu mình kia đấy, lẽ nào đây là động cơ thực sự của việc xuống tay giết anh trai?"

Đòn phản công của cô tan thành tro bụi trong tràng cười sắc sảo của Thi Thường Vân, sau cùng hẳn lắc đầu nói: "Tôi chưa bao giờ vì đàn bà mà đánh mất lý trí."

"Vậy thì lý do khiến cậu vung dao với người thân là gì?"

Hắn không trả lời, giống như đang trao đổi quyền giữ im lặng với cô.

"Cậu biết ông chủ Hoa không?"

Thi Thường Vân lắc đầu, hỏi: "Là ai? Cô tìm hiểu được từ đâu thế?"

"Nghe ngóng được từ cánh săn tin, hình như người này và chị dâu cậu, cả Bướm Bướm Nhỏ nữa có mối liên hệ với nhau."

"Đã tìm thấy Bướm Bướm Nhỏ rồi a?"

"Tìm thấy rồi."

"Chết rồi à?"

"Chết rồi." Đỗ Xuân Hiếu hiện lên bức ảnh Bướm Bướm Nhỏ với thân phận Kim Ngọc Tiên đăng quang danh hiệu Nữ hoàng Hoa quốc, mặt mày rạng rỡ, lộng lẫy khoan thai, mang một vẻ đẹp dịu dàng như ngọc.

"Vì sao mà chết?"

"Cùng lý do với Kim Ngọc Tiên Nữ hoàng Hoa quốc năm nay."

"Ha" Thi Thường Vân cười khan một tiếng "Quả nhiên chính là cô ta?"

"Ừ, đây chính là điểm kỳ quặc. Đã liều mạng bỏ trốn rồi, lại vì cớ gì lại xuất đầu lộ diện tham gia thi thố chứ?" Đỗ Xuân Hiếu quăng ra một câu hỏi, hòng mời Thi Thường Vân trình bày suy nghĩ của mình.

Nào ngờ đối phương lại xòe tay ra với cô, mượn bộ bài Tarot kia. Cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn đưa bài cho hắn.

Hắn tráo ba lần, cũng dùng bộ ẩn chính trái bài hình thoi, lật lá đầu tiên: Mặt trời xuôi.

"Trong quá khứ cô ta đang lên như điều gặp gió, được người ta nâng trứng hứng hoa."

Lá hiện trạng: Ác quỷ xuôi và Tình nhân ngược.

"Ừm, lá cuối cùng không cần lật nữa, xem lá này là đủ rồi. Vốn dĩ đã chạy thoát, nhưng không ngờ lại thay hình đổi dạng, xuất hiện dưới một thân phận khác, thì có hai khả năng." Hắn cầm lá Tình nhân ngược lên nói, "Muốn được cứu hoặc là muốn được chết."

"Làm sao cứu?"

"Thì chính là mạo hiểm xuất đầu lộ diện, để người muốn giúp cô ta chú ý đến cô ta, nhưng lại không muốn chết trong tay của một số người khác, nên chỉ có cách thay đổi thân phận."

Đỗ Xuân Hiếu lúc này lại càng nhíu chặt hai hàng lông mày: "Vậy người muốn cô ta chết là ai? Hình Chí Cường?"

"Thay vì đoán chuyện này, chi bằng nghĩ xem cô ta đã nắm được cái thóp nào mà có thể nắm ngoài vùng khống chế của ông chủ Bách Lạc Môn. Nhưng đáng tiếc! E rằng cô ta chết trong tay người khác kia." Một thoáng xót xa rất thật lướt qua trong mắt Thi Thường Vân.

"Cậu hẳn biết cô ta chết trong tay ai chứ?"

Thi Thường Vân lập tức đáp lại bằng vẻ mặt bí hiểm, đẩy lá bài tương lai đang lật úp tới trước mặt Đỗ Xuân Hiếu nói: "Chuyện ấy thì cần cô Joanna đích thân tìm hiểu rồi."

Không gian bên trong nhà hàng Lưu Đổ vẫn tràn ngập hương thức ăn và những tiếng thì thầm to nhỏ của thực khách, dường như có hay không có Stephen ở đây cũng như nhau, nhưng Hạ Băng biết, thực ra không phải vậy, lúc có ông ta, không khí bao giờ cũng êm ả vô cùng.

Lúc đến tìm Hạ Băng, Erie đã nói với anh: "Stephen là một con cáo già thông minh, rất khó đối phó."

Nói ông ta "khó đối phó" là vì hai tay Nga kiều thủ ác với Gavin đã bị tóm, bọn chúng khai nhận Stephen là người đứng đằng sau sai khiến gây án, nhưng khi hỏi đến chuyện chia chác tiền nong thì lại không một đồng lẻ nào rơi vào túi Stephen. Cũng tức là không có chứng cứ xác thực chứng minh ông ta có liên quan đến vụ án cướp của giết người này, tất cả số vàng bạc châu báu cướp từ chỗ Gavin đều được tìm thấy tại nơi ở của hung thủ. Bất đắc dĩ, cảnh sát chỉ còn cách phóng thích Stephen.

"Nếu ông ta không thu được lợi ích gì thì sao phải sai hai tên người Nga kia đi ăn cướp chứ?"

"Vấn đề chính là ở chỗ ấy, hai tên nghi phạm trong lúc lên kế hoạch gây án có nhắc đến tỷ lệ chia chác, nhưng Stephen lại từ chối nhận tiền, còn nói một câu khiến hai kẻ kia không sao hiểu nổi." Erie trả lời Hạ Băng bằng thứ tiếng Trung ngắt ngứ.

"Câu gì?"

"Ông ta nói dù không nhận tiền thì mình vẫn là người chiến thắng chung cuộc."

Dứt lời, cả hai đều chìm vào im lặng, mãi tập trung phân tích câu "cuồng ngôn" của Stephen. Cuối cùng vẫn là Erie lên tiếng phá vỡ không khí căng thẳng, tiếp tục nói: "Ông ta biết rõ người Nga gây án sẽ rất dễ bị chú ý, vì với ngoại hình của họ, chẳng khó gì để tìm được nhân chứng mục kích, vậy nên bản thân chắc chắn không đời nào ra mặt. Nhưng tất cả mọi chuyện đều được sắp đặt hết sức kín kẽ, ví dụ như hai kẻ thủ ác mang theo áo khoác nữ màu xám, là để vu vạ cho chị giúp việc, nhưng tấm áo khoác nữ đó lại được bọc trong giấy báo tiếng Nga, vì thế ở hiện trường mới còn lại hai vật chứng này, tôi ngờ rằng đây cũng là cái bẫy Stephen bày ra. Một là, nhà Gavin vốn không có chị giúp việc nào, lão ta sống một mình tính cách lại quái gở nhỏ mọn. Hai là, theo hai tên tội phạm khai nhận, chiếc áo khoác nữ ấy cùng với giấy báo đều do Stephen chuẩn bị cho bọn chúng, có thể thấy ý đồ của Stephen rất rõ ràng, đưa áo cho bọn chúng là giả, gài bọn chúng bỏ lại tờ báo tiếng Nga ở hiện trường mới là thật".

"Thế cũng không hẳn." Hạ Băng lắc đầu nói, "Làm sao Stephen có thể đảm bảo tờ báo ấy sẽ được để lại hiện trường? Nhờ hai kẻ kia gây án xong cầm báo về thì sao?"

Erie vân vê dây rìa mép, cười đáp: "Đúng vậy, thế nên tôi cho rằng lúc đó còn có một người nữa âm thầm giúp hắn bỏ lại vật chứng ấy."

"Bác Mạnh?" Trong đầu Hạ Băng lóe lên ánh mắt ngạo mạn của lão béo ấy.

Erie gật đầu, nhấp một ngụm trà đen.

"Ngài Erie, thế làm cách nào mà ngài biết tôi?"

"Cậu cần biết, không chỉ có mình cậu đi tìm tay chạy việc họ Trương ở tiệm mì Đồng Phong." Erie ưỡn cái bụng phệ nói, "Điều tôi hứng thú nhất bây giờ, vẫn là mục đích Stephen xúi bẩy hai tên người Nga kia."

Hạ Băng sực hiểu ra ý định của Erie, vội nói: "Tức là ngài muốn tôi hợp tác?"

"Đúng vậy." Cặp mắt xám tinh ranh của Erie sáng lóe lên trên hai gò má ú nu, "Lúc gặp cậu ở nhà hàng Lựu Đỏ, tôi đã biết cậu và tôi là người cùng ngành, các thám tử giỏi đều có con mắt giống nhau."

"Nhưng tôi cần thu phí."

"Không thành vấn đề" Erie tức thì vứt một sấp tiền giấy vào lòng Hạ Băng, sau đó chỉnh lại mũ, cầm ba toong, đứng dậy cáo từ.

4.

Cốc cà phê Brazil trong tay Hạ Băng đã nguội ngắt, Stephen đang ở đằng sau quầy bar chạy máy pha cà phê, bánh răng bằng gang kêu "ken két", sau khi xay khoảng mười giây, ông rút ngăn gỗ bên dưới ra, đổ bột cà phê vừa xay vào bình đun thủy tinh, rồi lại đẩy lên một lớp giấy lọc..., trong điệu bộ thông thả chậm rãi mang cả nét gợi cảm và tinh tế khác biệt.

Vì vậy khi Stephen bước tới rót thêm cà phê vào cốc của Hạ Băng, người được tiếp đãi ân cần lại hơi có cảm giác chần chợn.

"Bạn của Joanna cũng là bạn của tôi, cậu cứ tự nhiên." Trên người Stephen tỏa ra mùi hạt cà phê khen khét.

"Chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện một chút không?" Không hiểu sao, hễ nghĩ đến câu nói "các thám tử giỏi đều có con mắt giống nhau" của ngài Erie, anh lại thấy vô cùng tự tin, bởi năng lực của bản thân đã được đồng nghiệp ưu tú công nhận.

Stephen nhún vai, ngồi xuống đối diện anh, cười nói: "Lần này lại là chuyện gì đây? Vụ án Gavin đã được phá, Erie cũng tóm được hung thủ rồi, tôi còn có thể giúp cậu chuyện gì nữa?"

"Đừng hiểu nhầm, hôm nay tôi đến tìm ngài hoàn toàn chỉ vì việc cá nhân." Hạ Băng vội đáp.

"Ồ?" Stephen nhướng một bên lông mày phải, lại là nét mặt dí dỏm khiến đàn bà con gái chết mê.

"Tôi chỉ muốn hỏi xem, giữa ngài và Đỗ Xuân Hiếu, cũng chính là Joanna, là mối quan hệ gì?"

"Vậy cậu và cô ấy có quan hệ gì?"

"Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy."

Stephen khẽ huýt sáo, quay đầu nhìn ra màn mưa gió lâm thâm bên ngoài cửa kính, tựa hồ muốn giấu nụ cười: "Joanna quả nhiên đã làm lại cuộc đời rồi."

Hạ Băng định đáp trả, nhưng lại bị một tiếng hét thất thanh cắt ngang dòng suy nghĩ.

Ngay sau đó là tiếng đồ sứ va đập loảng xoảng, khách khứa đang dùng bữa nháo nhào rời khỏi chỗ ngồi, dạt cả về phía sau, bởi người phụ nữ tóc vàng vừa mở cửa bước vào quả thật quá đáng sợ.

Tóc tai ả ta bù xù, hai bên thái dương đầm đìa máu, miệng há hốc, máu me ồng ộc tuôn ra, như thể răng đã bị nhổ sạch, chỉ còn phần lợi máu thịt bày nhầy ngoác ra, nên trông càng giống ác quỷ. Kinh khủng nhất là con dao phay giơ cao trên tay còn lóe sáng loang loáng, tương phản rõ rệt với vết chất lỏng đã chuyển sang màu đen trước ngực tẩm xường xám lụ, hai cẳng tay trắng muốt nổi bật, bên trên giăng đầy những hạt màu đỏ hình thù

thô ráp. Vì cổ họng bị thương, người phụ nữ điên cuồng kỳ dị ấy ra sức gào thét nhưng không ai nghe hiểu chữ nào. Chỉ thấy ả ta xông tới chiếc bàn Hạ Băng đang ngồi, con dao phay vẽ lên một đường vòng cung như tuyết đầu mùa trên không trung, mũi dao thậm chí đã sắp sửa liếm vào chóp mũi anh.

Da đầu Hạ Băng thoát chốc tê rần, anh cố hết sức ngửa ra sau, cả người lẫn ghế đổ kèn ra đất, mông ê ẩm cả đi, chỉ biết trơ mắt nhìn ả đàn bà kia nhào tới Stephen ở ngay bên cạnh.

Stephen không hề né tránh, đợi khi con dao của ả ta tới gần mặt mình mới tung một cước, vừa hay đá trúng bụng ả, ả ma nữ liền kêu lên thê thiết, cả người văng ra xa, đáp ngay xuống chỗ Hạ Băng. Hạ Băng theo bản năng ôm ngang lưng ả, có điều ả béo tốt hơn anh nhiều, sức lực cũng mạnh khác thường nên lập tức giăng ra được ngay, vùng đứng dậy tấn công lần nữa. Hạ Băng trơ mắt nhìn ả đàn bà kia đứng dậy, dáng người cao lớn che khuất tầm mắt mình, anh không trông thấy Stephen, chỉ biết Stephen sắp sửa trở thành oan hồn dưới lưỡi dao của ả.

Đúng vào lúc này, một tiếng nổ kỳ dị mà quen thuộc bỗng vang lên. Bóng đen chắn trước mặt Hạ Băng đột nhiên lùi lại, tiếp đó đổ rầm xuống người anh, anh nghe thấy tiếng ma sát do xác thịt bị đè ép quá độ phát ra.

Đến khi đẩy được ả đàn bà đó sang bên, Hạ Băng mới phát hiện ả ta đã bất tỉnh nhân sự. Cơ thể tuy vẫn còn ấm, nhưng tóc tai thì thấm đẫm nước mưa và máu bết thành một khối, dính chặt trên đỉnh đầu, màu tóc vàng kim giờ đã trở thành nâu đỏ bần thỉu; vết bần trước ngực dường như lại loang rộng thêm, một dòng máu rỉ ra từ nụ hoa nhỏ tong tồng xuống mặt đất.

Hạ Băng gắng gượng đứng dậy, trông thấy Stephen đang chìa khẩu Browning màu trắng trong tay vào mình, nói: "Làm cậu hoảng hồn rồi."

Cảnh sát trưởng Erie tới nơi, vừa trông thấy Hạ Băng liền cười bảo: "Xem ra chúng ta thực sự có cái duyên mà người Trung Quốc hay nói ấy."

Nhưng khi hỏi Stephen người phụ nữ bị ông ta bắn chết là ai, ông ta quả nhiên trả lời: "Không biết."

Thú vị hơn nữa là, sau khi Hạ Băng quay về đem vụ án giết người bất thành trên trời rơi xuống này báo cáo với Đỗ Xuân Hiểu, cô lại không hề tiến hành bài phân tích tường tận như bình thường, mà một mình ngồi trên chiếc ghế mây kê ở sân trước hút hết cả bao thuốc lá. Phản ứng của cô khiến anh hết sức bứt rứt nhưng lại không dám hỏi, cuối cùng không tìm được đành giận dỗi buông một câu: "Nếu không yên tâm thì tự đi mà xem ông ta thế nào!" rồi vớ lấy cái chổi quét dọn mấy chục đầu thuốc vương vãi trên mặt đất, đoạn lẳng lẳng đi thẳng về phòng.

Về sau, hai người cũng không hề nhắc lại chuyện này, tựa hồ cái người tên Stephen kia chưa bao giờ tồn tại.

Không ngờ hơn chục ngày sau, Erie lại xồng xộc đến tìm Hạ Băng uống trà chiều, kể với anh về vụ án xảy ra ở nhà hàng Lựu Đỏ.

"Người chết khi còn sống đã bị tra tấn nghiêm trọng, không những trên người có vết thương do roi quất mà răng trong miệng cũng bị nhổ sạch từng cái, có vẻ kẻ thủ ác rắp tâm khiến ả chịu đau đớn." Erie rót sữa ông ọc vào tách trà, như thể muốn làm nhạt đi những kí ức đáng sợ nào đó.

"Có nghĩa là trước khi chạy tới nhà hàng Lựu Đỏ, ả từng bị người ta dụng hình tra khảo?"

"Tôi cho là vậy. Hơn nữa, chúng tôi cũng đã tra rõ nhân thân người chết rồi."

"À là ai?"

"À có liên quan đến vụ án Nữ hoàng Hoa quốc bị cướp giết gây chấn động bến Thượng Hải cách đây không lâu. Là chị em với Kim Ngọc Tiên,

một gái điếm mang quốc tịch Anh cùng chơi mạt chược hôm cô ta chết, tên Jenny."

Đường Huy đã theo vụ án Kim Ngọc Tiên hơn nửa tháng nay, thời gian này, anh ta gần như vung hết số lương lậu mình có, chỉ mong việc điều tra mau chóng có tiến triển. May mà bên phòng cảnh sát có tay cảnh sát người Việt Nam trước kia từng được anh ta giúp đỡ, nên thi thoảng lại tuồn cho anh ta ít thông tin. Nhờ vậy anh ta mới biết, thì ra phía cảnh sát cũng đã điều tra nhân thân thực của hai kẻ hện Kim Ngọc Tiên ra ngoài hôm đó. Theo mô tả của tú bà, chiếc xe đến đón người kia được xác nhận là của cậu cả Tô, gã bị lôi đi giữa lúc đang hút thuốc phiện trong động Trường Tam, nhưng có đánh chết cũng không chịu nhận tội, chỉ khai tối hôm đó đem xe cho một người bạn tên Chu Khải Sinh thường cùng chơi bời ở mấy nhà chứa mợ. Chu Khải Sinh tính tình rộng rãi, thường hay giúp gã trả nợ thua bạc, nên khi được hỏi mượn xe gã đành phải đồng ý, nào ngờ chiếc xe ấy đến ngày hôm sau vẫn chưa thấy đem trả, người mượn cũng lặn tăm, Tô Minh còn đang ôm một bụng tức thì bị bắt. Cảnh sát thẩm vấn cậu cả Tô liền hai ngày, gã vẫn không khai được gì về Chu Khải Sinh. Kẻ này nhà ở đâu, làm nghề gì, gã đều không biết, vả lại đôi bên mới quen nhau được hai tháng, thế nên manh mối điều tra coi như đứt đoạn, song chiếc xe nọ cuối cùng cũng được vớt lên từ dưới đê sông cạnh hiện trường phát hiện xác Kim Ngọc Tiên. Đường Huy bị gọi đến phòng cảnh sát nhận diện, chứng thực cậu cả Tô và gã đàn ông đến đón Kim Ngọc Tiên đi trông hoàn toàn khác nhau, kẻ kia hiển nhiên khô ngô hơn nhiều.

Chu Khải Sinh là ai?

Câu hỏi này cứ quanh quẩn mãi trong đầu Đường Huy, khiến anh ta không sao chớp mắt, như thế nếu không nghĩ ra được đầu đuôi nguyên do thì oan hồn của Bướm Bướm Nhỏ sẽ không đời nào buông tha anh ta.

Anh ta nhận ra Kim Ngọc Tiên chính là Bướm Bướm Nhỏ là chuyện đương nhiên, bởi anh ta và cô từng có tiếp xúc xác thịt thân mật, đã quá

quen với hơi thở, màu da, vị trí mỗi nốt mụn ruồi li ti trên người, thậm chí là hai cái xoáy trên đỉnh đầu cô. Hồng xác nhận kỹ hơn, anh ta tìm đủ mọi cách tiếp cận, còn cô dường như cũng không chối từ, tựa hồ hiểu được nỗi khổ tâm của anh ta, còn chủ động đưa tay níu lấy anh ta. Đến nay nhớ lại, tất cả những hành động đó đều là tín hiệu cầu cứu, nhưng anh ta không hề nhận ra, lại chăm chăm nghĩ xem làm cách nào vạch trần lớp nguy trang của cô.

Cái chết của Bướm Bướm Nhỏ, Đỗ Xuân Hiếu và Đường Huy cân nhắc tới lui, vẫn quyết định hăng không báo với chị Yến vội, nói theo cách Đỗ Xuân Hiếu thì là: "Chỉ e nói ra rồi, phiền phức lại càng nhiều thêm. Vì án mạng dính dáng đến chuyện này cứ vụ này nối tiếp vụ kia, có thể thấy sự thể nhìn từ một góc độ nào đó, thì càng ít người biết càng tốt. Chúng ta án binh bất động, điều tra sáng tỏ một lượt rồi hãy nói, tránh đi báo lại với bên kia, vốn là để lĩnh thưởng, song không cẩn thận lại hóa thành tự tìm đường chết. Kim Ngọc Tiên chẳng phải vốn định đi cạy cạy ấm, cuối cùng thành ra gán mạng đấy thôi?"

Những lời này Đường Huy nghe cũng thấy hợp tình hợp lý, nhưng vẫn không yên tâm hỏi: "Vậy bước tiếp theo phải làm thế nào?"

Đỗ Xuân Hiếu nghe vậy thì không nhịn được bật cười: "Làm thế nào sao mà tôi biết? Chỉ là có ba chuyện tôi vẫn tò mò. Một là tung tích của Tất Tiểu Thanh, hai là ông chủ Hoa kia là ai, ba là..."

"Ba là gì?"

"Giờ chưa cần nói vội, cứ làm sáng tỏ hai chuyện kia rồi tính sau."

Thế nhưng muốn biết được tung tích Tất Tiểu Thanh, chỉ có duy nhất một cách là bắt tay điều tra từ đám người bên phía Tân Á Triết. Mấy vị phu nhân nhà họ Tân người chết đã chết, người bị đưa đi đã đưa đi, tay quản gia tư thông với Hoa Lộng Ảnh cũng không biết đi đường nào, đến giờ người

duy nhất có thể tìm được, mà lại vẫn ở trong ding thự họ Tần, chỉ có chị Nguyệt từ vú nuôi bị đẩy xuống làm người giúp việc trong bếp.

"Chị Nguyệt bây giờ tiền công chẳng được mấy đồng, ngày đêm ngong ngóng tìm kế mưu sinh khác, chỉ cần các vị chịu chi tiền thì chuyện gì cũng nghe ngóng được hết."

Lời Tiểu Tứ quả nhiên chính xác, Đỗ Xuân Hiểu chỉ bỏ ra năm đồng Đại Dương đã moi được từ chị Nguyệt một chuyện - tung tích Chu Tuệ Quyên, vú nuôi của Tất Tiểu Thanh.

5.

Món trứng lòng đào Chu Tuệ Quyên luộc đã nguội ngắt, bề mặt kết một lớp màng mỏng lóng lánh, ả thân người nhìn nó, không hề muốn ăn. Cứ ngây ra như thế hồi lâu, đoạn ả đứng dậy cầm lấy ví tiền trong giỏ kim chỉ định đi ra ngoài, trong đầu vẫn văng vẳng tiếng rên rĩ của A Quý. Con người hăn cao lớn thô kệch, thế mà lại co quắp trên giường bệnh thành một đống xương khô. ả cũng sắp cạn sạch không còn tiền dành dụm để mua nhân sâm bồi bổ cho hăn nữa, nên chẳng còn bụng dạ ăn uống gì cả. Bởi vậy lần này nhất định phải tới chỗ thợ may Lý lấy tấm áo kia về, từ sau khi bà năm xảy ra chuyện, ả vốn thờ phào, ngờ chuyện Tống Ngọc Sơn cũng chấm dứt từ đây, nào ngờ oan nghiệt vẫn chưa dứt, rốt cuộc vẫn cần ả ta đưa Phật đưa đến tận Tây phương, làm cho trót việc này.

Vừa bước vào Thạch Khố Môn, Chu Tuệ Quyên bất giác ưỡn thẳng sống lưng. Người thấy trong tiệm của thợ may Lý tỏa ra mùi thơm ngòn ngọt, hình như đang nấu bánh trôi trứng, ả lập tức nhớ đến bát trứng lòng đào nguội ngắt trên bàn ăn nhà mình, bụng dạ không khỏi thắt lại.

"Bà chị tới may đồ phồng?" Thợ may Lý đặt mảnh phấn may trong tay xuống, đến lớp da trên đầu ngón tay cũng có màu hồng.

"Tới lấy đồ." Nhận ra anh ta không hề nhớ mình, ả mừng thầm, nhưng rồi nhanh chóng ả trở lại, ả rằng bỏ bằng lâu như vậy mới tới lấy quần áo sẽ càng khiến thợ may Lý có ấn tượng sâu hơn.

Thợ may Lý cầm lấy tờ giấy hẹn xem một lúc rồi đi vào phòng trong, chẳng bao lâu đã trở lại, mang theo gói đồ bọc giấy vuông vức đưa cho ả. ả cầm trên tay, cảm giác nhẹ hơn dự liệu, sau khi trả tiền vẫn nấn ná không dám ra về, sợ bước chân đi sẽ lại rơi xuống một vực thẳm khác, vẻ mặt ai oán buồn thương của bà năm vẫn in sâu trong tâm trí ả chưa hề phai nhòa.

"Đợi một lát, có người muốn gặp chị đấy."

ả vừa quay người đi, liền bị thợ may Lý gọi lại, ả quay đầu nhìn làn da bóng loáng trên mặt anh ta, tựa hồ muốn bắt lấy một tia hi vọng trong đó.

"Ai lại muốn gặp tôi? Anh cũng đâu biết tôi là ai."

"Làm gì có chuyện không biết chị là ai? Chị cứ đi theo tôi, là chuyện quan trọng đó chị Tuệ Quyên."

Ba tiếng cuối cùng vừa thốt khỏi miệng người đối diện đã ghim chặt ả tại chỗ, để mặc cho thợ may Lý kéo tay dắt sang nhà bên cạnh. Tay anh ta mềm mềm mỏng mỏng, không hề giống phờng thợ may ăn vải, đây là bàn tay làm công việc may vá điển hình, khéo léo, lạnh ngắt, như chứa đựng dụng cụ thừa bằng ngọc.

Chu Tuệ Quyên đi theo thợ may Lý tới một gian nhà riêng sặc mùi khói thuốc, thợ may Lý vừa bước vào cửa đã chửi vống lên: "Đúng là kiếp trước gây nghiệp chướng! Đàn bà con gái mà hút lắm thuốc như thế, cũng không sợ sớm già mau chết!"

Người phụ nữ trong làn khói thuốc có vẻ ngượng ngùng, từ trên giường vội chống tay nhổm dậy, dụi điếu thuốc vào gạt tàn, cười hỏi: "Anh dẫn cái người tôi đang ngày đêm mong nhớ đến đây à?"

"Đến rồi đây!" Thợ may Lý quay lại nói với Chu Tuệ Quyên, "Chị ngồi đây một lát, tôi đi trước nhé."

Anh ta vốn dĩ thức thời như vậy là vì đã chắc chắn sau khi xong việc Đỗ Xuân Hiếu thế nào cũng kể cho mình đầu đuôi sự tình, dù cô không kể thì cũng xem như thiếu anh ta một món nợ ân tình, anh ta sớm muộn sẽ bắt cô hoàn trả. Ví dụ trong năm cân cá kho mẹ Hạ Băng từ trấn Thanh Vân gửi lên mà anh ta đã nhòem nhỏ từ lâu, thế nào cũng phải khoảng được một cân. Sự tính toán chi li của đàn ông Thượng Hải, có thể thấy không sai một li ở thợ may Lý.

"Bà năm đang ở đâu?"

Đỗ Xuân Hiếu đi thẳng vào đề, chỉ hỏi có câu này.

"Không biết." Chu Tuệ Quyên cố tỏ ra vẻ bình tĩnh, nhưng hai hàng lông mày lại bất giác nhíu chặt. Ắ có thân hình mềm mại nở nang, bầu ngực cong vồng lên, da dẻ trắng trẻo mịn màng, mang đến cho người ta ảo giác về một vẻ đẹp tĩnh lặng. Nhưng Đỗ Xuân Hiếu biết, dạng phụ nữ này, chẳng qua chỉ giấu sự hung hãn vào trong, giống như bảo kiếm tra trong vỏ, người bình thường không dễ gì biết được sự sắc bén của nó.

"Thím Chu, tôi biết thím không muốn nhắc đến chuyện này. Nhưng thím đã không biết bà năm ở đâu, sao còn phải giúp bà ấy lấy áo?"

Chu Tuệ Quyên lập tức dẫu miệng: "Cái áo này tôi cũng thích, nên lấy về mặc không được chắc."

"Áo cắt bé như thế, thím làm sao mặc được?" Đỗ Xuân Hiếu nhòen cười, "Hơn nữa, đến tiền mua thuốc cho chồng thím cũng không chi trả nổi, còn dư dả đi cắt áo mặc hay sao?"

Chu Tuệ Quyên bấy giờ mới lạng thình.

"Dù gì, trong việc này ắt có uẩn khúc, chuyện ngày hôm nay giả như truyền đến tai ông chủ cũ của thím, hậu quả thế nào thím hẳn rõ hơn ai hết."

Một câu này, mới triệt để xuyên thủng quả tim của Chu Tuệ Quyên, ả tái mét mặt nói: "Xin cô chớ nói cho lão gia biết, bằng không chẳng ai giữ được mạng đâu!"

"VẬY thím nói nghe xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bà năm đang ở đâu? Tôi bảo đảm không kể lại với ông chủ Tần, vì bản thân tôi cũng không muốn tìm đường chết." Đỗ Xuân Hiếu vội ấn Chu Tuệ Quyên ngồi xuống xô pha, rót cho ả một cốc trà.

Mối quan hệ dây dưa giữa Tất Tiểu Thanh và Tống Ngọc Sơn, trong mắt người ngoài thì là cô ta yêu anh ta đến chết đi sống lại, như anh ta lúc nào cũng lạnh nhạt, cư xử đúng lễ độ, lại không ngừng nhấn mạnh với cô ta rằng mình là người đã có vợ con; cô ta có vẻ cũng biết chuyện này chẳng đi đến đâu, trắng sáng soi gương rạch, cưỡng cầu không nổi, nhưng rốt cuộc vẫn không cam lòng, còn tìm đủ mọi cách nhăng nhặng tìm gặp anh ta.

Hoa Lộng Ảnh thường đem chuyện này ra cười cợt, hể trông thấy cô ta liền trừng mắt mắng rằng: "Trai đẹp thường không có trái tim, cô đủ to gan thì liều mạng mà bám lấy hắn ta, nhược bằng không chỉ có thể ở đây vò vò hối hận thôi, tỉnh táo lại đi!" Mắng thì mắng vậy, nhưng trước mặt ông chủ Tần, Hoa Lộng Ảnh vẫn giữ chuyện này kín như bưng. Bởi có tấm gương tà liếp trước mặt, Đồ Kim Phượng một lần lăm lờ, gièm pha cô ta sau lưng, nói chân tay cô ta không sạch sẽ, các phu nhân khác đều đã mất này mất kia, Tần Á Triết nghe xong không những không chất vấn Tất Tiểu Thanh mà trái lại còn mắng cho Đồ Kim Phượng một trận, tự mình móc tiền để mấy bà vợ bổ sung nữ trang, coi như không có chuyện này. Nhờ vậy mọi người mới nhận ra, Tần Á Triết bảo vệ Tất Tiểu Thanh chẳng theo nguyên tắc gì, từ đó trở đi tuyệt đối không dám lờ ong tiếng ve nữa; huống

hồ bản thân Hoa Lộng Ảnh cũng có tâm bệnh, nên lại càng ngoan ngoãn biết điều.

Hiềm một nỗi những tiểu tiết này, Tất Tiểu Thanh khi ấy dường như chẳng hề để tâm mà chỉ chăm chăm đốc cả nhãn vàng ra sai vú nuôi đi đặt vé xem Tống Ngọc Sơn biểu diễn.

Ngày hôm đó, vừa diễn xong vở Ba lối rẽ, Tống Ngọc Sơn vẫn đang ở sau hậu trường tẩy trang, Tất Tiểu Thanh bèn theo vào, mong mỏi được nói chuyện cùng thần tượng, bắt Chu Tuệ Quyên đợi ở ngoài. Chu Tuệ Quyên được nhàn rỗi cũng rất vui, tức thì tụ bạ với mấy kẻ chạy cờ nói chuyện phiếm ở lối lên cầu thang dưới phòng hóa trang. Vừa hay Lục Vân Long mặc trang phục kếp võ là bạn diễn của Tống Ngọc Sơn xuống tầng lấy đồ điểm tâm, vì đã từng gặp mặt Chu Tuệ Quyên mấy lần nên cũng biết chút ít tình hình, bèn tới góp vui.

Lục Vân Long ngoài đời cũng rất đường hoàng chín chu, cao to đẹp trai, chỉ tiếc vận may hơi kém, lúc nào cũng lép vế hơn Tống Ngọc Sơn. Có điều anh ta tính tình ôn hòa, đến nói chuyện cũng nhỏ nhẹ êm tai, không hề có vẻ lỗ mãng của cánh kếp võ, vì vậy cá nhân Chu Tuệ Quyên vẫn thích con người này hơn. Nói đến lúc sôi nổi, Lục Vân Long cười nói bằng giọng Bắc Kinh: "Phải nói bà năm nhà chị đúng là kiểu người si tình cuồng dại, đã bị anh Tống của chúng tôi lạnh nhạt đến mức ấy mà cô ta vẫn tha thiết một lòng, cũng chẳng sợ bị ông chủ Tần biết chuyện không tha cho nữa."

Chu Tuệ Quyên vờ nổi giận, liếc xéo Lục Vân Long, vặc lại: "Thời buổi bây giờ phu nhân nhà giàu chỉ cần hơi có máu mặt một tí, ai mà không thích kếp hát? Cậu còn lấy làm lạ kia đấy!"

"Hừ! Lạ thì không lạ." Lục Vân Long cười khẩy đáp, "Nhưng bà năm nhà các vị đem nồng nhiệt đổi lấy ghẻ lạnh, cũng phải có hồi kết đi chứ hả? Chị xem tháng sau là anh Tống của chúng tôi về Bắc Kinh rồi đấy."

"Các cậu không phải đã an cư lập nghiệp ở đất Thượng Hải rồi sao, đi Bắc Kinh làm gì?" Chu Tuệ Quyên ngạc nhiên, trước mắt thấp thoáng hiện lên vẻ mặt thê lương của Tất Tiểu Thanh.

Lục Vân Long bật cười gian manh, mắt ánh lên vẻ hả hê trước nỗi đau của người khác, có thể thấy giữa cánh đàn ông với nhau cũng tồn tại thứ cảm xúc đố kỵ mãnh liệt: "Mọi người chắc không biết vợ anh ấy đang định cư ở Bắc Kinh phải không? Lần này anh Tống phải về nhà theo ý bà xã! Theo tôi thấy à, chị vẫn nên khuyên bà năm từ bỏ cái mộng hường ấy sớm đi là hơn, anh Tống nặng tình với bà xã lắm!"

Chu Tuệ Quyên chỉ biết thở dài, một lòng cầu mong chủ nhân nhà mình sớm ngày "quay đầu là bờ".

Lúc Tất Tiểu Thanh đi xuống, quả nhiên mặt nặng như chì, song trông thấy Chu Tuệ Quyên vẫn cố nặn ra nụ cười, tựa như an ủi ả. Chu Tuệ Quyên đương nhiên hiểu được nỗi khổ của cô ta, trên đường về không đành lòng khuyên nhủ đôi câu, Tất Tiểu Thanh chỉ cúi đầu không nói không rằng. Nào ngờ trước khi đi ngủ, cô ta đột nhiên nắm lấy tay Chu Tuệ Quyên, mếu máo: "Em biết chị lo cho em, chị Hoa cũng lo cho em, nhưng em không dừng lại được!"

Chính vì "không dừng lại được" mà cô ta mới đi vào con đường chết ấy.

Tống Ngọc Sơn vừa bước vào nhà ga chuẩn bị lên tàu về nhà thì trông thấy Tất Tiểu Thanh dẫn theo Chu Tuệ Quyên cùng tới tiễn biệt, tay còn xách hai túi đồ ăn vặt và một chiếc áo len. Anh ta tức thì đỏ mặt chối đây đây, nhưng cô ta nước mắt lưng tròng, khăng khăng dúi đồ vào tay anh ta, tình cảnh vừa khó xử vừa cảm động. Ngày hôm sau trên mấy tờ báo lá cải quả nhiên đều đăng ảnh Tất Tiểu Thanh và Tống Ngọc Sơn đùn qua đây lại túi đồ ăn vặt, Hoa Lộng Ảnh bình thường thích đọc mấy thứ thị phi này, xem xong liền kêu lên thảng thốt, vội vàng kéo Tất Tiểu Thanh lại giáo huấn cho một bài. Tất Tiểu Thanh cứ mặc cô ta mắng, đôi mắt hai mí ần

sưng húp trông càng khổ sở đên đau lòng, khiến người ta chỉ hận không thể đang tâm giáng cho cô ta một đòn cảnh tỉnh.

Chu Tuệ Quyên trông thấy hình trên báo thì hết hồn hết vía, cuống lên xin Hoa Lộng Ảnh đưa cho mình để đem tiêu hủy. Tiếc rằng không kịp nữa, đương lúc loạn cào cào thì Tần Á Triết bước vào phòng Tất Tiểu Thanh, sừng sững đứng trước mặt bà năm, còn khoát tay kêu ả ra ngoài. Chu Tuệ Quyên đành biết thân biết phận lui ra, đi qua sau lưng Tần Á Triết mới trông thấy bàn tay ông ta chấp phía sau đang siết chặt tờ báo nọ, lòng tức thì lạnh ngắt. Thầm đoán Tất Tiểu Thanh hẳn không thoát nổi kiếp nạn hôm nay, ả đóng cửa phòng xong chưa vội đi ngay mà còn ngồi thụp xuống góc tường nghe trộm.

Mới đầu chỉ thấy loáng thoáng trong phòng tiếng Tần Á Triết trầm giọng chất vấn, Tất Tiểu Thanh trả lời gì đó, không nghe rõ. Cô ta nói năng vốn hay lí nhí, giờ lại bị hỏi những chuyện động đến nỗi khổ riêng, hẳn nhiên nói không ra hơi. Song về sau lại nghe có tiếng lục tủ khám hòm, khiến Chu Tuệ Quyên lấy làm kỳ lạ, ả vừa cố chịu đựng cơn đau tim, vừa dán sát tai vào vách tường. Tiếp đó chỉ nghe thấy mấy tiếng nức nở không rõ là nam hay nữ, nhưng ả vẫn có thể xác nhận ấy là tiếng Tất Tiểu Thanh, đang thất kinh suy tính có nên kiểm cố xông vào hay không thì đã muộn mất rồi.

Tiếng kêu thảm của Tất Tiểu Thanh xé toang bầu không u ám, Chu Tuệ Quyên chỉ thấy chân tay lạnh cóng, cả người không còn chút sức lực, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào vẫn đẩy cửa lao vào phòng. Chỉ thấy hai tay Tần Á Triết siết chặt lấy cần cổ mảnh mai yếu ớt của Tất Tiểu Thanh, cô ta có vẻ đang giãy giụa, song không có sức kháng cự, chỉ đành giương đôi mắt đỏ vằn nhìn trừng trừng người đàn ông trước mặt. Chu Tuệ Quyên vừa định mở miệng kêu, lại trông cặp mắt đỏ ấy không chỉ đang nhìn Tần Á Triết mà còn dán chặt hơn vào một nơi khác. ả nhìn theo ánh mắt đó, trông thấy dưới chân mình là một bức ảnh đen trắng sắc nét, Tống Ngọc

Sơn trong ảnh diện mạo răn rỏi, nhưng đáy mặt lại toát lên vẻ lạnh nhạt, hết như nét mặt mỗi khi anh ta nhìn Tất Tiểu Thanh.

Chính vẻ hờ hững lạnh lùng đó đã bóp chết tương lai của Tất Tiểu Thanh, cũng như đem tất cả vinh hoa phú quý của bản thân anh ta trút xuống sông xuống bể. Tất Tiểu Thanh như cá thiếu nước, mềm nhũn nằm trong cánh tay ông chủ Tần, đôi môi hơi hé, để lộ ra đầu lưỡi nho nhỏ, mặt cô ta xám xịt như tro nhưng lại toát lên vẻ đẹp yếu ớt bi thương, tựa hồ tất cả những gánh nặng phiền toái lúc trước đều tiêu tan theo cái chết yếu lúc này.

Lúc kể lại chuyện này cho Đỗ Xuân Hiểu, Chu Tuệ Quyên giống như lần nữa rơi xuống địa ngục, đầu và hai tay cứ run lẩy bẩy không thôi...

6.

Thượng Quan Giác Nhi lần đầu nếm trải mùi vị suy sụp là khi quay Người đẹp phong lưu. Trong phim nàng đóng vai một gái điếm, vì đem lòng yêu một cậu ấm nhà giàu mà có ý định vùng thoát khỏi gông cùm số mệnh, tìm kiếm hạnh phúc đích thực; chẳng ngờ số phận trêu người, cậu ấm nhà giàu kia bị ép lấy một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối, chàng không chịu thì bị cha viện cớ bệnh nặng bức ép, không còn cách nào đành cùng nàng tự tử vì tình. Thượng Quan Giác Nhi chỉ đọc kịch bản điện ảnh này có một lần đã khóc như mưa, nên chẳng nghĩ ngợi nhiều lập tức nhận ngay. Nhưng quay đến nửa chừng, vụ bê bối Thi Phùng Đức bao nuôi nàng bắt đầu lan truyền với tốc độ chóng mặt, phóng viên các tờ lá cải ngày đêm châu chực ở nhà nàng, trong cơn quần bách nàng còn phải dọn ra khách sạn ở mấy ngày, cuối cùng vẫn bị bọn họ tìm thấy. Tin đưa trên báo thành thử lại càng khó nghe hơn, nói nàng cùng người tình bí mật thuê phòng khách sạn ngày đêm chìm đắm trong lạc thú, làm nàng tức đến độ suýt chút nữa ngất xỉu.

Nói theo lời Đường Huy thì là: "Em đã làm cái nghề này nên chuẩn bị tâm lý vững vàng, đừng để tâm người ta nói này nói nọ, cốt yếu là bản thân mình có hành động đường hoàng chính đáng hay không..."

Bốn chữ "đường hoàng chính đáng" vừa thốt ra khỏi miệng, anh ta liền hối hận, nhưng đã không kịp nữa rồi. Nàng quả nhiên túm ngay lấy câu này, quay lại cười nói: "Anh thấy đối với em, hành động thế nào là đường hoàng chính đáng?"

Anh ta không trả lời được, chỉ cảm thấy linh hồn Bướm Bướm Nhỏ - hay có thể gọi là Kim Ngọc Tiên đang gục xuống phả hơi thở trên vai mình, anh ta hoảng hốt nhận ra cô vẫn còn sống, trốn trong góc tối, theo dõi nhất cử nhất động của mình, bao gồm cả mối tình si anh ta dành cho Thượng Quan Giác Nhi. Tình cảm mãnh liệt ấy, anh ta từng dành cho linh hồn quá cố kia, và một người phụ nữ khác...

Suốt mấy ngày nay, Thượng Quan Giác Nhi biết mình không thể về nhà, bèn cùng Đường Huy tiệc tùng ở vũ trường Bách Lạc Môn. Khăn choàng lông cáo của nàng hôm sau to hơn hôm trước, đã có thể che lấp cả nửa khuôn mặt, nàng còn không chịu cởi ra, đến tận khi được Đường Huy mời ra sàn nhảy, mới vất nó trên khuỷu tay.

"Sao không bỏ hẳn ra? Tôi giúp em đưa cho tay phục vụ?" Đường Huy nắm lấy hai bàn tay đeo găng đăng ten dài của nàng.

"Thôi khỏi, em hơi lạnh." Lốp phấn mắt sẫm màu cơ hồ vùi cặp mắt nàng vào làn khói mờ mịt, không đoán định nổi tâm trạng vui buồn.

Anh ta nắm tay nàng, cảm giác hơi lạnh giá từ cơ thể nàng đã thấm qua lớp vải lụa đăng ten truyền sang mình.

Khách sạn Ngự Hoa Viên không giống khách sạn mà vẫn lưu giữ phong cách của hậu hoa viên hoàng cung. Đây là lần đầu Đường Huy tới nơi này, Thượng Quan Giác Nhi dẫn anh ta đi xuyên qua mảnh sân trồng đầy tường

vi xơ xác và cây thường xanh viền vàng, bước vào một căn phòng hiện đại mang phong cách châu Âu.

Căn phòng Thượng Quan Giác Nhi thuê được gọi là "Buồng đỏ". Rèm cửa sổ bằng nhung đỏ, thảm hoa Ba Tư nền đỏ, đèn cái chụp đèn cạnh giường cũng xa hoa lộng lẫy, người đứng trong phòng giống như lọt giữa một cái âm đạo ấm áp ấm ướp. Đường Huy thoáng chờ ra, mãi đến tận khi bờ môi của Thượng Quan Giác Nhi kề tới, bao bọc anh ta trong cơn khao khát còn hun hút hơn.

Cuối cùng anh ta cũng nhìn rõ thân thể lồ lộ được ánh sáng phủ một lớp phấn mờ của nàng, thì ra có những bộ phận không hề giống như anh ta tưởng tượng. Xung quanh nụ hoa màu nâu nhạt có một quầng hồng đào, bụng dưới trắng đến lóa mắt, hôn dọc theo đường vân hơi gồ lên từ đó có thể hôn tới một nốt ruồi nhỏ xíu bên trái. Động tác của nàng có phần sốt sắng, giống như cưỡng bức nhét anh ta vào cơ thể mình, chỗ đó vẫn khô khốc, vậy nên khi anh ta tiến vào nàng không kìm được hét lên một tiếng, anh ta hơi chần chừ, song lại thấy nàng cắn răng tì trán vào ngực mình, như thể muốn túm lấy niềm sung sướng đã rời xa từ nhiều năm nay. Anh ta không kìm được lại tiến vào, muốn dùng tình yêu vỗ về nàng thay vì chiếm đoạt, nàng tựa hồ phát điên, không ngừng siết chặt, anh ta chưa từng do dự như lúc này, nhưng cũng lại muốn sở hữu nàng hoàn toàn, không để mất nữa...

Đường Huy không hề lạ lẫm với những màn ướt át nóng bỏng, nhưng việc gần gũi Thượng Quan Giác Nhi lại khiến anh ta cảm thấy vô cùng xa lạ, anh ta biết con tim nàng không đặt ở đây mà đã cùng ra đi với khao khát tình dục và phần thân dưới khô cằn, đến cơn đau đứt ruột cũng không hề khiến nàng lấy lại cảm giác. Nghĩ đến đây, anh ta không khỏi tức giận, tôn nghiêm của người đàn ông khiến anh ta bất giác muốn gạt phăng đi tình yêu thương dành cho nàng, dù nàng có nhìn anh ta bằng ánh mắt bất lực như lúc này.

Và rồi, mỗi người họ đều tự mình chìm trong dải "biển đỏ" ấy.

Cuối cùng anh ta đứng dậy, đi vào phòng tắm trắng người, nàng vẫn nằm trong lớp chăn êm ái, không hề có ý định động dậy. Anh ta khoác áo ngủ bước ra, trông thấy nàng ngủ trong tư thế rất đáng thương, bèn muốn gọi nàng dậy an ủi vài câu. Thế nhưng không hiểu sao, anh ta lại nén ý định ấy xuống, ngồi trở lại ghế, ngắm nhìn gương mặt nàng bị rèm cửa nhuộm đỏ. Sắc đỏ đó giả dối là vậy, anh ta suýt nữa muốn hôn lên lớp ngụy trang của nàng, song lại chỉ nhắc người đi thay quần áo, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nàng vẫn im lìm, ngủ say như đứa trẻ, tựa hồ anh ta đi hay ở đều không mấy may liên quan đến nàng, thế nên khoảnh khắc cài cửa lại, anh ta hết sức khẽ khàng, chỉ sợ phát ra một tiếng động nhỏ, giấc mộng này sẽ vỡ tan.

Là giấc mộng của ai? Anh ta còn chưa kịp nghĩ. Chỉ biết rằng, lần này bước chân đi, bản thân không bao giờ có thể quay lại nữa.

Tiết trời cuối thu như kiếm sắc đâm thủng thân thể Thượng Quan Giác Nhi, nàng ngồi trên xe kéo chỉ cảm thấy có ngàn vạn con dao đang xử lãng trì mình. Vốn cho rằng, tình yêu có thể nói lỏng, khiến nó tê liệt, nhưng không ngờ sự đau đớn ấy lại càng rõ rệt hơn, tựa hồ muốn lấy mạng nàng. Đã là rạng sáng, lúc này kể cả đám phóng viên báo lá cải cũng không còn bám theo nàng nữa, chỉ vào tầm giờ này, nàng mới tự do, đi ngang qua cửa kính trưng bày của hiệu buôn Tây còn có thể ngó nghiêng vào trong, xem có kiểu trang phục nào mình thích không. Nàng không phải trốn chui trốn lủi nữa, đàn ông và danh lợi, vào giờ khắc này đều không liên quan đến nàng, nàng chỉ cần hưởng thụ giây lát không khí se lạnh thanh tĩnh này là đủ.

"Cô muốn đi đâu?" Phu xe hỏi.

Nàng buột miệng nói ra một địa chỉ, rồi ngay lập tức hối hận định sửa lời, ai ngờ tay phu xe đã kéo xe chạy được quãng xa, như thể quyết định

này của nàng một khi đưa ra là không bao giờ có thể rút lại. Nàng đành cứ ngồi vậy, mặc cho số mệnh kéo nàng theo hướng đó.

Giờ đây, ngoài nơi đó ra, nàng cũng không nghĩ ra nơi nào khác có thể đi.

Đó là "tổ ấm" Thi Phùng Đức mua cho nàng, đám dây leo từ lâu đã khô quắt queo, không còn bám nổi trên căn nhà hai tầng kiểu Tây, chỉ sót lại mấy sợi héo rũ lưa thưa vắt trên giàn tre, hoa mào gà ở góc sân co rúm thành một nắm giấy xám xịt trong đêm, đến là tàn tạ, nhưng cửa sổ lại vẫn còn sáng đèn, ngọn đèn tràn trề hy vọng.

"Mẹ, mẹ vẫn chưa ngủ à?" Nàng đẩy cửa bước vào, liền ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức.

"Không biết bao giờ con về nên ngày nào mẹ cũng đợi đến khuya, hôm nay rốt cuộc đợi được rồi." Mẹ nàng từ trong phòng bếp đi ra, tay lót giẻ bưng một âu sứ đựng cháo.

Nàng gượng cười, nhưng lòng thầm rơm rớm: "Hay quá, đang lúc con đói chết đi được, cháo này là mặn hay ngọt?"

"Cháo mật hoa quế, ngọt đấy, giờ có đun cháo mặn ăn cũng không vừa miệng." Mẹ mau mắn mở nắp, một luồng khói trắng nghi ngút bốc lên.

Nàng vội ghé sát mặt vào làn hơi nóng ấy, chớp mũi tức thì ửng đỏ, vành mắt cũng theo đó ẩm lên. Nàng mau tay múc cho mình một bát, đem lên tầng trên.

"Con lên tầng ăn rồi ngủ luôn." Nàng bước đi, giấu tiếng nghẹn ngào trong cổ họng. Bấy giờ nàng mới nhận ra, mình là một kẻ mang mệnh sao chổi, bằng không, tại sao tất cả những chuyện tốt lành đến với nàng cuối cùng đều biến thành chuyện xấu? Chắc hẳn duyên phận của nàng với cuộc đời này quá mỏng, nên mới bị ruồng rẫy đến vậy.

Nghĩ đến đây, nàng mềm nhũn cả chân, đành phải vịn vào cầu thang, đứng thần người ra đó.

"Sao thế?"

Mẹ từ dưới tầng gọi với lên hỏi, kêu nàng ra khỏi mớ cảm xúc bi thương.

"Không... không sao ạ." Bàn tay cầm bát cháo run lẩy bẩy, nàng rớt cuộc cũng nhắc được chân, bước thẳng về phòng mình.

Vào phòng rồi nàng mới thấy lạnh hơn mình nghĩ, bật đèn lên cho sáng để kiểm tra thì phát hiện ra cánh cửa kính mở ra ban công không hề được đóng, gió từ đó tự tiện xộc vào. Nàng vội bước tới đóng cửa lại, ngăn tiếng gió rít ngoài cửa.

Nàng chờ dẫn ngồi trước gương trang điểm, bưng bát cháo ăn một thìa, thơm ngon ngọt lịm, đến ấm cả dạ dày, nàng lại ăn thêm thìa nữa, rồi thìa nữa...

Dưới tầng, mẹ đã đem âu cháo cất vào nồi giữ nhiệt, rửa xong tay định đi ngủ thì nghe trên tầng vang lên tiếng bước chân cọt két.

"Sao lại xuống đây?"

"Con xuống rửa bát." Nàng nhẹ nhàng trả lời, mẹ nàng nghe thế thì rùng cả mình.

"Không cần rửa luôn đâu, cứ để đấy đến sáng mẹ rửa." Bà bước lên đón lấy cái bát từ tay con gái, phát hiện bàn tay ấy nóng ấm lạ thường, bèn kéo lại áp vào tay mình, cười nói, "Tay con nóng thế."

Chẳng ngờ con gái lại rụt phắt tay về, ôm mũi ho khù khụ, hồi lâu vẫn không dứt.

"Có cần uống trà không?" Mẹ đi giặt khăn mặt, lấy thêm một ly trà nóng đem lại bàn, nhưng nàng chẳng màng đón lấy.

Mẹ nàng cuống lên, tới vỗ lưng con gái, vừa vỗ một cái đã thấy con gái theo đó ngã lặn xuống đất, bàn tay vẫn bịt chặt mũi miệng, máu liên tục rỉ ra qua các kẽ tay.

"Con ơi, con làm sao thế? Làm sao thế này? Nghiêm trọng lắm không?" Mẹ nàng cuống lên không biết làm thế nào, tay nắm chặt cái khăn mặt, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng dốc ngược dòng máu đỏ chảy ra từ lỗ mũi con gái trở lại, tựa hồ làm vậy có thể cứu vãn được sinh mệnh đang òng ộc tuôn ra của nàng.

"Mẹ ơi, cứu con! Cứu con..."

Thượng Quan Giác Nhi cuối cùng cũng buông hai tay ra, để lộ khuôn mặt be bét máu, nàng ra sức cào vào không khí, mái tóc uốn lọn xoắn dày công tạo kiểu đã khô xác, bết lại với máu và mồ hôi, dính trên hai thái dương.

7.

"Đĩ điếm! Lũ điếm đều đáng chết!"

Khóe mắt Tần Á Triết đóng băng lạnh ngắt, khiến Tất Tiểu Thanh cuống cả lên, cô ta biết mình có trốn đằng trời cũng không thoát nổi kiếp nạn này, đành ra sức nhấn mạnh: "Em... quả thật không biết..."

Lúc tỉnh lại ngoài ngoài thành, câu đầu tiên cô ta mở miệng thốt lên cũng là: "Em thật sự không biết mà!" Thân thể nhỏ nhắn mềm mại lập tức gãy giữa trên lưng một gã đàn ông, nhưng mau chóng bị một mảnh khăn đấm mùi phấn thơm bịt chặt miệng.

"Năm yên!"

Cô ta nhận ra đó là chiếc khăn mình vẫn mang theo người, giọng nói kia cũng vô cùng quen thuộc, nhưng không tài nào nhớ nổi là ai. Bấy giờ cô ta mới kinh ngạc nhận ra cổ đau ê ẩm, chỉ hơi cựa quậy xương cốt toàn thân đã kêu lên rảng rặc nên đành nằm im, giống như chết thêm một lần nữa.

Làn gió đêm mang theo mùi hôi thối cùng tàn hương trên mộ cứ xào xạc không thôi phía dưới chân, có thể thấy kẻ công cô ta đang đi xuyên qua một ruộng lúa mạch hay một đồng cỏ. Cô ta căng thẳng đến mức da thịt đau nhức, nhưng vẫn không dám ọ ẹ thêm tiếng nào, hai tay buộc phải bám chặt trước ngực người kia, vừa làm vậy cô ta liền định thần lại, lờ mờ đoán ra chủ nhân cơ thể ấy, toàn thân tức thì thả lỏng, vành mắt nong nóng, chẳng bao lâu đã trào nước mắt.

Gã vẫn chỉ cắm cúi bước về phía trước, cô ta nhìn trân trân vào mái tóc ngắn bị gió thổi dựng nhô trước mắt mình, ra sức rất kiềm chế, như thể e hễ thở mạnh sẽ làm kinh động đến oan hồn ác quỷ xung quanh. Nhưng cô ta không hoảng hốt, trái lại càng lúc càng yên lòng. So với việc bị Tần Á Triết chìm trong tâm tối thì cả đời năm sau lưng người đàn ông này, ít nhất còn có thể cảm nhận được sự an toàn trước nay chưa từng có, dù cho không biết gã định công cô ta đi đâu.

Không biết đi mất bao lâu, lồng ngực cô ta đè trên bả vai nhô lên của gã quá lâu, hơi hơi khó chịu, vừa nghĩ đến chuyện cựa mình khe khẽ thì gã đã chủ động đứng lại. Trong nháy mắt cô ta cảm thấy mình đang tuột từ người gã xuống, hai chân chưa kịp đứng vững đã được cánh tay gã đỡ lấy.

"Lên xe."

Cô ta ngoan ngoãn bám vào cánh tay gã đi về phía thứ công kênh có hình dạng giống chiếc xe hơi, mùi kim loại bị sương sớm nhuộm thành mùi sắt gỉ. Cô ta không hỏi đi đâu, chỉ cố gắng đè nén nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng của người vừa từ cõi chết trở về. Gã dường như hiểu thấu tâm tình cô ta, vòng tay ôm cô ta càng siết chặt hơn.

Trong xe so với bên ngoài ấm hơn đôi chút, mười ngón tay cô ta lạnh buốt, cử động chậm chạp dị thường, đành đưa lên miệng hà hơi mấy cái. Gã quay đầu lại, cặp mắt trong veo tựa hồ muốn nhìn thấu não bộ cô ta, cô ta tránh ánh mắt ấy, không nói không rằng nhưng đã khẳng định được một điều: Lý do bất kể chiếc xe này chạy tới đâu, cô ta cũng không hề sợ hãi.

"Đây là gì?"

Cô ta đạp phải một món đồ để dưới chỗ ngồi, được bọc bằng túi vải.

Gã không trả lời, lạnh lùng quay đi.

Đỗ Xuân Hiếu lần này đúng là gặp phải kỳ phùng địch thủ, cô đứng trước mặt Tất Tiểu Thanh, nhưng cứ chần chừ không dám tiến tới. Vì mỗi lần cô định bước lên một bước, bên tai lại văng vẳng lời cảnh cáo của Thi Thường Vân: "Một ả đàn bà đóng giả ma quý, tức là đã coi như mình từng chết một lần, người chết luôn là người mạnh nhất."

Nhưng Tất Tiểu Thanh mà cô trông thấy lại không hề mạnh mẽ chút nào, cặp mắt hai mí ần nặng nề hơi xếch lên, cánh mũi mỏng, khác hẳn vẻ khoan thai lộng lẫy của Thượng Quan Giác Nhi và vẻ thanh tú tươi vui của Bướm Bướm Nhỏ, cô ta là tuyệt sắc giai nhân được cuộc đời rèn giũa huấn luyện. Chỉ dựa vào khoảnh khắc chụp lại trong bức ảnh không thể nào lột tả hết vẻ đẹp của cô ta, phải quan sát thật kỹ từ trên xuống dưới, từ nụ cười mỉm, động tác đứng lên ngồi xuống, đến phong thái dáng đi, mới có thể cảm nhận hết sự uyển chuyển phong lưu trăm năm khó gặp này. Cô ta là người đẹp Thượng Hải lúc nào cũng tràn trề nhựa sống, cho dù dùng bất kỳ hình thức nào đánh giá, sức hút cũng không hề giảm đi.

Vì vậy Đỗ Xuân Hiếu vốn tự nhận đến nay vẫn chưa có ai khiến cô không dám tiếp cận, giờ lại dừng bước trước một cô gái yếu ớt, thấy lòng do dự vô cớ. Bởi cô gái trước mặt chỉ mặc một bộ đồ vải xanh đơn giản đứng trên ban công đã trở thành thẳng cánh di động. Cô nhất thời bị sắc đẹp

hút hồn đó mê hoặc, vốn cứ ngỡ mấy người đàn bà mệnh mỏng gặp ở trấn Thanh Vân đã là độc nhất vô nhị, đến Thượng Hải rồi mới biết thế nào gọi là núi cao còn có núi cao hơn. Thứ phong thái khí chất tôi luyện ở chốn thị thành quả nhiên một trời một vực với nơi thôn dã, đều là đẹp, nhưng phân ra đến trăm nghìn kiểu. Vẻ đẹp duyên dáng mà phóng khoáng của Tất Tiểu Thanh khiến Đỗ Xuân Hiếu không dừng được phỏng đoán, hoa khôi và á khôi hai cuộc thi Hoa khôi Thượng Hải năm đó chẳng biết còn nghiêng nước nghiêng thành đến mức độ nào.

Tất Tiểu Thanh trông thấy Đỗ Xuân Hiếu nhưng chỉ coi cô là người qua đường, còn chẳng buồn mím cười, lướt mắt định đi luôn, mãi đến khi cô gọi giật cô ta lại, cười nói: "Bà năm quả nhiên còn đẹp hơn cả lời đồn nữa."

Cô ta quả thật sững lại, nhưng vẫn không quay đầu, ánh mắt không hề có vẻ hoảng hốt, trái lại còn như cam chịu buông xuôi: "Đâu có, ai cũng bảo tôi không được như trong ảnh."

Sự thản nhiên này, trái lại khiến một người vốn có thói quen thành linh đánh úp người ta như Đỗ Xuân Hiếu lấy làm bối rối, tiếp đó là sinh lòng nể phục. Ngoài ra, chỗ trốn của Tất Tiểu Thanh lại càng khiến cô kinh ngạc, hóa ra chẳng phải nơi đồng không mông quạnh nào mà là khu nhà dân kề bên mé Tây sông Hoàng Phố, căn nhà thuê trọ còn là nhà hướng Nam, như thế không hề sợ bị Tần Á Triết đến bắt về.

Theo lời Tất Tiểu Thanh, đó gọi là "đã chết một lần còn sợ gì lần hai". Căn nhà cô ta thuê rất gọn gàng ngăn nắp, một chiếc giường, một chiếc tủ thấp, tủ quần áo thù mình trong góc nhà, từ khe cửa tỏa ra mùi băng phiến. Bếp lò và các viên than ngoài cửa toát lên cảm giác yên ổn, tựa hồ đã xác định nữ chủ nhân của chúng sẽ ở lại đây cả đời.

"Cô đúng là ma không sợ người, lại đi chọn trốn ở một chỗ lộ liễu thế này?" Đỗ Xuân Hiếu cố ý nói thật to chữ "trốn", tỏ ra ý châm chọc đối phương không màng sống chết.

Tất Tiểu Thanh chỉ cười, lạnh nhạt nói: "Thực ra trốn hay không trốn cũng chẳng có gì quan trọng, cô nghĩ tôi rời khỏi Thượng Hải tới nơi khác thì ông ấy không tìm được tôi chắc?"

"E là ông ấy đã biết cô ở đâu rồi, chỉ chưa ra tay đẩy thôi, đó chính là lý do vì sao ông ấy đột nhiên bảo tôi không cần bắt ma nữa."

"Đúng thế." Tất Tiểu Thanh gật đầu, lá trà trong cốc sứ cầm trên tay đã nở bung, giữa cô ta và trà, giống như có điều gì đó muốn tỉ tê tâm tình, không khí rất êm dịu tĩnh lặng, "Nhưng có thể nào tôi cũng không cam tâm."

"Không cam tâm chuyện gì?" Đỗ Xuân Hiểu nhìn quanh, thấy trên giá giày cạnh cửa có một đôi giày da của đàn ông, lập tức đoán ra có người sống cùng cô ta, thầm lấy làm ngạc nhiên: Chuyện đã đến nước này sao còn không chạy trốn?

"Không cam tâm bị người ta hãm hại." Vành mắt Tất Tiểu Thanh tức thì ửng đỏ, bấy giờ mới để lộ ra vài tia lửa hận.

"Tôi cũng biết cô không cam lòng nên mới giả ma giả quỷ hù dọa mấy bà vợ lẽ của ông chủ Tần." Đỗ Xuân Hiểu lên cơn vật thuốc toàn thân bứt rứt, có điều ở trước mặt người đàn bà thoát tục này, cô không dám tỏ ra suồng sã, tựa hồ chỉ cần để lộ ra thói xấu nào đó, sẽ lại càng thấy thua kém người ta. Thế nên sau khi ho khan một tiếng, cô tiếp tục truy hỏi, "Nhưng vì sao phải dọa bọn họ? Ai đã hãm hại cô?"

"Không biết ai là người hãm hại tôi, nhưng vốn dĩ bức ảnh trên tờ báo lá cải đó chẳng có gì, Tần Á Triết lại không phải người không màng đạo lý..." Hần là do nhắc đến tình cảm vợ chồng, Tất Tiểu Thanh có vẻ hơi ghen ngào.

Đỗ Xuân Hiểu bỗng dừng nhớ tới cái chết kinh hoàng của người vợ bé Nguyệt Trúc Phong, không khỏi nghi ngờ đầu óc Tất Tiểu Thanh có vấn đề,

lẽ nào đại đa số phụ nữ đều sống không lý trí và tư duy hỗn loạn thế này?

"Vậy thì điều gì khiến cô mãi không buông bỏ được?"

"Vì khi tôi và Tần Á Triết cãi nhau, ông ấy đã lục được trong ngăn kéo bàn trang điểm của tôi tấm ảnh Tống Ngọc Sơn. Tuy tôi hôm mộ tài hoa của anh Tống, nhưng chưa từng nảy sinh ý nghĩ không nên nào với anh ấy, quả thực tôi cũng muốn xin anh ấy bức ảnh làm kỷ niệm, nhưng nói thế nào anh ấy cũng không chịu cho, thế nên... nhất là mặt sau tấm ảnh ấy, còn đề một bài thơ tình."

"Thơ tình kiểu gì?"

"Thì toàn mấy câu sến sẩm rùng mình, tôi cũng không nhớ nữa. Kẻ hãm hại tôi thực đáng phải băm vằm, suýt chút nữa đã tể được cái mạng này của tôi rồi!"

Dứt lời, trong mắt Tất Tiểu Thanh lóe lên một tia hung dữ, song chính điều này đã thấp lùn sự tự tin của Đỗ Xuân Hiếu. Vì cô hiểu, đàn bà một khi đã sinh lòng oán hận, thì vẻ ngoài có đẹp đẽ nhường nào cũng sẽ mau chóng bị tàn phá.

"Bà năm, có cần tôi bói cho cô một quẻ, xem ai là người hãm hại cô không?"

Tất Tiểu Thanh nghe vậy liền bật cười, nhấp một ngụm trà, đáp: "Nghe nói cô xem bói bằng bài tarot rất chuẩn, món đồ này tôi đã được biết đến lúc đi dự tiệc của người Tây với Tần Á Triết, đáng tiếc chưa có dịp đích thân trải nghiệm, hôm nay coi như cô mang tới cho tôi một trò vui mới lạ."

Lá quá khứ: Gã khờ ngược.

"Ôi chao, bà năm tuy sống nơi nhà cao cửa rộng nhưng lại am hiểu sự đời. Làm người thâm trầm là tốt, tiếc rằng vô quýt dày có móng tay nhọn,

trong nhà chung quy còn có người thông mình hơn..."

"Hừ! Coi chừng thông mình quá lại bị thông mình hại đấy." Tất Tiểu Thanh cười khẩy, như thể trong lòng đã xác định người Đỗ Xuân Hiếu nói đến là ai.

Lá hiện trạng: Mặt trời xuôi, Phán quyết ngược.

"Đến nay cô đang được phúc tinh chiếu mệnh, thỏa sức làm những chuyện đi ngược đạo đức cũng không ai dám vặn hỏi, lạ thật..."

Tất Tiểu Thanh phì cười: "Cô đang xem bói lý giải cho tôi, sao ngay cả bản thân lại lấy làm lạ thế?"

Đỗ Xuân Hiếu bất giác đỏ bừng mặt, biện bạch: "Lạ ở chỗ theo trải bài này thì xem ra cô đang báo thù nhằm chỗ, đang có phúc mà không biết hưởng."

"Đây là ý gì?" Tất Tiểu Thanh hơi quay mặt đi.

Đỗ Xuân Hiếu không trả lời, lật luôn lá bài tương lai: Người treo xuôi.

Lá bài kỳ quặc.

"Lá bài này cho thấy trong ba vị phu nhân còn sống, không có ai là người hại cô, hại cô là một người khác, có quan hệ rất mật thiết với cô."

Chính vậy, không thân cận với Tất Tiểu Thanh sao có thể ra vào phòng cô ta. Ba bà còn lại đều không hay xem kịch, làm sao có thể lấy được ảnh chụp riêng của Tống Ngọc Sơn, nếu muốn hại cô ta, e là cũng sẽ nghĩ đến kế khác, ví dụ như cố ý để lộ tờ báo có đăng ảnh cô ta ra trước mặt Tần Á Triết.

"Thế thì là ai?" Cặp mắt sáng của Tất Tiểu Thanh nhìn dán vào cô, nếu đổi lại cô là tên đàn ông nào đó, chỉ e lúc này đã đắm chìm trong đôi mắt

ấy.

"Đã không phải ba người họ, thì là ai cũng không còn quan trọng nữa. Có điều..." Đỗ Xuân Hiếu đột nhiên nổi tà tâm, nhe nhớn cười nói, "Bà hai Tôn Di không biết đã sinh con hay chưa, tôi thật lấy làm lo lắng."

Câu nói này, khiến bầu không khí bỗng trở nên ngột ngạt.

TAROT LÁ BÀI ĐẾ NGỎ

Chương Nhiệm Nhiệm
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hai Bóng Hồng Trên Tháp (2)

8.

Hai chân Thượng Quan Giác Nhi dường như đã không thuộc về nàng nữa, thân thể nàng đang trôi bồng bềnh trên không trung, bốn bề vô cùng nhốn nháo, xen lẫn trong đó là tiếng khóc lóc nức nở, nàng nhận ra người khóc là mẹ mình.

Nàng không cảm giác được bản thân đau đớn nhường nào, có điều máu trong cơ thể đã đông cứng lại, rồi bốc hơi, khiến nàng nhất thời quay trở lại thuở ấu thơ. Từ hốc đất trên tường bao nhà mình nhìn sang gác hát nhỏ mới chuyển đến bên nhà hàng xóm, có ả hoa đán cất tiếng hát nỉ non, nàng không hiểu kịch, chỉ thấy từng động tác đưa tay xoay tay của ả đều đẹp đẽ rực rỡ say hồn người, càng xem càng mê mết.

Hiện giờ, nàng tựa hồ lại trở về bên cái hốc ấy, nhìn vào đó, chỉ thấy khuôn mặt già nua của mẹ co rúm lại, đau đớn, tham lam, hoảng hốt, còn cả ít nhiều tàn nhẫn vô vị. Một lúc sau, lại đổi sang mặt Thi Phùng Đức, ánh mắt lạnh băng, người ấy đưa tay vuốt ve cằm nàng, tay cũng lạnh hết thế. Tiếp đó Đường Huy xuất hiện, anh ta sục sạo trên thân thể khô héo của nàng, sau đó thu lại tất thảy mọi si mê cùng yêu đương, xoay lưng lại với nàng.

"Đĩ điếm!"

"Kỹ nữ!"

Những từ này lững lờ trôi qua trước mắt nàng, nàng lắc đầu quây quây, như muốn văng cả não tương ra ngoài.

"Dừng ở đây thôi, đưa vào đi! Mau! Mau!"

Là tiếng Thi Phùng Đức.

Nàng bất giác mở tròng mắt, ý thức sáng rõ hơn ít nhiều, nhìn chăm chăm vào chòm râu muối tiêu dưới cằm người ấy, bản khoán liệu có phải mình từng yêu ông ta.

Lúc này, nàng cảm thấy thân thể mình lại một lần nữa nhẹ bẫng, rồi rơi xuống một cái giường đầy mùi phóc môn gay mũi, nàng đoán có thể đã tới bệnh viện, nên thấy an tâm hẳn. Vô số kim tiêm, dây nhợ lần lượt cắm vào cổ họng và cánh tay nàng, nàng không cảm nhận được đau đớn, chỉ có hơi thở càng lúc càng nặng nề.

"Nghịch chướng! Nghịch chướng... đúng là nghịch chướng!"

Đằng sau bức rèm, loáng thoáng văng tới tiếng mẹ nàng rên rỉ, nàng nhắm mắt lại, muốn tất cả những chuyện này nhanh chóng trôi qua, nhưng cổ họng dường như mắc phải vật gì cứng cứng, ép buộc sinh mệnh quay trở lại cơ thể nàng.

Nào ngờ, trạng thái yên ổn chẳng thể duy trì bao lâu, Thượng Quan Giác Nhi lại bị khiêng lên giữa cơn mê lung, có người đồ thứ chất lỏng nào đó vào dạ dày nàng, nàng đành nôn ọe phản ứng lại, dịch thể dính nhớt sặc sụa từ miệng ồng ộc phun trào, vương đầy ra cổ. Nàng ra sức quay đầu, muốn xem Thi Phùng Đức còn ở đó không, nhưng chỉ nhìn thấy mấy bóng người màu trắng đang chạy tới chạy lui.

Chắc hẳn người ấy sẽ không đến nữa...

Trong lòng nàng dâng lên một niềm bi thương, tạm không bàn đến chuyện có từng thật lòng yêu ông hay không, nhưng ít nhất, cho đến lúc này, nàng vẫn không hề muốn mất ông.

Thế nhưng, nàng nhận ra cái hố kia đang liên tục mở rộng, mọi cảnh vật bên trong đều hóa thành ánh sáng trắng, nàng đành đi theo nó, chầm chậm bước vào trong hố, rồi bị ánh sáng trắng nuốt chửng...

Cái chết của Thượng Quan Giác Nhi trở thành một vụ scandal diễm tình của bến Thượng Hải. Cánh phóng viên báo lá cải thêm mắm giặm muối vào quá trình uống thuốc độc tự sát của nàng, đưa tin trong thư tuyệt mệnh nàng để lại khi đó chỉ toàn lời tố cáo Thi Phùng Đức, còn dùng vết máu viết trên ga giường, thậm chí bộ xương xám mới tinh mặc khi chết cũng có màu đỏ thẫm, rõ ràng là chết không cam lòng, muốn hóa thành ác quỷ báo thù.

Bến Thượng Hải chỉ trong một tuần ngắn ngủi đã chết hai người đẹp nước tiếng: Kim Ngọc Tiên và Thượng Quan Giác Nhi. Nhất thời đâu đâu cũng xô xao, kẻ thương xót đến viếng, kẻ đứng đưng bàn quan, nhiều hơn cả là những kẻ bàn tán sau lưng. Rạp chiếu phim lập tức gỡ bỏ tất cả phim mới, chỉ chiếu hai bộ phim điện ảnh, một là Người đẹp phong lưu - di tác vẫn chưa hoàn thành của Thượng Quan Giác Nhi, hai là Hồn đoạn thanh lâu - bộ phim ba xu cải biên từ vụ án Kim Ngọc Tiên.

Những ngày nay, Đường Huy ở lì trong rạp xem Người đẹp phong lưu, mỗi ngày ba suất chiếu, lúc xem đều không sao tin nổi Thượng Quan Giác Nhi đã đột ngột rời bỏ cõi đời này. Làm minh tinh màn ảnh có cái lợi như thế, dù người không còn nữa, nhưng giọng nói đáng điệu vẫn lưu lại trong từng thước phim, có thể để người ta chiêm ngưỡng hết lần này đến lần khác. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh ta bỏ mặc tin bài tòa soạn giao, đến một quán rượu của người Pháp tự chuốc say, hôn hết thảy các cô gái bao ở đó, còn cà khịa với mấy tay binh sĩ hải quân, bị đánh cho hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại, trời đã sáng bánh, đầu tóc dính đầy tàn tích từ những bãi nôn cùng sương đêm.

Khi Hạ Băng lôi được Đường Huy về văn phòng thám tử, Đỗ Xuân Hiểu đang ăn sáng, bánh nướng kẹp đậu phụ thối. Từ xa trông thấy Đường Huy,

cô đã cau mày bịt mũi kêu oai oái: "Mau lôi anh ta vào nhà tắm rửa đi! Còn thối hơn cái thứ tôi đang ăn nữa!"

Nhưng không kịp, Đường Huy đã đổ vật xuống sô pha, hai tay ôm đầu nằm co ro ngủ mê mết, da thịt trên người không chỗ nào động được vào, hễ động đến anh ta sẽ đau đến độ choàng tỉnh, tiếp đó dờ dẫm nhìn người trước mắt, rồi lại trùm đầu ngủ tiếp.

Đỗ Xuân Hiếu than thở: "Cậu bảo anh ta có phải hồng nhan họa thủy mà người đời hay nói không? Cả hai người phụ nữ anh ta yêu nhất đều lần lượt chết oan chết uổng."

"Sao cậu biết anh ta còn yêu cả Thượng Quan Giác Nhi?" Hạ Băng ngỡ ngàng đẩy gọng kính trên sống mũi.

"Vì duy nhất chỉ có bài báo anh ta viết về Thượng Quan Giác Nhi là không mang bất kỳ từ ngữ bẩn thỉu nào, không phải yêu mới là lạ đấy." Cô cố hết sức nén nỗi ai oán và xót thương trong lòng, nói giọng dửng dưng bất cần, quả nhiên bị Hạ Băng lờm cho một cái.

"Thế cũng chưa hẳn là yêu, có khi chỉ là ngưỡng mộ như giới mê điện ảnh bình thường thì sao? Người ta đàn ông sắt đá mà đa tình, biết si mê cuồng dại, đâu như đồ lòng lang dạ sói nhà cậu, ai chết cũng chẳng bận tâm!" Anh thừa cơ phát tiết chút bực bội với cô.

Nào ngờ đúng lúc này lại thấy Đường Huy trở mình, miệng lẩm bẫm gọi "Giác Nhi", như thế cố ý chứng thực suy đoán của Đỗ Xuân Hiếu.

Cô đã ăn xong bánh nướng, phúi tay định ra ngoài.

"Đi đâu đấy?"

"Ra ngoài."

"Ra ngoài làm gì?"

"Gặp một người."

Anh nhận ra nhìn cô từ phía sau có vẻ gầy gò hơn trước, bèn nhớ đến gã đàn ông người Anh khôi ngô lịch lãm kia, lòng không khỏi chùng xuống, cô đi gặp ông ta ư? Nhưng anh cố nhịn không hỏi, vì sợ hỏi rồi, cô sẽ nói ra những lời cả đời này anh không muốn nghe.

Lần này, anh vẫn không đoán đúng, cô ra ngoài gặp một người đàn ông khác.

Trái với vẻ tiêu tụy vì lo âu của Đỗ Xuân Hiếu, Thi Thường Vân tiếp tục béo tốt. Lâu ngày không thỏa sức phóng túng trong tử sắc, vài nhân tố mạnh khỏe nào đó trong cơ thể hẳn bèn thừa cơ trỗi dậy, thế nên khuôn mặt vốn nhăn nhúm như quả táo tàu giờ lại căng mịn hẳn ra.

"Lần sau bảo tay phóng viên kia tới, tôi muốn thỉnh giáo cậu ta ít kinh nghiệm chơi bởi ong bướm. Ha ha!" Phản ứng của hẳn nằm trong dự liệu của cô.

"Cậu chắc biết chuyện Stephen bị một ả người Anh tên Jenny ám sát chứ?"

"Biết." Hẳn gật đầu, "Cô ả đó là ai?"

"Nghe thanh tra người Pháp nói, cô ả trước kia cũng là gái điếm hạng sang, còn kết nghĩa chị em với nữ hoàng Hoa Quốc quá cố."

"Ồ?" Hẳn nhướn mày, rõ ràng đã bị khơi gợi hứng thú, "Thế tức là, cái chết của Kim Ngọc Tiên, lẽ nào cũng có chút dây dưa với Stephen?"

Cô không trả lời mà hơi cúi đầu, vờ như nghĩ ngợi chuyện khác.

Hắn nhìn ra sự quần bách và bất an của cô, lại cười nói: "Cái chết của Gavin, tôi còn chưa tìm ông ta tính sổ, lần này lại còn dính dáng đến vụ mưu sát hoa khôi chấn động bến Thượng Hải, ông ta đúng thật ngông nghênh quá!"

"Vớی cả khi Jenny xông vào nhà hàng Lựu Đỏ, rằng trong miệng đều đã bị nhổ sạch không sót lại cái nào, chứng tỏ ả từng chịu cảnh tra tấn dã man, không biết là do ai làm."

"Chắc chắn lại là Stephen sai khiến kẻ nào đó thực hiện, còn mình tuyệt nhiên không dính líu tới, đứng một bên xem kịch chứ gì." Thi Thường Vân nói với vẻ phẫn nộ, "Nhìn từ điểm này, ông ta vẫn hệt như hồi ở Anh, chẳng thay đổi gì."

"Hai người vì sao quen biết nhau? Làm thế nào cậu biết chuyện ông ấy ở Anh?" Cô biết rõ có hỏi cũng không tìm được câu trả lời, nhưng vẫn bứt rứt không thôi, phải hỏi mới yên lòng được.

Lần này Thi Thường Vân không hề tận dụng cơ hội giễu cợt cô, trái lại nét mặt còn có vẻ cay đắng, biểu cảm trước giờ cô cứ ngỡ không hề có trong từ điển của hắn.

"Trong lòng cô biết rõ ông ta là người như thế nào thì nên đi ngăn ông ta lại. Như tôi đây chỉ có thể đối đầu với ông ta mà có thể giết phắt anh trai mình."

Trong giây lát, hơi thở của cô đông cứng lại, nụ cười quyến rũ thâm tình của Stephen chợt biến thành một cạm bẫy, mà cô đang bơi ở chính giữa cạm bẫy đó, làm cách nào cũng không thể thoát thân.

"Joanna, khó khăn lắm cô mới thoát được, giờ lại lọt vào lòng bàn tay ông ta, có phải thấy căm giận lắm không? Hay là... thấy vui mừng?"

Cô vẫn giữ im lặng.

"Cô không thấy, cái chết của Gavin, cái chết của Kim Ngọc Tiên, còn cả cái chết của Jenny, Thượng Quan Giác Nhi nữa, giữa bọn họ đều có mối liên hệ nào đó sao?" Hấn giống như muốn nương tay với cô, chuyển chủ đề rất đúng lúc.

"Tôi cũng biết giữa họ có mối liên hệ, chỉ là nhất thời không tìm ra điểm chung ấy." Cô ngẩng đầu nhìn hấn, "Hơn nữa, cậu còn giấu giếm rất nhiều chuyện, làm tôi thấy mọi thứ đều mịt mù."

"Dù tôi có che giấu bao nhiêu chuyện thì đầu tiên Kim Ngọc Tiên - cũng chính là Bướm Bướm Nhỏ mà cô cần tìm đã chết rồi, cô một mực muốn khoe tài, định đợi khi vụ án đã phơi bày chân tướng mới báo cho ông chủ Hình, sợ là công cốc cả đấy. Tôi nhớ Joanna trước kia rất thích nhỏ mực xuống nước, xem ao nước trong cuối cùng sẽ ra sao, lần này chi bằng cũng đem chuyện của Kim Ngọc Tiên ta nói rõ với ông chủ Hình xem bước tiếp theo ông ta hành động thế nào."

"Tôi sẽ nói, nhưng không thể điều tra tiếp nữa." Đỗ Xuân Hiểu cười gượng, "Một khi chuyện Bướm Bướm Nhỏ đã chết lộ ra, tôi cũng chẳng thể nhận thêm đồng nào ở chỗ Hình Chí Cương, thế nên tôi vẫn ngậm tằm, nhưng giờ đã đến lúc không giấu được nữa rồi."

Dứt lời, cô lấy bao thuốc lá trong túi xách ra, rút điếu cuối cùng đưa lên miệng ngậm, rồi bóp dẹt vỏ bao, đặt lên trước ô cửa thăm thân của Thi Thường Vân.

Lúc Đỗ Xuân Hiểu rời đi, mỗi bước chân đều như giẫm lên cái tên của Stephen.

9.

Hoàng hôn trên đường Hoa Viên không hề mang vẻ đẹp của ánh tà dương cuối ngày, mà bị bao trùm bởi không khí ngột ngạt của những giọng nói nặng nề. Mấy cặp vợ chồng người phương Tây dắt theo chó xù tản bộ

trên con đường lát đá, mùi hoa quế ngọt ngào vương vấn qua mũi từng người rồi lại lững lờ trôi đi. Các đám mây phủ một lớp phấn mỏng bí hiểm, lờ lững trôi cuối chân trời.

Mỗi khi đi qua con phố này, Húc Tử luôn thấy lòng khoan khoái dễ chịu, cảm giác như mọi khớp xương trên người đều được gỡ xuống lau chùi sạch sẽ, từ đầu đến chân được gột rửa không còn mảy may uestạp. Gã nhớ lại những ngày tháng còn ở Quảng Đông trải qua gió tanh mưa máu, vì để thoát thân mới xông vào một căn nhà dân, hoàn toàn không màng đến ông giáo đang ở bên trong chấmbài. Ông giáo đó cũng không hề hoảng loạn, còn vén ga giường cho gã trốn xuống dưới gầm, gã ở bên dưới nhìn theo đôi chân xỏ giày da đen của ông giáo đi đi lại lại. Đợi khi nguy hiểm tạm thời qua đi, ông giáo kéo gã ra khỏi gầm giường, đưa cho gã một bát cháo ý dĩ, còn bằng bó vết đao chém trên cánh tay phải cho gã.

Gã chạm vào đầu ngón tay lạnh lạnh của ông giáo, cặp mắt đầy vẻ thông thái đằng sau lớp kính tròn lóe lên sáng rực. Gã bất giác ước chừng tuổi tác của người đối diện, da dẻ mịn màng là thế, nhưng khuôn mặt thì trông giống năm mươi.

"Vì sao lại cứu tôi?" Gã cũng tự biết câu hỏi mình đặt ra rất ngu xuẩn.

Ông giáo đem tới một tấm gương, soi khuôn mặt méo mó vì đau đớn của gã.

"Vì cậu đẹp trai, nếu như ban nãy là một tên xấu xí thô kệch xông vào thì tôi nhất định không cứu đâu, ngược lại còn bỏ chạy luôn. Nhưng cậu là một gã đẹp trai, nhớ lấy, dù nam hay nữ, hễ đẹp đều có lợi thế hơn người."

Sau bao năm, gã đến Thượng Hải, lĩnh hội được trọn vẹn sức nặng trong lời nói của ông giáo nọ, chỉ tiếc rằng vết sẹo trên mặt đã chấmdứt đặc quyền của gã. Thế nên gã vẫn mừng thầm, nếu như mới đầu đã bị phá

tướng, dựa vào bản mặt dị dạng làm sao có thể khiến ông giáo kia động lòng cứu mạng mình?

Vì vậy "nhan sắc" là một trong những thứ Húc Tử coi trọng hàng đầu, không có nhan sắc, chỉ có thể dựa vào đầu óc, nếu không có cả hai thì gần như không thể sinh tồn ở cái bến Thượng Hải này. Cũng bởi vậy gã luôn để ý đến những ai có ngoại hình nổi bật, đặc biệt là ở một nơi như Bách Lạc Môn, vũ nữ đều phải kiếm cơm dựa vào vốn tự có, Húc Tử luôn đánh giá nhan sắc bọn họ vô cùng nghiêm khắc, đồng thời ngấm ngấm dự đoán tương lai từng người. Có vài lần, gã đoán trúng phóc, nhưng kết cục của Bướm Bướm Nhỏ lại khiến gã không khỏi hồ nghi thứ giá trị quan học được từ ông giáo nọ, đàn bà đẹp chưa chắc đã luôn gặp may, có lúc bọn họ sẽ vô tình thu hút về mình thù hận và dã tâm. Tiếp đó gã lại nghĩ đến Mễ Lộ Lộ, cô nàng như viên ngọc sáng này có gương mặt mang nét phóng khoáng của đàn bà Tây, nhưng sự đần độn và khôn vặt của cô ta lại làm tổn hại đến phúc phận, nên làm thế nào cũng không thể làm được.

Húc Tử thực ra cũng không hề ôm mộng phát tài, bầu nhiệt huyết năm xưa đã sớm bị cảnh chém giết tàn khốc trên giang hồ dọa cho sợ mất vía, đến nay gã chỉ muốn làm tốt phận sự của mình, ví dụ như hiện giờ là lên vào nơi ở của Jenny, tìm lấy thứ ông chủ Hình muốn.

Tòa nhà hai tầng kiến trúc Tây Ban Nha này là tự gia đặt ở Thượng Hải của một tay nhà giàu mới nổi trong ngành khai thác mỏ than người Tây Sơn, mục đích là để nuôi vợ bé. Jenny vừa chết, nơi này tạm thời để không, quản gia và người hầu đều đã bị cho thôi việc, phòng ốc cũng lạnh ngắt vì thiếu hơi người. Trong vườn cỏ mọc thành lùm cao, mấy gốc phong ồm yếu cành nhánh quật quẹo chẳng ăn nhập gì với quang cảnh. Húc Tử giẫm lên thảm cỏ khô xác, dùng đồng xu vẽ một vòng tròn lên mặt kính của sổ kiểu Pháp phía sau nhà, đập vỡ, thò tay qua lỗ kính ấy mở chốt cửa, rèm cửa viền hoa màu trắng sữa tấp lên mặt khiến gã thấy ngứa ngứa.

Gã bắt đầu tiếc thay cho Jenny, có một nơi trú thân tốt thế này tội gì phải đâm đầu đi làm mấy chuyện mạo hiểm? Đúng như ông giáo nói, đời này phàm là đàn ông hay đàn bà, miễn đẹp liền có lợi thế hơn người. Nhưng khuôn mặt thanh tú của ông giáo đến cuối cùng vẫn bị hủy bởi một bình axit, Húc Tử trơ mắt nhìn bà vợ cũ của ông giáo lao về phía ông ta, còn ông ta vẫn kẹp dưới nách quyển Kinh Thi quần mép đi trong con ngõ như mọi khi, gió thổi thốc vào vạt áo dài trống hoác. Ông ta và bà vợ gặp nhau giữa đoạn ngõ hẹp nhất, Húc Tử theo phía sau, chỉ thấy đó là một người phụ nữ mặt vàng như nghệ, môi tái nhợt vì oán hận, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn sứ, trên mặt sứ hình như còn in chân dung người đàn ông ngọc thụ lâm phong kia. Bà ta hất thẳng miệng bình về phía ông giáo, ông giáo không hề né tránh, chỉ ôm mặt lăn lộn trên đất kêu thảm.

Không hiểu sao, Húc Tử thay vì đuổi theo người đàn bà đó chỉ câm nín nhìn ông giáo đau đớn giãy giụa.

Ký ức bị tia sáng âm u trong phòng làm nhiễu loạn, Húc Tử lấy ra một chiếc bật lửa bằng kim loại, thắp lên chút ánh sáng. Tiếp đó gã lần mò lên cầu thang, tìm phòng của Jenny.

Cuối cùng gã chọn một cánh cửa khảm hoa màu trắng khép hờ, vì nhìn qua khe cửa thấy một cái giường bốn chân kiểu Tây nên đoán đó hẳn là phòng ngủ của chủ nhân.

Vào bên trong, Húc Tử vừa nhớ lại tình cảnh ông giáo bị hủy toàn bộ dung nhan, vừa lục lọi khắp phòng. Gã không màng đến chuyện người ta sẽ phát hiện nơi này từng có khách không mời mà đến, quan trọng là phải tìm được món đồ đó!

Nhưng trong suốt quá trình lục lọi, chính Húc Tử cũng tự thấy nực cười, người chết được mấy ngày rồi, nơi này chắc đã bị cảnh sát và đám người ở vợ vét vô số lần, món đồ kia chưa biết chừng đã bị đem đi từ đời nào, đào đâu ra cơ hội cho kẻ chậm chân như gã nữa? Có điều nếu không tìm thì lại

có vẻ không đủ tận tâm, vì vậy gã tìm rất kỹ, lần mò từng góc chần nệm, rạch toang ga gối, còn tìm cách mở két bảo hiểm đầu giường, nhưng két bảo hiểm trống không.

Húc Tử hiểu rõ phụ nữ, biết bọn có thói quen giấu đồ quanh giường và phòng ngủ, nên gã thậm chí còn nhắc hẳn chiếc giường kim loại lên, vịn chân giường ra xem bên trong mấy cái ống rỗng có chứa gì không, từng ngăn kéo gầm của bàn trang điểm cũng đều được mở toang.

Vẫn không thu được gì.

Gã hơi mất tinh thần, song chưa hoàn toàn nhụt chí, quay người đi xuống tầng bắt đầu gõ lên từng nấc sàn nhà, tấm thảm trải sàn phòng khách hẳn đã bị quản gia cưỡm đi, nên công cuộc tìm kiếm cũng tương đối đơn giản. Nhưng lớp sàn nhà bằng gỗ hồ đào trước sau vẫn chỉ phát ra tiếng cồng cộc trầm đục, rốt cuộc gã đành đứng dậy, dựa vào một bên giá sách lấy hơi.

Giá sách?

Trong ấn tượng của Húc Tử, mấy ả gái điếm hạng sang đều làm ra vẻ mình là tài nữ học rộng biết nhiều, gã bất giác sinh lòng hiếu kỳ, muốn xem cô ả Jenny này đọc những loại sách gì. Quay người lại, gí bật lửa vào gần đồng gáy sách trên giá xem xét, gã quả thực có ý định quật đổ cái giá, nhưng sợ gây ra tiếng động quá to chuốc lấy rắc rối nên đành thận trọng lần mò. Hàng trên là mấy quyển sách tiếng Anh đóng bìa cứng da bò như Charles Dickens toàn tập, Trà hoa nữ, Moby Dick..., quyển Giới ca kỹ Thượng Hải nằm lẻ loi ở góc trong cùng bên trái... Quyển sách tiếng Trung hiếm hoi này khơi gợi hứng thú của Húc Tử, gã bèn rút nó ra lật vài trang, một tờ giấy từ trong sách rơi ra, chao nghiêng trong bóng tối đáp xuống cạnh chân gã. Gã nhặt lên, chẳng nghĩ ngợi nhiều đút vào túi áo. Đang định xoay người thì đột nhiên khựng lại, đứng im.

Vì đằng sau có người, kẻ này hình như đang định rời đi nhân lúc gã không chú ý. Nhưng thực sự không ai có thể đánh bài chuẩn trước mũi Húc Tử. Gã nhanh như cắt quăng quyển sách trong tay ra sau, chỉ nghe "á" một tiếng, kẻ kia rõ ràng thất kinh, gã quay đầu lại thì thấy đối phương đang ôm đầu, không hề có ý định tiếp tục bỏ trốn, trái lại còn thản nhiên ngồi bệt xuống sàn, cắn răng chịu đựng.

"Người là ai?" Húc Tử lại gần đối phương, giơ bật lửa lên soi mặt y.

"VẬY người là ai?"

Trong lúc lên tiếng, gã đồng thời vung một cú đấm vào mặt đối phương, đòn đánh khá mạnh, nhưng không đến nỗi khiến y ngất xỉu, Húc Tử lúc nào cũng tự tin về chừng mực ra đòn của mình.

Nhưng kẻ đó lại né được, nhẹ nhàng, linh hoạt, khiến năm đấm mạnh mẽ của Húc Tử dội vào không khí.

"Tôi là thám tử tư, có người thuê tôi tới đây tìm một món đồ, tìm được rồi thì có thể về."

Húc Tử bấy giờ mới nhìn rõ sau cặp mắt kính rất cũ là một khuôn mặt hiền hòa lương thiện, nhưng đôi mắt lại có thần, như thể kiên quyết không để tư lợi xâm phạm. Gã biết không dễ đối đáp với kẻ này, đành cười khan, hỏi: "Thế đã tìm được chưa?"

Hạ Băng lắc đầu.

"Vì sao tôi quanh quẩn trong này lâu vậy rồi mà không phát hiện ra cậu? Cậu trốn ở đâu?" Húc Tử cố lấy giọng khô khan che đậy lòng hiếu kỳ.

"Đi theo tôi!"

Hạ Băng lộ vẻ tự đắc, dường như rất vui lòng chia sẻ thành quả với người ta. Húc Tử do dự một lát, rồi vẫn đi theo anh ra sau lối lên cầu thang, cánh cửa ngầm ở đó đang hé mở, Hạ Băng lấy đèn pin ra, rọi vào bên trong cửa để thấy một cầu thang sâu không thấy đáy.

"Dưới đó có gì?"

"Chẳng có gì cả, cái hòm nào cũng rỗng không, mà bừa bộn lắm, quần áo cũ vứt khắp nơi." Hạ Băng hít sâu một hơi, tựa hồ đang mặc niệm cho căn hầm nhỏ kia.

Húc Tử không xuống hầm mà chỉ đứng im nhìn Hạ Băng.

"Sao, bắt tôi xuống trước à?" Hạ Băng cười khố, "Tôi đã xuống một lần rồi, không muốn xuống nữa đâu, với cả tôi đã hẹn với người ta, phải đi cho sớm, nếu anh tò mò thì tự mình xuống mà xem.

Nói đoạn, anh liền làm bộ làm tịch phủ bụi trên người, quay đi đẩy mở cánh cửa sổ rồi nhảy phóc ra ngoài, để lại một mình Húc Tử đối diện với căn hầm.

Húc Tử không xuống.

Nói đúng ra là, gã không xuống nổi.

Mấy năm trước trong lúc nhảy tàu tới Nam Kinh, một mình gã trốn trong thùng bia không dám ho he, cứ đãi ướt đẫm nửa thân dưới, lại còn lẫn với men rượu, suýt hun gã đến độ ngất xỉu, nhưng khủng khiếp hơn cả vẫn là bóng đêm. Bất kể chân tay co duỗi cử động nhỏ nhất thế nào vẫn đụng phải vách thùng ẩm ướt cứng ngắt. Nơi đó đã trở thành cơn ác mộng của gã, còn đáng sợ hơn cả hồi nhỏ nhện đói ba ngày liền, bị người ta đánh gãy ba đé xương sườn, lúc hít thở đau nhức không thôi.

Thế nhưng, gã vừa định rút lui thì đã muộn, một xung lực cực mạnh đẩy Húc Tử rơi thẳng xuống vực sâu không đáy đó. Gã nhận ra gò má mình đang lao tới bậc thang gỗ với tốc độ kinh hoàng nên theo bản năng đưa tay ra chặn, có điều hai chân lại bị hệt, khiến gã mất thăng bằng.

Đầu, cổ, cánh tay, mắt cá chân, ngang lưng, sườn lần lượt sượt qua một số vật cứng nhô lên, gã biết đó chỉ là bậc cầu thang, nhưng không biết làm thế nào chống đỡ, đành đưa tay ôm đầu, lăn lông lốc trong màn bụi bặm, sau đó dừng lại.

Gã không tìm cách đứng dậy ngay, mà lặng lẽ nằm phục trên mặt đất nghỉ một lúc, rồi mới thử cử động hai chân, xác nhận chúng vẫn có thể co duỗi theo ý mình mới từ từ đưa hai cánh tay chống nửa thân trên, thấy tương đối khó nhọc, hẳn là cánh tay đã bong gân, nhưng không có gì bất tiện. Gã thận trọng đứng dậy thì thấy lưng kêu "rắc" một tiếng khiến gã cũng hết hồn, tiếp đó gã lại nghĩ đến bật lửa, nhưng mò khắp các túi trên người đều không thấy, dưới chân lại giẫm phải một thứ mềm mềm, là đồng hồ lộn tay thám tử tư ban nãy từng nói.

Đương nhiên, lúc này Húc Tử vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, cho đến khi trên đầu vang lên một tiếng "rầm", cửa tầng hầm đóng lại.

Thế giới cũng theo đó tàn lụi.

10.

Sức ăn của Erie tăng lên từng ngày theo tiết trời trở lạnh, vì vậy khi ăn đến miếng bánh gatô sô cô la thứ ba trước mặt Hạ Băng, ông ta có vẻ lấy làm ngại ngùng, anh thậm chí còn chưa ăn hết miếng thứ nhất.

"Xem ra món đồ quan trọng đã biến mất rồi." Erie thở dài, uống cạn cốc cà phê nguội ngắt.

Hạ Băng ủ ê mặt mày, hai tay chống má, nhìn dán vào món bánh ngọt trên đĩa, lầm bầm: "Cái người nói giọng Quảng Đông tôi gặp ở đó cũng đang tìm thứ gì đấy, chắc cũng giống thứ chúng ta tìm."

"Chưa chắc đâu." Erie vâng vâng bộ râu, tay trái vỗ nhẹ lên cái bụng tròn vo, nói, "Phải biết là, một người phụ nữ đẹp có thể mang trên mình bí mật của cả trăm gã đàn ông, vì vậy trước cái chết của họ, rất nhiều gã đàn ông ngoài tiếc thương còn thờ phào nhẹ nhõm nữa."

Không hiểu sao, Hạ Băng chợt nghĩ đến Đỗ Xuân Hiếu, cô mang trên mình bao nhiêu bí mật, có phải cũng liên quan đến đàn ông? Nhưng những bí mật ấy giống như tử huyệt, cô không nhắc tới, anh cũng không dám hỏi.

"Song..." Tâm trạng Erie có vẻ rất tốt, chịu tiết lộ cho Hạ Băng nhiều thông tin hơn, "Tôi nghe nói Stephen rất mê đánh bạc nên từng vay tiền của Gavin."

"Thật ư? Không cần nói cũng biết tờ giấy vay nợ đó nhất định đã biến mất rồi, để thoát khỏi khoản nợ này, ông ta quả thực có động cơ chỉ huy mấy gã người Nga kia khử Gavin."

"Nhưng hiện nay chỉ có thể suy đoán vậy thôi chứ không có chứng cứ. Hơn nữa một người làm ăn khôn khéo như Gavin, không thể dễ dàng cho người ta vay tiền, nhất định phải kiểm được món hời nào đó mới chịu gật đầu."

"Vậy các ngài đã hỏi Stephen chưa?"

Erie bất chợt thở dài đánh sượt, duỗi lưng dưới ánh mặt trời, nói: "Hỏi rồi, hẳn ta cũng thừa nhận khoản vay này, nhưng giờ không ai được ủy thác đòi nợ, nên hẳn vẫn cứ yên tâm mà kinh doanh nhà hàng thôi."

"Đây là toàn bộ âm mưu ư?" Rốt cuộc Hạ Băng cũng cảm thấy động cơ này có hơi khiên cưỡng.

"Tôi cũng cho rằng sự việc không thể đơn giản vậy. Tên cáo già này quá gian manh, có rất nhiều việc liên quan mật thiết đến hẳn ta, thế nên, chàng trai..." Erie vỗ nhẹ vai Hạ Băng bằng một thái độ rất tin tưởng, "Chúng ta vẫn phải cùng nhau cố gắng!"

"Bước tiếp theo cần làm gì?"

"Bảo tay sẵn tin của cậu tìm hiểu về tay Quảng Đông đó, tiện nghe ngóng xem Stephen có đang cặp kè cô ả nào không, đằng sau một quý ông quyền rũ nhất định phải có đàn bà."

Thấy Hạ Băng lộ vẻ khó xử, Erie lại cười nói: "Chuyện này, có thể nhờ vị hôn thê của cậu giúp một tay, cô ấy trông có vẻ thông minh hơn cậu đấy."

Hạ Băng lúc này mới vỡ lẽ toàn bộ dụng ý của Erie khi tìm anh cộng tác.

Đỗ Xuân Hiếu ba ngày liền liên tục xuất hiện ở nhà hàng Lựu Đỏ, ngồi đó từ hai giờ chiều đến tám giờ tối, mang theo một bộ bài, một quyển Dịch Nhân Kiệt xử án(*) để giết thời gian. Stephen lần nào cũng mời cô một ly rượu cây thù miễn phí, bên trên cắm một lát chanh xanh, cô uống xong sẽ chỉ gọi cô phục vụ bàn tên Ngải Mi phục vụ mình. Trước hành vi gàn dở của cô, Stephen không hề cảm thấy ngạc nhiên, tuy cô phục vụ đó tay chân lóng ngóng, thỉnh thoảng còn tính sai hóa đơn, nhưng lại được rất nhiều khách nam hào hoa phong độ cho tiền tip hậu hĩnh, người đẹp trông có vẻ ngốc nghếch vẫn luôn được ưu ái đặc biệt.

(*). Dịch công án hay Võ Tắc Thiên tứ đại kỳ án, là tiểu thuyết xử án viết cuối đời Thanh, không rõ danh tính tác giả.

Nhưng Đỗ Xuân Hiếu nảy sinh hứng thú với Ngải Mi không phải vì cô bé này đang ở độ thanh xuân mười bảy, hai gò má hồng hào mịn màng như trái mật đào, mà lại chính vì cái sự "ngốc" của cô ta. Theo như Hạ Băng kể, vào hôm Jenny tới tấn công Stephen, trong lúc cô ả cầm dao xông tới ông

ta, có ai đó đập cả một khay đồ vào ả, nhờ thế Stephen mới có cơ hội rút súng ra tự vệ. Vì vậy mấy ngày nay Đỗ Xuân Hiếu luôn để ý tìm người này, đặc biệt sau khi nhận ủy thác của Erie qua Hạ Băng, cô lại càng cố chấp lạ thường, tựa như muốn thể hiện cho tay người Pháp nọ biết mặt.

Trực giác mách bảo cô, người dùng khay đồ ăn bảo vệ ông chủ không ai khác chính là cô bé xinh xắn trông có vẻ đang học đòi làm người lớn kia. Chỉ có ánh mắt cô ta và Stephen nhìn nhau mới tuôn trào mật ngọt; chỉ có khi cô ta trút quả hạch vào khay, Stephen mới chống một tay lên quầy bar, mập mờ như chạm mà không chạm vào eo cô ta; chỉ có cô ta đem đủ số tiền típ nhét vào hộp tiền típ trên mặt quầy bar; chỉ có cô ta dường như chưa từng để lộ vẻ bực bội, nhất là vào giờ ăn tối, không khí đông hắt lên, vậy mà bước chân cô ta vẫn cuống lên vui sướng, đúng là "như bay".

Đỗ Xuân Hiếu đã từng yêu, cô hiểu rõ mọi người đàn bà yêu một người đàn ông thì sẽ thế nào, càng hiểu rõ người đàn bà yêu Stephen thì sẽ thế nào.

"Hôm nay tôi chỉ dùng xúp nấm thôi."

"Vâng ạ. Chị có dùng kèm bánh mì không?"

"Ừm... Ông chủ các cô không có đây, thôi vậy."

"Vì sao ông chủ không có đây thì lại thôi ạ?"

"Vì tôi không trả nổi tiền, cần anh ấy mời."

Sắc mặt Ngải Mi quả nhiên thoát đỏ ửng thoát trắng bệch, cô ta mở miệng nhưng rồi không nói thêm gì nữa, xồng xộc rời khỏi bàn Đỗ Xuân Hiếu. Không bao lâu sau, xúp nấm được bưng lên, vừa đặc vừa nóng, Đỗ Xuân Hiếu tiếp đó lại gọi một tách cà phê, đợi đến tám giờ, thấy Ngải Mi giao ca với một cậu hầu bàn mặt đầy trứng cá, cô mới gọi thanh toán.

Con hẻm phía sau nhà hàng Lữ Đổ mang một cảnh quan khác hẳn. Đối diện vẫn là dãy nhà tường trát xi măng cũ, ngoài cửa dựng một dãy chổi lau nhà, chân tường thậm chí còn kê mấy cái xô quên không cất đi, mấy vũ nữ mặc xường xám nhũ hồng, quần khăn choàng lông cừu túm năm tụm ba đi ra đầu hẻm bắt xe kéo. Đổ Xuân Hiếu đứng dựa tường quan sát, phó bếp và hai nhân viên đón khách đã rời khỏi nhà hàng Lữ Đổ, Ngải Mi là người cuối cùng bước ra. Khác với dáng vẻ trong bộ đồ đồng phục sơ mi đen váy trắng, cô ta lúc này đã trở lại với mái tóc ngắn ngang vai thuần phác, ngọn tóc ngoan ngoãn cụp vào trong, như dùng kẹp sắt hơ lửa tạo kiểu, ánh đèn vàng vọt ôm lấy khuôn mặt trong sáng thuần khiết.

"Cô Ngải!" Đổ Xuân Hiếu chạy tới, định khoác tay cô ta nhưng đối phương đã cảnh giác lùi lại mấy bước.

"Làm gì thế?" Ngải Mi nghiêng đầu, chắc không ngờ đến cả khách nữ cũng định quấy rối cô ta.

"Nghe nói hôm ông chủ các cô bị mù điên tấn công, cô đã ra tay cứu anh ấy?" Đổ Xuân Hiếu hăng giọng, bắt chuyện, gượng gạo lạ thường.

Ngải Mi sửng người một thoáng, cười đáp: "Người ném cái khay đó không phải tôi mà là A Thân."

"Nhưng cô có vẻ khá thân thiết với Stephen."

"Cô Đổ mới là người gần gũi với ông chủ, không phải sao?"

Đổ Xuân Hiếu giật thót: Cô ta quả nhiên biết cô!

"VẬY chắc cô cũng biết, ngoài tôi ra, ông chủ các cô còn có người đàn bà khác chứ?"

Bầu không khí giữa họ đông đặc lại trong tích tắc, nhưng rồi nhanh chóng được hóa giải, vì một trong hai người xảy ra chuyện.

Người xảy ra chuyện là Đỗ Xuân Hiếu, cô đột nhiên tái mét mặt mày, ôm bụng gập lưng, dạ dày như thể thoát chốc ứ lại, cứng ngắt căng phồng, không sao phối hợp được với tứ chi mềm nhũn. Cô muốn nôn hết những cục rắn đánh trong bụng ra, vừa há miệng, chỗ xúp nếm ăn lúc trước liền phun tóe khắp nơi.

Ngài Mi vô thức định bước tới đỡ lấy cô, nhưng lại thụt lùi, mặt mày ngơ ngác.

"Cô bỏ độc vào xúp của tôi?" Đỗ Xuân Hiếu kinh ngạc nhìn cô ta, tròng mắt như sắp sửa rách toác, không ngờ cô gái nhỏ nhắn yếu ớt này lại mang trong mình lòng đố kỵ mãnh liệt nhường ấy.

"Tôi... không phải tôi!" Ngài Mi nói giọng nghẹn ngào, hai tay và lưng dính sát vào vách tường đầy rêu, nhìn trái nhìn phải, tựa hồ đang cầu cứu, lại giống như không muốn có người lạ đến gần.

Đỗ Xuân Hiếu nôn thốc nôn tháo, cơn đau kịch liệt nơi bụng như muốn cắt đứt ruột cô, moi hết nội tạng ra ngoài. Bấy giờ cô mới cảm nhận rõ nỗi sợ hãi, tựa hồ tiếng bước chân của tử thần đã cồm cộp vang lên sâu trong màng nhĩ... Vào khoảnh khắc mất đi ý thức, cuối cùng cô cũng nghe thấy có tiếng người hét lên: "Mau đưa tới bệnh viện!"

Quả thực, mùi penicillin chưa từng khiến Đỗ Xuân Hiếu yên tâm như vậy.

Hạ Băng nhẹ nhàng nhắc đầu cô dậy, kê gối xuống dưới, Đường Huy đứng bên cạnh nghịch máy ảnh. Bộ râu quai nón của anh ta đang đà mọc lởm chởm, sắp sửa che kín quá nửa khuôn mặt, tóc tai cũng dài thườn thượt, dính bết vào da đầu.

Còn cô cuối cùng đã ý thức được thế nào là yếu đuối, nhất là khi mảnh gạc trên da bụng đang tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt. Sau lưng và bắp chân

ngứa ngứa, nhưng cô đã không còn khả năng tự giơ tay gãi, nên đành phải nhờ Hạ Băng giải quyết hộ.

Nào ngờ Hạ Băng lại cười khẩy nói: "Bảo cái cô Ngải Mi đầu độc cậu đến mà gãi giúp!"

"Cô ta đâu rồi?"

"Đang đợi bên ngoài, chắc là lo bị cậu báo cảnh sát."

Ngải Mi bước vào với hai bầu mắt thâm quầng, có thể thấy cả đêm qua đã trằn trọc bất an.

"Thực sự không phải tôi, không phải tôi đâu... cô Đỗ..."

Đỗ Xuân Hiếu vội cười bảo: "Có phải hay không cũng mặc kệ đi, cô trả lời câu tôi hỏi trước khi xảy ra chuyện là được."

Sắc mặt Ngải Mi tái mét, cô ta vô thức lắc đầu quầy quậy, nhưng Đỗ Xuân Hiếu đã chìa tay ra cho Hạ Băng, Hạ Băng lập tức hiểu ý, đặt bộ bài tarot vào tay cô.

"Cô không nói, sự tình chỉ càng rắc rối hơn thôi, không tin thì rút thử một lá." Đỗ Xuân Hiếu xòe bài thành hình quạt, chìa ra trước mặt Ngải Mi, cô gái do dự một hồi, rồi vẫn rút lấy một lá.

Tòa tháp.

"Tòa tháp này, ý chỉ hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Cô đã phung phí quá nhiều tình cảm vào một người đàn ông, tích cát thành tháp, cuối cùng đứng trên cao lại phải chịu lạnh, rốt cuộc vẫn phải bước xuống khỏi đó." Cô thu lại lá bài với vẻ mặt thông cảm, nói, "Đến lúc cần chấm hết thì mọi thứ đều buộc phải chấm hết, cho dù có những chuyện, đã không còn kịp nữa rồi."

"Cô Ngải, thực ra chúng tôi vẫn chưa báo cảnh sát đâu, cô biết tác phong làm việc của cảnh sát bây giờ thế nào đấy, một cô gái như cô, bị đưa tới phòng cảnh sát thẩm vấn, chuyện đồn ra ngoài chung quy cũng không hay. Nặng nhẹ thế nào, cô tự mình cân nhắc đi." Lần này người nói là Hạ Băng, anh bên ngoài cứng miệng nhưng trong lòng thì đã mềm như bún, chỉ sợ cô bé này bật khóc thì mình cũng phải tha cho đi.

Nào ngờ Ngải Mi như thế đã hạ quyết tâm, ngẩng mặt lên nói: "Được! Anh chị muốn biết điều gì? Tôi nói hết cho anh chị là được phải không?"

"Muốn biết ngoài cô ra, ông chủ của các cô còn nuôi thêm ả tình nhân nào nữa?"

Không hiểu sao, Đỗ Xuân Hiếu nói năng đột nhiên chẳng còn khách khí gì, mà có ý muốn làm bẽ mặt Ngải Mi trước mọi người. Ngải Mi nghe xong mấy câu "ngoài cô ra" và "nuôi tình nhân", quả nhiên lộ vẻ khó xử, nhưng người cô ta đưa mắt liếc trộm lại là Đường Huy, có thể thấy anh chàng này là hạng sở hữu vẻ đẹp trời cho, dù tự làm xấu mình đến mức nào cũng không tổn hại được "nhan sắc", vẫn hút mắt người ta như thường.

"Mới đầu, tôi cứ nghĩ anh ấy chỉ có mình tôi, về sau mới phát hiện cứ tối thứ Sáu hàng tuần lại không biết anh ấy đi đường nào, thứ Bảy tôi đến dọn dẹp nơi anh ấy ở, chăn ga ở đó luôn thẳng thơm, giống như không có ai ngủ... thế nên..." Nói đến đây giọng cô ta hơi khó nhọc, "Thế nên tôi đoán rằng anh ấy còn có người đàn bà khác bên ngoài, hoặc đang làm những chuyện tôi không biết được. Nhưng anh ấy rất ưa sạch sẽ, làm chuyện gì cũng cẩn thận chặt chẽ, tôi không cách nào điều tra được, nên định buông xuôi."

"Tiếc là chuyện đến nước này, nếu cô còn không chịu đối diện với hiện thực, e rằng sẽ có lỗi với bản thân và tương lai của chính mình. Có phải không?"

Hạ Băng và Đường Huy đứng bên cạnh mặt mày ngơ ngác, vì không hiểu chuyện đến "nước này" là "nước" nào.

"Ừm." Ngải Mi rút ra một mảnh khăn tay chấm chấm khóe mắt, thực ra không phải sắp nhỏ vài giọt nước mắt, mà hễ là đàn bà con gái thì đều quen thói phòng bị những lúc không cần phòng bị, vào thời khắc then chốt nhất lại làm lỡ mất cơ hội tốt. "Vì muốn tìm ra người đàn bà kia, tối thứ Sáu tuần trước tôi bèn giả bệnh, đầu tiên tới chỗ ở của anh ấy tìm nhưng không thấy ai, sau đó tôi lại tới một câu lạc bộ bi a trước kia anh ấy từng dẫn tôi đến, rốt cuộc tìm cũng thấy..."

"Sau đó cô theo dõi anh ta?"

"Tôi vốn nghĩ, không đời nào anh ấy lại ở đó đánh bi a cả tối, nhưng bên cạnh anh ấy còn có một ả người Tây."

Trong đầu Hạ Băng lập tức xuất hiện lên khuôn mặt thâm không nở nhìn của Jenny lúc xuất hiện ở nhà hàng Lựu Đỏ.

"Vừa hay tôi gặp được một cậu bạn phục vụ trước kia làm cùng tôi ở nhà hàng Lựu Đỏ, cậu ấy nói ả người Tây kia tên Jenny, là gái điếm nổi danh. Bây giờ tôi lấy làm bàng hoàng, nhưng cũng yên tâm phần nào. Vì cô ta là gái điếm, sẽ không có chuyện Stephen gắn bó với cô ta lâu dài, cùng lắm chơi bời một thời gian rồi cũng giải tán thôi. Hơn nữa, trông hai người bọn họ ở bên nhau, tuy có vẻ rất thân mật, nhưng ánh mắt Stephen dường như luôn nhìn đi chỗ khác. Tôi hiểu anh ấy, biết anh ấy thích phụ nữ thế nào..."

"Ha!" Đỗ Xuân Hiếu bất giác cười gằn, song lập tức nhận ra mình luống cuống, vội bịt miệng, ra hiệu cho cô ta tiếp tục.

"Vậy nên đêm hôm đó, tôi đã ngồi trong nhà anh ấy đến khi trời sáng, cũng không màng cha mẹ lo lắng..."

Đường Huy bấy giờ mới nảy sinh chút hứng thú với Ngải Mi, con gái còn nghĩ đến cha mẹ, đa phần đều là con gái rượu được dạy bảo tử tế, không thể đứng vững trước sóng gió cuộc đời, vì thế bèn sinh lòng thương xót cô ta.

"Ngày hôm sau, Stephen quả nhiên quay về, sắc mặt rất khó coi, tay còn bị thương. Anh ấy vừa trông thấy tôi liền nổi trận lôi đình, tôi chưa từng thấy anh ấy tức đến như vậy, nên cuống quýt đem chuyện của mình nói với anh ấy, nào ngờ..." Cô ta lại bắt đầu nghẹn ngào, "nào ngờ anh ấy chẳng thêm bận tâm, chỉ bảo tôi tiếp tục đi làm, đừng để người khác phát hiện có gì bất thường, đợi một thời gian rồi anh ấy xử lý ổn thỏa."

"Nhưng một thời gian sau, tình địch của cô lại muốn giết anh ấy." Cô họng và da đầu Đỗ Xuân Hiểu ngứa ngáy khó chịu, rõ ràng là lên cơn vật thuốc.

Kể đến đây, cặp mắt Ngải Mi sáng lên, tựa hồ trông thấy hy vọng: "Cô à Jenny đó không phải nhân tình duy nhất của Stephen, anh ấy còn qua lại với một người nữa, chỉ là tôi không sao tìm ra được."

"Vậy làm sao cô biết?"

"Vì mùi nước hoa."

Khuôn mặt Ngải Mi thoáng qua tia sáng trí tuệ hiếm hoi, Đỗ Xuân Hiểu không khỏi cảm thán: trò khôn vặt của đàn bà lúc nào cũng dùng được vào những chuyện vô bổ.

"Có lần, trong lúc giặt đồ cho anh ấy, tôi tìm được một bao diêm trong túi áo, trên vỏ bao diêm có viết một địa chỉ, tôi mấy lần định đến đó nhưng đều không dám, sợ trông thấy rồi lại đau lòng."

"Đưa tôi." Đỗ Xuân Hiểu chẳng ngại ngần chìa tay ra, Ngải Mi do dự một thoáng, rồi lấy trong túi xách ra một bao diêm đã bẹp rúm đặt vào lòng

bàn tay cô.

Đỗ Xuân Hiểu nhìn thứ trong lòng bàn tay, thở phào một hơi, như định làm bộ khoa trương thu hút sự chú ý của hai người đàn ông trong phòng.

"Cô Ngải, thật là làm khó cô quá, cô mau về nghỉ đi, chuyện tôi trúng độc cô không cần bận tâm đâu." Cuối cùng cô cũng buông tha Ngải Mi.

"Trúng độc cái gì! Không ngờ mấu ruột thừa bị viêm cũng có thể giúp cậu moi ra một bí mật lớn như thế, tài thật đấy." Ngải Mi vừa đi, Hạ Băng bèn thừa cơ chế giễu Đỗ Xuân Hiểu.

"Phải, tôi bị ối thế đây, nhưng chẳng phải cậu cũng giúp tôi dọa nạt hai mẹ con nhà người ta hay sao? Cậu mà còn dám chế nhạo tôi nữa cậu thì đừng hòng lấy được cái địa chỉ này!"

Hạ Băng bấy giờ mới hiểu "nước này" chính là ám chỉ đứa con trong bụng Ngải Mi, bỗng dưng nổi giận, gất lên: "Không lấy được thì thôi, cái vụ này càng điều tra càng lạnh tanh bành, có tiếp tục cũng chẳng được xu nào, thà quay về giúp mấy bà lăm tiền tìm chó còn thiết thực hơn!"

"Thế thì cậu mau đi đi, còn không đi là muộn đấy!"

Đỗ Xuân Hiểu tức giận trở mình đột ngột, bỗng thấy vết thương đau nhói lên đến nghiến răng nghiến lợi. Hạ Băng vội tới đỡ cô, Đường Huy đứng bên chỉ coi như xem kịch hay.

"Ai ui..." Cô vừa nằm thẳng người, vừa nhìn vào dòng địa chỉ trên vỏ bao diêm rên rỉ, "Thực ra cậu cũng không cần đi đâu."

"Vì sao?"

"Vì nơi này tôi từng tới rồi."

11.

Chị Yến cười ngang lưng Hình Chí Cương, ngón tay dùng lực ấn xẹp từng vết bầm khí trên bả vai gã, vì vận hết sức nên có thể nghe thấy cả tiếng xì xì sau khi xương thịt ma sát ép khí thải ra khỏi cơ thể. Cái gáy tóc mọc rậm rì của gã xoay về phía chị, mùi hương hoa quả ngọt mát thoang thoảng bồng bềnh trong không khí, chị không kìm được dán ngực mình vào lưng gã, phà nhẹ hơi vào vành tai gã.

"Dễ chịu không?"

Hình Chí Cương không trả lời, chỉ rên rĩ thành tràng dài. Chị hy vọng gã nhờ thế mà có thể cương lại, nhưng lại đột nhiên không có tự tin, đành áp má cọ cọ vào bờ vai cân xứng trắng kiện kia.

"Anh đang nghĩ gì đấy? Lại cứ rầu rầu một mình." Chị biết rõ gã không buồn bực gì, nhưng vẫn không dám thờ ơ, tính khí nắng mưa thất thường của gã vẫn thường giáng cho chị những đòn đả kích đột ngột.

"Hử?" Hình Chí Cương vỗ lên hông chị, chị đành trèo xuống khỏi người gã, khoác áo ngủ vào, sợ gã trông thấy lớp thịt thừa giữa eo.

Gã ngồi dậy, khối thịt dưới bụng lấp ló lắc lư khiến chị lấy làm tự ti hết sức.

"Còn chẳng phải nghĩ chuyện Quan Thục Mai hay sao?" Gã gọi thẳng tên thật của Bướm Bướm Nhỏ, một lần nữa khiến chị rùng mình, "Em cũng biết đấy, chuyện này không xử lý ổn thỏa, lão khốn Tần Á Triết không đời nào tha cho anh đâu."

"Nhưng bản thân ông ta cũng hiểu rõ là Bướm Bướm Nhỏ đã chết rồi mà, món đồ kia chưa biết chừng đã bị cô ta bán đi, ném đi hay chôn ở đâu đó rồi. Biết đi đâu mà tìm? Ngay trong nhà của cô ả người Tây kia cũng không tìm thấy đấy thôi." Chị Yến dẫu miệng, cố chọn ra những lời dễ nghe nhất để nói.

Gã dường như cảm nhận được tấm lòng của chị, ôm chị vào lòng, bóp lấy bầu vú phải. Toàn thân chị mềm nhũn, thoát chốc như quay trở lại tuổi mười sáu.

"Vậy thì cũng phải có người gánh lấy trách nhiệm này chứ." Gã vừa cắn nhẹ vành tai chị, vừa đè chị xuống, giữa hai chân chị nóng ran, hai tay vì thế lại càng ôm rịt lấy gã.

"Phải, trước kia định bắt Thi Thường Vân gánh, kết quả thằng ranh ấy xem ra lại thông minh hơn xa vẻ bề ngoài, chúng ta buộc phải nghĩ cách khác thôi."

Gã dường như hưng phấn cao độ, đã đâm sâu vào chị, chuyển động nhịp nhàng, có vẻ thông thả ung dung, nhưng đã khóa chặt mục tiêu. Chị không kiềm chế được, rướn người hôn gã, gã đưa tay ấn trán chị xuống, không để chị lại gần mình, dù dưới thân vẫn đan dính lấy chị. Chị đành chịu khuất phục, nhưng mơ hồ cảm thấy động tác của gã có vẻ chậm chạp hơn thường ngày, như thể đang để tâm đến chuyện khác.

Là chuyện gì nhỉ? Chị nhất thời mê muội, dẫn tận khi hai tay gã đè lên động mạch chủ nơi cổ mình, chị mới bàng hoàng sức tỉnh.

"Tiểu Yến, đừng nên trách anh." Gã nói dứt lời, lực tay siết mạnh thêm.

Chị lập tức mất đi mối liên kết với không khí, hai chân bắt đầu co giật, không thể tưởng tượng dù đã bị gã nghiêng rãng nghiêng lợi bóp cổ, cái dương vật kia còn chặn đứng cả nỗi sợ của chị, chị cảm thấy vùng kín kia đang không ngừng co bóp, nên quyết định buông xuôi, từ bỏ chuyện kháng cự, tận hưởng hết sức có thể.

"Anh đã định làm thế này từ lâu rồi phải không?"

Chị dùng ánh mắt nói chuyện với gã, muốn thổ lộ đôi điều cảm xúc, cùng chút quyến luyến giữa lúc hấp hối. Thời khắc cận kề cái chết, chị còn lấy

làm vui mừng, vì được chết trong tay người đàn ông mình yêu nhất.

Khi Hình Chí Cương buông tay, chị Yến chỉ còn mở hé hé mắt, khóe mắt đọng một giọt nước. Gã rời khỏi cơ thể vẫn còn mềm của chị, đi vào phòng tắm, đến tận lúc này, gã vẫn chưa hoàn toàn tin rằng chị đã chết. Trước đây dù gã phải đối diện với nghịch cảnh thuận cảnh gì, cũng có chị ở đằng sau, đến mức gã chỉ cần ngửi thấy mùi cơ thể chị là cảm thấy mọi chuyện đều có thể ứng phó. Hiện giờ, thứ mùi ấy đã thành ra thối hoắc, chị đang từ từ cứng lại, rồi sẽ nhanh chóng rữa nát. Nghĩ đến đây, gã bỗng thấy uế oải chán chường, cố nhìn chăm chăm vào mình trong gương, vành mắt nóng ran, cổ họng khô khốc, tóc tai như gai ngược dựng trên đỉnh đầu, trước ngực vẫn còn vết đỏ của móng tay cào. Như thế chị đã vội vàng để lại đôi dòng thư tuyệt mệnh trên đó, dặn gã phải đi tiếp con đường về sau thế nào.

Gã ra sức kìm nén tiếng nức nở trong cổ họng, trở lại phòng ngủ, vén màn lên, nhìn cái xác có phần già nua, da bụng nhăn nheo trên giường. Lớp son đỏ bị lem xuống tận cằm, trông như nôn ra máu. Gã lấy ga giường lau sạch mặt cho chị, vừa lau vừa tính toán xem có nên giúp chị thảo một bức thư tuyệt mệnh hay không, rồi bỏ cả đấy, đi tìm giấy viết thư, bắt đầu đặt bút. Bấy giờ gã mới nhớ ra, hình như mình chưa từng trông thấy nét chữ của chị, căng thẳng mất mấy giây rồi lại thở phào, đó là vì chị chỉ cho người ta thấy chữ ký, không có bút tích thì càng dễ ngụy tạo. Gã không tin cảnh sát lại hiểu người đàn bà này rõ hơn mình, có thể lục được thủ bút đích thực từ nơi ở của chị.

Đại khái thư tuyệt mệnh viết thế nào gã đã có dự định sẵn, song đến mục phân chia tài sản thì lại phải đắn đo suy nghĩ, vì không biết chị rốt cuộc có bao nhiêu tài sản. Chỉ nghe nói chị quê ở Đông Bắc, sáu tuổi đã bị bọn buôn người bán tới Bắc Kinh, lăn lộn lưu lạc mãi mới tới được Thượng Hải, hạng đàn bà này chắc không bao giờ suy tính đến chuyện sau khi chết. Gã tự tin suy đoán một hồi, bèn bỏ qua phần này, từ đầu đến cuối chỉ thêm dặt chị làm cách nào ăn trộm món đồ, giá họa cho Bướm Bướm Nhỏ, sau

đó vì sợ sự việc bại lộ mà thuê người ám sát cô ta. Cuối thư gã còn đề cả tên thật của chị Yến - Tất Tuyết Yến. Cái tên xa lạ, vì đã được chôn vùi trong đầu gã quá lâu.

Gã cho rằng, Tần Á Triết sẽ tin.

Nhưng thực tế, không có chị Yến, mọi màn kịch giả dối Hình Chí Cương dựng lên đều rất dễ phát giác. Điểm này, sau đó một tháng chính gã sẽ tự nhận ra.

Đỗ Xuân Hiếu dạo gần đây thường năng ra ngoài gặp một người, không phải Stephen mà là Tiểu Tứ biết tuốt. Hạ Băng mới đầu thấy Tiểu Tứ xuất hiện ở bệnh viện thăm bệnh nhân còn giật cả mình, ngỡ có tin tình báo gì quan trọng, nào ngờ gã lại lôi ra một túi bánh quy xộp và một túi bánh khảo hoa hồng, ống tay áo trái rộng không buông thông một bên. Đỗ Xuân Hiếu tức thì tươi như hoa: " Sao anh biết tôi muốn ăn mấy món quà quê này?"

Đương nhiên, mỗi nghi ngờ của Hạ Băng tự động tiêu tan nhanh chóng, vì bất cứ chuyện nào liên quan đến Đỗ Xuân Hiếu thông thường đều nằm ngoài dự tính của anh, đó mới chính là cô, nếu cô không thần kỳ như vậy, có lẽ đến giờ bọn họ vẫn còn đang ở trấn Thanh Vân mở hiệu sách, sau đó kết hôn sinh con.

Ra viện rồi Đỗ Xuân Hiếu càng qua lại mặt thiết với Tiểu Tứ, thường nghe ngóng những chuyện chẳng hề liên quan đến vụ án Bướm Bướm Nhỏ, ví dụ như " băng Tiểu Bát Cổ" tiếng tăm lẫy lừng. Băng Tiểu Bát Cổ chủ yếu chặn cướp đất đỏ cánh thương nhân Triều Châu Sán Đầu vận chuyển vào Thượng Hải, đã nâng tay trên được vô số lần, đại ca cầm đầu là ai vẫn chưa được xác nhận. Có người đoán già đoán non bằng Tiểu Bát Cổ do Hoàng Kim Vinh lão đại của Hồng Bang đứng sau chỉ đạo, cũng có người cho rằng đứng sau nó là một tổ chức bí mật mới nổi. Những lời đồn đại này từ miệng Tiểu Tứ kể ra, không khác nào một đoạn Tam quốc diễn nghĩa, khiến Đỗ Xuân Hiếu nghe mà mê mẩn. Một hôm, Tiểu Tứ lại kể về kỳ

phùng địch thủ của băng Tiểu Bát Cỗ, một nhóm người tự xưng là băng Đại Bát Cỗ, phục kích băng Tiểu Bát Cỗ ở cạnh cầu Ngoại Bạch Độ, khiến đám này tử thương nghiêm trọng. Đại Bát Cỗ nghe nói là nhóm bảo tiêu do thương nhân Triều Châu Sán Đầu thuê tới, chuyên trách đảm bảo đất đỏ được vận chuyển an toàn tới điểm tập kết.

Đỗ Xuân Hiểu nghe xong cao hứng, vỗ đét vào đùi, nói: "Chúng ta tới đó dạo mát đi, chưa biết chừng còn có thể xin nhập bọn."

Tiểu Tứ cười nhạt bảo: "Cô Đỗ cứ hay nói đùa, chỗ đó cứ hễ đêm đến là hung hiểm trùng trùng, đi đến đấy khác nào tìm cái chết."

Nhưng Đỗ Xuân Hiểu vẫn cứ đi, có điều nhắm vào ban ngày.

Trên sông Hoàng Phố vẫn có mấy cảnh sát đang vớt xác chết trôi, vẫn là xác nam giới, tóc tai bù xù, người gầy như que củi. Đỗ Xuân Hiểu xuống một con thuyền nan đen không lấy gì làm bắt mắt từ bến Ngô Tùng Khẩu, rồi lên bờ ở bãi ngoài. Dọc đường trông thấy bên bờ có mấy chiếc sà lan đang neo lại, các lái thuyền ngồi chồm hồm trên boong thuyền đánh răng, có vẻ các xác chết kia chưa từng trôi qua trước mặt bọn họ.

Sau khi chọn lên bờ ở bến cảng khu tô giới Anh, Đỗ Xuân Hiểu thở hắt ra một hơi dài, thời tiết vừa lạnh vừa hanh, mỗi lần hít thở cô đều dùng khăn quấn trên cổ che miệng. Bên đường có một cậu thanh niên mặc bộ vest nỉ rộng thùng thình, đầu đội mũ lưỡi trai đi đi lại lại giữa đám đông, còn cả mấy tay công nhân bến cảng ngồi cạnh chõng hàng hút thuốc nói chuyện phiếm oang oang bằng giọng Quảng Đông, như thể có làm gì khuất tất cũng đều quang minh chính đại. Cô bất chợt nhớ đến lời cảnh báo của Tiểu Tứ: "Hiện giờ thuốc phiện sống chuyển đến Thượng Hải đã không còn là mối làm ăn của người Pháp người Anh nữa mà đều do đám thương nhân Triều Sán và Lương Quảng nắm trong tay, từ vùng biển quốc tế chuyển thẳng đến Ngô Tùng Khẩu, rồi lại được người trong tô giới cử thuyền tiếp ứng. Vụ nào lớn còn mua chuộc cả cảnh sát biển và đội phòng chống buôn

lộ đích thân áp tải hàng, như vậy có thể miễn luôn thuế quan, tiêu thụ hàng thông qua danh nghĩa thuốc phiện sống của tô giới Anh. Vì vậy cần hết sức cẩn thận, tránh lai vãng tới khu vực đó, nhất là vào ban đêm, hễ bị bắt gặp cô có thể biến thành xác trôi trên sông Hoàng Phố ngay đấy.

Vừa lên bờ, Đỗ Xuân Hiếu đã xăm xăm đi đến nhà hàng Lựu Đỏ, vừa là vì đói, vừa là muốn nói chuyện với Stephen về người phụ nữ bí mật đã moi ra được từ chỗ Ngải Mi.

Sở dĩ cô không muốn lần theo địa chỉ ấy tìm cô ta, hơn nữa còn sống chết giấu giếm Hạ Băng không phải cố làm ra vẻ huyền bí mà là vì rốt cuộc vẫn có những cảm xúc và dự cảm khiến cô khó lòng buông bỏ nổi, chi bằng đi nói chuyện với Stephen, tạo thêm ít lợi thế cho mình.

Đáng tiếc, Stephen không có mặt ở nhà hàng Lựu Đỏ, đón tiếp cô là một người Tây xa lạ, mặt mày sáng sủa, cử chỉ lịch thiệp, nhưng trong lời nói toát lên vẻ lạnh nhạt. Đây là loại người Đỗ Xuân Hiếu đã quá quen thuộc, bọn họ thông minh tự phụ, có bản năng tự vệ cực mạnh, thế nên không bao giờ tỏ ra thân thiện trước mặt người lạ, nhưng lúc cần thiết, bọn họ vẫn có khả năng ấy.

Đâu là lúc cần thiết?

Cô đột nhiên nín thở, cảm giác trên da lại nhưg nhúc bọn nhện thường sinh sôi trong các hang cùng ngõ hẻm giăng đầy mạng nhện ở London. Bao giờ cũng có mấy gã đàn ông chùm áo choàng, để râu từ một con hẻm nào đó đột nhiên xuất hiện, quý dị như lời dơi.

Cảm giác khó chịu do gã người Anh tên Bullock trước mặt đem đến cho Đỗ Xuân Hiếu chính là như thế.

"Chúng tôi không có quyền hỏi chuyện đi đứng của ông chủ, cô biết đây." Điều bộ nhún vai của Bullock giống hệt Stephen.

"Tốt thôi, dù sao tôi đã biết anh ấy đang ở đâu, giờ có thể đi tìm anh ấy ngay. Có điều..." Cô chạm vào chiếc thùng gỗ cao su đang rỉ ra hương quế thơm nồng đằng sau quầy bar, cười nói, "Trước khi đi, tôi muốn gọi cái này trước."

Bullock đành lấy một chiếc ly chân cao, bước tới trước thùng gỗ.

"Bullock này, giờ anh là ông chủ chỗ này sao?"

Bullock quay đầu lại, nhìn lá bài Hoàng đế đang ve vẩy trên tay Đỗ Xuân Hiếu.

"Có thể coi là vậy, cô nhận ra à?"

"Trước khi phát hiện quầy tính tiền đã đổi vị trí, tôi đúng là không nhận ra, chắc là giá chuyển nhượng rẻ lắm nhỉ, cũng bao gồm cả chi phí bảo mật chứ?" Đỗ Xuân Hiếu dùng thứ tiếng Anh trôi chảy nhưng kỳ cục chọc thủng sự ngạo mạn của Bullock.

"Cô Đỗ, tôi không hề nói gì cả, đều là do cô tự đoán đấy nhé." Bullock bối rối gãi mũi, chìa ly rượu vang đỏ tới trước mặt cô.

"Phải." Đỗ Xuân Hiếu uống cạn ly rượu, nói, "Đều là bài giúp tôi đoán, ngoại trừ chuyện rượu vang anh bán pha quá nhiều nước đấy."

"Stephen nhờ tôi chuyển lời tới cô." Bullock làm như vừa sực nhớ ra, rõ ràng là muốn che đậy trạng thái khó xử, "Anh ấy nói trước khi tìm được anh ấy, cô nên làm rõ nguyên nhân cái chết của Thượng Quan Giác Nhi."

"Không làm rõ tôi vẫn tìm được anh ấy!"

Cô vừa hưng phấn vừa bất lực, biết rõ chỉ còn cách quay lại đó mới có thể tìm ra chân tướng.

"Rốt cuộc vẫn không thoát được..."

Ra khỏi nhà hàng Lựu Đỏ, Đỗ Xuân Hiếu không khỏi lầm bầm than thân. Đã gần giữa trưa, ánh mặt trời từ tốn sưởi ấm cơ thể, người đi đường cũng bắt đầu nhiều lên, nhưng nhà hàng Stephen kinh doanh thì vẫn chưa kín khách. Một cửa tiệm đã đổi chủ hay chưa, chỉ có khách quen là nhận ra sớm nhất, bọn họ vừa bước vào cửa đã có thể đánh hơi thấy mùi khác thường.

Đỗ Xuân Hiếu ôm đầy tiệc nuối, ngồi lên một chiếc xe kéo đỗ ngay cửa nhà hàng, phu xe vồn vã kéo mui xe lên chắn gió cho cô.

"Không thể ăn chực ở đây nữa rồi!" Cô chán nản nghĩ.

"Cô muốn đi đâu ạ?"

Sững ra mất nửa giây, cô đọc địa chỉ của Tất Tiểu Thanh cho phu xe.

12.

Bàn tay Tất Tiểu Thanh gầy trơ xương xanh xao, cô ta biết mình lại sụt cân, bà chủ nhà ở tầng dưới có lòng tốt hầm gà mái và canh tằm bổ cho, nhưng có vẻ chẳng tác dụng gì. Cô ta suốt ngày nơm nớp lo sợ, thi thoảng lại bất giác rờ tay lên cổ, tựa hồ bàn tay Tử thần vẫn còn đó chưa hề buông tha. Nhất là những khi nửa đêm, cô ta cứ thức thao láo, như có cái gai nằm sâu trong tâm não, chỉ cần giấc ngủ ập đến, nó sẽ lập tức đâm tới, làm cô ta không chừa quậ nổi.

Đêm hôm đó, cô ta vốn tưởng vẫn có thể giống như bình thường, nghe gió lạnh gào rít bên ngoài cửa sổ, tờ Thân Báo tốn hẳn một trang đăng tin Thượng Quan Giác Nhi uống thuốc độc tự tử khiến không khí xung quanh càng có vẻ thốn thức nghẹn ngào. Cô ta gập gối, bịt lỗ tai lại, cố chìm vào giấc ngủ, tiếc rằng vô dụng, vẫn có những âm thanh nhỏ hóa thành dòng nước trong suốt, róc rách rót vào tai cô ta.

Tiếng hít thở, tiếng mèo kêu, tiếng lá rơi quét đất, tiếng ông bán bánh tét thịt nướng thu dọn sạp hàng, tiếng bước chân...

Tiếng bước chân?

Cô ta mở bừng hai mắt, không khí ẩm áp bí bức trong chăn bông đông cứng lại. Đến khi cô ta giở chăn ra, tiếng hít thở của một người khác đã càng thêm rõ rệt, hơi thở lộn xộn không theo quy tắc nào, thậm chí còn mang đầy phần nộ bóp chặt lấy thần kinh cô ta! Cô ta nhanh tay bật đèn lên, căn phòng chìm trong màn đêm trắng kỳ dị, mọi thứ đều lộ lộ.

"Cô là ai?" Cô ta cố sức giữ bình tĩnh, không hét lên thất thanh, cũng không rút con dao găm phòng thân giấu dưới nệm ra tự vệ.

Vì người vừa như âm hồn lén vào, cũng là một cô gái, kém cô ta vài tuổi, vẻ mặt trông còn kinh hoàng hơn cô ta.

Trong nháy mắt, sự đối đầu giữa hai người dường như đã hoàn toàn mất đi tính chất nguy hiểm, trái lại có chút thê lương.

"Cô gái, cô trông có vẻ không giống hạng đói ăn đói mặc, mặt mày cũng chẳng nham hiểm, sao lại đi theo con đường này?" Tất Tiểu Thanh cố nói thật nhỏ, như để khơi gợi lòng thương hại.

Cô gái đó run lẩy bẩy, có ý muốn rút lui nhưng lại không cam lòng, phải thu hết can đảm mới dám lên tiếng: " Cô hãy tránh xa Stephen ra, nếu không tôi sẽ liều mạng với cô."

Tất Tiểu Thanh bấy giờ mới nhận ra trong tay người đối diện là một cây kéo cũ đen xì, rõ ràng là đồ dùng để tỉa cành cắt râu tôm trong nhà dân bình thường. Tất Tiểu Thanh muốn bật cười, nhưng trông đối phương ở vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan thê thảm như vậy liền không nỡ, bèn chống người ngồi dậy, định xuống giường. Nào ngờ cô gái kia lại quát: " Không được động dậy!" đồng thời tiến lên hai bước, kề mũi kéo vào ngay cổ họng cô ta.

Tất Tiểu Thanh không hề tỏ ra sợ hãi, cô ta biết rõ người thế nào mới thực sự đáng sợ.

"Cô gái, tôi không quen biết người nào tên Stephen, vì vậy cô tìm tôi liệu mạng có hơi vô lý đấy. Hay là cô cứ ngồi xuống, từ từ kể lại đầu đuôi sự tình, cũng tránh để tôi chết trong tay cô mà vẫn không hiểu nguyên do, cô oan uổng, tôi lại càng oan uổng hơn, không phải sao?"

Cô gái không trả lời, như sợ bị lừa, có điều mũi kéo lại gí gần thêm. Tất Tiểu Thanh đành lùi lại, dựa vào vách tường, sống lưng sau làn áo ngủ mỏng đã không còn chút hơi ấm nào nữa.

"Cô đừng có vờ vịt! Anh ấy là vậy đấy, thích qua lại với hạng đàn bà lừa bịp người khác, cô, rồi một ả nữa cũng thế!" Dứt lời, cô gái nọ đã khóc không thành tiếng, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt.

"Một ả nữa là ai?" Tất Tiểu Thanh cảm thấy có thể tận dụng cơ hội này, bèn từ từ nhấc lưng khỏi mặt tường lạnh ngắt. Cô ta hiểu đối phương càng hoảng loạn, mình càng gặp nguy hiểm, nhưng đồng thời đây cũng là lúc dễ chạy thoát nhất, nếu tiếp tục dùng dằng dặc e chỉ còn nước rút dao găm dưới nệm ra quyết đấu với cô ả.

Thế nhưng...nhìn cánh tay gầy yếu chẳng khác gì mình của đối phương, cô ta bất giác lại do dự.

"Cô không cần biết ả còn lại là ai, tôi... tôi không tìm được ả ta, nên chỉ có thể đến tìm cô!"

"Cô cho rằng cái người tên Stephen ấy đang ở chỗ tôi?" Tất Tiểu Thanh len lén đổi tư thế, ngả người về trước, tay phải từ từ lần tới thành giường, "Nếu quả thực cô nghi ngờ như vậy thì có thể tìm xem."

Cô gái cẩn thận nhìn trừng trừng cô ta hồi lâu, rồi đột nhiên lùi tới gần tủ quần áo, quờ tay ra sau lưng mở tung cửa tủ. Chuỗi động tác này trông có

vẻ rất khó khăn, vì mắt cô ta vẫn không rời Tất Tiểu Thanh một giây phút nào.

Tất Tiểu Thanh gật đầu với cô gái, ra hiệu cô ta có thể quay người lại tìm, đồng thời dùng nét mặt đảm bảo bản thân sẽ không giở trò gì.

Thế nên cô ta quay mặt về phía tủ quần áo, lật tung mấy bộ quần áo ít ỏi đến đáng thương bên trong. Ba bộ sườn xám, hai chiếc áo khoác lông cừu dày, hai chiếc áo ngắn vải bông, một chiếc áo khoác nam màu đen, và ba bộ vest nam dày dặn. Trong ngăn kéo bên dưới là một ít đồ lót, áo sơ mi lèo tèo vài cái nhưng đều rất mới, như thể chưa từng mặc hoặc chỉ mặc đúng một lần...

Cô gái lần sờ hai bộ đồ nam trong tủ rất lâu, làm trống ngực Tất Tiểu Thanh đập thành thịch.

Hồi lâu sau, cuối cùng cô ta cũng quay người lại, có điều cây kéo trên tay vẫn chưa hề hạ xuống.

"Xin lỗi, chắc là tôi nhầm rồi." Giọng nói hơi chậm, nhưng rất chắc chắn.

Tất Tiểu Thanh thở phào một hơi.

Húc Tử ở nhà tĩnh dưỡng tròn năm ngày. Ba ngày đầu, gã ngủ li bì, như muốn để xương cốt tự mình điều chỉnh, đến khi cơn đau đớn nơi bả vai không còn nhói lên nữa. Ngày thứ tư, gã xuống dưới nhà ăn một bát nhỏ vằn thắn, rồi mua rất nhiều thức ăn đóng hộp của một tay tiểu thương người Do Thái, nhưng vừa ăn một miếng cá mòi đã nôn ra bằng sạch. Ngày thứ năm, đầu đau như muốn vỡ ra, gã cứ canh cánh chuyện mình bị đẩy xuống tầng hầm nhà Jenny, đặc biệt là mảnh giấy rơi ra từ quyển Giới ca kỹ Thượng Hải kia, càng nghĩ càng thấy rằng, đó không phải mảnh giấy, mà đúng ra là...

Ngày thứ sáu, Húc Tử vẫn chưa định đi làm lại ở Bách Lạc Môn, nhưng Hình Chí Cương đã tìm đến tận cửa.

Chị Yến chết rồi, ông chủ muốn gã giúp tổ chức tang lễ, không cần trang trọng, cũng không bày rượu trắng, chỉ cần chọn một buổi tối gọi tất cả các vũ nữ tập hợp lại là được.

Đây chắc đã là sự đối đãi tốt nhất dành cho phạm lênh đênh không gốc rễ rồi!

Húc Tử chỉ nghĩ đến đây, gã trước nay không suy xét nhiều đến chuyện hậu sự. Nhưng cái chết của chị Yến rốt cuộc vẫn khiến hẳn cảm thấy có gì đó kỳ quặc. Nghe Mễ Lộ Lộ kể lại, chị Yến chính là người thuê sát thủ giết Bướm Bướm Nhỏ, chị ta vốn bắt tay với cô ả kia ăn trộm một món đồ quan trọng của ông chủ Hình, nhưng sau đó Bướm Bướm Nhỏ là một mình nuốt trọn cao chạy xa bay, chị Yến trong cơn tức giận đã đến mức tuyệt tình, nhưng về sau không thoát khỏi lương tâm cắn rứt, bèn tự tử mong có thể chuộc tội. Chuyện này vừa nghe đã thấy rất khiên cưỡng, Húc Tử lấy làm ngạc nhiên về sự bốc đồng qua loa đại khái của ông chủ, một "chân tướng" đến bản thân gã còn không tin, làm sao có thể lừa được ông chủ Tần?

"Thế có nghĩa là, không tìm thấy món đồ?"

"Không thấy."

Húc Tử nén cơn ho khan trong họng, sợ chỉ cần để lộ ra mảy may sợ hãi sẽ làm tình hình thêm rối loạn.

"Có gặp phải tình huống đặc biệt nào không, hay thứ đặc biệt nào khác?"

"Không ạ."

Gã cố ý giấu nhẹm chuyện gặp tay thám tử tư kia, cùng chuyện bị người ta đẩy xuống tầng hầm. Trực giác mách bảo kẻ đẩy gã và tay thám tử tư kia

không phải cùng một người, nếu không tay thám tử kia quả có tài diễn xuất thiên phú, quá tự nhiên.

Húc Tử báo cáo xong, bèn ra đứng trước cửa văn phòng Hình Chí Cương, tay cầm cái gạt tàn bằng đồng, điều thuốc lá nơi đầu ngón tay đã sắp cháy lẹm vào da mà gã vẫn không hề có ý quăng đi.

"Cẩn thận kìa! Cháy rồi! Cháy rồi!" Mễ Lộ Lộ thoa phấn son thơm nước, bước tới dúi cả điều thuốc lẫn ngón tay Húc Tử vào gạt tàn. Húc Tử hất mạnh cô ta ra, đặt cái gạt tàn xuống bên cạnh chậu hoa bằng sứ phía đối diện.

"Làm cái gì thế?"

"Anh đi theo tôi." Mễ Lộ Lộ kéo gã đi thẳng ra ngoài. Gã thoáng chần chừ, giờ vẫn đang trong giờ làm, theo lẽ thường không được đi đâu nửa bước, nhưng thâm tâm gã lại mơ hồ xuất hiện cảm giác chống đối với Hình Chí Cương, nên để mặc cho Mễ Lộ Lộ kéo mình tới gian để đồ bên cạnh phòng hóa trang. Dù sao, người như Tần Á Triết nếu thực sự muốn tìm ông chủ Hình tính sổ thì dựa vào sức một mình gã cũng không ngăn nổi.

Gian phòng để đồ này bình thường là nơi các vũ nữ thay quần áo, hoặc chui vào lén lút đếm tiền bo, thậm chí là túm tụm lại dạy bảo ma mới chưa hiểu chuyện, nên đây được coi là "khu vườn bí mật" của đám đàn bà con gái, đàn ông như gã không thể đặt chân vào. Không hiểu sao, Húc Tử lại ngoại lệ, thỉnh thoảng còn được gọi vào chơi vài ván bài cừ, mấy cô ả ai cũng phanh áo, lộ lộ để nửa bầu ngực, để mặt mộc khoe lông mày nhẵn thín, tựa hồ không kiêng dè gã.

Mễ Lộ Lộ nhìn chằm chằm gã một lúc, cuối cùng vẫn không nhin được phì cười, mắng: "Đồ chết bầm! Anh thật sự không tò mò tẹo nào đấy hả?"

Húc Tử bóp nhẹ cái cằm tròn lẳng của Mễ Lộ Lộ, bật cười. Gã quả thực không phải người có tính tò mò.

"Này, anh biết không? Tôi nghe người ta nói, chị Yến hình như không phải tự sát đâu."

"Nghe ai nói?" Phản ứng của Húc Tử lúc nào cũng nằm ngoài dự liệu, và luôn bắt trúng thóp người ta.

Mẽ Lộ Lộ quả nhiên nghiêm mặt, lại nói: "Không cần biết là ai nói, anh đã trông thấy xác của chị Yến chưa? Thế nào, có giống bị người ta giết không? Thư tuyệt mệnh của chị ấy được đăng lên báo rồi, nói Kim Ngọc Tiên chính là Bướm Bướm Nhỏ, còn nói chị ấy thuê người giết cô ta, tôi đọc đi đọc lại vẫn thấy không đúng thế nào ấy..."

"Là cô thấy đúng không? Sao vừa nãy lại bảo nghe người ta nói." Húc Tử bỗng cảm thấy biểu cảm đang hừng hực nhiệt huyết bị tạt cho gáo nước lạnh của Mẽ Lộ Lộ rất đáng yêu, nên quyết định tiếp tục đùa giỡn cô ta.

Nào ngờ Mẽ Lộ Lộ dường như không đếm xỉa đến lời gã, nổi giận nói: "Được rồi, là tự tôi đoán ra được chưa, chị Yến nhất định bị người ta giết đấy!"

"Tôi cũng biết thế." Húc Tử trầm thừa nhận.

"Thế nên tôi càng nghĩ càng thấy bất thường, ai lại giết chị ấy, đổ trách nhiệm vụ Bướm Bướm Nhỏ lên đầu chị ấy chứ? Tôi nghĩ, hẳn phải là..." Tiếng cô ta càng lúc càng khế, cơ hồ đã ghé sát vào lỗ tai Húc Tử, "hẳn phải là ông chủ Hình."

"Sao cô biết?"

"Vì nét chữ chứ sao?" Mẽ Lộ Lộ tự đắc nói, "Nét chữ trên bức thư tuyệt mệnh kia, vốn không phải của chị Yến."

"Cô nhìn thấy ở đâu nét chữ của chị ấy? Chúng tôi đều chưa ai thấy bao giờ, cũng không biết là chị ấy có biết chữ không nữa." Húc Tử cười méo

mó, nhớ lại năm đó ông giáo phải đánh vật để dạy mình đọc viết.

Mễ Lộ Lộ trình trọng lấy ra một quyển sổ nhỏ da mềm từ trong túi xách, nói: "Anh không biết đấy thôi, ngày nào chị Yến cũng lén ghi chép lại tiền bo của chúng tôi, ngỡ là bọn tôi không biết, nhưng thực ra ngoài ả ngốc Chu Viên Viên thì ai cũng biết cả..."

Húc Tử không đợi cô ta nói xong đã nhanh chóng giật lấy cuốn sổ mở xem, quả nhiên nét bút nắn nót đẹp đẽ bất ngờ, khác xa kiểu cứng cáp ngả nghiêng trong thư tuyệt mệnh. Húc Tử từng nghiên cứu kỹ bức thư tuyệt mệnh đó, dù nét chữ trong đó cũng không giống của Hình Chí Cương, nhưng xét từ vẻ méo mó tự nhiên cuối nét chữ, thì hẳn là người thuận tay phải dùng tay trái viết.

"Nói vậy, tất cả mọi người trong Bách Lạc Môn đều biết chị Yến bị người ta mưu sát?"

Mễ Lộ Lộ ngẫm nghĩ một lát, gật đầu nói: "E là vậy. Nhưng mà, nghe nói chị ấy còn có một đứa con gái, chỉ không biết giờ đang ở đâu."

13.

Chu Phương Hoa cứ cách ba ngày lại đưa đồ vào nhà giam cho Thi Thường Vân một lần. Dùng cùng một cái giỏ mây chữ nhật có nắp đậy, bỏ vào một chiếc khăn mặt, hai bao thuốc, hai bộ đồ lót sạch, một đôi tất len, một hộp lưỡi dao cạo râu, hai cây xúc xích hun khói, mười cái bánh trứng, cùng một lọ dưa muối một lon sữa đặc. Đợi quản giáo kiểm tra đồ xong nhận lấy, đem giỏ không trả lại, rồi cô ta cũng ra về.

Tay quản giáo họ Lạc, vì lưng hơi gù nên bị đồng nghiệp gọi đùa là "Lạc Đà". Lạc Đà mỗi lần nhận đồ đều tự thó tay lấy một bao thuốc rồi mới đem đến cho Thi Thường Vân. Theo lý thì dao cạo râu với lọ thủy tinh đựng dưa muối và sữa đặc đựng trong lon sắt kín đều không được phép

mang vào, nhưng lần nào Chu Phương Hoa cũng nhét thêm cho gã năm đồng nên gã mắt nhắm mắt mở cho qua.

Lạc Đà cũng nghe nói tên trọng phạm này sớm muộn gì cũng phải ra pháp trường hứng đạn, chẳng qua gặp được ông bố tốt, cứ đem tiền ra phúng hăn mãi, để hăn khi không sống thêm mấy tháng, phiên xét xử cũng được kéo vô thời hạn. Có điều nghe đội trưởng nói trong lúc uống rượu thì: "Giờ trên báo ngày nào cũng nhai đi nhai lại chuyện kẻ thủ ác trong vụ án mạng này vẫn chưa chịu phán quyết, áp lực từ dư luận rất lớn, xem ra có là con trai hoàng đế cũng phải đưa ra xét xử thôi."

"Xử rồi cũng chưa chắc đã bị phán tử hình mà, mời luật sư giỏi, vung tiền đúng nơi chẳng phải vẫn có thể thoát tội sao?" Lạc Đà không phải rắp tâm đôi co với thượng cấp, chỉ là thay anh em bày tỏ tiếng lòng.

"Cậu cho là thằng oắt ấy có thể thoát tội sao? Nực cười!" Đội trưởng cười gằn, nói, "Trên báo đã nói rõ rành rành, cậu hai Thi mà thoát được nạn này thì chắc chắn bên trên ăn đứt lốt. Chuyện lớn như vậy, có giấu được khối! Ngay đến chuyện ông chủ Thi mua chuộc nhân viên xét nghiệm giả làm giấy chứng tử cũng đã bị khai ra đấy thôi. Nghe nói chính quyền Nam Kinh sẽ mau chóng cử người xuống điều tra vụ này, đợt đấy mà xem, giấy sao bọc được lửa, mấy ông lớn kia còn tiếp tục bao che cho tội phạm giết người thì rồi cũng theo hăn ra pháp trường một lượt!"

Một lời như sấm giữa trời quang, Lạc Đà bấy giờ mới hiểu ra, tên phạm nhân mỏ vàng của mình không còn ở đây lâu nữa, lòng cũng thoáng buồn rầu.

Điều khiến Lạc Đà nào nề hơn là, nửa đêm hôm đó, Thi Thường Vân vượt ngục!

Phòng giam đơn nơi hăn ở vốn là "Phòng VIP" có cửa thông khí khá lớn, bên trong còn có khoảng nhỏ ngăn làm buồng tắm. Lúc này mọi thanh thép

trên cửa thông khí đều bị cửa đút, vừa vặn chừa chỗ cho hần trèo ra ngoài, dưới mặt đất còn để lại một lưỡi cửa thép dài độ đốt ngón tay. Lạc Đà vội lật tung đồ đạc trong phòng, phát hiện dưới đáy một bánh xà phòng trong buồng tắm có giấu gần mười thanh thép đã mài nhẵn răng cửa, cả bánh xà phòng tỏa ra thứ mùi trộn lẫn giữa sữa đặc và dưa muối.

Lạc Đà tức đến tái mặt, chỉ biết ôm lấy bên má bị đội trưởng tát cho sưng đỏ lên, tìm mấy anh em trực ban lúc ấy hỏi chuyện. Ai nấy đều nói biết tối đó đội trưởng gọi hội uống rượu nên mình cũng lén tùm thành một mâm, ăn uống ê hề, say như chết còn màng gì đến hành động của phạm nhân?

Thi Thường Vân quả nhiên thức thối! Lạc Đà dù đã cuốn lên như nặng mất đầu, nhưng vẫn thầm khâm phục cậu ấm này!

"Cũng không biết bị làm sao nữa, cứ thế chuyển đi chẳng nói chẳng rằng, tiền thuê phòng thì để trên bàn, đây là tôi công thành thực nhận đây là tiền trọ nhé, không cứ im đi mà cầm thì sao? Người trẻ bây giờ đúng là chẳng biết thế nào mà lần!" Bà chủ nhà vừa nói vừa móc chìa khóa ra mở cửa.

Trong phòng trống không, như thể chưa từng có người ở, Tất Tiểu Thanh đã hoàn toàn biến mất trong bầu không khí sặc mùi bụi bặm. Nhưng người từng gặp cô ta, hẳn nhớ đến dáng vẻ hoạt bát nọ đều bất giác cảm thấy ngay giữa một nơi bẩn thỉu thế này cũng có thể ngửi ra mùi hương hoa nhài dịu dịu.

"Cô ấy rời khỏi đây từ bao giờ?"

"Chắc là đêm hôm mười lăm, đi đâu thì chắc chắn tôi không biết rồi, cô tự tới chỗ khác nghe ngóng đi, có được không?" Bà chủ nhà có mái tóc xoắn khô xác vàng hoe uốn bằng kẹp sắt hơ lửa, mặc áo ngắn vải bông nồng nặc mùi dưa muối.

"Về sau không phát hiện chuyện gì khác sao?"

"Không." Bà chủ nhà có vẻ mất kiên nhẫn liếc xéo một cái, mắt mới nhích lên góc trên bên phải, đã rớt xuống, như thể có thứ gì đó đụng vào tâm khảm, nhờ thế mà lời mờ hiểu ra vài chuyện.

"Dì còn nhớ ra chuyện gì nữa không? Liên quan đến cô nàng xinh đẹp đó ấy." Đỗ Xuân Hiếu đời nào chịu buông bỏ manh mối này, mau mắn đưa giỏ hoa quả trong tay cho bà chủ nhà.

Bà chủ nhà nhíp nhàng đón lấy, giọng cũng dịu đi nhiều: "Thực ra cô gái này hình như từng bị kẻ kỳ quái nào đó theo dõi..."

"Là kẻ nào? Dì đã nhìn rõ bao giờ chưa?"

"Hình như cũng là một cô gái, trông cũng ngoan ngoãn hiền lành, nhưng ánh mắt thì hung dữ lắm, cứ như muốn ăn thịt người ta ấy. Khi đó tôi còn bảo với ông xã là không chừng vợ cả vợ lẽ lại đánh nhau to, ông xã tôi mới mẫn tôi thừa hơi, giờ thì có toias mấy người tới tìm cô ta rồi. Xem ra đâu phải tôi thừa hơi chứ!"

"Còn ai đến tìm cô ta nữa?"

"Có một người đàn ông, vẫn hay đến tìm cô ta." Bà chủ nhà như đã quyết ý phối hợp với cô, không còn mang vẻ mặt khó đăm đăm nữa, nhưng e rằng vẫn ngấm ngầm thêm thắt và chi tiết "thừa hơi", hơn nữa phần lớn đều xuất phát từ lòng cố kỵ vô hình.

Đỗ Xuân Hiếu sáng bừng mắt lên, vội hỏi: "Có phải một người nước ngoài không?"

"Không phải." Bà chủ nhà nhú mày lắc đầu, " Là người Trung Quốc, trông trắng trẻo đẹp trai lắm, mặt rất quen, nhưng tôi nghĩ mãi không ra đã gặp ở đâu..."

"Con cảm ơn dì." Đỗ Xuân Hiếu cười tủm tỉm lấy lại giỏ hoa quả từ tay bà chủ nhà, quay người đi thẳng ra ngoài, hoàn toàn không buồn bận tâm đến vẻ mặt sững sờ của người bị bỏ lại.

Vào lúc này, trêu chọc bà chủ nhà đương nhiên không phải chuyện quan trọng, quan trọng là phải đi gặp Thi Thường Vân lần nữa. Đỗ Xuân Hiếu mau chóng quay về nhà, gặp đúng lúc Hạ Băng và Đường Huy đang ngồi chơi cờ năm quân, hai bên thực lực tương đương, nên một lúc lâu mới đi được một nước, phần lớn thời gian là mặt đối mặt gãi cằm nhăn trán, chẳng có gì hay ho.

"Phóng viên Đường Huy, theo tôi đi gặp cậu hai Thi không?" Đỗ Xuân Hiếu đặt giỏ hoa quả xuống cạnh cửa, tiện tay móc một quả táo gặm luôn.

"Tiếc quá, chắc cậu không gặp được cậu hai Thi nữa đâu." Hạ Băng nói với vẻ hả hê.

"Hắn ta vượt ngục bỏ trốn rồi, giờ cảnh sát đang túc trực ở nhà họ Thi cả ngày lẫn đêm, còn bắt chị dâu hắn là Chu Phương Hoa đi thẩm vấn nữa, suốt ba ngày chưa thả."

"Chuyện tày đình như vậy sao trên báo chẳng thấy tin tức gì hết? Phóng viên các anh tự vỗ ngực là tiếng nói lương tri mà đều bị bịt miệng rồi hả?" Đỗ Xuân Hiếu vừa bàng hoàng vừa tức cười, Đường Huy dường như cũng có ấn ức khó nói, chỉ biết đưa ngón cái lên miệng gặm, đỏ mặt không đáp.

"Nói xem, lần này cậu đi gặp cậu hai Thi, tính làm gì?"

"Là vì Tất Tiêu Thanh lại không biết đi đăng nào rồi, tôi luôn có cảm giác giữa cô ta và cái chết của Kim Ngọc Tiên... cũng chính là Bướm Bướm Nhỏ có mối liên quan gì đấy, nên muốn thử thăm dò từ phía hắn ta. Thi Thường Vân tuy giáo hoạt nhưng vẫn ưa nịnh, lần này tôi nói ngọt vài câu cũng kể tồng tộc mọi chuyện."

"Hừ!" Hạ Băng tự nhiên hừ mũi cười khẩy, "Chỉ e có người liên quan đến chuyện Tất Tiểu Thanh mất tích chính là Stephen đấy, cậu định đi tìm ông ta hả?" Đỗ Xuân Hiếu tức thì sa sầm mặt, đang tính nổi điên thì Đường Huy lại đột ngột đứng dậy, về định đi gấp.

"Ăn cơm tối xong rồi hẳn đi." Đỗ Xuân Hiếu biết thừa trong nhà chẳng có món gì đãi khách nhưng ngoài miệng vẫn mời đãi bồi một tiếng.

"Thôi khỏi, tối nay tôi phải đi ăn cơm cúng."

Hạ Băng không dám hỏi Đường Huy có người bạn thân nào vừa qua đời, rốt cuộc vẫn phải để Đỗ Xuân Hiếu mặt dày, vờ đánh rơi lá Nữ tư tế khỏi túi, đáp ngay xuống dưới chân Đường Huy. Anh ta nhặt lấy trả lại cho cô, liền bị cô túm ngay lấy cổ tay, cười bảo: "Anh cũng biết tôi mặt dày thế nào rồi đấy, vốn định hỏi xem là vị bằng hữu thân thích nào của anh vừa mới qua đời. Vừa hay lá bài này đã cho tôi biết rồi, nhưng rồi vẫn chỉ im lặng, quay người đi thẳng.

"Lạ thật, anh ta thì thân thiết gì với chị Yến cơ chứ, lại đi ăn cả cỗ cúng người ta?"

"Ăn cỗ là giả, e thăm dò tin tức mới là thật. Chuyện Bướm Bướm Nhỏ bị giết, anh ta rốt cuộc vẫn không sao nguôi ngoai nổi." Cô làm bộ làm tịch thở dài, đút lại bài vào trong túi, nếp nhăn mảnh nằm dọc giữa hai chân mày phơì bày nổi lo âu.

"Xuân Hiếu, vậy..." Hạ Băng ngượng ngùng nói, "Bữa tối cậu muốn ăn gì? Hay là sang nhà thợ may Lý ăn chực đi? Anh ta hôm nay hầm một con gà mái nửa cân, mùi thơm đã bay sang đây mấy tiếng đồng hồ rồi, làm người ta thèm nhỏ dãi cả ra."

"Thế thì mau vào bếp nhà mình tìm gì mà ăn đi, lúc nào cũng làm mấy chuyện mất mặt!" Đỗ Xuân Hiếu lườm xéo Hạ Băng.

Anh lấp bắp: "Không... không còn gì ăn nữa. Bướm Bướm Nhỏ chết rồi, chị Yến cũng chết, chẳng còn ai đưa tiền..."

Bấy giờ cô mới nhớ ra suốt một tháng nay bọn họ chẳng có thu nhập gì, năm trăm đồng bạc Đại Dương được Tần Á Triết trả cho, ngoài để duy trì chi phí sinh hoạt, quá nửa đều đổ vào túi Tiểu Tú. Cảm giác hưng phấn vừa nhen nhóm sau khi nghe chuyện Thi Thường Vân vượt ngục cũng nhanh chóng tàn lụi, Đỗ Xuân Hiếu đành đưa ngón tay phải dụi dụi đầu lông mày, nói: "Ngày mai tôi ra ngoài một chuyến, đến tối muộn mới về."

"Đi đâu?"

"Đi xoay tiền."

14.

Dù là đám tang, nhưng Đường Huy vẫn lấy làm kinh ngạc trước bầu không khí nặng nề ở đây. Nếu phải dùng một từ để miêu tả thì "căng thẳng" có lẽ là đúng hơn "thương tiếc". Ai nấy đều sợ sệt như tai họa sắp ập tới, ăn uống từ tốn thận trọng, như thể chỉ cần thể hiện không khéo sẽ rước ngay họa sát thân. Hôm nay Bách Lạc Môn đóng cửa, bày tiệc ở ngay giữa sân nhảy to oành, nên đông người đến đâu cũng vẫn cứ thấy trống hoác, còn có cảm giác lạnh lẽo sao đó.

Đường Huy đồng thời cũng phát hiện, Hình Chí Cương ngồi ghế trên hình như không hề động đũa, chỉ nhấp đôi ngụm rượu trắng, kính một vòng khách khứa theo bàn, nói mấy lời thương tiếc khô khan đơn điệu, tuy vẻ đau thương lồ lộ bất thường, nhưng các ngón tay vẫn không ngừng mân mê chiếc nhẫn bạch kim đeo ở ngón út. Có thể do ông chủ không mấy mặn mà, đám người dưới vì thế cũng im lìm theo, từ các bàn tiệc chỉ phát ra tiếng đũa bát va chạm vào nhau lách cách cũng tiếng nhai nuốt khe khẽ. Đường Huy ngồi bên cạnh Mễ Lộ Lộ, quan sát phản ứng của cô ta rõ nhất. Từ lúc Hình Chí Cương đọc điệu văn tới khi chúc rượu, cô ta đều quay đầu ngược

lại hướng gã, không hề che dấu sự chán ghét của mình dành cho ông chủ, đến khi ông ta đứng dậy tự phạt mình một chén rồi nói "Có việc đi trước", cô ta mới thở phào một hơi, lấy khăn tay quệt vệt son đỏ lem ra khoe miệng.

Hình Chí Cương vừa đi, không khí thoát chốc sôi nổi hẳn lên. Mọi người bắt đầu nói chuyện, mới đầu chỉ là chê mùi vị đồ ăn, sau bắt đầu chúc rượu lẫn nhau, có cô vũ nữ to gan thậm chí còn lôi một tay bảo kê người Quảng Đông tên Húc Tử xuống chơi oản tù tì với mình. Mễ Lộ Lộ bấy giờ mới đập bàn, nói lớn: "Các chị em, hôm nay chúng ta phải uống một chén vì chị Yến, không được khách sáo! Không được khách sáo!"

Ai không biết, lại tưởng đám tang này là cô ta bỏ tiền làm ra.

Hào khí giang hồ trên các bàn rượu vì thế dần bốc lên ngùn ngụt, người võ ghe chửi đổng, người thút thít mừng vui, lại có kẻ đỏ mặt tía tai. Những cô "gái nháy" thường ngày vẫn dùng son phấn dày công che đậy khuyết điểm trên mặt giờ người nồng nặc mùi rượu, ngửa cả bản mặt tàn tạ lên trời, cười mà rơm rớm nước mắt, tu rượu ừng ực, dùng cách ăn thùng uống vai đưa tiễn bậc đàn chị trong nghề.

Trong số bọn họ, có Mễ Lộ Lộ là uống hăng nhất, về sau mọi lỗ chân lông đều tỏa ra mùi rượu. Trong ấn tượng của Đường Huy, cô ta có tửu lượng cực kỳ kém, thường xuyên bị Bướm Bướm Nhỏ cười nhạo sau lưng, nên hôm nay chứng kiến cô ta tỏ ra "dũng mãnh" như vậy anh ta cứ nhấp nhòm không yên, chỉ sợ đối phương không gắng gượng được nôn vào mình, bèn tìm cách rút lui trước. Song anh ta vừa dịch được mông đã lại bị Mễ Lộ Lộ giữ rịt lấy, còn lớn tiếng ngả vào vai anh ta: "Anh... anh định chạy đằng nào hả?"

"Tôi không đi đâu cả." Anh ta đành đỡ Mễ Lộ Lộ, gác cái đầu oặt ẹo của cô ta lên mặt bàn, thế nhưng cô ta vùng vẫy áp sát lấy anh ta, còn túm chặt

cà vạt không buông. Anh ta tức thì gạt thờ, chỉ còn cách nghiêng người theo hướng cô ta kéo, vành tai dính sát vào gò má nóng hầm hập của cô ta.

"Nói cho anh biết, gọi... gọi anh tới ăn bữa cơm cúng, là... là có nguyên do cả." Mễ Lộ Lộ đã díp cả mắt lại không mở ra nổi nữa, "Tôi gọi anh tới, chính... chính là muốn nói cho anh biết, chị Yến không phải tự tìm cái chết!"

Chỉ câu nói này đã đủ khơi dậy trí tò mò của Đường Huy, anh ta vội xốc Mễ Lộ Lộ dậy, viện cớ đưa cô ta ra ngoài cho tỉnh rượu rồi xiêu xiêu vẹo vẹo dìu cô ta vào phòng vệ sinh nữ. Mở vòi nước ở chậu rửa tay, hắt cho cô ta năm sáu lượt nước lạnh mới tạm thời xua được men rượu.

"Cô vừa nói, không phải chị Yến tìm đến cái chết, vậy chị ấy bị người ta giết ư?"

Mễ Lộ Lộ cười ngơ ngẩn, gật mạnh đầu mấy cái.

"Cô biết chị ấy bị ai giết hả?" Đường Huy kẹp chặt hai vai cô ta, đề phòng cô ta trượt chân ngã.

"Lộ Lộ, ông chủ Hình tìm cô."

Không biết từ lúc nào Húc Tử mặt mũi chẳng chịt sọc nhưng ngũ quan vẫn giữ được nét đẹp đẽ đã tới đứng trước cửa nhà vệ sinh, hai con mắt sắc như chim ưng, tựa hồ sắp sửa moi lấy trái tim Đường Huy, có những người trời sinh đã có thể khiến người khác kinh sợ, dù không nói một câu, không động một bó cơ.

"Cô ấy say rồi, đợi lát nữa hẵng hay." Đường Huy đành ôm cô ta vào lòng, vừa định bước ra ngoài đã bị Húc Tử chặn lại, đồng thời giăng lấy Mễ Lộ Lộ bằng một động tác hết sức tự nhiên, như thể cô ta chỉ là cái túi chườm nóng.

"Là ông chủ Hình..." Mễ Lộ Lộ ở trong lòng Húc Tử vẫn tiếp tục lầm bầm.

"Sao cơ?" Đường Huy nghi hoặc hỏi.

"Hung thủ giết chị Yến, là ông chủ Hình."

Còn chưa dứt lời, cô đã bị Húc Tử vác đi, bỏ lại Đường Huy cứng họng đứng đờ ra nhìn theo trân trời. Thay vì kinh ngạc, có thể nói anh ta đã đoán trước được chuyện này. Chị Yến chết vào đúng thời điểm then chốt, gánh lấy tội danh thuê người giết Bướm Bướm Nhỏ, đúng là quá thiếu tự nhiên, nếu không phải bị hãm hại thì là người đàn bà này quá ngu ngốc, vốn dĩ chẳng ai nghi ngờ chị ta, thế mà lại một mực lấy cái chết chuộc tội, chẳng giống với sự sắc sảo hơn người chị ta vẫn thể hiện khi còn sống.

"Quả nhiên là gã ta!"

Đường Huy tưởng tượng ra cảnh Đỗ Xuân Hiếu sau khi biết chuyện này thế nào cũng buông một câu vuốt đuôi như thế, không khỏi bật cười.

Lần này Đỗ Xuân Hiếu đi tìm Tần Á Triết, có thể nói đã ném hết trăm cay nghìn đắng. Vì vô chủ động đến tìm một nhân vật tầm cỡ như thế, đối phương chưa chắc đã đồng ý vụ giao dịch này, trong tình thế quân bách, cô đành phải bảo tên chạy việc truyền tin: "Nói với ông chủ Tần, có người muốn ám sát ông ấy, tôi biết kẻ đó là ai và ngày giờ địa điểm hẳn dự tính, cần mau chóng thông báo cho ông ấy!"

Vừa nói dứt lời cô đã thấy hối hận, vì tên chạy việc có vẻ chẳng hiểu mô tê gì, trái lại còn gọi thêm một toán chạy việc nữa tới, trói gô cô lại thành cái bánh tét nhân thịt, vức dưới đất đá qua đá lại, mỗi lần lăn một vòng, dây thừng trên người lại thít cho cô chảy nước mắt. Đỗ Xuân Hiếu vẫn ý mình thông minh nhanh nhẹn, song lại không biết phải chống trả bạo lực thế nào, đành ra sức gào thét. Nói này là công sau nhà Tần Á Triết, có gào rách cổ

họng cũng chẳng ai đoán hoài, may mà cô còn có lớp quần áo dày, bằng không phải trầy da tróc thịt cũng không chừng.

"Mấy tên chết bầm các người!" Cô vừa cuống vừa tức, đành đáp trả bằng võ miệng, tức thì quai hàm dính hai cú đá, mặt mày be bét máu, hai tai cũng ù đi. Chớp mắt, cô lại rơi vào đường phố London tầm tối, nước cống ngấm bốc mùi thối thối ộc vào sặc sụa khoang mũi.

"Sớm nếm mùi vị cái chết, con người sẽ không còn đau khổ nữa." Trong mơ hồ, cô loáng thoáng nghe tiếng Stephen vọng lại từ góc tối con hẻm, chẳng khác nào tiếng sáo ma quý thối.

Đến khi được đưa tới trước mặt Tần Á Triết, Đỗ Xuân Hiểu mới sức hiểu lúc trước chẳng qua đối phương muốn dạy mình một bài học, cô gắng gượng ngẩng đầu lên, xẵng giọng: "Ông chủ Tần, tôi đến để cứu mạng ông mà ông lại đối xử với tôi thế này đây à?"

Nghe giọng ú a ú ớ, cô biết mình đã gãy mất cái răng rồi, phun ra chữ nào là đằm đìa máu chữ ấy.

Tần Á Triết nhìn mấy đóa "mai đỏ" nhỏ tồng tồng trên nền gạch cẩm thạch, cau mày lùi ra xa mấy bước, nói: "Là cô Đỗ không chịu nghe lời nên mới có kết cục này đây chứ."

Đỗ Xuân Hiểu tức đến nỗi muốn nổ tung khoang ngực, nhưng lại không dám làm gì, đành vặc lại: "Lẽ nào ông chủ Tần không muốn tìm bà năm thật sao?"

Có lẽ do lần đầu trông thấy bộ dạng thảm hại của Đỗ Xuân Hiểu, cơn giận của Tần Á Triết bất giác giảm đi một nửa, ông ta cười nói: "Cô Đỗ, có phải trí nhớ của cô có vấn đề không? Tôi nhớ rõ đã đưa cô năm trăm đồng Đại Dương, bảo cô không cần lo chuyện nhà này nữa mà..."

"Nhưng tìm ra cô ta mới có thể biết Bướm Bướm Nhỏ chết như thế nào, chẳng lẽ ông chủ Tần không quan tâm?"

Tần Á Triết nhượng mảy, ra hiệu cho mấy tay thủ hạ lui ra; Đỗ Xuân Hiểu nhân cơ hội uống một ngụm trà, súc miệng nhổ sạch máu me, nhưng lợi đã sưng lên cứng ngắt, cô rầu rĩ đoán rằng hiện giờ hai bên mặt mình hẳn là lệch lạc méo xẹo.

"Xem cái này đi." Tần Á Triết chìa ra trước mặt Đỗ Xuân Hiểu một bọc vải nhỏ dơ dáy, cô nhận lấy mở ra, bên trong là một ngón tay đã xám ngoét thâm sì.

"Cái này là của ai?"

"Tất Tiểu Thanh." Sắc mặt Tần Á Triết bỗng trở nên u ám, "Hôm qua Hình Chí Cương vừa gửi tới cho tôi qua đường bưu điện."

"Gã định làm gì?"

"Định đem vụ Bướm Bướm Nhỏ mất tích đổ vạ cho chị Yến, kết quả lại trăm ngàn sơ hở, không ai tin, nên bắt cóc Tất Tiểu Thanh, định ra điều kiện với tôi."

Tần Á Triết càng nói giọng nhẹ bằng, càng chứng tỏ mức độ nghiêm trọng của tình hình. Đỗ Xuân Hiểu cảm nhận được bầu không khí xung quanh cũng theo đó đóng băng lại.

"Điều kiện gì?"

"Muốn tôi cho gã một con đường sống, cùng tám mươi thỏi vàng. Ha ha ha..."

Tràng cười cuối cùng mới thoáng tiếc lộ một phần nhỏ cơn thịnh nộ của Tần Á Triết. Đỗ Xuân Hiểu khó nhọc ngoẹo đầu sang một bên, lầm bầm:

"Lạ thật... sao ông chủ Hình lại làm mọi chuyện lố liểu như vậy?"

"Hình Chí Cương thực đánh giá thấp nhân phẩm của Tần Á Triết này, tôi và gã kết giao bao năm, nếu gã thực sự có khó khăn gì, chỉ cần nói một tiếng là được, Tần Á Triết này có thể giúp đương nhiên sẽ giúp, việc gì phải làm ra chuyện như thế chứ? Mà thôi, nếu cô Đỗ thực sự tò mò về chuyện này, thì lại nhờ cô giúp tôi một tay vậy."

"Đương nhiên rồi!" Đỗ Xuân Hiếu vì đau đớn khắp mình mẩy, đã gần như quên bém mục đích ban đầu tới tìm Tần Á Triết, lần dẫn mặt này qua cũng có ích, cô nghĩ vậy vội nói: " Hôm nay tôi tới tìm ông chủ Tần cũng chính là vì chuyện này, nếu có thể giúp ông tìm lại bà năm, tiện điều tra về Bướm Bướm Nhỏ..."

"Chuyện Bướm Bướm Nhỏ không cần cô nhọc sức nữa."

"Vậy tìm ra bà năm rồi, vẫn còn Hình Chí Cương." Đỗ Xuân Hiếu thấy vụ làm ăn đã tới tay, bèn nén đau lục khắp các túi trên người, tìm được bộ bài tarot cất ở túi trong. Có điều góc phải lá bài Tòa tháp không biết từ lúc nào đã bị mài rách, cô đau lòng đến độ suýt chút nữa ngắt lịm, nhưng đành nén giận, trải bài lên bàn bát tiên.

Là quá khứ: Sức mạnh xuôi.

"Trước khi bà năm bị bắt cóc, ông chủ Tần có sức mạnh rất ghê gớm, có thể hô mưa gọi gió."

Lá hiện trạng: Bánh xe định mệnh ngược, Ác quỷ xuôi.

"Đáng tiếc là vận may chẳng ở lại với ai lâu, hiện nay thời đời đã đổi..." Đỗ Xuân Hiếu nhìn chăm chăm vào lá Ác quỷ, thở dài, "Có những chuyện không còn ở trong tầm khống chế của ông nữa, mối quan hệ, chuyện làm ăn, con cái, thậm chí là tính mạng."

"Ý cô là tôi đang gặp nguy hiểm đến tính mạng?"

Đỗ Xuân Hiếu không trả lời, nhìn vào mặt sau lá bài tương lai bị mất một góc: "Ông chủ Tần tuy đang cao cao tại thượng, nhưng cuối cùng sẽ bị người ta hãm hại, Hình Chí Cương hiện nay đang đòi tiền và đường sống, nhưng... là tiền và đường sống của ai đây? Chuyện của ông chủ Tần, có điều tôi biết có điều không, những điều không biết ấy, có lẽ mới là then chốt."

"Cô Đỗ, cô chỉ cần tìm ra Hình Chí Cương, còn những điều then chốt cô không biết, vẫn nên mãi mãi không biết thì tốt hơn." Giọng Tần Á Triết u ám như mây đen lúc màn đêm chuẩn bị ập xuống.

Đỗ Xuân Hiếu ra khỏi dinh thự nhà họ Tần, mặt mũi vẫn sưng phù, toàn thân đau nhức, chỉ khác là trong người có thêm một trăm đồng Đại Dương.

"Tần Á Triết, ông hành tôi ta nông nổi này mà còn không gặp 'mối nguy đến tính mạng' thì tôi không phải tên Đỗ Xuân Hiếu nữa!" Cô căm hận lắm lắm một mình, ánh lửa thâm độc lóe lên trong mắt.

TAROT LÁ BÀI ĐẾ NGỎ

Chương Nhiệm Nhiệm
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đỉnh Sức Mạnh

1.

Đám tang Thượng Quan Giác Nhi được tổ chức ở nhà tang lễ Bảo Hưng, vì thân phận đặc biệt của nàng mà từ giám đốc công ty điện ảnh cho đến nhân viên khâm liệm không ai dám qua loa đại khái, đặc biệt việc chọn lựa người khiêng quan tài cũng cạnh tranh rất khốc liệt. Người được đôn lên thay Thượng Quan Giác Nhi đóng vai nữ chính trong bộ phim mới là Kỳ Vân sống chết đòi khiêng quan tài vì có thể xuất hiện trên trang đầu báo giấy không mất đồng nào, suốt mấy ngày nay hôm nào cũng xách túi to túi nhỏ chạy tới nhà mẹ Thượng Quan. Nào ngờ chủ trì tang lễ là Thi Phùng Đức kêu người chuyển lời, bảo cô ta không cần tham gia vào đội đưa tang, ông ta và mẹ Thượng Quan đã bàn bạc với nhau, chỉ chọn mấy người bạn tốt của nàng lúc sinh tiền khiêng quan tài. Ví dụ như chàng diễn viên trẻ khôi ngô Âu Sở Lương từng hai lần đóng cặp với nàng, và đạo diễn Phùng Cương mới đầu đã chọn mặt gửi vàng cất nhắc nàng lên làm nữ chính.

Còn về bản thân Thi Phùng Đức có nên khiêng quan tài không lại cần tranh cãi rất lâu. Mẹ Thượng Quan ôm con mèo cưng Bảo Bảo của con gái trong lòng, rầu rĩ nói với ông ta: "Tiểu Giác đáng thương, theo cái nghiệp diễn viên, hết giờ làm vẫn cứ diễn, chẳng bao giờ chịu nói thật với người mẹ này. Có thể thấy nó cũng chẳng ưa người khác đâu, nhất là ông chủ Thi đây, ông giúp nó, hay hại nó, bà già này rốt cuộc cũng không rõ nữa."

Dứt lời, bà ta nhìn chăm chăm đống mảnh bát sứ vỡ khóc như mưa, nhất quyết không nhìn Thi Phùng Đức nữa. Ông ta đương nhiên biết niềm oán hận của người mẹ này với mình, đành ngượng ngùng tìm cơ rút lui. Bỗng dưng ông ta nhớ đến Chu Phương Hoa, cũng không biết cô ta ở trong nhà

giam thế nào, chỉ biết bây giờ bảo ông ta quay về nhà chẳng khác nào đòi lấy cái mạng già của ông ta, khắp nơi đều có người của phòng cảnh sát túc trực, coi mọi người trong nhà như nghi phạm có thể làm loạn bất cứ lúc nào. Ông ta gác chuyện Thượng Quan Giác Nhi sang một bên, đầu tiên định tìm Chu Phương Hoa nghe ngóng tung tích con trai, nhưng nghĩ lại thì thấy hỏi vậy ngay giữa phòng cảnh sát chẳng khác nào để lộ hướng đi của Thi Thường Vân, chi bằng không biết gì hết, chuyên tâm lo liệu hậu sự cho Thượng Quan Giác Nhi trước đã. Đứng ở sân trước nhà Thượng Quan Giác Nhi, nhìn chăm chăm mấy bụi hoa trắng li ti dưới chân tường mọc đầy rêu đến hoa cả mắt, Thi Phùng Đức thấy lồng ngực nặng trĩu như đổ chì. Thiết nghĩ nếu từ đầu nàng chỉ sống như hoa rừng cỏ dại, có khi sẽ không đi tới bước đường này, đàn bà mang trên mình quá nhiều hào quang lộng lẫy vẫn luôn đoán mệnh.

"Ông chủ Thi, chớ nên đau lòng quá, em cũng không quấy rầy mọi người nữa mà về ngay đây. Hay anh cho xe tiễn em một đoạn được không?" Giọng nói ngọt như mía lùi của Kỳ Vân rót vào tai ông ta, tiếp đó đến lượt hương nước hoa thơm mát phả vào mũi. Ông ta nhớ lại năm năm trước mình vốn tới phim trường đón cô ta đi dùng cơm, nào ngờ vừa bước qua ngưỡng cửa đã va ngay phải Thượng Quan Giác Nhi đang khóc tức tưởi vì bị đạo diễn mắng, thế nên từ khi còn chưa nói chuyện với nàng, ông ta đã tiếp xúc với cơ thể nàng rồi, cảm giác đó là một người con gái mong manh yếu đuối, người mỏng, mệnh còn mỏng hơn.

"Để anh bảo lão Trương đưa em về, em cũng vất vả rồi, chạy đi chạy lại ở đây suốt mấy ngày." Ông ta vẫn phải tỏ ra lịch thiệp, song lại thấy nụ cười mỉm trên mặt Kỳ Vân cực kỳ hời hợt. Rốt cuộc vẫn là diễn viên, biết trong trường hợp nào thì bày ra sắc mặt nào.

Cô ta vội hỏi: "Hai mắt ông chủ Thi đã thâm quầng lại rồi, hay là đi cùng em về nghỉ một lát?"

Ông ta gượng cười lắc đầu, cô ta có lẽ đã sớm lường tới câu trả lời này, quay lưng đi thẳng.

Ra tới cửa, Kỳ Vân lại bị một chàng trai trẻ thu hút. Anh chàng này cao to đẹp trai, giữa hai chân mày như tỏa hào quang lóa mắt, đúng là mỹ nam tiêu chuẩn, chỉ hiềm dưới cằm lại có vết râu xanh chẳng ra hình thù gì, xem ra đã lâu rồi không tắm rửa cạo râu, tóc cũng bết dính lại. Điều khiến Kỳ Vân khổ tâm là, chàng mỹ nam ấy lại đang tiến về phía cô ta, cô ta vội bỏ kính râm xuống, tạo dáng tân thời nhất, chuẩn bị cho anh ta chữ ký. Không ngờ tới đối phương lại cười nói: "Chị Kỳ Vân, chị còn nhớ tôi chứ?"

Cô ta nghiêng nghiêng đầu, ngẫm nghĩ mất mấy giây mới sực nhớ ra, cười bảo: "Là phóng viên Đường của tờ Thân Báo đây mà! Ngưỡng mộ đã lâu!"

"Đâu có, tôi mới ngưỡng mộ danh tiếng chị từ lâu, còn muốn xin chị cho làm một bài phỏng vấn riêng nữa."

"Ôi chao, tôi lấy đâu ra cái vinh hạnh ấy? Trước đây ở phim trường Hương tuyết hải anh chẳng cũng như bao người khác, đều chỉ vây quanh Thượng Quan Giác Nhi đấy sao, còn mắt đâu để ý đến diễn viên phụ hạng ba như tôi." Lời lẽ của Kỳ Vân đầy sự đố kỵ, nhưng lại không hề bóp méo sự thật, trước đây danh tiếng của cô ta quả thật kém xa Thượng Quan Giác Nhi, gần như chìm ngấm trong ghê lạnh.

Nhưng diễn viên nhỏ có sức nhẫn nại của diễn viên nhỏ, có những người mai danh ẩn tích, có những người lại vượt khó vụt sáng, dựa vào thực lực, dựa vào thủ đoạn, dựa vào khôn ngoan, dựa vào may mắn, hoặc dựa vào cái chết của một người khác. Con đường phấn đấu của Kỳ Vân trong giới điện ảnh, thực ra cũng không có gì khác với Thượng Quan Giác Nhi, vì vậy cô ta cần răng chịu đực đến bây giờ, chính là đợi những phóng viên nổi tiếng như Đường Huy bước về phía mình đề nghị phỏng vấn riêng.

"Chị Kỳ Vân đang trách móc tôi sao, uổng cho tôi đã xem tất tậ phim chị đóng không sót bộ nào, chị xem giờ có thời gian không, chúng ta nói chuyện được chăng?"

Hơi lạnh đầu đông thổi qua làm đỏ ửng chóp mũi người đi đường, Đường Huy chỉ mặc trên người một chiếc áo len cao cổ cùng áo vest dạ thô đã giặt tróc một lớp, trông chẳng hề chần được gió. Kỳ Vân nghe anh ta nói chuyện thi thoảng lại khụt khịt mũi, không khỏi lấy làm thương cảm. Đường Huy vốn dĩ có sức hút vậy đấy, có thể khiến tất thảy phụ nữ phải nhượng bộ.

"Lên xe rồi nói." Cô ta mở cửa xe, ghé mông ngồi vào trong, coi như đã là hành động xuống nước của mình tinh.

Trên đường, Đường Huy không tự chủ nổi cứ thấy ham muốn nổi lên, mùi hương nước hoa cùng loại với Thượng Quan Giác Nhi trên người Kỳ Vân khiến anh ta mê mẩn. Cũng may giữa chừng xe quành gấp một đoạn, anh ta nhờ thế sức tỉnh, vắt óc nghĩ ra vài câu hỏi, đại loại về quê nhà của Kỳ Vân, cha mẹ an cư ở đâu... Kỳ Vân mới đầu rất hào hứng trả lời, song dần dần cũng nhận ra người đặt câu hỏi đang nghĩ vơ vẩn tận đâu đâu, bèn làm mặt lạnh không trả lời nữa.

"Chị Kỳ Vân và cô Thượng Quan thông qua bộ phim Hương tuyết hải mà quen biết nhau phải không?" Đường Huy như thế phát giác mình có phần lạnh nhạt với Kỳ Vân, bèn để lộ hai lúm đồng tiền, nụ cười quánh đặc như sô cô la, nhưng lại rất ngọt.

Kỳ Vân tức thì làm ra vẻ thương tiếc, nói giọng rầu rầu: "Tôi quen cô ấy không phải từ bộ phim đó, mà là từ năm năm trước kia, chúng tôi tới trường quay Xuân giang hoa nguyệt dạ thử một vai phụ nhỏ, kết quả tôi được chọn đóng a hoàn còn cô ấy chỉ có thể rót trà nước cho mấy người ở tổ làm phim. Bấy giờ tôi vẫn chưa chú ý đến cô ấy, về sau mới nghe mọi người nhắc lại. Cũng không biết vì sao, lúc quay Hương tuyết hải, cô ấy và

tôi đều còn trẻ, chưa hiểu chuyện, nhưng cứ trông thấy cô ấy là tôi lại căng thẳng, chắc vì cô ấy đẹp quá, con người lại không nham hiểm, thật hiếm có. Bởi vậy, về sau mỗi dịp đóng phim cùng cô ấy, tôi đều rất yên tâm, bởi không cần phải giành giật phân cảnh với cô ấy, cảnh nào là của tôi thì sẽ là của tôi, cô ấy thực sự sẽ giúp đỡ."

"Nói vậy thì trong cuộc sống thường ngày chị hẳn là chị em thân thiết với cô ấy phải không? Chứ không phải đối thủ cạnh tranh đối đầu gay gắt như người ta đồn đại?"

"Ai bảo chúng tôi đối đầu nhau chứ?" Kỳ Vân nheo mắt, để lộ chút đả đố đáng yêu, "Chúng tôi tuy không phải chị em thân thiết, nhưng bình thường quan hệ cũng rất tốt, sống chứ có phải diễn kịch đâu, cứ phô ra cho người ta thấy mà làm gì, anh nói có phải không?"

Cô ta hiển nhiên đã nhập vai, tưởng tượng mình và người chết lúc sinh tiền là mối quan hệ "quân tử chi giao" nhạt nhẽo mà khăng khít, ánh mắt cũng theo đó trở nên mơ màng.

Đường Huy thừa cơ thăm dò: "Chẳng phải do mấy tờ báo lá cải bất lương bịa tạc đàm tiếu hay sao? Song có tờ báo từng đăng một bức ảnh của chị và Thượng Quan Giác Nhi, từ hồi hai người mới độ mười ba mười bốn, ngồi trên thuyền Nhật, mặc kimônô, chị còn ăn tượng gì không?"

Mẫu báo đen trắng chìa ra trước mặt Kỳ Vân. Đường Huy nhìn chòng chọc vào đôi mắt cô ta, bởi có đóng kịch giỏi thế nào, ánh mắt cũng không phải thứ biết lừa người.

Nào ngờ Kỳ Vân lại bật cười ha hả, rút trong túi ra một tẩu thuốc đẽo bằng ngọc phi thúy xanh biếc nguyên khối, rồi lại đùng đình lôi hộp thuốc bằng bạc ra, mở nắp, rút một điếu thuốc gắn vào tẩu, sau đó cứ gác trên tay để nguyên vậy. Đường Huy sững sờ giây lát, cuống cuồng lục túi áo vest, định tìm bật lửa hoặc diêm nhưng nhớ ra mình không hút thuốc nên không

có mấy món đồ tùy thân ấy, nên càng lúng túng hơn. Kỳ Vân lắc đầu, đứng đưng đưa bật lửa cho anh ta. Anh ta hoảng loạn nhận lấy, giúp cô ta châm thuốc.

"Cũng chẳng biết bọn họ lấy đâu ra ảnh hai cô gái người Nhật, kêu là tôi với cô ấy. Các anh tin cũng được, viết thêm mấy bài nữa đăng báo, coi như giúp tôi đánh bóng thêm tên tuổi. Nhưng nên nghĩ cho cô Thượng Quan đã ở nơi chín suối, chỉ viết về tôi thôi là được rồi, đừng nên liên lụy đến cô ấy, có được không?"

Những lời này quả khiến Đường Huy không biết xuống nước thế nào. Cũng may da mặt đã được nghề nghiệp tôi luyện cho dày cộp, nên anh ta vẫn tiếp tục truy hỏi: "Tôi cũng không tin, thế nên mới đem ra chọc cười chị Kỳ Vân đấy mà." Anh ta vội vo tròn mẩu báo kia vút ra ngoài cửa sổ xe, "Lại nói, chắc chị Kỳ Vân vẫn thường xuyên cùng cô Thượng Quan uống trà chuyện phiếm đánh mặt chược phải không?"

"Vì việc đóng phim nên bọn tôi cũng chỉ cùng ăn với nhau được đôi bữa cơm, thời gian còn lại đều thân ai nấy lo, không qua lại nhiều. Anh trông tôi thế này thôi, chứ bình thường tôi lười lắm, có thể ở nhà thì kiên quyết không ra đường đâu."

"Vậy bình thường chị đến nhà cô Thượng Quan thì hai người làm gì?"

Kỳ Vân lập tức đanh mặt, nói: "Toàn mấy lời đồn đại vớ vẩn, tôi bình thường chẳng có chuyện gì mà phải đến chỗ Thượng Quan, bởi cô ấy tính tình lắm lì, cũng không thích bị người khác quấy rầy."

"Thế thì lạ thật." Đường Huy thấy đối phương đã vào tròng, bèn cười gian xảo, "Vậy chị Kỳ Vân mấy ngày nay sao lại biết nhà cô Thượng Quan mà tìm tới viếng vậy?"

"Hừ!" Cô ta cười gằn, "Còn không phải vì vụ án xác cháy giấu trong hòm mây kia bị khai ra, làm chuyện giữa cô ấy và Thi Phùng Đức lan truyền

khắp nơi, lộ cả chỗ ở đấy sao? Tôi theo thông tin trên tạp chí tìm đến thôi."

"Nhưng... hôm Thượng Quan Giác Nhi uống thuốc độc, nghe nói trên đường đưa đi cấp cứu, vì xe của Thi Phùng Đức bị nổ lốp nên đành phải đổi xe, chiếc xe được đổi sang hình như là xe chị..."

Kỳ Vân bật ra một tiếng cười giễu cợt, nói: "Anh lại nghe được ở đâu mấy lời ngớ ngẩn ấy, thế mà cũng tin?"

"Vốn tôi cũng không tin." Đường Huy cười hì hì đáp, "Nhưng cô Thượng Quan lẽ ra phải đưa vào bệnh viện lớn cấp cứu, ông chủ Thi sợ sửa xe không kịp, lại gặp ngay chị đúng lúc đi ngang qua, bèn đổi sang dùng xe chị tạm thời chở cô ấy đến phòng khám cấp cứu do người Nhật mở. Khéo thay y tá trực hôm đó là một người bạn của tôi, cô ấy nói trông rõ ràng rành, là chị và mẹ cô Thượng Quan đi sau Thi Phùng Đức, còn Thi Phùng Đức bế cô Thượng Quan đang hấp hối, bốn người cùng đến bệnh viện một lúc. Bấy giờ tuy chị dùng khăn trùm đầu, nhưng dù sao vẫn là đại minh tinh, khí chất ngời ngời, đương nhiên bị nhận ra. Người bạn của tôi rất mê điện ảnh, tan làm không có việc gì là lại chạy tới rạp chiếu phim, ảnh tạp chí chụp minh tinh treo đầy nhà, lẽ nào có thể nhìn nhầm?"

"Nhất định là nhìn nhầm rồi, hoặc anh vốn dĩ đang đặt điều bịa chuyện!" Kỳ Vân rít sâu một hơi thuốc, vết son đỏ in lên đầu tẩu bằng phi thủy một vệt hồng đào nhàn nhạt.

"Sao chị biết là tôi đặt điều bịa chuyện?"

"Nếu lời người bạn làm ở bệnh viện của anh nói là thật, vậy thì cô ta cũng chỉ có thể trông thấy tôi, chứ nhất định không biết xe Thi Phùng Đức nổ lốp giữa đường, phải không nào?"

"Chị Kỳ Vân quả nhiên là người thông minh!" Đường Huy vỗ tay tán thưởng từ tận đáy lòng, "Không giấu gì chị, cô y tá trực ban nói trông thấy chị quả không phải bạn bè gì với tôi, chỉ là để tìm hiểu viết bài về vụ án

Thượng Quan Giác Nhi tự sát, tôi có bỏ ra chút tiền moi tin từ cô ấy. Còn chuyện xe ông chủ Thi nổ lốp thì là do tôi nghe mẹ cô Thượng Quan kể lại, bác gái cũng kể chị vừa hay lái xe qua con đường đó, bắt gặp bọn họ nên chủ động đề nghị giúp đỡ. Tiếc là mẹ cô Thượng Quan chưa từng xem phim, lúc ấy không nhận ra chị, tôi cũng phải bỏ nhiều công sức mới nghe ngóng được rõ thêm từ xung quanh."

Kỳ Vân lắc đầu thờ dãi, nói: "Biết ngay mà... có thể thấy đàn bà con gái đều phải chịu thua trước anh."

"Thế nên chị Kỳ Vân liệu có thời gian không, chúng ta cùng uống tách trà, từ từ nói về chuyện này? Một là câu chuyện đẹp chị thấy đồng nghiệp gặp nạn bèn ra tay giúp đỡ, nếu viết lên báo có thể tăng danh tiếng cho chị. Hai là một sự kiện trọng đại như cái chết của Thượng Quan Giác Nhi, nếu chúng tôi có thể sắp xếp tường thuật rõ ràng đầu đuôi quá trình cô ấy hấp hối, cũng coi như làm một chuyện tốt cho cô ấy. Chị thấy thế nào?"

Vừa dứt lời, xe đã dừng lại trước cửa nhà Kỳ Vân, một căn nhà hai tầng kiểu cổ, đơn sơ bất ngờ. Có thể là do vừa nổi tiếng chưa lâu, lại cũng chưa được đại gia nào để ý, nên tình hình tài chính của cô ta không hề dư dả như người ta tưởng tượng.

Kỳ Vân cùng Đường Huy xuống xe, song đến trước cửa thì chặn anh ta lại, cười nói: "Phóng viên Đường, chuyện này hôm nay nói đến đây thôi, người mất cũng đã mất rồi, có truy cứu thêm cũng có cứu được tính mạng cô ấy đâu, thế nên anh nên dừng lại đi. Còn không dừng lại, e là..."

Cô ta bỗng dừng ngắt ngang, vú nuôi lúc này đã ra mở cửa đứng sang một bên để cô ta vào nhà, không đợi Đường Huy kịp lên tiếng đã đóng rầm cửa lại, thái độ đầy đẽ phòng như thể coi anh ta là loại ong bướm thông thường.

Đường Huy đành quay người đi, nở nụ cười yếu ớt trước cảnh hoàng hôn, nụ cười ấy vừa mang vẻ chua xót, lại dường như có cả quyết tâm lao vào nước sôi lửa bỏng.

2.

"Rốt cuộc vết thương trên mặt trên người cậu từ đâu mà ra?"

"Thì đi ra chỗ miếu thành hoang đợi bánh bao gạch cua mới ra lò, kết quả chen lấn kinh quá, ngã lộn nhào, từ đầu đến chân đều bị người ta giẫm đạp nên mới thành ra thế này."

"Thế sao còn bị đập gãy cả răng nữa?"

"Tôi xông lên hàng đầu, lại không đề phòng, chẳng những không ăn được bánh bao mà đến ví tiền cũng bị móc mất. Đời nào có chuyện tôi chịu để yên, một mực đuổi theo tên trộm, ai dè tên khốn đó quay ngoắt lại giáng cho tôi một đòn, nên mới gãy cả răng."

"Trước giờ cậu có dùng ví tiền đâu, toàn nhét linh tinh vào túi áo túi quần."

"Tôi... tôi chính vì hứng lên mua lấy cái ví dùng chơi, nên mới bị kẻ trộm để ý, chịu đổ máu đây!"

"Nhưng rõ ràng là cậu bị trộm tiền, sao vẫn còn mang một trăm đồng Đại Dương về?"

"Mẹ kiếp, rốt cuộc cậu có định ăn bánh hạt sen tôi mang về không nào?"

Mấy ngày liên tiếp, hội thoại giữa Đỗ Xuân Hiếu và Hạ Băng thường xuyên xoay quanh nội dung này, một người ra sức tra hỏi, người còn lại sống chết không khai, suy đoán rồi đánh trống lảng, cứ thế không biết mệt, cho đến khi cô bùng bùng tức giận to tiếng chặn đứng nghi ngờ của anh.

Ngoài việc truy hỏi về vết thương trên người Đỗ Xuân Hiếu, Hạ Băng hiện giờ còn bận bù đầu cùng Tiểu Tứ điều tra tung tích của Hình Chí Cương. Hình Chí Cương gửi ngón tay của Tất Tiểu Thanh đến nhà họ Tần xong, ba ngày liền không có động tĩnh gì, đợi đến ngày thứ tư, mặt trong hòm thư nhà ông chủ Tần mới lại tự dưng xuất hiện một dòng địa chỉ viết bằng sơn trắng: Số 381 đường Vân Giang.

Hạ Băng và Đỗ Xuân Hiếu vì vậy vội chạy tới đường Vân Giang, chỗ đó ở gần bến cảng sông Tùng Thủy, là con đường người tỉnh ngoài sau khi ngồi thuyền đến Thượng Hải bắt buộc phải tới nếu muốn thông qua trung tâm môi giới tìm việc làm. Do đó nơi này vàng thau lẫn lộn, an ninh trật tự rất không ổn định, vừa đặt chân vào khu phố đã có thể cảm nhận được bầu không khí hạ lưu khác hẳn với thế giới phồn hoa dập dìu tấp nập. Có điều hai người bọn họ dường như đã quen đánh bạn với tầng lớp dưới đáy xã hội, cách ăn mặc lẫn hành xử vẫn rành rành đặc trưng của dân ngoại tỉnh, nên không hề có vẻ lạc lõng nổi bật. Đỗ Xuân Hiếu thậm chí còn mua một túi hạt dưa, vừa đi vừa cắn, mặc Hạ Băng một mình để ý những số nhà hoặc bị biển hiệu cửa tiệm che kín, hoặc đã hoen gỉ loang lổ.

Đi đến ba vòng, vẫn không thấy số 381.

"Chắc không phải viết ra để xỏ chúng ta đấy chứ?" Gan bàn chân phải của Hạ Băng đã phồng rộp lên, tâm trạng cũng bắt đầu trở nên cáu kỉnh.

"Cậu bảo, chúng ta có nên tìm việc làm ăn khác không? Cái văn phòng thám tử của cậu, với hiệu sách của tôi đều vắng như chùa bà đanh, chẳng bao lâu nữa miệng ăn núi lở, lại phải quay về trấn Thanh Vân trồng dâu nuôi tằm thôi. Nếu không muốn bị mất mặt thì nhanh nhanh tìm kế sinh nhai khác, kiếm ít tiền về quê mua đất dựng nhà..." Đỗ Xuân Hiếu như đang tự nhủ, nói rất nghiêm túc, dọc đường không ngừng đọc các thông báo tuyển người dán trên tường.

Hạ Băng không hiểu nổi phản ứng của cô, bực bội nói: "Cậu khỏi cần khích tôi, có phải quay về thì thể nào chả là tôi, cậu giỏi giang như thế, làm gì có chuyện quay về?"

Cô biết anh đang nổi cáu, bèn đứng lại trước một tờ thông báo tuyển người đã quấn mép, cười nói: "Cậu bảo làm được việc này rồi, liệu chúng ta có thể đứng vững ở Thượng Hải không?"

Hạ Băng nhìn theo ánh mắt cô, bắt gặp một tờ thông báo tuyển nhân viên phục vụ nhà hàng thì vừa tức vừa buồn cười, nói: "Cậu bị Stephen bắt mất hồn rồi à? Lại còn muốn đi bưng bê ở nhà hàng!"

"Bưng bê đúng là tôi không muốn... nhưng kiếm tiền thì muốn."

Đỗ Xuân Hiếu chỉ dòng chữ "Ba Tám Một" viết bằng bút lông đen chình ịch trên tờ thông báo tuyển người, vẻ mặt cực kỳ tự đắc.

Tờ thông báo được xé xuống, mặt sau viết: Ba giờ sáng, bến cảng Ngô Tùng Khấu, để vàng thỏi ở dưới đôn đá thứ ba. Chớ quên!

"Thấy chưa." Đỗ Xuân Hiếu lật qua lật lại xem xét tờ thông báo trong tay, "Ý tôi là, cơ hội phát tài của chúng ta đến rồi."

Đúng như Tiểu Tứ nói, người bình thường hể đêm xuống đều không thể lại gần Ngô Tùng Khấu, đó là địa bàn giao tranh giữa băng Tiểu Bát Cỗ và băng Đại Bát Cỗ. May là Tần Á Triết đã ngấm ngấm lo liệu thông suốt, đảm bảo đêm nay sẽ không có chuyện gì xảy ra, có điều tám mươi thỏi vàng đâu phải là thứ hai người trói gà không chặt này có thể dùng xe đẩy đẩy đi nổi? Hạ Băng đang rầu rĩ lo lắng, Đỗ Xuân Hiếu lại như đã tính toán đâu vào đấy, cười bảo: "Muốn vận chuyển số vàng thỏi này, nhất định phải đi đường thủy. Hình Chi Cương cũng sáng suốt đấy, biết các vụ làm ăn của ông chủ Tần đều giao dịch trên thuyền, hẳn là lần này muốn ông ta lật thuyền trong mương nên mới chọn cách này."

Hạ Băng nghe vậy liền sực hiểu, bất giác nóng ruột nóng gan, trực giác mách bảo anh đêm hôm nay không thể nhanh chóng giải quyết ổn thỏa mọi chuyện như thế được. Muốn chuyển toàn bộ số vàng thỏi kia đi trong một lần, Hình Chí Cương cũng bắt buộc phải cử ra một con thuyền lớn. Thế nhưng, đêm đến gió lạnh thấu xương, thuyền nan đều đã cập bờ nghỉ, sà lan cỡ lớn cũng chẳng thấy mấy cái. Nếu có cũng đèn đóm tù mù, hết sức âm thầm, đến tiếng mô tơ cũng nhỏ như tiếng muỗi vo ve, cố ý đi thật chậm, thật kín đáo, giống như âm hồn trên sông.

Vàng thỏi xếp trong rương gỗ, đặt trong khoang thuyền, thân thuyền rất nặng. Đỗ Xuân Hiếu ngồi chồm hồm ở đầu thuyền, gió lạnh làm chóp mũi cô đỏ ửng, hai mắt cũng giàn giụa vì gió. Đèn dầu treo ở một góc cột buồm, ngọn lửa bên trong không ngừng liếm vào chụp đèn thủy tinh, bầu không khí đầy vẻ u ám ma mị.

"Vẫn chưa đến giờ đâu, vào trong ngồi một lát đi." Hạ Băng quấn chặt chiếc áo bông ngăn trên người, lạnh đến nổi răng va lập cập.

"Tôi thấy..." Đỗ Xuân Hiếu nhả ra một làn khói thuốc, làn khói nhanh chóng tan vào trong bóng đêm mịt mờ, không khí như bị đông cứng, hơi thở cũng rất nặng nề, hơi trắng phả ra từ hai lỗ mũi, "đêm nay e là chúng ta không gặp được bà năm rồi."

"Sao cậu biết?" Hạ Băng biết cô không bao giờ nói những lời vô căn cứ, nhưng vẫn lấy làm hoài nghi, Tần Á Triết đã cho người mai phục trong vòng mười dặm quanh bến thuyền, chỉ cần đối phương xuất hiện, tay vừa chạm vào vàng lập tức sẽ có ba mươi người bao vây, muốn chém y thành bùn ngay tại chỗ cũng chẳng có gì khó.

"Vì thuyền chạy nhanh quá."

Đỗ Xuân Hiếu đứng dậy, phui tàn thuốc bị thổi ngược lại bám vào vạt áo, chỗ răng gãy vẫn chưa hoàn toàn hết sưng, vì vậy khoang miệng cứ có cảm

giác kỳ kỳ kiểu chưa xia sạch thức ăn. Cô rút cổ, thắt chặt khăn quàng, vẫn đứng ở mũi thuyền.

"Chạy nhanh? Tôi đang thấy chậm chết đây này! Chờ nặng như vậy, không biết 3 giờ sáng có đến kịp bến cảng không nữa." Hạ Băng tự dưng thấy nhớ Đường Huy, lúc này nếu có một anh chàng to khỏe như thế ở đây, chắc anh cũng không lo lắng thế này.

"E là không kịp đâu." Đỗ Xuân Hiểu thông dong nhả khói, búng đầu mâu thuốc còn lại xuống sông. "Chẳng phải cậu vừa chèo thuyền chạy nhanh quá sao? Giờ lại bảo không kịp?"

Đỗ Xuân Hiểu vừa định trả lời thì nghe lái thuyền hét lên: "Tránh ra!"

"Tránh cái gì?" Hạ Băng lập tức hỏi lại bác ta.

Lái thuyền giơ tay chỉ, có một sà lan đang lao về phía bọn họ, tiếng động cơ rất khê, nghe giống tiếng nghẹn ngào trầm đục. Đỗ Xuân Hiểu lại rút lấy một điều thuốc, châm lửa, chỉ vào sà lan đối diện cười nói: "Đây chính là nguyên nhân khiến chúng ta không đến kịp."

Quả nhiên, con thuyền nan còn chưa kịp tránh đường đã phải đứng yên tại chỗ, vì sà lan lao đến quá nhanh, thoát cái đã ở trước mặt họ, bọt nước bắn tóe lên cả người lái thuyền. Chưa kịp nhìn rõ là chuyện gì, mũi thuyền đã bị bắc một tấm ván, từng tốp người rầm rầm chạy qua.

"Làm gì thế?" Lái thuyền ý có người chống lưng, hùng hổ găm lên, nhưng lập tức ăn ngay cú đấm, mũi miệng phun máu tươi. Hạ Băng vừa định xông lên liền bị Đỗ Xuân Hiểu kéo lại, bấy giờ anh mới nhìn rõ đám người vừa lên thuyền ai nấy đều trùm vải đen kín đầu, chỉ khoét hai lỗ mắt.

Đỗ Xuân Hiểu nói với một người để phanh cổ áo, đeo dây chuyền vàng trong số họ: "Mấy vị đại ca, trên thuyền này không có thứ các anh muốn đâu."

"Có hay không cô nói mà được à, bọn tôi phải tận mắt kiểm chứng. Biết chưa?" Gã đeo dây chuyền vàng thủng thủng nói, không hề có vẻ hung hãn.

"Nói thật là", cô cười nói, "có thì cũng có một ít, nhưng không nhiều, anh muốn thì cứ vào lấy. Có điều đây là đồ của nhị đương gia Hồng Bang, anh biết chứ?"

Gã đeo dây chuyền vàng thoáng sáng người, rồi đột nhiên ngửa mặt cười lớn mấy tiếng, quay sang nói với mấy người còn lại: "Anh em nghe rõ cả chưa? Hôm nay chúng ta cướp hàng của nhị đương gia Hồng Bang cơ đấy, đúng là số đỏ!" Giọng gã nghe rất kỳ dị, giống như lưỡi ríu thành một đồng, nhưng lại có vẻ rất quen, khiến Đỗ Xuân Hiếu bối rối.

Dứt lời, mấy kẻ kia càng phấn khích xông lên trói gô ba người Đỗ Xuân Hiếu, Hạ Băng với lái thuyền lại, mấy bảo tiêu trong khoang thuyền vừa chạy ra đã bị táng mấy gậy vào đầu, lần lượt gục xuống boong thuyền.

"Hôm nay chúng ta chết chắc rồi." Đỗ Xuân Hiếu lăn tới bên cạnh Hạ Băng, thì thầm vào tai anh một câu khiến người ta hết hồn hết vía.

"Cậu không chết được đâu, tôi liều mạng cũng phải cứu được cậu!" Anh ngỡ là cô sợ, vội an ủi. Nhưng lời vừa thốt ra miệng, anh lại thấy nhụt chí, bởi từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng cứu cô lần nào, còn cô dường như cũng không hề coi anh như chỗ dựa của mình. Vì vậy, lời cô vừa nói ra, e rằng chỉ là thông báo, chứ không hề có ý nhờ anh giải nguy.

"Cậu đã đọc truyện Thủy Hử chưa?" Cô tự dưng đổi chủ đề.

"Đọc rồi, làm sao?"

"Đám thủy tặc trong truyện toàn hỏi mấy kẻ xui xẻo là muốn ăn 'mì sợi' hay 'vằn thắn', 'mì sợi' là mỗi người một nhát đao ném xuống nước, 'vằn thắn' tức là tự mình nhảy xuống nước, kết quả ai cũng chọn ăn 'vằn thắn'. Hôm nay chúng ta cũng thử xem sao?"

Hạ Băng bấy giờ mới hiểu ra dụng ý của cô, nhưng đồng thời cũng phủ quyết đề nghị ăn "văn thẩn". Một là bọn họ đều đang bị trôi, muốn lặn xuống nước căn bản là điều không thể, hai là hai người đều mặc áo bông, hễ gặp nước là chìm, nhảy xuống đồng nghĩa với tự tử, vì vậy anh trả lời như đinh đóng cột: "Không được! Có mà chết nhanh hơn thì có!"

"Nhưng đợi lát nữa bọn chúng cạy hòm lấy đồ đi rồi, cũng sẽ dùng gậy gỗ đập chết tươi chúng ta rồi vớt xuống nước thôi. Tôi không muốn chết trong tình trạng bầy nhầy máu me thế đâu, dù sao xác cũng phải để nhìn một tí mới được!"

Dứt lời, không đợi Hạ Băng phản ứng lại, cô đã lặn lông lốc đến mạn thuyền, hít sâu một hơi, nhảy "ùm" xuống nước. Anh cuống lên, chẳng kịp nghĩ nhiều nữa, nhắm tịt mắt lặn theo, lập tức thấy cơ thể nhẹ bẫng, rất nhanh sau đó da mặt liền co rúm lại, nước ồ ạt đổ vào mũi miệng. Anh vùng vẫy ngoi lên, thì nước đã vào tận phổi, vị chua xộc lên khoang miệng, nhưng anh vẫn tức tốc hít vào một hơi, rồi lại vội vàng lặn xuống.

Lần này, không hiểu sao đầu Hạ Băng lại đập phải một vật cứng như đá. Tuy nước lạnh làm cả người tê tái, mất đi cảm giác đau đớn nhưng Hạ Băng cũng vì thế lấy làm mừng rỡ, ngỡ rằng có thể đã chạm tới bờ. Nào ngờ vừa mở mắt liền nhận ra thứ cộc vào đầu mình chính là đầu Đỗ Xuân Hiếu, cô cũng nhìn lại anh vẻ khổ sở, như thể đang trao đi lời từ biệt sau cuối.

"Xuân Hiếu!" Anh thầm kêu lên thảm thiết, ao ước người phụ nữ của mình có sức mạnh xoay chuyển tình thế, đến thời khắc này, anh nhận ra bản thân vẫn chỉ biết dựa dẫm vào cô chứ không thể cứu cô.

Tiếp đó, Hạ Băng cảm thấy sau lưng có một sức mạnh ôm choàng lấy mình, anh đã sắp đến ngưỡng không nín thở nổi nữa, từng mảnh xương trong người đều như nát vụn thành tro, không sao chống đỡ nổi trọng lượng của cơ thể. Nhưng có điều thần kỳ nào đó đã nới lỏng hai cánh tay bị trôi

chặt của anh, nhờ thế anh nhìn thấy hy vọng, ra sức giằng khỏi sợi dây thừng, đến khi hai tay vừa tìm lại được tự do, không kịp cả lấy hơi, anh lập tức lặn xuống, ôm lấy Đỗ Xuân Hiếu đang chìm dần trong nước...

Lúc Hạ Băng tỉnh lại, tóc tai đã đóng băng thành dải li ti, hơi xoay cần cổ cũng thấy vô cùng khó khăn, chặt vật mãi anh mới quay đầu nhìn được xung quanh, nhận ra không biết từ lúc nào mình đã được khiêng tới dưới gầm cầu. Bốn bề là những túp lều bẩn thỉu dựng bằng vải bạt, ở giữa còn đang đốt một đống lửa, hiềm nỗi ngọn lửa quá yếu, hoàn toàn không đủ để sưởi ấm. May là, anh đã trông thấy Đỗ Xuân Hiếu đang nằm bất động bên cạnh đống lửa, mặt mày tím ngắt, như chỉ còn nửa cái mạng. Anh ngồi dậy, lật tung tấm thảm rách đắp trên người, tấm thảm bốc mùi sắt gỉ rất khó chịu.

"Đây, uống chút đi."

Có người đưa nửa bình rượu trắng mùi nồng sức tới trước mặt Hạ Băng, cơ thể người này có phần mất cân đối, anh nhìn kỹ lại mới nhận ra là Tiểu Tứ.

3.

Mặt trời đầu đông vẫn tỏa nắng ấm áp, khiến người ta mơ màng buồn ngủ. Chu Phương Hoa vì mất nước trầm trọng, môi nẻ toác bật cả máu, giọt nước đầu tiên lưỡi liếm được cũng có vị mặn mặn. Không biết đã có bao lượt người thay phiên đến thăm vấn cô ra, chỉ biết người cuối cùng là một cảnh sát ngoại quốc mặt mũi hiền lành, ánh mắt sắc bén, thân hình béo tốt, tên Erie. Gặp cô ta, câu đầu tiên người này cất lên là với tay quản giáo đứng bên cạnh: "Mau cho cô đây cốc nước, các anh đối đãi với phụ nữ thế này đúng là quá vô nhân đạo!"

Chu Phương Hoa nghe ra sự phẫn nộ thực sự trong giọng điệu của ông ta.

"Mợ Thi, tôi không đến để hỏi cô về tung tích Thi Thường Vân." Đợi cô ta uống cạn đến giọt nước cuối cùng trong cốc, Erie mới cười hì hì nói, "Tôi chỉ tới hỏi hai câu thôi, cô cũng chỉ cần nói thật, tôi sẽ thả cô về nhà."

Cô ta ngơ ngác ngẩng đầu lên, khóe miệng hơi động đậy, giống như đồng ý với thỏa thuận này.

"Thi Thường Vân có từng giao cho cô chiếc hòm mây nào không? Cô chỉ cần trả lời có hay không."

"Có."

"Câu hỏi thứ hai, trong chiếc hòm mây đó có phải có..." Erie đột nhiên ghé sát lại, thì thầm vào tai cô ta mấy tiếng, cô ta lập tức tái mét mặt nhìn chăm chăm ông ta, người cứng đờ như cương thi.

"Như vậy tức là phán đoán của tôi không sai, phải không, mợ Thi?"

Cô ta ngậm chặt miệng, như thể cực kỳ hối hận vì vừa rồi đáp "có".

Erie chừng như rất hả hê trước vẻ hối tiếc của Chu Phương Hoa, bèn dẫn cô ta đi làm xong mọi thủ tục, còn gọi xe đưa cô ta về nhà. Dọc đường, ông ta luôn tươi cười, lịch sự nhưng trong lời nói lại có đôi phần tàn nhẫn: "Phóng thích một kẻ ác, khó hơn phóng thích một người tốt rất nhiều, thế nên chúng ta mới thường xuyên khiến Thượng đế lắc đầu thờ dài. Nhất là đối với chúng ta, cuộc đời chỉ xoay quanh hai chuyện, yêu đương và ăn uống. Mợ Thi, không biết Bồ Tát mà các cô thờ phụng xử lý chuyện này ra làm sao."

Chu Phương Hoa không hé miệng nửa lời, mặt mày lạnh tanh, nốt ruồi nhỏ bên dưới khóe mắt trái cô màu nâu nhàn nhạt, đường nét đôi môi rõ ràng, giống như bầm sinh đã được vẽ bằng bút kẻ môi. Nếu là ở châu Âu, khuôn mặt của cô ta sẽ rất được ưa chuộng.

Thế nhưng, đúng như những gì Đỗ Xuân Hiếu nói riêng với Erie, tuy chỉ gặp Chu Phương Hoa có một lần song vẫn có ấn tượng rất sâu đậm, bởi người phụ nữ này có tướng bạc mệnh. Vậy nên sau này nghe tin Thượng Quan Giác Nhi uống thuốc độc tự vẫn, Đỗ Xuân Hiếu từng buột miệng thốt lên: "Kỳ lạ thật, người chết sao lại không phải vợ cả nhà họ Thi chứ?"

Hiện giờ mỗi lần hẹn Hạ Băng ra ngoài thảo luận tình tiết vụ án, Erie đều tiện miệng hỏi thăm ý kiến của Đỗ Xuân Hiếu. Nhưng sau khi manh mối phía Ngái Mi được moi ra, ông ta lại bắt đầu sợ người phụ nữ này, bởi cô vừa động tay vào, không những không tìm ra chân tướng cái chết của Jenny mà còn làm tăng thêm một vụ án thối nữa, chính là Tất Tiểu Thanh mất tích. Chỉ riêng điều này thôi đã khiến Erie có ý muốn rút tay, bởi điều tra Tất Tiểu Thanh, nhất định sẽ phải động đến ông chủ Tần, động vào giới xã hội đen ở bến Thượng Hải là chuyện cực kỳ rắc rối, nhưng bỏ dở ở đây thì lại tiếc, nhiệt huyết với nghề của một thanh tra từng giờ từng phút nhắc nhở ông ta phải truy đến tận cùng mọi chuyện. Vì vậy khi được biết Hạ Băng đang âm thầm làm việc cho ông chủ Tần, ông ta không nén nổi tò mò, muốn moi lấy ít nội tình.

Đối lại, Đỗ Xuân Hiếu cũng đưa ra yêu cầu, muốn Erie dùng quan hệ tới gặp Chu Phương Hoa, hỏi cô ta hai câu hỏi, đem câu trả lời về cho cô. Do đó lần gặp mặt này giữa Erie và Hạ Băng, Đỗ Xuân Hiếu được bao trùm trong bầu không khí nghiêm túc lạ thường, đặc biệt sau khi Đỗ Xuân Hiếu nghe kể về phản ứng của Chu Phương Hoa, cô tức thì nghiêm sắc mặt, lẩm bẩm: "Tuy là nằm trong dự liệu, nhưng e vợ cả nhà họ Thi về sau cũng lành ít dữ nhiều rồi."

"Vậy chi bằng để cô ta lại trong đó?" Erie lập tức đánh hơi thấy mùi lạ.

"Ừm." Đỗ Xuân Hiếu gật đầu, "Sợ rằng kết cục cũng giống nhau cả thôi, mấy ngày nay cần hết sức để ý đến cô ta, có động thái gì cũng dễ bề khống chế."

Các thanh tra dưới trướng Erie theo dõi Chu Phương Hoa có vẻ rất nhẹ nhàng, bởi người phụ nữ này từ khi trở về, hầu như không hề bước chân ra khỏi nhà họ Thi. Vú nuôi tuy thường xuyên ra ngoài, cũng chỉ quanh quẩn giữa chợ và đám ngồi lê đôi mách, không hề có gì bất thường. Duy nhất một lần, vì Thi Phùng Đức phải lo liệu tang lễ của Thượng Quan Giác Nhi, lúc ra khỏi nhà, có đứng lại khoảng đất trống trong vườn hoa dưới ban công nơi con trai cả bị hại, Chu Phương Hoa không hiểu sao cũng theo sau bố chồng, ra đứng đó, thân hình quắt queo khiến người khác trông mà kinh hãi. Hai người đứng đó một lúc lâu, có vẻ còn nói gì đó, mới đầu là bình tĩnh trao đổi, sau đó càng nói càng kích động, đầu run lên bần bật, mỗi người một kiểu. Chu Phương Hoa kỳ quặc hơn cả, thậm chí còn giơ tay tát thẳng vào mặt bố chồng. Thi Phùng Đức bấy giờ mới im lặng, nhìn cô ta hồi lâu rồi quay người chui vào xe hơi.

Chuyện này được báo cáo lại với Erie, khiến ông ta vô cùng hứng thú.

Đỗ Xuân Hiếu đã chửi bới một chập trước mặt Tần Á Triết, cô sợ dĩ đánh liều đi tìm "Diêm vương" trút giận là vì hai nguyên nhân: một, lần đó vốn dĩ chuộc người, nào ngờ suýt chút nữa thì đem mạng mình ra tế, đương nhiên cần quy trách nhiệm cho tay chân của Tần Á Triết phản ứng lè mề; hai, từ tình hình đêm hôm đó có thể thấy, Tần Á Triết không hề đếm xỉa đến tính mạng bọn họ.

Vậy nên Đỗ Xuân Hiếu cho rằng không cần phải quanh co lòng vòng với kẻ vốn đã ôm lòng hiểm ác nữa, dù gì sớm muộn cũng khó tránh cái chết, không nhân cơ hội chửi bới vài câu chẳng phải thua thiệt quá sao? Vì thế cô oang oang chửi, ra sức chửi, câu nào câu nấy hùng hổ bậm trợn.

"Ông chủ Tần không đếm xỉa đến mạng sống của bọn tôi cũng được thôi, nhưng chẳng lẽ đến bà năm ông cũng không cần nữa? Tráng trợn lừa hai bọn tôi làm quân xung kích, đặt lên thớt gỗ để người ta băm thành nhân sủi cảo, ông cũng không thềm nhiumày. Cái mạng con con này của bọn tôi, bù cho một mình bà năm vẫn còn thiếu tám mươi thỏi vàng... à không, chắc

trừ đi số gạch vụn dưới đáy hòm thì chỉ đến mười mấy thôi thôi. Lần này thì lớn chuyện rồi đấy, ông chủ Tần chắc mất mặt lắm, nếu đồn ra ngoài..."

Đang nói thao thao, miệng Đỗ Xuân Hiểu đột nhiên vênh lên như mỏ chim, nhọn đến tức cười. Thì ra Tần Á Triết phải thẳng tay bóp chặt hai má cô mới khiến cô im miệng triệt để.

"Cô Đỗ, đã biết mạng sống của các người nằm trong tay tôi thì đừng lắm lời nữa. Tôi vẫn chưa tính sổ với cô vì không cứu được bà năm về, cô còn bày đặt so đo với tôi?" Trong lúc Tần Á Triết nói, bàn tay cơ hồ cũng muốn bóp vụn cằm Đỗ Xuân Hiểu.

Cô đau đến nổi giàn giụa nước mắt, lại không sao mở miệng được, đành trừng mắt nhìn đối phương, đến khi ông ta chịu buông tay mới thôi.

Lúc quay về, Hạ Băng vừa nhìn thấy dấu đỏ trên quai hàm cô, bèn nổi giận: "Sao lần nào cậu đi gặp cái lão họ Tần kia cũng mang thương tích về thế? Lão ta dựa vào cái gì mà ngược đãi cậu? Lần sau để tôi đi!"

"Không cần đâu, là tôi tự chuốc lấy thôi." Cô bưng mặt, tay còn lại vô thức lần sờ điếu thuốc trong túi, móc mãi cũng chỉ thấy bao thuốc không, bèn vò lại, ném vào cái vại đặt ở trước sân.

"Cậu chuốc lấy cái này làm gì? Chẳng thà kiếm ít tiền cho thiết thực."

"Vì nếu không đánh lạc hướng ông ta, tôi sợ ông ta sẽ truy hỏi vì sao chúng ta thoát được vụ đó, rồi..." Cô ngừng lại mấy giây, nói giọng rầu rầu, "e là ông ta sẽ mau chóng biết chuyện Tiểu Tứ."

Dứt lời, cả hai đều nín lặng. Cô cầm bát đồ ăn thừa trên bàn, bốc luôn miếng thịt mặn ăn vã, còn anh đưa tay chống cằm, như muốn nhìn xuyên qua lớp không khí ngập mùi thức ăn ngụy ngất, trong đầu ra sức tìm kiếm một đáp án nào đó.

Từ sau lễ an táng Thượng Quan Giác Nhi, Thi Phùng Đức cũng giống Chu Phương Hoa, không bước chân ra khỏi nhà. Nghe vú nuôi trong nhà nói thì là bệnh liệt giường, không dậy nổi. Bác sĩ tới thăm khám hai lần, đều kết luận là vương mắc tâm lý, cần từ từ tháo gỡ. Erie thấy chuyện này càng lúc càng kỳ quặc, bèn tới thăm hỏi một chuyến, người ra tiếp là Chu Phương Hoa, cô ta vẫn để mặt mộc, trong vẻ tiêu tụy lại thấp thoáng nét kiên cường.

"Sức khỏe bố chồng cô thế nào rồi?"

"Đỡ chút rồi, vẫn đang uống thuốc." Không hiểu vì cố gì, chớp mũi cô ta cứ đỏ ửng, dù lửa trong lò sưởi vẫn đang cháy rực, cô ta vẫn quấn chặt tấm khăn choàng Hà Lan đan tay dày dặn trên vai, đốt ngón tay cũng trắng bệch.

"Tôi muốn nói chuyện với ông ấy, có được không?"

Cô ta cắn môi một lát, quay lại nói: "Tình trạng ông ấy hiện giờ cũng không đến nỗi không thể nói chuyện, có điều rất nhanh mệt, nói ngắn thôi thì được."

Dứt lời, cô ta đứng dậy dẫn Erie lên căn phòng rộng nhất trên tầng hai. Erie trông thấy cầu thang được trải thảm lông cừu đắt tiền, mỗi bước chân đặt xuống, nửa chiếc giày của ông ta lại bị lún vào.

"Trải thảm trải mùa kiêu này, là để che đi vết máu để lại sau vụ hung án ư?" Ông ta vê râu, quay sang hỏi Chu Phương Hoa.

"Phải." Giọng đối đáp bình tĩnh của cô ta khiến Erie có phần bất ngờ, đành gượng gạo huýt sáo miệng.

Phòng Thi Phùng Đức hoàn toàn lệch tông với phong cách Âu hóa tổng thể của dinh thự nhà họ Thi, bên trong vẫn kê giường khung gỗ căng thừng cọ kiêu cũ, hễ động dậy liền kêu cọt két. Kệ đầu giường và tủ quần áo tuy

đóng từ gỗ tử đàn quý giá, nhưng vì phòng quá nhỏ, nên đồ đạc đều có vẻ to quá cỡ, chen chúc như thể sắp chật cứng tới nơi. Trên kệ đầu giường là một chiếc đèn bàn có chụp bằng pha lê nhân tạo bật sáng trưng nhưng vẫn thấy u ám, rèm cửa sổ bằng nhung dày, buông rủ xuống sàn. Ở góc đối diện bày một chiếc đồng hồ kiểu tủ đứng, kêu tích tắc muốn nhức óc. Erie vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ bèn cười bảo: "Xem ra ngài Thi có thói quen giống tôi, thích bày đồng hồ lớn kiểu này, có kêu mấy cũng không thấy ồn."

Thi Phùng Đức vén màn lên, quả nhiên gầy gò hốc hác, tia máu giăng đầy lòng trắng mắt, mái tóc muối tiêu do lâu ngày không cắt tỉa, rối bù rủ trước trán. Trông thấy Erie, vẻ mặt ông ta ngỡ ngác, nụ cười cứng đờ, phản ứng chậm chạp như phần lớn mọi người khi trông thấy người lạ, nhưng lại có vẻ đang kháng cự ánh mắt quan sát của đối phương.

"Ngài Thi, có những chuyện không nên can thiệp quá." Sau màn tự giới thiệu, Erie thực ra đã hơi có ý buông xuôi trước Thi Phùng Đức, trước mặt ông ta giờ không phải một kẻ nói dối ra sức giấu diếm bí mật khổng lồ, mà là một người đàn ông đã quá mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần do liên tiếp chịu đựng những đòn đả kích, ông ta quả thật không nở lòng nào hỏi han điều gì.

"Là Thường Vân, có tin tức rồi sao?" Thi Phùng Đức đột nhiên sáng bừng mắt, phải giao phó hy vọng vào người ngoài mới thương tâm làm sao? Nhất là ở cương vị một người cha, ông ta nhận được tin tức về cốt nhục của mình từ phía cảnh sát quả thực buồn vui lẫn lộn, một mặt sợ nghe tin con trai bị bắt, một mặt lại hy vọng được biết về tung tích con trai. Erie trước nay vẫn luôn độc thân, nhưng cũng thấu hiểu chân tình giữa người với người, vì vậy ông ta lắc đầu, nháy mắt với Thi Phùng Đức, cười đáp: "Không có tin gì chính là tin tốt nhất, ngài Thi chắc hiểu rõ điều này."

Thi Phùng Đức quả nhiên nặn ra một nụ cười, dưới ánh đèn pha lê ngũ sắc, nụ cười ấy cũng hàm chứa đủ mọi biểu cảm, thậm chí còn có cả âm trầm cùng chua xót.

Lúc xuống tầng, Chu Phương Hoa đi sau Erie buồn rầu nói: "Ngài không định hỏi gì bố chồng tôi mà chỉ muốn thăm ông ấy thôi sao?"

Erie quay đầu lại, nở nụ cười xảo quyệt: "Phụ nữ Trung Quốc thông minh hơn phụ nữ Pháp ở điểm, khả năng nhìn nhận của các cô quá mức tỉ mỉ, đây là ưu điểm, và cũng là điều đáng thương của các cô."

Dứt lời, Erie nhìn chăm chăm vào Chu Phương Hoa.

Sao cô ta bỗng dưng rạng ngời thế nhỉ? Mọi đường nét sắc sảo trước kia giờ đều mềm mại ôn hòa, toát lên một thần thái long lanh khác thường.

4.

Kỳ Vân ngâm mình trong nước, màng nhĩ lũng bùng mớ âm thanh chuyển động rất khẽ, cái gì đang chuyển động, đối với cô ta chẳng quan trọng, điều quan trọng là tư duy có thể tạm thời trôi nổi bồng bềnh. Sự "yên tĩnh" hiếm hoi này, khiến cô ta tự dừng nhớ đến tháng ngày ở Bách Lạc Môn trước đây, vì cô ta không làm sao học được điệu foxtrot, tiếng Thượng Hải cũng nói lằng lằng, nên thường bị chị Yến phạt treo niêu, có lần còn kéo dài suốt nửa tháng. Vì thế, cô ta hiểu rõ cảm giác đói bụng hơn tất cả các gái bao khác, nhưng dù vậy, cô ta vẫn ở đó tròn một năm.

Nguyên nhân ngọn nguồn, không phải Kỳ Vân không rõ, chỉ là không dám nghĩ đến tận cùng, nếu muốn đào sâu xuống cũng chỉ có thể đào ra ba chữ - Hình Chí Cường.

Không hiểu sao, cô ta lúc nào cũng canh cánh về người đàn ông này. Gã không phải kiểu đàn ông vạn người mê, quá lạnh lùng, quá ngạo mạn, cũng quá ngu ngốc. Có những người đàn ông, bề ngoài giống như lang sói, nhưng bản chất thực ra lại rất yếu đuối, thiếu chủ kiến, chỉ có thể ngấm ngầm tìm một chỗ dựa dẫm. Kỳ Vân trước kia luôn ảo tưởng mình có thể là chỗ dựa dẫm ấy, cho đến khi phát hiện Tần Á Triết hoàn toàn không hứng thú với cô ta mà lại nhắm trúng Bướm Bướm Nhỏ, lúc đấy cô ta mới triệt

để tuyệt vọng. Thực tế, trước khi ra mắt Tần Á Triết, cô ta đã dày công chuẩn bị đằng đằng hai tháng trời, ông ta thích phụ nữ mặc loại trang phục gì, trang điểm thế nào, sửa lông mày ra sao mới khiến ông ta vừa mắt, chuốc rượu gì thì ông ta say, ông ta rốt cuộc thích phụ nữ uống được rượu hay kiêu chỉ một chén là gục. Từng li từng tí đều tính toán đầu vào đấy, vốn ngỡ rằng có thể một đòn trúng đích, nào ngờ ông ta chẳng buồn đếm xỉa đến hình tượng hoàn hảo của cô ta, mà chỉ mãi dõi mắt về phía Bướm Bướm Nhỏ bấy giờ đang đứng bên mép sàn nhảy lén lút cởi một bên giày cao gót cho đỡ đau chân. Về sau, cô ta cuối cùng đã hiểu ra một đạo lý, đó là đàn ông thích kiểu đàn bà nào, thực ra hoàn toàn không có quy luật cụ thể.

Khi rời khỏi Bách Lạc Môn, tình trạng Kỳ Vân khá thảm hại, đến một người chị em đưa tiễn cũng không có, trong phong thư Hình Chí Cương nhờ chị Yến đưa cho cô ta, chỉ có độc mấy tờ tiền giấy, biểu thị sức nặng của cô ta trong trái tim gã. Vì vậy về sau cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, thề phải nổi trội hơn người, trèo được đến địa vị hiện nay trong giới điện ảnh cũng là vì uất ức, ảo tưởng Hình Chí Cương trông thấy cô ta xinh đẹp quyến rũ, rục rở chói lợi trên màn ảnh, sẽ nảy sinh thứ cảm xúc phức tạp nào đó.

Phụ nữ phần lớn đều phải dựa vào những điều này để tự an ủi bản thân, mới có thể sống thanh thản được.

Nước trong bồn tắm đã bắt đầu nguội, cô ta trồi lên mặt nước hít vào một hơi, rồi mở vòi xả thêm nước nóng vào, cơ thể tức thì ấm lại, các khớp xương dần ra, mọi mệt mỏi tức thì tiêu tan. Nhưng sợi dây căng cứng từ trong sâu thẳm nọ thì vẫn đang rên xiết, nhắc nhở cô ta còn màn khói mù nào đó đang kè kè như hình với bóng, cần phải tìm một "mảnh khăn" lau sạch chúng đi, giống như Hình Chí Cương vì sinh cơ, có thể xóa sổ người tình khăng khít nhất khỏi cõi đời này.

Cô ta nhớ đến Thượng Quan Giác Nhi, một người đàn bà đáng thương, nhưng lúc sinh tiền cũng đầy thủ đoạn. Kỳ Vân mỗi lần nghĩ đến chuyện bọn họ từng trải qua, đều hận không thể cắt phăng những vết nhơ đó khỏi cơ thể mình.

Đường Huy...

Cô ta cảm thấy tay phóng viên này có đường nét khuôn mặt rất giống Hình Chí Cương, chỉ là cương nghị hơn, sáng sủa hơn một chút, giống như rắc bột vàng lên, nhưng cô ta vẫn mê mọt vẻ yếu ớt và ấu trĩ của Hình Chí Cương hơn. Có người từng nói với cô ta: "Đàn ông bề ngoài càng mạnh mẽ, khi làm việc lại thường phạm phải những sai lầm ngu ngốc, phải biết nâng niu, bởi bọn họ có tính dựa dẫm rất cao."

Chỉ đáng tiếc, Hình Chí Cương chưa từng dựa dẫm vào cô ta. Cho đến cách đây một tuần, vú nuôi của cô ta nửa đêm ra vườn sau cắt lá anh túc nhai chữa đau dạ dày, bắt gặp gã co ro dưới chân tường, mặt mày hoảng hốt.

"Chỉ có em mới cứu được anh thôi."

Cô ta có thể nhìn ra trong ánh mắt cầu khẩn của gã ẩn giấu vẻ hả hê chẳng lấy gì làm thông minh, lòng thầm thấy buồn bực: thì ra gã vẫn luôn biết tỏng tâm tư cô ta! Cũng bởi vậy, hành động cứu giúp của cô ta còn mang ít nhiều tâm lý báo thù.

Đứng dậy khỏi bồn tắm, cơ thể bỗng lạnh toát, cô ta vội vớ lấy tấm khăn bông mềm màu nâu che trước ngực. Chốt cửa dường như rung lên mấy cái, cô ta tức tốc kéo rèm tắm lại, một tay xọc xuống bên dưới chiếc áo choàng tắm, giữ nguyên tư thế đứng thả lỏng, tựa hồ không hề phòng bị, nhưng thực ra đã chuẩn bị đâu vào đấy cả rồi.

"Em sợ à?" Hình Chí Cương đóng cửa lại, nếp nhăn trên trán có vẻ rất ngây thơ.

Cô ta đành ôm lấy chiếc áo choàng tắm, cùng cả khẩu súng lục bọc trong đó, thản nhiên quay đi mặc áo vào, đồng thời thả khẩu súng vào túi áo, làm bên túi đó trĩu xuống hơi không cân xứng.

"Bao giờ thì có thể rời khỏi Thượng Hải?"

Gã hỏi rất không đúng lúc, khiến cô ta càng cho rằng những gì mình làm thật ưỡng công, nhưng vẫn cố kìm nén, cấm cửu đáp: "Có hai đường, một là đi đường thủy đến Phúc Kiến hoặc Quảng Châu, hai là ngồi tàu hỏa đi Bắc Kinh, anh tự chọn đi. Có điều người của Hồng Bang đang tìm anh ở khắp nơi, e rằng có muốn đi cũng phải đợi khi gió lặng cái đã."

"Lão họ Tần kia còn chưa tìm được thứ lão muốn, thì gió vĩnh viễn chẳng bao giờ lặng nổi." Giọng điệu gã có chút âu lo, nhưng trong tình cảnh tuyệt vọng này vẫn để lộ vẻ gợn cảm.

Cô ta đành cười khờ: "VẬY anh còn có thể thế nào? Bước ra khỏi cửa nhà này e là cũng gần cửa tử lắm đấy."

Gã nhìn cô ta, im lặng hồi lâu rồi bỗng nhiên thốt ra những lời khiến cô ta sững sờ: "Nhưng không ra khỏi cửa nhà này, e là anh sớm muộn gì cũng chết."

Câu nói ấy giống như điểm trúng yếu huyệt của Kỳ Vân, cô ta bất giác đút tay vào túi áo, nắm chặt khẩu súng trong đó.

Gã bước tới trước mặt cô ta. Ở khoảng cách gần gũi này, cô ta có thể nhìn rõ râu mọc tua tủa như cỏ dại trên cằm gã, hơi rượu cũng nhẹ nhẹ xộc vào khoang mũi, quện cùng hương thơm nồng nàn của xà phòng đàn hương còn vương trên da thịt cô ta.

Cô ta bất ngờ hôn lên môi gã, giống như tìm kiếm, lại giống như kháng cự. Gã thuận tay lột phăng lớp áo choàng của cô ta, bóp một bên nú hoa.

Cô ta nghe tiếng khẩu súng của mình rơi xuống nền nhà lát gạch men...

Ngài Mi giặt xong chiếc áo sơ mi cuối cùng trong tủ quần áo của Stephen đã mệt bỏ hơi tai, bụng cô ta ê ẩm, trong dạ dày giống như có con sâu róm đang ngo nguậy. Khi Stephen xuất hiện trở lại trước mặt cô ta, bộ dạng có vẻ rất nhẹ nhõm, như thể chưa từng mắc lỗi. Cô ta ngỡ ngàng, nhưng vẫn phơi từng chiếc áo sơ mi ra nắng với vẻ mặt thờ ơ.

"Nghe nói em đến chỗ khác tìm anh?" Khi tức giận Stephen vẫn giữ nguyên lối nói chuyện nhã nhặn, đây là điểm đáng sợ nhất ở ông ta.

Ngón tay cô ta phù lên như củ cà rốt, từ lâu mẹ đã bắt cô ta nghỉ làm, trên thực tế cô ta cũng đã nghỉ, nhưng vẫn ngày ngày vờ đi làm để đến chỗ ông ta làm mấy việc vặt không cần thiết.

"Em không biết anh đi đâu, nên mới tìm khắp nơi."

"Sao em tìm được tới chỗ đó?" Giọng ông ta nghe dịu dàng tình cảm, song cô ta lại thấy rợn sống lưng, nên giả vờ không nghe thấy.

"Có phải nhìn thấy địa chỉ trên vỏ bao diêm kia không?"

Cô ta buộc phải gật đầu.

"Em gặp cô ấy rồi?" Giọng ông ta càng lúc càng mềm mỏng, hoàn toàn không giống đang chất vấn.

"Gặp rồi, nhưng... chắc là do em nghĩ nhiều quá thôi." Cô ta miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, bê chậu đồ giặt lên, vừa quay người lại đã cảm nhận được hơi ấm cơ thể ông ta, lồng ngực nóng hổi, mang theo mùi hương thoang thoảng của nước cạo râu.

Ông ta thơm nhẹ lên má cô ta, rồi mới buông tay ra. Cô ta không khỏi lấy làm ủ rũ, vì đây là hành động thân mật nhất của hai người dạo gần đây, từ

sau khi cô ta bám theo Stephen tới câu lạc bộ nọ và bắt gặp Jenny, đã rất lâu rồi ông ta không hề vượt qua giới hạn với cô ta.

"Ồ?" Ông ta hơi nhướn một bên lông mày, cười bảo, "Sao đã nhận ra là mình đã nghi nhanh thế? Phụ nữ khi yêu đều rất mù quáng cơ mà."

"Có mù quáng đến mấy thì có những chuyện cũng không thể không để ý đến." Ngải Mi trả lời ông ta bằng tiếng Anh.

"VẬY THÌ..." Ông ta xoay vai cô ta lại, để vòng tay mình ôm lấy cô ta từ phía sau, thì thào vào tai cô ta, "Em phải giúp anh để ý thêm vài chuyện."

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như lão người Pháp kia."

Cô ta bỗng nhớ đến khuôn mặt béo núc ních khô hài của Erie, cơ thể đang căng cứng tức thì thả lỏng đôi chút: "Lão già đó chẳng có gì khó đối phó, nếu lão ta có cách rời tới em, vậy thì binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn thôi."

Stephen bật cười, khiến người ta có cảm giác như được tắm trong gió xuân, ông ta có thể cười cợt sự ngây thơ của Ngải Mi, nhưng cũng lại thích chính sự ngây thơ ấy. Đàn bà ngây ngô vô tri, thường sẽ trở nên dũng cảm, thứ ông ta cần chính là một người đàn bà dũng cảm lại không quá thông minh, có thể hiến dâng cho ông ta tất cả.

Khi Erie tìm gặp Ngải Mi, cô ta đang ngồi thẩn người trong nhà hàng Lựu Đỏ, ông ra sức làm cho lần điều tra này giống như một cuộc gặp ngẫu nhiên. Thú vị ở chỗ, cô gái này dường như không hề phát giác ra việc mình đang bị nhìn chăm chăm, vẫn ngồi đó uống một tách trà đen, cô ta gọi một chiếc bánh tart việt quất và một cốc sữa, một đĩa khoai tây chiên thái mỏng, rõ ràng ăn rất ngon miệng, gọi một lượt không ít món. Dù được giấu dưới

lớp quần yếm nhung tằm rộng rãi, nhưng cái bụng lùm lùm cùng bầu ngực căng tròn vẫn vô cùng hút mắt.

"Cô gái, có lẽ cô không biết tôi, nhưng..."

"Tôi biết ông." Nụ cười của Ngải Mi ngọt lịm như ô mai, "Trước kia ông thường đến đây ăn trưa, thích dùng thịt lưng bò cùng rượu Geneva."

Erie vân vê hàng ria với vẻ hơi bối rối: "Phải, tiếc là giờ nhà hàng đã đổi chủ, hương vị cũng thay đổi, nên tôi..." Ông trưng ra vẻ mặt đau khổ.

"Ông vẫn đang điều tra vụ án cô nàng ngoại quốc kia ư?"

"Phải, nghe cô Đỗ nói, trước kia cô từng gặp Jenny?" Erie lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Cô ta cúi đầu im lặng, tỏ ý thừa nhận.

"Vậy cô đã từng gặp người này chưa?" Erie đưa một tấm ảnh tới trước mặt cô ra. Người phụ nữ trong ảnh mày ngài mắt phượng, nhìn từ nét mặt có vẻ chất phác, tuy xinh xắn, nhưng cũng chỉ dừng ở xinh, có điều chấm nốt ruồi giọt lệ dưới đuôi mắt kia khiến cô ta rúng động. Cô ta tất nhiên đã từng gặp người này, đêm khuya, tại một gian trong khu nhà trọ tập thể màu xám xanh, cô nàng hơi tựa vào đầu giường, cổ áo ngủ trắng thêu viền hoa nâng đỡ một khuôn mặt tĩnh lặng khoan thai, tươi tắn rạng rỡ hơn người trong ảnh nhiều.

"Gặp rồi." Cô ta gật đầu thừa nhận, trực giác mách bảo nếu khẳng khẳng phủ nhận, nhất định sẽ bị đối phương nhìn thấy, chẳng thà biết điều một chút.

"Gặp ở đâu?" Erie quả nhiên mắc câu, để lộ ánh mắt hau háu.

"Gặp ở đây, cô ấy tới dùng bữa một lần, do tôi phục vụ."

"Đến dùng bữa một lần mà cô cũng nhớ được rõ vậy?"

"Vì tôi còn từng trông thấy trên tạp chí nữa, á khôi một của cuộc thi Hoa khôi Thượng Hải còn gì. Gặp người thật ngoài đời thấy hơi giống, nhưng tôi lại không dám khẳng định, nên còn cá cược với mấy nhân viên phục vụ khác, từ trước kia tôi đã biết cô ấy rồi." Giọng điệu cô ta trước sau vẫn rất ngây thơ.

"Cô ấy đến đây khi nào? Đến một mình sao?" Erie mừng hóm như tím được một tia hy vọng.

Ngải Mi tiếp tục đóng kịch, ngoẹo đầu chu môi nghĩ ngợi hồi lâu mới lẩm bẩm: "Độ hai tháng trước, hình như tới cùng một người đàn ông, người đàn ông đó dáng vẻ thế nào tôi không nhìn kỹ, chỉ nhớ mặc vest màu xanh sẫm, đeo kính thì phải, trông rất oách, chắc cũng là người có tiền."

Erie nhanh tay đặt tờ tiền lên mặt bàn, bật ngón tay ra hiệu cho phục vụ, rồi đứng dậy cười nói: "Cô Ngải, rất vui được nói chuyện với cô, tôi có việc đi trước."

"Ông đã đi vội thế ư? Còn chưa nếm thử miếng bánh tart này nữa, đây là món duy nhất còn có thể ăn được ở đây hiện giờ đấy."

"Tôi có nên tin tưởng vào lời giới thiệu của một cô gái xinh đẹp như cô không nhỉ?" Erie bĩu môi, cười nói, "Cô bịa chuyện giống thật quá, có điều vẫn cần luyện tập thêm. Nên biết rằng, một khi đã không nhớ ngoại hình của một người, thì cũng nhất định không thể nhớ ra quần áo người đó mặc có màu gì, hay người đó có đeo kính không, huống hồ còn là thứ trang phục hết sức phổ thông như thế."

Dứt lời, Erie bèn di chuyển cặp mông núc ních rời khỏi nhà hàng, để lại Ngải Mi ghen hống nhìn theo trân trối.

Đỗ Xuân Hiếu trải bộ ấn chính lên bàn, sau đó ngồi thần người nhìn dán vào mấy lá bài, điều thuốc sắp cháy đến đốt ngón tay vẫn không hay biết.

Lá kẻ địch: Hoàng hậu.

Lá quý nhân: Người treo.

Lá chướng ngại: Sức mạnh.

Đều là những gợi ý không đầu không cuối, huống hồ cô trước nay vốn không thực sự dựa vào bài để suy đoán tình thế, chỉ có bị ép đến đường cùng mới mang mấy lá bài ra trút giận. Lúc này, cô đang coi lá Hoàng hậu kia là Tần Á Triết, nghiêm túc mà nói, ông ta chính là tiền tài của cô, nhưng đồng thời cũng là kẻ địch lớn nhất. Không những ông ta xem thường mạng sống của cô và Hạ Băng, mà rất có khả năng sau khi tìm được Tất Tiêu Thanh rồi, ông ta sẽ tính đến chuyện xử lý một vài rắc rối không cần thiết, "rắc rối" này là gì, cô không biết, nhưng mơ hồ cảm thấy hẳn là có liên quan đến mình. Lá chướng ngại không ai khác chính là Hình Chí Cương, hiện vẫn chưa tìm ra chỗ gã đang ẩn náu, nhưng Tần Á Triết đã giảng thiên la địa võng, muốn thoát khỏi Thượng Hải gần như là điều không thể, nếu vẫn còn ở đây thì gã có thể đi đâu? Cô chợt nhớ tới gã người Quảng Đông hiện đang bị treo ngược trong kho chứa củi ở sân sau nhà Tần Á Triết, xương cốt cũng cứng ra trò, mười ngón tay đã bị cắt mất ba mà vẫn không ho he tiếng nào. Hạ Băng hôm đó sau khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng kẻ này chịu cực hình, về nhà ba ngày liền không ăn nổi một miếng thịt.

Rốt cuộc là thế lực nào đang chống lưng cho Hình Chí Cương? Gã có thể chạy tới đâu?

Cô càng nghĩ càng thấy lòng nguội ngắt bởi đã hoàn toàn mất phương hướng. Gay go hơn nữa là, thời hạn Tần Á Triết cho cô để tìm ra Hình Chí Cương chỉ có ba ngày, sau ba ngày, hậu quả cô và Hạ Băng phải gánh chịu

đã rõ như ban ngày. Phàm những nhân vật có quyền có thế, một khi bị chọc vào đều sẽ trút giận lên sinh linh vô tội, đây là quy luật thường thấy.

"Xuân Hiếu, chúng ta bỏ trốn đi? Đi Bắc Kinh, hoặc Nam Kinh, hoặc xa hơn nữa, tới Hồng Kông." Hạ Băng tùy tiện nêu ý kiến, giống như chỉ đang chọn địa điểm đi dã ngoại.

Cô hiểu rõ nỗi lo lắng của anh, nên ngoài mặt vẫn dửng dưng, tỏ thái độ xem anh như trẻ con: "Cậu nói xem, Hình Chí Cương sẽ trốn ở đâu? Gã ta ngoài chị Yến ra, đâu còn tri kỷ nào khác. Húc Tử cũng bị nhốt lại rồi, một mình vừa muốn bắt cóc Tất Tiêu Thanh, vừa muốn đòi tiền chuộc, chẳng phải quá khó cho gã sao?"

"Chắc chắn còn có người bí mật phối hợp với gã, nhưng là ai được nhỉ? Cậu đã bao giờ nghĩ, thực ra Hình Chí Cương, Gavin, Stephen, Jenny, có thể còn cả Thượng Quan Giác Nhi và cha con họ Thi nữa, đều vì dính dáng đến cùng một chuyện nên mới rơi vào bước đường này không? Tôi chỉ không sao hiểu được, Hình Chí Cương rất cuộc..." Cô cầm lá bài Người treo, gảy qua gảy lại dưới cằm, "Nếu đối cậu là Hình Chí Cương, cậu sẽ trốn ở đâu?"

Hạ Băng cười ngây ngô, đáp: "E là tôi chẳng trốn nổi ở đâu cả, một là tôi không tiền không thế, không thể mua chuộc bất cứ ai; hai là cũng không phải mỹ nam, đi đâu cũng chẳng ma nào chịu chữa chấp..."

Hai từ "mỹ nam" vừa thốt ra miệng anh, Đỗ Xuân Hiếu đã nhảy dựng khỏi xô pha, hai mắt sáng trưng, reo lên lanh lảnh: "Đúng rồi! Với khuôn mặt như của Hình Chí Cương, tuy không trẻ trung bằng Đường Huy, nhưng cũng có thể làm cho đàn bà con gái chết mê chết mệt, hơn nữa trong hộp đêm của gã còn có bao nhiêu là đàn bà như thế!"

Kết quả, hai người lập tức tới Bách Lạc Môn, song chỉ thấy nơi đó đóng cửa im ỉm, Đường Huy đang đứng bên ngoài chụp lại quang cảnh này.

"Thế là đóng luôn hả?" Đỗ Xuân Hiếu bước tới hỏi Đường Huy.

"Làm gì có chuyện. Chẳng qua đang đợi người khác tới tiếp quản thôi." Đường Huy không hiểu sao có vẻ xanh xao, nhưng ánh mắt lại rất sáng.

"Ai tiếp quản? Ông chủ Tần?"

"Có thể." Anh ta không khẳng định, chỉ bần khoản đứng nhìn ba chữ "Bách Lạc Môn" uốn bằng thanh sắt và dây điện giờ đã tối mù.

"Thế nên ông ta lại càng phải tìm cho ra Hình Chí Cương, nếu không làm sao giải quyết việc chuyển nhượng." Đỗ Xuân Hiếu ngậy thơ tiếp lời anh ta, đoạn cười hỏi, "Chắc anh biết mấy cô vũ nữ ở đây đã đi đâu rồi chứ?"

"Làm sao tôi biết được?" Đường Huy bất đắc dĩ nhún vai. So với một tháng trước, anh ta rõ ràng đã gày sọp, xương gò má ngày càng nhô lên, nhưng khuôn mặt cũng lại đẹp lên rõ rệt.

"Cá nhân thì chắc là biết chứ? Ví dụ như Mễ Lộ Lộ?"

Đường Huy lắc đầu ngay, không mấy may nghĩ ngợi.

"Chu Viên Viên thì sao?"

Đường Huy vẫn lắc đầu.

"Anh biết Chu Viên Viên là ai à?"

"Không biết." Anh ta sốt ruột nhíu mày, "Tôi còn phải chạy đăng này lấy tin, đi trước đây."

Đường Huy vừa rời đi, Đỗ Xuân Hiếu liền cười bảo Hạ Băng: "Anh ta hôm nay lạ nhỉ, chẳng thấy hỏi xem vì sao chúng ta lại muốn nghe ngóng tung tích mấy cô vũ nữ kia? Còn nữa... tôi nhớ chuyên môn của anh ta là săn tin giới diễn tiên, sao lại tới đây?"

Hạ Băng đẩy gọng kính, đáp: "Nhưng cũng chẳng sao, chúng ta còn có Tiểu Tứ."

Đúng như dự đoán, chiều hôm sau, Tiểu Tứ xuất hiện, chỉ nói đúng một câu "Chu Viên Viên đang làm việc ở hộp đêm Kim Đế Hào Môn" rồi định đi luôn.

"Sao không ngồi xuống nói chuyện cái đã?" Đối diện với ân nhân cứu mạng, Đỗ Xuân Hiểu đặc biệt khách khí.

"Thôi khỏi." Tiểu Tứ có vẻ nghiêm túc lạ thường, như thể đang phải gánh áp lực nặng nề, "Với cả cô Đỗ này, từ nay về sau, tôi cũng không thể làm việc cho các vị được nữa đâu."

"Sao thế?"

"Tôi có việc quan trọng cần giải quyết."

Cô muốn hỏi là chuyện gì nhưng cố nhịn, bởi biết gã chắc chắn sẽ không nói, đành bảo: "Vậy thời gian vừa rồi vất vả cho anh quá." Nói đoạn định rút ra mấy tờ tiền trong ví thì bị gã chặn lại, kêu "Không cần đâu", rồi quay người đi thẳng.

Không hiểu sao, Đỗ Xuân Hiểu chợt có cảm giác Tiểu Tứ đi lần này, nhất định sẽ không còn gặp lại họ nữa, lòng càng thêm phần ảo não. Người có cá tính quá trầm lắng, thường vì nỗi lòng quá đỗi thầm kín mà khiến bản thân rơi vào ngõ cụt của số mệnh.

Kim Đế Hào Môn thực chất quy mô còn nhỏ hơn Bách Lạc Môn, mở ở khu vực sầm uất thuộc tô giới Pháp, khách khứa đa phần là thương nhân buôn vũ khí đạn dược, hoặc những băng nhóm lừa đảo muốn thừa nước đục thả câu. Vì vậy khi Chu Viên Viên xoay sang bàn Hạ Băng, vừa trông thấy anh là một chàng trai trẻ nghèo kiệt hủ lậu, bèn trợ trợ xãng giọng: "Anh

giai ới, anh... anh tới đây vui vẻ... gheo gái thì được, nhưng đừng có làm ba cái chuyện tầm bậy, biết chưa hả?"

"Viên Viên, lâu rồi không gặp, ăn nói cũng có gang có thép hơn nhiều đấy nhỉ." Sớm đã nghe Đỗ Xuân Hiếu kể về bản tính khờ khạo thẳng ruột ngựa của cô ta, nên Hạ Băng cũng không buồn so đo, trái lại còn nảy sinh thiện cảm, "Đỗ Xuân Hiếu nói lâu rồi không gặp cô, rất nhớ cô, rú cô hôm nào tới chỗ cô ấy chơi một chuyến?"

Chu Viên Viên nghe thấy cái tên "Đỗ Xuân Hiếu" lập tức mặt mày rạng rỡ hẳn, trở lại vẻ ngây thơ vốn có, cười nói: "Anh... anh là bạn... bạn của Xuân Hiếu hả? À, không phải, là... là chồng cô ấy, đúng không?"

Hạ Băng thấy ở cô ta thấp thoáng ít nhiều vẻ ngây thơ của Đỗ Xuân Hiếu thuở còn thiếu nữ, nên không khỏi có chút mê mẩn, đáp: "Phải, hôm nào cô tới chơi nhé."

"Được thôi!" Cô ta vui vẻ đồng ý.

"Cô chắc biết ông chủ cũ của các cô hiện đi đảng nào chứ?"

"Không... không biết." Chu Viên Viên tức thì lắc đầu quầy quậy, "Lần trước... có... có mấy người ăn mặc cứ như dân lưu manh cũng tới hỏi tôi, tôi không biết... không biết... thì vẫn không biết thôi."

"Vậy cô có nghe các chị em từng ở Bách Lạc Môn nhắc nhóm gì đến ông chủ Hình không?"

Chu Viên Viên nghiêng đầu, ngẫm nghĩ rồi nói: "Quả thật là tôi không... không biết đâu, anh... anh ấy cứ vậy biến mất thôi, về sau có toán người... người lật tung cả Bách Lạc Môn lên, nghe nói Húc Tử cũng bị bắt đi rồi. Với cả tôi... tôi ở bên đó, thực ra không chơi với ai cả."

Nói xong, bờ mi dài chớp lên chớp xuống như cánh bướm của cô ta cơ hồ muốn phủ rợp mi mắt dưới, dung mạo xinh đẹp quả nhiên có lợi, ngay cả khi cô đơn đến thảm hại trông vẫn xinh đẹp.

"Vậy trong mấy... mấy đồng nghiệp của cô trước đây, nhất định là có ai đó được ông chủ Hình đặc biệt yêu thích chứ?"

"Chắc không... không có ai được anh ấy thích đâu, trong mắt anh ấy chỉ có chị... chị Yến, chúng tôi đều biết vậy. Người thích anh ấy thì... thì đây, nhưng chỉ là đơn phương vậy thôi, anh ấy cũng tiếp nhận cả, đàn ông bình thường có ai mà từ chối mở miệng mèo." Không thể ngờ một Chu Viên Viên đầu óc đơn giản lại có thể thốt ra những lời lồi đời như vậy.

"Vậy có những ai thích ông chủ Hình, chắc cô nhớ chứ?"

Sau vài vòng đảo mắt, cô ta bắt đầu gập ngón tay đếm: "Có Tiết Tố Phương, nhưng về sau chị ta cưới được một lái buôn gạo, bỏ nghề lâu rồi; với Hồng Nguyệt năm kia nhảy sông tự vẫn, do nghiện ma túy nặng quá, không xoay nổi tiền, bị đám đòi nợ bức chết; với cả một người nữa... à, người này không nói được..."

"Sao mà không nói được? Cô nói đi mà." Hạ Băng túm ngay lấy điểm mấu chốt trong lời nói của cô ta.

"Thực... thực ra là không tiện nói, nhưng mà có... có nói ra cũng không ai tin."

"Vậy thì nói đi, dù gì cũng không sợ có người tin."

"Tôi cũng chỉ nghe nói thôi, vì lúc tôi vào làm thì chị ta đã đi rồi. Về sau nghe bọn Lộ Lộ tán chuyện với nhau lúc uống rượu, người này chẳng tài cán gì, nhưng tâm cơ thì lớn lắm, định tranh giành ông chủ Tần với Bướm Bướm Nhỏ, đương nhiên là không lại. Nhưng Lộ Lộ cũng nói, thực ra chị ta thua là bởi trong lòng chỉ có ông chủ Hình, nên diễn không đạt. Có điều

cũng hay lắm, về sau chị ta không làm nữa, mà bỏ đi đóng phim, anh nói có buồn cười không?"

"Ồ? Người này là ai thế?"

"Minh tinh nổi tiếng hiện giờ, Kỳ... Kỳ Vân."

6.

Húc Tử đã suýt chết hai lần, vì vậy gã chẳng còn xa lạ gì với cái chết, cũng như thấm thía đạo lý chết còn dễ chịu hơn là đau đớn, thế nên hiện giờ điều gã sợ hãi nhất không phải mất mạng, mà là thể xác bị giày vò gập bội. Các ngón tay đã bị chặt như vẫn còn nguyên đó, gã thường xuyên ngỡ rằng chúng vẫn có thể cử động theo ý mình, chỉ là có chút chậm chạp. Chỉ khi xác nhận bằng mắt, nhìn rõ vết thương được băng bó qua quýt trên bàn tay, gã mới thấy bất lực tột độ.

Gốc ngón tay bị chặt vẫn đang chảy máu, gã có thể cảm nhận được từng giọt sinh mệnh tí tách chảy đi, điều này khiến gã ít nhiều thấy mừng, bởi cuối cùng gã cũng được giải thoát, vĩnh biệt tình cảnh đói rách lang bạt. Trước vô vàn cửa ải nghìn cân treo sợi tóc, ngoài khao khát cầu sống, sâu trong đáy lòng gã lúc nào cũng xuất hiện ý nghĩ "hay là buông xuôi ở đây", tiếp đó gã bắt đầu nghi ngờ về ý nghĩa sinh tồn của bản thân, rốt cuộc cuộc đời nát vụn này có còn đáng để sống qua ngày không? Bàn tay lạnh ngắt của ông giáo tựa hồ vẫn luôn áp lên vầng trán ướt đẫm của gã, giúp cơ thể nóng hầm hập vì sốt cao của gã tạm thời bình lặng lại.

Nhưng quyết tâm cầu chết của Húc Tử dường như chẳng hề dao động chút nào. Gã không hồi tưởng lại nửa quãng đời trước, bởi đó đều là những chuyện dĩ vãng chẳng đáng nhớ lại, dù cho có chút gì đó gọi là "tốt đẹp" thì ngoài quãng dụ dàng ngăn ngui của ông giáo ra, e chỉ còn lòng trung thành đối với Hình Chí Cương. Trong lòng "trung thành" này chứa đựng quá nhiều thứ tình cảm tế nhị, vì vậy gã có phần e sợ Hình Chí Cương, đôi lúc

châm lửa cho nhau, kề sát lại gần, gã có thể nhìn rõ vết râu lún phún trên môi, cùng cái xoáy trắng nhọt trên đỉnh đầu anh ta. Nghĩ đến đây, gã thấy tim mình thắt lại, thở không ra hơi. Vốn dĩ định ung dung chịu chết, nhưng gương mặt Hình Chí Cương vừa hiện lên, bao dũng khí bèn tan thành tro bụi.

Gã muốn biết Hình Chí Cương đang ở đâu, nhưng cũng dự đoán được tình trạng an toàn của ông chủ mình, nếu Tần Á Triết đã tìm ra Hình Chí Cương thì đâu cần tốn thời gian tra khảo gã thế này. Lão đã chặt mất của gã ba ngón tay, tiếp theo, e sẽ đến "ba nhát xiên đùi", thế nên bắt đầu từ tối qua, gã đã nhâm tính chờ thời khắc đó.

Kết quả lại là đợi được Tần Á Triết.

Húc Tử tuy bị Tần Á Triết hành hạ đến độ một mực mong được chết, nhưng thực chất gã không hề căm ghét con người này, trái lại còn có phần ngưỡng mộ lão. Cùng đi lên từ đám lưu manh đường phố, có những người sớm chết sớm siêu sinh, có những người giống như gã đến nay vẫn làm chân lon ton chạy việc, lại có những người chính là chỗ bám víu duy nhất để bọn gã kiên cường sống đến giờ này. Nếu như không có sự tồn tại của "bọn Tần Á Triết", Húc Tử thật sự không biết những tháng ngày nơi đầu sóng ngọn gió còn ngọt bùi gì mà nếm trải, Tần Á Triết chính là cảnh giới bọn gã mong đạt tới, là ước mơ của bọn gã.

Song ước mơ, thực ra là một "vết thương chí mạng".

Người chăm sóc vết thương cho Húc Tử là một lão già xương xẩu, lưng rất còng, mặt chi chít vết đồi mồi, nhưng đôi mắt sau cặp kính lại sáng lấp lánh, cử chỉ động tác cũng vô cùng linh hoạt, mang một thứ động lực đi ngược với tuổi tác. Nhờ vậy Húc Tử chỉ cảm giác vết thương hơi nhói đau, hoàn toàn nằm trong giới hạn chịu đựng. Đến khi các ngón tay cụt được xử lý xong xuôi, bản thân bị đẩy tới trước bàn ăn, cơ thể gã đã hết sức nhẹ nhõm.

Trên bàn bày một âu lớn cháo kê, một lồng bánh bao hấp, một đĩa dưa muối, cùng món đậu phụ hầm thịt băm. Gã không hề thấy đói, nhưng vẫn máy móc ngồi xuống. Hai tay trái phải đều đã mất đi ngón trỏ, đành dùng ngón cái và ngón giữa kẹp lấy một cái thìa bạc. Múc một thìa cháo, ngậm trong miệng thấy ấm nóng, còn chưa nuốt xuống nước mắt đã trào ra. Gã không biết vì sao mình lại khóc, chỉ là mắt mũi cay sè, không sao kiểm soát nổi.

"Sao lại tha cho tôi?"

"Cậu biết Hoa Lộng Ảnh không?" Tần Á Triết đặt một chiếc nhẫn khảm sứ lên bàn, trên lớp sứ ó vàng là một khuôn mặt tuần tú của ông giáo, "Nghe nói, cha cô ấy từng có lần cứu mạng cậu?"

Hoa Lộng Ảnh? Cái tên sớm phủ bụi trong lòng gã, chẳng khác nào một món quần áo cũ không biết đã nhét xó nào, từ lâu đã không còn nhớ để mà mặc, lại càng chẳng nhớ đem vứt đi.

Thế nên gã ngơ ngác lắc đầu, rồi lại đổi sang gật đầu. Bởi lẽ mờ nhớ ra cô ta là một gái điếm tiếng tăm lẫy lừng, gã từng mấy lần vì cái nhẫn mặt sứ này mà thu tiền giúp cô ta, về sau có một ngày, cô gái điếm đưa ra đề nghị rủ gã cùng cao chạy xa bay. Gã biết ngày hôm sau cô ta sẽ được chuộc thân, gả cho một ông chủ lớn ở đất Thượng Hải, nên chỉ coi đây như chuyện đùa, đáp lại một câu: "Được, sáu giờ sáng mai, tôi đợi cô ở bến cảng." Ngày hôm sau gã quả có tới bến cảng, nhưng không phải sáu giờ, mà là ba giờ sáng, thương tích đầy mình, lên được trên tàu đã mất toi nửa cái mạng.

"Đó là bà tư nhà ta, giờ đang ở Hàng Châu an dưỡng." Tần Á Triết nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Húc Tử cố hết sức nén nỗi kinh ngạc trong lòng: Sao lão biết được chuyện cũ ấy?

"Cậu vừa mở miệng, liền khiến ta nhớ tới cô ấy, khẩu âm rất giống nhau, có điều giọng Thượng Hải của cậu dễ nghe hơn một chút." Cách lão mỉm cười cũng làm người ta rùng mình, "Bởi vậy ta có ấn tượng không đến nỗi nào về người Quảng Đông các cậu, huống hồ..."

Mỗi lần lão cố ý ngừng lời đều khiến gã căng thẳng.

"Huống hồ, cậu quả thực không biết gì về tung tích Hình Chí Cương."

"Đây là điều ba ngón tay của tôi cho ông biết ư?" Húc Tử cười nảo nẻ, lại húp một ngụm cháo, động tác đã thuần thục hơn trước nhiều, vết sẹo trên mặt cũng nhạt bớt.

"Không, từ lúc bắt cậu ta đã biết rồi."

Gã rất muốn hỏi vì sao, nhưng lại kiềm chế không mở miệng.

"Sau khi Hình Chí Cương giết chị Yến, hắn đã tính toán chu đáo đường tháo thân, cậu cũng không thể bắt cần đến độ còn ở lại vũ trường khoanh tay chờ chết. Chỉ có hai khả năng khiến cậu bị ta tóm được dễ dàng như vậy, một là cậu vốn không hề biết nội tình, nên Hình Chí Cương đã hoàn toàn bỏ rơi cậu; hai là cậu và Hình Chí Cương thông đồng với nhau, cậu đứng ra chịu khổ, sau đó tiết lộ cái gọi là chân tướng hòng đánh lạc hướng ta, để gã thừa cơ trốn khỏi Thượng Hải. Nhưng, tra tấn cậu lâu như vậy rồi vẫn không móc được từ miệng cậu nửa chữ, nếu là đóng kịch, thì cậu đóng có phần thật quá, nên ta vẫn quyết định chọn tin vào khả năng thứ nhất."

"Vì vậy, ông chủ Tần sẽ tha cho tôi?"

"Đúng." Tần Á Triết gật đầu, xoay lỗ tai lông lá về phía Húc Tử, "Nhưng có một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Có người muốn gặp cậu, hỏi cậu một câu hỏi, không liên quan đến Hình Chí Cương, nên mong cậu nhất thiết phải trả lời cậu ta."

"Nếu không thì sao?"

"Thì chỉ còn cách chết ở đây."

Húc Tử gục đầu, ngẫm tỏ ý chấp thuận, nhưng quan trọng hơn cả là, gã vẫn giữ nguyên tính hiếu kỳ vô tận, muốn thử gặp người đó.

Khi Hạ Băng cười hì hì bước vào, Húc Tử nhận ngay ra anh. Tuy hôm đó trong nhà ánh sáng tù mù, nhưng đây chắc chắn là tên lập dị gã từng đụng độ trong nhà Jenny, và có lẽ cũng chính là kẻ đã đẩy gã xuống căn hầm dưới lòng đất.

"Sao hôm đó lại đẩy tôi xuống hầm?"

"Gì cơ?" Hạ Băng lộ vẻ hoang mang, Húc Tử nhìn ra anh không hề đóng kịch.

"Thôi rồi, cậu muốn biết điều gì?"

"Tôi chỉ muốn biết, hôm đó hình như anh đã tìm được một món đồ trong đồng sách của Jenny, đó là thứ gì?"

Húc Tử rất cuộc đã xác nhận được, người mưu hại gã đêm hôm đó không phải Hạ Băng, không hiểu sao bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn, tức thì cười đáp: "Là một tờ giấy kiểu biên lai vay nợ."

Hạ Băng nhướng lông mày, cười nói: "Để tôi đưa anh ra ngoài, gọi giúp anh chiếc xe kéo."

Trong lòng hai người đồng thời dâng lên một niềm khoan khoái hiếm có.

Ra khỏi dinh thự nhà họ Tần, việc đầu tiên Húc Tử làm là vỗ khắp túi trên túi dưới. Đỗ Xuân Hiếu cuống quýt vẫy tay với họ, trong tay còn đang nắm chặt bao thuốc lá hiệu Hoàng Tuệ Như.

"Chắc anh hiểu ý tứ của Tần Á Triết khi thả anh đi chứ?" Đỗ Xuân Hiếu gặp được "bạn thuốc", giọng điệu thân thiết hết sức.

"Ừm." Húc Tử gãi mũi bằng lớp gạch băng trên bàn tay tàn tật, nhả ra một làn khói thuốc, "Lão muốn Hình Chí Cương cho rằng tôi đã là người của lão, diễn biến về sau sẽ rất thú vị."

"Không thú vị đâu, anh rất có thể sẽ bị Hình Chí Cương xử luôn đấy."

"Giờ ông chủ đến an nguy chính mình còn khó đảm bảo, làm sao xử được tôi?"

"Một người có thể bắt cóc Tất Tiểu Thanh, có xử anh bằng cách nào cũng chẳng đáng lấy làm lạ." Đỗ Xuân Hiếu vút đầu mẫu thuốc xuống đất rồi di chân lên, không khí lạnh lập tức thay thế làn khói ấm xộc vào khoang mũi.

"Tôi vẫn cho rằng ông chủ chẳng có lý do gì gây khó dễ cho tôi."

Gã khăng khăng cố chấp, đồng thời cũng cố quanh co bào chữa cho Hình Chí Cương. Đỗ Xuân Hiếu thoắt cái đã nhìn thấu nội tình, lòng còn dâng lên đôi chút xót xa. Bởi đàn ông có khuynh hướng giới tính đặc biệt kiểu này, ở thời đại hiện nay đa phần đều không có kết cục tốt đẹp, cô nghĩ vậy rồi nói: "Chắc anh biết mình tinh mới nổi Kỳ Vân có chút dính líu tới ông chủ Hình chứ?"

Húc Tử tựa hồ không nghe thấy gì, đã đi thẳng tới một chiếc xe kéo, bóng lưng mảnh dẻ hệt như con gái.

Hình Chí Cương trước nay không hề bận tâm đến sự sống chết của người khác, ví dụ như chị Yến, ví dụ như Húc Tử, đây là bản tính được nuôi dưỡng từ nhỏ của một tay công tử ăn chơi trác táng, chẳng buồn giấu diếm thói ích kỷ. Vì vậy Kỳ Vân nhận được tập kịch bản Hoa lục bình này, giống như một sự an bài. Kịch bản này hay ở chỗ, vì tình tiết đa phần đều diễn ra trên biển, nên phải lên thuyền đi chọn cảnh khắp một dải Tùng Giang, Tân Hải. Vốn dĩ mấy cảnh này kiếm một hồ nước quay cũng được, nhưng Kỳ Vân kiên quyết đòi ra biển, nói quay ngoài biển sẽ càng chân thực hơn. Huống hồ bộ phim này nếu đem so với Hương tuyết hải, nhất quyết không thể thua kém. Về quyết định này, đạo diễn Phùng Cương vốn là người hợp tác lâu năm với Kỳ Vân đương nhiên nhiệt liệt tán thành, chỉ có những người còn lại trong đoàn làm phim là oán thán, trời đã đầu đông, thò một ngón tay ra ngoài cũng đủ lạnh cóng rồi, còn đi biển đón sóng hóng gió, chẳng khác nào bị điên. Có điều mọi người cũng muốn xem bản lĩnh của Kỳ Vân đến đâu, bình thường cô ta ôn ền ỡng ẹo là thế, thật khó mà tin nổi lại có thể chịu được nỗi khổ quay phim trên biển, vì vậy ai nấy nghe xong quyết định này đều không phản đối gì, chỉ lẳng lẳng làm theo.

Theo như kế hoạch của Kỳ Vân và Hình Chí Cương, thuyền quay phim chỉ cần tới Tùng Giang, tại khu vực gần vùng biển quốc tế sẽ có thuyền vượt biên do Kỳ Vân liên hệ từ trước tiếp ứng, đưa gã sang Nhật Bản. Kế hoạch đơn giản, nhưng rất thực tế. Hơn nữa sẽ chẳng có ai nghi ngờ Kỳ Vân, cô ta đương nhiên an toàn, cũng có nghĩa Hình Chí Cương an toàn.

"Nhưng, lỡ lúc thuyền tới, em lại đang đóng phim, không đưa được anh sang đó thì làm thế nào?" Bệnh đa nghi của gã trước giờ vẫn rất nặng, nặng đến mức khiến người ta vừa yêu vừa hận.

"Thế nên tốt nhất vẫn cần một người hỗ trợ, có điều em cũng không nghĩ ra là phải nhờ ai, có vẻ chẳng ai đáng tin cả."

"Vậy thì làm thế nào?" Gã đẩy hết mọi chuyện cho cô ta, như thế không phải đang lên kế hoạch giữ tính mạng cho mình vậy.

"Làm thế nào thì phải hỏi ông chủ Hình nhà anh chứ, bên cạnh anh chẳng có ai đáng tin cả." Cô ta nói lầy một câu, thấy gã không phản bác, lại mỉm lòng an ủi, "Thực ra cách thì có, tay Húc Tử chỗ anh được thả rồi đấy."

"Sao em biết?"

"Anh ta tới tìm em, hỏi thăm về anh."

"Vậy thì không tin được đâu, chưa biết chừng hẳn ta bị mua chuộc rồi cũng nên." Gã đặng đặng sát khí, nghiêng răng nói, "Bao giờ thì bọn em bắt đầu quay cảnh trên biển? Phải nhanh lên!"

"Ngay ngày kia thôi." Cô ta nhìn gã, thấy căm ghét bản thân vì yêu nhầm người. Nhưng tình cảm vẫn dĩ không do lý trí dẫn lối, nên đành thuận theo vậy. Lý trí chỉ có thể đem đến cuộc đời buồn tẻ vô vị, tình cảm mới là cội nguồn hạnh phúc của con người, "Nếu anh ta thực sự bán đứng anh cho Tần Á Triết, thì e rằng người bị chặt mất mấy ngón tay lúc này phải là em mới đúng, người ta đâu thể ung dung ở đây nói chuyện với anh như hiện giờ được?"

Gã cúi đầu, lùa hai tay vào tóc, như thể đang đấu tranh với bản thân, hồi lâu sau mới ngước mắt lên nói: "Nhờ hẳn không đáng tin thì sao?"

"Nếu không đáng tin, thì ông chủ có thể giết tôi ngay bây giờ."

Húc Tử chậm rãi bước ra khỏi nhà tắm, mặc tấm áo choàng tắm màu trắng sữa, lồng ngực đỏ ửng, ánh mắt sáng long lanh.

"Húc Tử, cậu không sao là tốt rồi!" Hình Chí Cương đứng bật dậy, vè mặt kích động ôm chầm lấy Húc Tử. Húc Tử ngửi thấy mùi giả tạo toát ra từ người gã, thậm chí còn nhìn thấy vành mắt gã đỏ ửng.

"Ông chủ Hình không sao mới là tốt nhất."

"Húc Tử, trước khi hành động, tốt nhất cậu giúp tôi khử đi hai người."
Về thâm tình Hình Chí Cương bày ra giống như một kịch bản giới hạn thời gian, diễn xong là xong, nhanh chóng chuyển sang màn khác.

"Ai?"

"Giúp tôi khử Chu Viên Viên và Mễ Lộ Lộ."

"Vì sao?"

"Vì ngoài chị Yến ra, chỉ có hai bọn họ biết Kỳ Vân từng làm gái ở Bách Lạc Môn." Hình Chí Cương tóm lấy vai Húc Tử, tựa hồ nắm chặt một ám khí nguy hiểm.

Ba ngày sau, Mễ Lộ Lộ và Chu Viên Viên biến mất khỏi vũ trường nơi mỗi người đang làm việc, không còn thấy xuất hiện nữa.

7.

Hôm quần áo của Kỳ Vân nồng nặc mùi son phấn, Hình Chí Cương rất muốn nín thở, cự tuyệt thứ không khí ngào ngạt ô nhiễm này, nhưng không được, gã bắt buộc phải duy trì nhịp thở đều đặn, mới tránh đột ngột gây ra tiếng động lớn. Khoang mũi và thói quen tư duy của gã như đã bắt tay với nhau, đều tự động coi mấy thứ phấn son hay nước hoa là ô uế bẩn thỉu, đàn bà dùng những thứ ấy để quyến rũ đàn ông, đồng thời cũng làm bẩn chính mình. Gã chứng kiến quá nhiều ả gái bao khéo mắt nhem nhuộm màu kẻ mắt đen, son môi dính cả lên răng, hể cười là như khát máu, hương nước hoa và mùi men rượu trộn lẫn vào nhau, càng khiến người ta buồn nôn.

Gã cho rằng mình ở trong khoang thuyền hắc là rất an toàn, phòng của Kỳ Vân nằm sát trong cùng, ngoài nhân viên trang điểm và vú nuôi đi cùng, bình thường đều không ai lui tới. Hơn nữa cô ta vốn nổi tiếng vì tính khí khác người, đồ đạc nếu chưa qua cho phép thì cấm có ai được động đến, bằng không cô ta sẽ chửi bới làm loạn lên, cáo bệnh không diễn nữa.

Đương nhiên, Kỳ Vân tự hủy hoại thanh danh như vậy là có cái lý của cô ta, cũng bởi đang có một kẻ tên Hình Chí Cương xuất hiện khuấy đảo từ cuộc sống cho đến tính nết của cô ta, thật đúng là số mệnh trêu người.

"Lát nữa sẽ có cảnh quay, quay xong thuyền sẽ về ngay nên em sẽ cố tình đóng hỏng mấy lần, để bọn họ quây cả lại quanh em, lúc đó Húc Tử sẽ dẫn anh ra đòai thuyền, xuống con thuyền nhỏ hẹn đến đón anh. Rõ cả chưa?"

Chỉ riêng câu này, Kỳ Vân đã lái nhái với gã không dưới mười lần, giống như sợ gã quên mất, lại càng giống như từ biệt sớm, có rất nhiều điều muốn nói song đều không sao thốt nổi ra miệng, đành đánh trống lảng sang chuyện khác.

Húc Tử theo đoàn làm phim lên thuyền với danh nghĩa trợ lý dựng cảnh, đương nhiên cũng là nhờ Kỳ Vân lo lót quan hệ, nói gã là người em họ xa cô ta phải chăm sóc, người khác cũng không tiện nói gì. Lòng tin của Kỳ Vân đối với Húc Tử bắt nguồn từ mối giao thiệp gần gũi ở Bách Lạc Môn trước đây. Trong ấn tượng của cô thì tay người Quảng Đông thấp bé nhanh nhẹn này rất kiệm lời, nhưng khi mấy vũ nữ ngồi buôn chuyện cười ngặt nghẽo với nhau, gã cũng ngồi bên cạnh tùm tùm, không oang oang mà hết sức lạng lẽ, khiến cô ta vừa nhìn đã nhận ra sự cực đoan và cứng cỏi trong bản tính của gã.

Con người này, một khi đã hạ quyết tâm làm chuyện gì thì nhất định sẽ làm được.

Hoa lục bình kể về một cô thiên kim tiểu thư do Kỳ Vân thủ vai, vì muốn chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân ép buộc mà đứng trên thuyền lời qua tiếng lại với người cha, cuối cùng uất ức đến nỗi cắn răng liều mình nhảy xuống biển để thể hiện quyết tâm. Diễn viên đóng thế cảnh nhảy xuống biển vốn cũng đi theo, nhưng vì say sóng nên nằm liệt không dậy nổi. Đạo diễn Phùng Cương tức tối giậm chân bình bịch, đúng lúc bắt gặp Húc Tử đang ngồi tít trong góc sắp xếp hòm đạo cụ, bèn vẫy tay gọi gã lại.

"Cậu tên gì?"

"Điền Húc Tử."

"Có biết bơi không?"

"Tôi biết bơi từ nhỏ."

Phùng Cương mừng thầm, vội chỉ lan can bảo vệ trên boong thuyền, nói: "Cậu ra đứng chỗ kia rồi nhảy xuống biển được không, có sợ không? Ở dưới có ca nô trực sẵn, sẽ kéo cậu lên ngay."

Húc Tử sững ra giây lát, vô thức gật đầu, nhưng đã bị Kỳ Vân lôi lại phía sau, đoạn cô ta trừng mắt hùng hổ mắng Phùng Cương: "Làm gì thế? Anh nghĩ lạ thật đấy nhỉ, lại gọi em họ tôi đi đóng thế, đến lúc xảy ra chuyện thì lấy ai chịu trách nhiệm hả? Không được!"

"Không được thì cảnh này không quay nổi đâu, chúng ta cũng không thể xong việc mà về." Phùng Cương ý mình là đạo diễn nổi tiếng, cũng chẳng buồn nể nang Kỳ Vân, mặt mày tức thì sa sầm.

"Nực cười, người các anh thuê gặp vấn đề, liên quan gì đến tôi?"

Không khí thoát chốc trở nên căng thẳng, trông hai vị máu mặt giương cung bạt kiếm, mọi người xung quanh không ai dám lên tiếng khuyên can, chỉ vờ như không trông thấy, cắm cúi tìm việc mà làm.

"Không sao, tôi đóng được." Một câu nói của Húc Tử miễn cưỡng hóa giải tình thế khó xử.

Nhưng Hình Chí Cương ở trong khoang thuyền như ngồi trên đống lửa.

Dù thuyền viên và người chạy việc trên du thuyền đều đã lảng lạng rời khỏi vị trí đi tới boong thuyền xem minh tinh nổi tiếng đóng phim, nhưng quả tim của Hình Chí Cương vẫn đang lơ lửng ngay trên cổ họng. Gã mặc

áo sơ mi cùng áo len nhẹ nhàng, cuộn áo khoác nỉ, bọc trong túi chống nước để tiện đổi thuyền xong còn mặc. Ngoài ra còn có một chiếc ba lô bằng da bò, là hàng nhập từ Mỹ, quà sinh nhật chị Yến tặng gã. Mới đầu gã từng chê món đồ này vừa to lại chẳng ra hình thù, giống như của đám cao bồi miền viễn Tây mang đi khai hoang, hơn nữa bình thường gã cũng không hề hợp với com lê giày da, nên càng chẳng coi nó ra gì, nhưng chị Yến chỉ cười nói: "Chưa biết chừng sớm muộn cũng có ngày dùng đến thì sao?" Nghĩ đến đây, gã không khỏi đầm đìa mồ hôi lạnh, thì ra người phụ nữ đó kể từ ngày đầu quen biết đã nhìn thấu số mệnh gã nên mới âm thầm thu xếp mọi việc. Hiện giờ trong ba lô đang đựng thức ăn đóng hộp, một bình nước ngọt, hai bộ quần áo thay đổi, và một xấp tiền mặt được bao bọc tầng tầng lớp lớp.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, gã ngồi trên giường của Kỳ Vân hít một hơi thật sâu, đợi Húc Tử tới đón ra. Có một loạt các việc cần tay thủ hạ này giúp gã hoàn thành, ví dụ như đem chiếc hòm đựng quần áo có gã trốn bên trong chuyển tới đuôi thuyền, sau đó dùng ròng rọc thả xuống thuyền tiếp ứng, trả tiền cho đám người trên thuyền ấy xong là mọi chuyện đâu vào đấy. Nếu có thể, gã thậm chí còn hy vọng Húc Tử cùng gã sang Nhật, một mình lên đênh vượt biển quả thực quá đổi cô đơn, gã không biết liệu mình có phải trải qua cả phần đời còn lại nơi đất khách quê người không nữa. Nhưng nếu bên cạnh có một người quen bầu bạn, tâm trạng sẽ có thể được an ủi rất nhiều, dù cho chỉ là một tên oắt con trước giờ mình không thèm để mắt đến.

Giở đồng hồ ra xem, thấy kim giờ đã chỉ đến số ba, gã biết sắp đến thời điểm hành động, bèn mở nắp hòm, bỏ ba lô và áo khoác vào một góc, rồi mới khom người chui vào trong, khó nhọc đóng nắp hòm lại, thoắt chốc gã đã chìm chìm trong bóng tối.

Chẳng bao lâu sau, Hình Chí Cương nghe tiếng cửa khoang mở ra, tiếp đó, hòm hơi rung lắc nhẹ, có vẻ đai da đã được cài vào.

"Húc Tử?" Gã không yên tâm, lên tiếng.

"Suyt..."

Bên ngoài vọng vào một tiếng ra hiệu im lặng, khiến gã căng thẳng đến độ cổ họng khô rát, song cũng vô thức làm theo.

Trước nay chưa từng có con đường nào khiến Hình Chí Cường cảm thấy dài dằng dặc như vậy. Bởi gã đang nằm, và chỉ có thể nghe thấy tiếng ken két ma sát giữa đáy hòm và sàn tàu, tiếp đó đáy hòm bắt đầu nóng lên. Tuy không thể nhìn rõ động tĩnh bên ngoài, nhưng gã cảm thấy bản thân đang cùng chiếc hòm dịch chuyển theo một hướng nào đấy, gã nghe những âm thanh hỗn độn này mà muốn đình tai nhức óc, thậm chí trong đó còn xen lẫn cả tiếng thở hỗn hển khó nhọc.

Hình Chí Cường phát hiện, chiếc hòm cứ di chuyển được khoảng một đến hai phút lại phải dừng lại một lần, như thể người kéo hòm sợ khả năng chịu đựng của nó có hạn, còn chưa đến đích thì đã tan tành. Thế nên gã cố duỗi thẳng người hết cỡ, một Tay sờ vào món đồ cứng ngắc trong túi quần - là một chiếc bịt lửa, cầm chặt nó trong lòng bàn tay.

Mỗi lần chiếc hòm dừng nghỉ, gã đều nhắm đếm, đếm đến ba mươi sáu lần thì cuối cùng hòm cũng dừng hẳn. Gã đoán đã đến đuôi thuyền, việc tiếp theo cần làm là đem hòm thả xuống bàn giao cho thuyền tiếp ứng, cũng là đem tính mạng gã giao cho một đất nước xa lạ. Gã có cảm giác bi thương, cảm thấy mình hoàn toàn bị thao túng, nhưng lại không biết thổ lộ với ai.

"Ông chủ Hình, đến nơi rồi."

Không đúng! Giọng nói này, hoàn toàn không đúng!

Gã vừa định giãy giụa thì cả người đã bị dội ngược lên không, đập trúng nóc hòm.

Sao lại có thể bay vút lên thế này? Một giây sau, gã mới nhận ra mình đang rơi xuống, chiếc hòm nhất định đã bị đẩy khỏi thuyền chứ không phải thả bằng ròng rọc gì hết!

Nỗi tuyệt vọng hồi hải bò lên trái tim gã như loài bò sát, gã sắp cùng chiếc hòm này trở thành oan hồn dưới đáy biển rồi. Đang nghĩ vậy thì người gã đã rơi trở xuống đáy hòm, tiếng sóng lớn âm âm dọa gã muốn khóc thét.

Bình tĩnh!

Gã một mặt rần đê bản thân, một mặt thử duỗi người ra, định giơ tay móc lấy chiếc ba lô bên cạnh chân, vì trong đó có một con dao găm Thụy Sĩ, có thể dùng vào thời khắc then chốt. Nhưng dù là tay hay chân thì giờ cũng chẳng dùng được nữa. Thứ duy nhất có trong tay gã hiện giờ, chỉ là một chiếc bật lửa!

Gã đành đánh lửa, gi vào khe hở ở miệng hòm, trong hòm lập tức có mùi cháy khét, chiếc hòm đang liên tục trôi trên sóng biển, gã chỉ cầu khẩn để nó đừng chìm quá nhanh, đồng thời cũng hồi hận đã buộc quanh bụng năm thỏi vàng nặng trình trịch, số vàng này hiện giờ hoàn toàn có thể lấy mạng gã!

Có lẽ là ông trời có mắt, trong khi nước không ngừng ngấm vào đáy hòm, gã bỗng nghe thấy "phụt" một tiếng, một dây đai da buộc hòm đã đứt! Gã cả mừng, vội giơ lửa đốt dây còn lại, cũng mau chóng thỏa nguyện. Thế rồi gã mở nắp hòm ra, cả người bấy giờ mới thực sự chìm trong nước. Cũng may trong thời khắc then chốt gã túm được chiếc ba lô kia, nó nổi lênh bênh trên mặt nước như kỳ tích, chẳng khác nào một vòng tay dịu dàng khiến gã không màng tất thủy muốn lao vào.

Sau khi thoát khỏi chiếc hòm, phản ứng đầu tiên của Hình Chí Cương là ngẩng đầu nhìn du thuyền, đuôi thuyền vẫn cao vút, vì đang trong tình

trạng thả neo, động cơ cũng tắt hết nên trông càng giống một con mãnh thú đang say ngủ.

Gã đành bơi về phía nó, nhưng lại loáng thoáng nghe thấy một tràng tiếng động ập đến như sóng dữ, loáng thoáng nghe ra tiếng người huyên náo hô hào "Nhanh! Nhanh lên!" "Vẫn còn người kia." Gã không khỏi sốt ruột, lo người ở đầu mũi thuyền sẽ vì tìm ai đó mà chạy lại đuôi thuyền, nghĩ đi nghĩ lại, đành bơi ra đoạn giữa, định leo lên chiếc phao cứu sinh móc bên mạn thuyền, rồi trở lên thuyền.

Đúng vào lúc này, gã cảm thấy chân mình bị thứ gì đó quấn chặt, mới đầu còn tưởng là thủy tảo, ra sức đạp đạp mấy cái vẫn không ăn thua, trái lại càng bị thít chặt hơn, một sức hút bí ẩn và mạnh mẽ kéo tuột gã xuống nước, gã vùng vẫy giãy giụa, định lấy con dao Thụy Sĩ trong ba lô ra, chặt đứt thứ quấn chân bên dưới. Song sức mạnh thần bí kia lại nhảy lên lưng gã, nhanh như chớp thít lấy cổ họng gã.

"Tạm biệt, ông chủ Hình."

Trước lúc lâm chung, Hình Chí Cương còn nghe bên tai tiếng nói nhỏ nhẹ, âm trầm mà sâu muện của Húc Tử, tuy ý thức đã theo cơ thể chìm vào làn nước biển ố vàng, nhưng tay gã vẫn túm chặt chiếc ba lô, tựa hồ túm chặt lấy tay chị Yến.

"Cứu anh..." Gã rú lên lời cuối cùng với âm hồn chị Yến.

8.

Hòm mây đựng xác Hình Chí Cương được đặt trước cửa nhà Tần Á Triết, dây đai đứt lìa, có dấu vết cháy sém, lớp véc ni trên mặt hòm đã bị mài sạch, sờ lên thấy ram ráp. Hình Chí Cương mặt mày sưng phù, môi tím tái, toàn thân trần như nhộng, giữa các kẽ tóc bờ lổm ngổm mấy con bọ đen bé li ti. Hạ Băng nhìn thấy thế không hiểu sao liền liên tưởng đến mấy xác chết trôi không rõ danh tính trên sông Hoàng Phố, chỉ là chưa trương phình

đến mức độ ấy. Có điều Hình Chí Cương sau khi biến dạng vẫn là một gã đẹp trai, trên lông mày bị ngâm trong nước ướt rượt vương đầy hạt muối lấm chấm như bột, bờ lông mày tái nhợt gập lại thành một đường cong trơn tuột, đẹp đến độ có phần lãng lơ.

"Ai làm đây?"

Sau khi chiếc hòm mây đựng "xác mỹ nam" được khiêng tới phòng khách nhà họ Tần, chủ nhà vẫn ung dung điềm nhiên ngồi bên trên uống trà, liếc Hạ Băng hỏi: "Cậu chắc biết là ai làm chứ?"

"Biết." Hạ Băng gật đầu, "Là Húc Tử."

"Làm sao biết?"

"Hình Chí Cương gần đây nấu mình ở chỗ cô nàng minh tinh kia, sau khi ông thả Húc Tử ra, gã liền được Kỳ Vân thu nhận. Về sau Kỳ Vân đi Tân Hải đóng phim, Húc Tử cũng ở trong đoàn làm phim đó, bấy giờ lúc đi Kỳ Vân mang theo năm chiếc hòm, lúc về lại chỉ còn có bốn." Hạ Băng vừa nói, vừa xoa xoa góc đáy hòm mài nham nhở, trên miếng kim loại nẹp góc quả nhiên có khắc một chữ "Vân".

"Chiếc hòm này cũng là do gã ta để lại sao?"

"Chắc vậy."

"Vì sao? Giết Hình Chí Cương rồi, lại còn vạch trần Kỳ Vân..."

"Không phải vạch trần, là Kỳ Vân muốn tiến hành một vụ giao dịch với ông chủ Tần, không có cái mạng của Hình Chí Cương thì sao lấy được lòng tin của ông." Đỗ Xuân Hiếu này giờ vẫn ngồi trong góc nghịch bộ bài tarot, cuối cùng cũng lên tiếng lạnh tanh.

"Nói vậy, hai cô cậu không phải đưa ra kết luận nhờ theo dõi Húc Tử, mà là chuyển lời giúp cô Kỳ Vân?"

"Đúng thế. Có điều..." Đổ Xuân Hiểu sắp lại bộ bài, cười nói, "tối nay hai người gặp nhau ở nhà hàng Lựu Đỏ trên đường Tô Châu, ngoài việc giao dịch, cô ấy sẽ còn nói với ông một chuyện khác nữa, đấy có lẽ mới là chuyện ông quan tâm nhất lúc này."

"Chuyện gì?"

"Chuyện bà năm."

Chiếc cốc sứ trên tay Tần Á Triết bất ngờ vỡ tan, ngón tay thô kệch vương đầy nước trà vàng như nghệ.

"Hiếm thấy ông chủ Tần luống cuống như thế." Đổ Xuân Hiểu dường như chẳng thể sửa nổi bản tính cay nghiệt, "Có điều Hình Chí Cương chết rồi, người biết về tung tích bà năm, e cũng chỉ còn lại mình Kỳ Vân thôi."

"Hình Chí Cương không hề bắt cóc bà năm."

Trong nhà hàng Lựu Đỏ, Kỳ Vân vừa mào đầu đã nói ngay điều Tần Á Triết không thích nghe nhất. Nếu cô ta không dối trá, có lẽ chẳng bao giờ gặp lại được Tất Tiểu Thanh nữa.

"Tôi biết điều ông quan tâm nhất là chuyện này, nên..."

"Vậy cô chắc chắn cũng biết hẹn tôi ra ngoài thế này, tôi đến tức là muốn có kết quả thu về chứ. Nhược bằng không có, hậu quả thế nào, cô hẳn cũng nghĩ ra được đấy."

Tần Á Triết nói ra câu này thật chậm rãi từng từ từng chữ, như thể chỉ đang giới thiệu với người nghe một món đồ cổ quý hiếm.

Đối diện với sự uy hiếp trắng trợn này, Kỳ Vân có vẻ chẳng hề biến sắc, trái lại còn càng cười tươi hơn, mặt mày rạng rỡ như hoa: "Xem ra ông chủ Tần sốt ruột lắm rồi! Người ta chỉ nói Hình Chí Cương không bắt cóc bà năm, chứ có nói không biết tung tích bà năm đâu mà."

"Nghe nói cô Kỳ Vân muốn bàn một vụ giao dịch với Tần Á Triết tôi, không biết ý cô là gì?" Tần Á Triết đột nhiên đổi chủ đề, khiến Kỳ Vân trong thoáng chốc không biết đối đáp thế nào.

Cô ta đành đâm lao theo lao, nói: "Đương nhiên là chuyện chuyển hàng đó rồi, ông chủ Tần sở dĩ không giết bà năm mà muốn bắt sống, hẳn cũng là vì nó phải không?"

Câu nói này, quả thật khiến Tần Á Triết đanh mặt lại.

"Về chuyện này, ông chủ Tần cũng không cần nghĩ ngợi nhiều, đồ mất rồi không đáng ngại, đáng ngại là làm thế nào bù vào, không để người kia biết." Lúc nói đến "người kia", Kỳ Vân gõ gõ mấy cái lên tay áo xường xám màu vàng tơ mình đang mặc.

"Tôi nghe đây." Tần Á Triết im lặng hồi lâu mới thốt ra ba từ này.

"Tuần sau sẽ có một chuyến hàng từ Tùng Giang Khẩu chuyển vào khu tô giới Anh, thời gian và tín hiệu giao dịch đến lúc đó tôi sẽ báo cho ông, ông chủ Tần chỉ cần nhận lấy hàng, bù vào đấy là không còn chuyện gì nữa rồi."

"Tôi làm vậy thì cô được lợi gì?"

"Chia theo tỷ lệ 4:6, tôi sáu ông bốn."

"Một mình cô lại là phận đàn bà, có nuốt nổi nhiều thế không?"

"Vậy thì thôi, trước khi tôi rời khỏi đây ông cứ giết quách tôi đi, thế là xong chuyện." Cô ta cười khúc khích nói, tay vẫn nghịch chiếc thìa canh bằng bạc.

Tần Á Triết vẫn ngồi thẳng tắp, trông hoàn toàn lịch tông với không khí trang nhã thoải mái trong nhà hàng. Lão trước nay luôn giữ tác phong nghiêm trang truyền thống, nhưng không hiểu sao vẫn toát lên sức hút nam tính kỳ lạ.

Kỳ Vân đứng đĩnh đứng dậy, vừa đi ngang qua bên cạnh Tần Á Triết liền bị túm lấy cổ tay, lực túm không mạnh, nhưng lại đáng sợ vô cùng.

"Sau khi lấy được tiền, giao Tất Tiểu Thanh lại cho tôi."

Cô ta giăng tay khỏi lão, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười, trong vẻ khinh miệt mang chút hoang mang.

Không khí xung quanh Chu Phương Hoa luôn có vẻ lạnh lẽo mà mỏng manh, bởi vậy mùa đông này cô ta mót rất nhiều đồ len, vắt lên lưng tựa xô pha và ghế ở bàn ăn. Que mót không ngừng nhảy tanh tách trên đầu ngón tay, cảm giác sợi len cọ vào da thịt mềm mại mà đơn điệu, cô ta không nhất thiết phải hoàn thành mấy món đồ thủ công này, chỉ là hể tay động đậy thì đầu óc có thể tạm thời nghỉ ngơi đôi chút, đây mới là công hiệu của trò đan mót.

Thi thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, lá cây thường xanh trong sân đã ngả sang màu vàng, mấy bông hồng tươi tắn um tùm trong vườn hoa ngày hè từ lâu đã không thấy tăm hơi đâu nữa, quanh thành vò là một lớp sương bạc đóng dày, khiến cô ta cứ ngỡ trời đang đổ tuyết. Nhưng nhìn sang cây quất gần bên cạnh, thấy trên nhánh cây trĩu lúi lá lộ ra những vệt lốm đốm kỳ dị, cô ta bèn hiểu Thượng Hải chẳng qua sạch sẽ đấy thôi. Người phụ nữ đứng dưới gốc cây ấy, vẫn khiến Chu Phương Hoa cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Người phụ nữ đó cô ta đã từng gặp, tuy chỉ là đi lướt qua nhau, nhưng ấn tượng vẫn vô cùng sâu đậm, bởi hiếm hoi mới người thấy mùi thuốc lá nồng nặc như thể trên người một phụ nữ trông chẳng có vẻ gì là gái lặn lội chốn yên hoa. Quan hệ giữa người này và Thi Thường Vân, có lẽ cũng khó phân định rạch ròi. Nhưng cô ta không muốn tìm hiểu kỹ, chỉ hy vọng mọi chuyện có thể sớm trôi đi, đáng tiếc chẳng có gì trôi đi được, nên cô ta đành ngồi một chỗ móc mấy tấm khăn phủ đủ màu, đấu sức với thời gian.

"Mợ cả, có cô đây họ Đỗ muốn gặp mợ." Vú nuôi chạy vào báo, sắc mặt cũng nhợt nhạt.

"Họ Đỗ? Trước đây đã gặp lần nào chưa?" Cô ta đặt đồ móc xuống, tiện tay vuốt mấy lọn tóc khô xác trước trán.

"Chưa gặp ạ, cô ta nói cô ta là bạn của cậu hai, có chuyện muốn nói với mợ cả, bây giờ đang đợi trong vườn hoa, có mời vào không ạ?"

Chu Phương Hoa gật đầu.

Chiếc áo bông trên người Đỗ Xuân Hiếu vừa to vừa không ra hình thù gì, phần eo rộng thùng thình, vòng ngực lại căng chặt, không có chỗ nào mà ních thêm. Vải hoa nhí trắng trên nền xanh nhạt trông cũng cực kỳ kệch cỡm, nhưng lại đem đến cảm giác nắng ấm. Chu Phương Hoa kinh ngạc nhận ra, đã rất lâu rồi mình không trông thấy ánh nắng, mặc dù son môi vẫn thoa rất kỹ lưỡng.

"Thơm quá... Bữa trưa mọi người ăn gì thế?" Đỗ Xuân Hiếu ra sức chun mũi hít hà, bộ dạng rất tức cười.

"Cà tím rim, trứng hấp cách thủy với thịt bò xào." Chu Phương Hoa sờ dĩ liệt kê đầy đủ, một phần cũng là vì muốn xem mình liệu đã biến thành cái xác biết đi không nhớ ngày tháng hay chưa.

"Chắc chị biết tôi chứ?" Đỗ Xuân Hiếu nhoẻn cười.

"Tùng gặp." Chu Phương Hoa cúi đầu, tai hơi nóng lên chẳng hiểu vì sao, "Cô là người đoán ra món đồ trong hòm mây rồi nhờ Erie đến kiểm chứng với tôi phải không?"

"Phải, thực ra chị vẫn nên hy vọng là tôi đoán sai mới phải chứ?"

Sao cũng được...

Chu Phương Hoa muốn nói vậy, nhưng ngoài miệng lại đáp: "Hơi bất ngờ thôi."

"Người bất ngờ phải là tôi kìa!" Đỗ Xuân Hiếu lấy bộ bài tarot ra, đặt vào tay Chu Phương Hoa, nói, "Tôi đến xem bói cho chị."

"Tôi không xem đâu." Chu Phương Hoa chẳng buồn nhìn đã đẩy bài trả lại.

"Chị không muốn xem, nhưng tôi muốn xem." Đỗ Xuân Hiếu tảng lờ việc mình không được chào đón, hào hứng lấy lại bài, tráo ba lượt, trải bài hình thoi, "Lần này, tôi muốn bói xem Thi Thường Vân rốt cuộc đi đăng nào."

"Quá khứ... quá khứ thôi khỏi xem, dù sao tôi cũng biết anh ta ở trong tù." Cô cười ha hả bỏ đi lá quá khứ - Hoàng đế xuôi.

"Lá tương lai... tạm thời cũng không cần thiết." Dứt lời, lá Ân sĩ ngược cũng bị cô thu về, chỉ để lại hai lá bài hiện trạng song song.

Thế giới xuôi.

Hoàng hậu ngược.

"Là lá Thế giới, tức là đất trời bao la, mặc anh ta lang bạt. Có điều... rốt cuộc vẫn không chạy thoát khỏi lòng bàn tay đàn bà! Dù sao cũng là cậu ấm quen sống trong nhung lụa, đi đến đâu cũng có người che chở. Vậy

nên..." Đỗ Xuân Hiếu đột nhiên hạ nhỏ âm lượng, ghé sát vào tai Chu Phương Hoa, "Anh ta hiện giờ đang ở trong nhà này phải không?"

Chu Phương Hoa đánh hơi thấy mùi cạm bẫy bên cạnh mùi thuốc lá, tự nhiên thấy váng vất mặt mày: "Cô nói nhăng cuội gì thế?"

"Nói chính xác là, anh ta hẳn đang trốn trong phòng ông chủ Thi trên tầng phải không? Tẩy trắng tóc, hóa trang thành cha mình, vượt qua vòng kiểm tra của cảnh sát trưởng Erie, tôi nói có đúng không?"

Chu Phương Hoa quay đầu đi chỗ khác, cao giọng gọi vú nuôi đang đứng bên ngoài: "Vào tiễn khách!"

"Không cần, tôi tự đi." Đỗ Xuân Hiếu đứng dậy, đút bộ bài vào túi, "Hôm nay tôi không đến để gặp cậu hai Thi, nên vợ cả cứ yên tâm."

Lúc này vú nuôi đã nhón chân chạy vào phòng, Đỗ Xuân Hiếu dường như không nhìn thấy, vẫn hướng mặt về phía Chu Phương Hoa đang ngồi ngay ngắn trên xô pha, nói: "Mợ cả, về sau nhớ bớt thoa son, kéo dể để lộ tâm sự." Nói đoạn cô lại hất cằm về phía vú nuôi người ngồn ngộn nọ, "Vừa rồi tôi có hỏi bệnh tình lão gia nhà chị thế nào, đã uống bao thang thuốc rồi nhưng chị ta chẳng trả lời được câu nào, chỉ nói hình như không cần uống thuốc. Thế thì lạ thật đấy."

"Lạ cái gì? Mau lên đây hàn huyên với tôi đôi câu!"

Giọng nói lạnh lạnh của Thi Thường Vân từ trên gác vọng xuống.

9.

Thi Thường Vân hóa trang thành người già rất khéo, đến cả màu muối tiêu trên tóc mai lẫn nếp nhăn nơi khóe miệng đều được chăm chút tỉ mỉ kỹ càng, khiến Đỗ Xuân Hiếu không khỏi thán phục. Thi Thường Vân đặc biệt giống cha anh ta, cả hai đều là kiểu khuôn mặt đường nét sắc sảo.

Cô cũng từng trông thấy ảnh chụp Thi Thường Phong ở chỗ Đường Huy, cảm thấy cậu cả nhà họ Thi hai má đầy đặn, mặt mày tuấn tú răn rỏi, tỏa ra khí chất như ánh dương rực rỡ ấm áp, khác trời vực với vẻ âm u nham hiểm của em trai.

Lâu ngày gặp lại, tuy không khí có phần kỳ quặc nhưng Đỗ Xuân Hiểu vẫn mơ hồ cảm thấy ấm áp. Nhất là sau khi được Chu Phương Hoa đưa cho cái ấm ủ nóng bọc vải bông, cô ôm trong lòng bàn tay, mỉm cười với Thi Thường Vân.

"Cha cậu đâu?"

"Sao vừa gặp đã hỏi điều không nên hỏi thế?" Hãn cười, nhưng là cười với Chu Phương Hoa. Có những người đàn ông, không hẳn anh tuấn, khoát đạt, nhưng lúc nào cũng toát lên một vẻ tao nhã tàn nhẫn, phụ nữ tâm tình nhạy cảm thường thích loại đàn ông này.

"Tôi cứ thích hỏi những câu không nên hỏi đấy, cậu biết tính tôi còn gì."

"Thế trước đây sao cô lại chạy trốn khỏi Stephen?" Hãn đột nhiên trở nên hung hăng, "Đây cũng là một câu hỏi không nên hỏi đấy."

"Tôi không chạy trốn, nếu trốn thì tôi đã chẳng đặt chân đến Thượng Hải."

"Vậy thì là vì cô cảm thấy oan ức, cần người buộc chuông đứng ra cời chuông, sớm muộn cũng phải đòi món nợ này rồi." Hãn vạch trần nút thắt trong lòng cô, "Sau khi tay người Pháp kia đến đây, cô đã biết tôi đóng giả cha tôi rồi hả?"

"Không, biết từ trước đó nữa."

"Lúc cậu vượt ngục, tôi nghĩ đi nghĩ lại, cậu chắc chỉ còn cách này. Chẳng còn ai có thể hy sinh bản thân vì cậu hơn cha ruột cả."

"Cô nói hy sinh là ý gì?"

"Ý là nếu có thể, ông ấy sẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa, nhưng cũng không thể bị phát hiện là đã chết. Có điều hành động mạo hiểm nhất của cậu là lấy danh nghĩa cha mình đi lo liệu tang lễ cho Thượng Quan Giác Nhi, ở một sự kiện đông người như vậy, tuy chưa chắc ai nấy đều tới nhìn mặt cậu, nhưng cậu không đời nào lại chịu mạo hiểm như thế lần nữa..." Trong đầu cô bỗng lóe lên một tia sáng, "Không! Cậu nhất định không màng đến chuyện ấy, vì con người một khi đã lên đến nấc thang quyền lực nào đấy, sẽ không còn ai dám nhìn thẳng mặt người đó nữa. Cậu hiểu rõ điều này, hơn nữa mẹ Thượng Quan Giác Nhi cũng luôn giữ điệu bộ nhún nhường, hễ gặp người bèn cúi đầu. Chỉ có..."

"Chỉ có ai?"

"Chỉ có Kỳ Vân là không. Cậu thật sự không lo cô ta nhận ra mình sao?"

"Có lẽ cô ta đã nhận ra từ lâu rồi, chỉ là không nói ra thôi." Thi Thường Vân đưa ngón trỏ bàn tay phải lên xoa xoa đôi môi khô khốc, nhíu mày nói, "Thực ra tôi vẫn luôn tò mò ả đàn bà đó rốt cuộc đang âm mưu chuyện gì."

"Nghe nói là muốn làm ăn với nhị đương gia của Hồng Bang."

"Làm ăn kiểu gì?"

"Tôi cũng muốn biết đây, có lẽ cậu còn rõ hơn tôi đấy."

Thi Thường Vân cười khẩy, nói: "Hể nhắc đến hai chữ 'làm ăn', đa phần đều là vì mong kiếm tiền, cô cho rằng Hồng Bang có những phi vụ gì có thể hốt ra tiền? Mở sòng bạc, kinh doanh nhà chứa, bắt cóc tống tiền, buôn thuốc phiện... trong đây chắc chắn có một chuyện bọn họ đang bàn đến."

"Thế cậu cho đây là vụ làm ăn kiểu gì?"

"Cái này thì phải hỏi cô chứ, các cô chẳng đã thuê một tay săn tin ư?"

Đỗ Xuân Hiếu nhất thời cứng họng, lơ mờ nhớ đến khuôn mặt u ám lạnh lẽo của Tiểu Tứ. Mấy ngày nay điều làm cô đau đầu nhất chính là tìm một tay săn tin, cô gần như đã đi gặp tất cả các tay săn tin ở bến Thượng Hải này, nhưng chẳng một ai chịu nhận lời, chỉ nói: "Bạn việc khác rồi." Hệt như cái cố Tiểu Tứ viện ra lúc từ biệt. Cái "việc khác" ấy là việc gì, đã trở thành mối khúc mắc lớn nhất của Đỗ Xuân Hiếu hiện giờ.

"Tay săn tin đó không dùng được nữa, gần đây tất cả tin tức tôi có được đều là nhờ tự mình điều tra, cộng thêm mấy manh mối vụn vặt từ chỗ Đường Huy và Erie."

"Manh mối gì? Giờ cô đang muốn tìm hiểu chuyện gì nhất?" Thi Thường Vân lại thẳng thừng tóm lấy chỗ yếu hại.

"Đương nhiên là chuyện được ông chủ Tần ủy thác, tìm ra bà năm của ông ta rồi."

"E là còn có mục đích khác phải không? Ví dụ như chuyện Bướm Bướm Nhỏ, hay như chuyện Thượng Quan Giác Nhi..."

"Vớ với cả chuyện của cậu."

Sau lưng Đỗ Xuân Hiếu có tiếng loảng xoảng, quay đầu lại nhìn, thì ra là Chu Phương Hoa làm đổ chiếc cốc sứ, đang cuống quýt lau dọn.

"Cô Đỗ lúc nào cũng không kìm lòng được muốn biết quá nhiều, hơn nữa còn không màng hậu quả. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao năm đó Stephen lại quay họng súng sang đối phó cô, đẩy cô vào đường cùng rồi."

Dứt lời, Thi Thường Vân lại để lộ bản mặt gian ác như loài lang sói.

Không ngờ Đỗ Xuân Hiểu dường như chẳng hề để ý đến lời hắt, chỉ nói, "Cậu hai, có chuyện này tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu. Vì sao cậu lại chém anh cả mình ra nông nổi ấy?"

"Không biết, chắc là do điên đấy. Ha ha ha ha!" Trong tiếng cười sảng sặc của Thi Thường Vân xen lẫn cả sự bối rối của Chu Phương Hoa, chiếc đĩa lót cốc vỡ vụn rung bần bật trên ngón tay cô ta.

"Với lực cánh tay của cậu, chỉ cần bổ một nhát rìu lên đầu anh ta là xong. Huống hồ đầu óc cậu thông minh như vậy, hẳn phải nghĩ ra trăm phương ngàn kế để giết một người mà không cần ngồi tù, vì sao phải chọn cách ngu xuẩn nhất ấy? Còn nữa..."

"Cô Đỗ, tôi mệt rồi." Giọng Thi Thường Vân khàn khàn, mắt nhìn chằm chằm vào tấm rèm cửa phủ bụi, tỏ ý không muốn tiếp chuyện Đỗ Xuân Hiểu nữa.

Muốn tìm ra Tiểu Tứ hoàn toàn không khó, nhưng cũng không dễ. Lần thứ hai quay lại dưới gầm cầu nọ, Đỗ Xuân Hiểu và Hạ Băng phát hiện số lều vải bạt đã giảm giá gần một nửa. Tiết trời ngày càng lạnh giá, mỗi bước đặt xuống đất, lòng bàn chân lại đau buốt, đôi giày vải của Đỗ Xuân Hiểu là do bố mẹ Hạ Băng gửi lên từ trấn Thanh Vân, cô đi vừa thích vừa xót, bởi với tốc độ đi lại của cô, giày kiểu này quả thực không bền nổi, nhưng muốn mua giày da bò chất lượng cao thì lại không có tiền. Cô nhớ lại hồi vẫn còn ở London, hằng năm cứ đến dịp Giáng sinh Stephen đều tặng cô một đôi giày, kiểu dáng đa dạng, quanh miệng giày thì thoáng còn được viền lông cáo rất xinh.

"Sao có vẻ vắng đi thế nhỉ?" Hạ Băng và cô có cùng một câu hỏi.

"Vì trời lạnh quá đấy mà." Lúc Đỗ Xuân Hiểu nói ra câu này, mặt mày rất nghiêm túc, cô từng tận mắt chứng kiến những xác người chết cồng trên đường.

"Năm nay cũng giống năm ngoái, không ít người lại phải chết vì lạnh đây!" Hạ Băng khép chặt cổ áo bông, nghiêng răng nghiêng lợi vì lạnh, "Cậu bảo Tiểu Tứ liệu có phải đã bỏ chỗ này về quê không? Sắp Tết rồi còn gì."

"Loại người ấy thì làm gì có nhà."

"Ai mà biết được, không chừng lại còn có vợ con ở đâu đó cũng nên."

"Nếu vậy bọn họ đâu thể theo chúng ta mãi được." Giọng điệu Đỗ Xuân Hiếu bỗng trở nên kỳ quái.

"Gì cơ?" Hạ Băng rõ ràng nghe không hiểu, nhưng thấy cô đã quay mặt đi hướng khác, bèn cũng quay đầu nhìn theo, thấy mấy tay ăn mày người ngợm quần giẻ rách cứng đờ nhưng bước chân lại cực kỳ nhanh nhẹn đang lấm lét đi lại phía sau, cặp mắt đảo lảo liên dưới lớp tóc tai bù xù.

"Ê! Lại đây, tất cả lại hết đây!" Hạ Băng mừng húm, vội gọi bọn họ lại. Mấy kẻ nọ đưa mắt ra hiệu với nhau, như thể đang trao đổi trong im lặng, rồi một người trong số họ rụt rè bước lên mấy bước.

"Cho xin mấy đồng?" Tên ăn mày nọ nuôi râu rậm, nhe nhớn chìa ra một bàn tay bẩn thỉu.

Hạ Băng đặt một hào vào lòng bàn tay ấy, nói: "Người anh em, tôi muốn hỏi thăm một người, được việc rồi sẽ còn cho anh nhiều hơn."

Dứt lời, anh lại cho hẳn thêm mấy hào nữa, mấy tên đằng sau thấy thế cũng xúm cả lại.

"Các anh có biết Tiểu Tứ không?"

Đám ăn mày dường như không hề nghe thấy, chỉ chăm chăm cúi đầu đếm tiền, duy có gã đầu tiên lại gằn bọn họ là ngẩng đầu lên, liếc Đỗ Xuân Hiếu.

"Anh biết hả?" Cô thấy vậy bèn nhìn chăm chăm hẳn.

Kẻ kia do dự một thoáng, rồi đột nhiên gật đầu lia lịa.

"Giờ anh ta đang ở đâu?"

"Ở kia." Tên ăn mày bỏ đồng bạc vào túi áo, nuốt nước bọt đánh ực, nói, "Đợt trước thấy trôi qua kia."

Nơi hăn chỉ, là mặt sông Hoàng Phố đục ngầu.

Đỗ Xuân Hiếu tức thì lạnh buốt da đầu.

10.

Cùng là chết dưới nước, nhưng các xác chết trôi trên sông Hoàng Phố có những điểm khác với Hình Chí Cương, mặt phù thũng, móng tay bầm đen, da bụng cứng ngắt. Đỗ Xuân Hiếu nói với Erie: "Những xác chết trôi này mãi không có ai tới nhận là bởi bọn họ đều là đám người lang thang không nhà không cửa, vì vậy có chết thế nào cũng không ai quan tâm, không gây ra khủng hoảng gì lớn, nhưng... lẽ nào không ai biết về nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của bọn họ sao?"

Các ngón tay xỏ găng trắng của Erie lật tới lật lui tử thi, kiểm tra mấy đốm xác trên bề mặt da, những đốm xác này hiện chi chít ở sau lưng như dấu hiệu đậu mùa, nhưng ông ta càng quan sát, lông mày càng nhíu chặt lại: "Nguyên nhân cái chết vẫn phải đi sâu điều tra thêm, nhưng có thể khẳng định, phổi những cái xác này đều không bị ngấm nước, vì thế nhất định không phải là chết đuối."

"Với cả số người chết vẫn đang không ngừng tăng thêm."

"Tay Tiểu Tứ kia, lần cuối cùng gặp cô, hăn có nói gì không?"

"Có." Nỗi thê lương trong lòng Đỗ Xuân Hiếu càng chất càng đầy, lúc nhìn cái xác chết trôi, cô vẫn chưa buồn mấy, nhưng càng lại gần ký ức ủa

về càng nhiều, có những nỗi đau như cát vun thành tháp, chẳng thể nào trong thoáng chốc tuôn trào, "Nhưng anh ta cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ bảo đang bận làm vài việc."

"Cô... gặp Thi Thường Vân rồi hả?" Erie đột nhiên hỏi.

"Sao ngài biết?"

"Tôi cũng thu nhặt được ít kiến thức về thuật giả trang qua tiểu thuyết của Agatha Christie, hơn nữa tôi tin rằng một người già lâm bệnh nặng không đời nào chịu nổi một cái đồng hồ văng óc như thế đặt trong phòng ngủ." Erie tự đắc nhún vai.

Đỗ Xuân Hiếu thực lòng thấy khâm phục vị thanh tra người Pháp ngày: "Vậy sao ngài không vạch trần anh ta ngay lúc ấy?"

"Vì tôi cảm thấy người này không phải là hung thủ giết người."

"Dựa vào đâu?"

"Cặp mắt." Erie chỉ vào đôi mắt màu xám nhạt của mình, "Tôi từng tiếp xúc với quá nhiều tội phạm giết người, vì vậy tôi có thể nhìn ra loại người nào có thể trở thành hung thủ, loại người nào vĩnh viễn không thể."

"Vậy tiếp theo, trò chơi này phải đi theo hướng nào đây?" Đỗ Xuân Hiếu ra sức kìm nén đau thương và sửng sốt, thọc tay vào túi áo đựng bộ bài tarot, rút ra một lá bất kỳ - Người tình.

Kỳ lạ... Cô đột nhiên để tâm đến ý nghĩa gốc trên mặt lá bài. "Ví dụ như "Người tình", xuôi thì là sắp sửa xảy ra chuyển biến lớn trong một việc nào đó, còn ngược lại là sai lầm trong chọn lựa. Rốt cuộc là chuyển biến kiểu gì đây? Còn nếu là lựa chọn, thì cô đã sai ở đâu? Hẳn là sai ở chỗ ngay từ đầu đã không hỏi rõ Tiểu Tứ về chuyện gã phải làm.

Nhưng, nghe tên ăn mày kia nói, trước khi trở thành oan hồn trôi sông, Tiểu Tứ từng tiết lộ rằng mình cần đi tìm một người, một người được gã gọi là "ông chủ Hoa".

Lúc Tần Á Triết tìm Trương Tiểu Lâm cùng uống trà, bằng Tiểu Bát Cỗ của Trương Tiểu Lâm đang hoạt động bên ngoài, nên cả hai đều chỉ mang theo vài tay tâm phúc bên mình. Tố Thu, danh kỹ của Thư Xuân Lâu đang ngồi một bên trình diễn bài Xuân giang hoa nguyệt dạ, tư thế ngồi cũng yếu điệu ngọt ngào hết giọng hát, song trong lòng lại lo ngay ngáy. Bởi hai người đàn ông trước mặt đều là khách ruột của ả, trước đây bọn họ vốn nước sông không phạm nước giếng, cho dù biết sẽ cùng xuất hiện tại một địa điểm cũng sẽ cố hết sức tránh mặt nhau, nhưng lần này không hiểu vì sao, lại chủ động hẹn gặp tại đây. Thế nên tiếng đàn của Tố Thu có vẻ lạc điệu, ả chỉ sợ để hai người họ biết mình một lúc thờ hai chủ, rồi sẽ bị xách đi cho cá ăn. Có điều nghĩ lại, đàn bà trong chốn phong nguyệt làm gì có ai không đa mang? Nếu muốn tính toán kiểu ấy thì nhà chứa chẳng phải là nơi máu chảy thành sông hay sao? Nhờ vậy ả lại ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

"Tố Thu của anh hôm nay đẹp hết sảy!" Trương Tiểu Lâm người lùn tịt, nhưng khí độ bất phàm, dù là nói chuyện ong bướm cũng vẫn mang dáng vẻ không nộ mà uy, "Ông chủ Tần, ông anh đã được nếm mùi vị người đẹp này chưa? Nếm qua rồi đảm bảo nhớ suốt đời đấy!"

"Ôi trời. Ông chủ Trương nói làm người ta ngượng chết mất, em xin phép ra ngoài bưng lên thêm ít món ngon, có được không ạ?" Tố Thu đỏ mặt đứng dậy, giao cây tỳ bà cho người làm đem ra ngoài.

"Món gì ngon thì cũng đợi đấy cái đã, em mau qua đây uống với bọn anh một ly." Trương Tiểu Lâm quờ tay ôm rịt lấy Tố Thu, Tố Thu cười tùm tùm đón lấy ly rượu uống cạn.

Tần Á Triết vẫn ngồi thẳng lưng, như thể không hề quen biết Tố Thu, rượu vang trong ly cũng không hề động đến một giọt: "Ông chủ Trương, tôi

chỉ nhờ cậu nhường cho một đêm thôi."

"Nghe thấy chưa?" Trương Tiểu Lâm bóp cằm Tố Thu, cười nói: "Ông chủ Tần kêu anh nhường cho một đêm thôi, Trương Tiểu Lâm này đâu phải kẻ nhỏ mọn, chỉ là một ả đàn bà thôi mà, nhường thì nhường, nhưng không biết ý Tố Thu em thế nào?"

"Ra ngoài." Tần Á Triết mắt nhìn Trương Tiểu Lâm, nhưng lời lại nhắm đến Tố Thu.

Tố Thu mau chóng hiểu ý, vùng khỏi vòng tay Trương Tiểu Lâm, nói: "Em đi xem còn có món gì ngon, đợi lát quay lại rồi bàn tiếp nhé."

Nói đoạn ả bèn lả lướt rời khỏi phòng.

"Ông anh xem, loại đàn bà này thành tinh rồi chắc? Nói đến điểm mấu chốt là cô ả linh ngay!" Trương Tiểu Lâm mặt đỏ tía tai, chớp mũi bóng loáng dầu, có vẻ đã phấn khích đến cực điểm.

"Ông chủ Trương, cậu hiểu ý tôi mượn một đêm là mượn gì rồi đấy."

"Chồi ôi chồi ôi! Ông chủ Tần nghiêm cả mặt lại rồi!" Mùi rượu nồng nặc trên người Trương Tiểu Lâm thậm chí cũng hung hăng phách lối, "Mượn Tố Thu ấy mà, nói luôn cho nó vuông, đàn bà cũng chẳng khác gì quần áo mặc trên người, cho ông anh cũng chẳng sao. Nhưng mà mượn thứ khác thì không phải mình Trương Tiểu Lâm tôi quyết là được, phải xem ý anh em thế nào đã."

Tần Á Triết nhấp một ngụm vang đỏ, nói: "Ông chủ Trương, giờ không phải tôi đến đàm phán với cậu, mà chỉ là thông báo cho cậu một tiếng, tối nay tôi mượn."

"Ông chủ Tần nói câu này có hơi quá đáng rồi đấy." Trương Tiểu Lâm dài dòng nói, "Anh em tôi đã ở trên thuyền, giờ lại bảo bọn họ quay về thì e

không hay lắm."

"Không vấn đề gì, tôi đã cho mấy anh em của cậu quay về cả rồi." Tần Á Triết lại nhấp một ngụm rượu vang, hai hàng lông mày rậm ngang ngược dần ra thư thái.

"Là ý gì?" Trương Tiểu Lâm

mặt, hơi men cũng tức thì bay đi quá nửa.

"Ý là, lần trước cậu cho người của tôi ăn 'văn thần' thì lần này ít nhiều gì tôi cũng phải đáp lễ chứ." Tiếng Tần Á Triết không to, nhưng từng từ từng chữ đều đâm vào thần kinh Trương Tiểu Lâm.

"Tôi đã giải thích với ông anh rồi, chuyện lần trước không liên quan đến Trương Tiểu Lâm này! Số vàng thổi đó cũng không phải người của tôi động đến..."

"Đây là vì số lượng chẳng đáng là bao, không lọt nổi mắt cậu, nếu như lần đó tôi thực sự bỏ đây hòm, e hôm nay cậu đã chẳng cùng tôi ngồi đây uống trà được rồi."

"Tôi đi trước, kính ông anh!"

"Muốn tìm đại ca tôi phân xử đúng sai à? Tôi khuyên cậu nên cân nhắc cho kỹ..." Nụ cười khẩy trên môi Tần Á Triết lạnh như băng, đây là biểu cảm của kẻ thắng.

"Chuyện này trước đây chúng ta đã thống nhất rồi, sao giờ ông anh lại nuốt lời?" Trương Tiểu Lâm lập tức tái mét mặt mày, nhưng giọng nói vẫn nguyên vẻ hung hãn.

"Không phải tôi nuốt lời, mà là có người bất nghĩa trước, tôi cũng chỉ vạn bất đắc dĩ thôi. Phải rồi, ông chủ Trương còn muốn ăn sơn hào hải vị

mà? Sắp đưa lên ngay giờ đây, đừng vội."

Dứt lời, tấm rèm bên ngoài liền được vén lên, người bước vào là Tố Thu, trên tay bưng một âu canh nắp bạc, trông thấy hai người đàn ông đang đặng đặng sát khí, ả bèn cười khúc khích nói: "Sao thế? Đợi đồ ăn lâu quá mặt mày

cả lại hả..."

Ả vừa cười vừa bày âu canh lên bàn, đang định mở nắp thì bị Tần Á Triết giữ tay lại: "Ra ngoài đi."

Tố Thu còn định cọt nhả mấy câu, nhưng thấy tình thế có vẻ không ổn, bèn câm như hến rụt cổ lui ra.

Tần Á Triết bấy giờ mới thông thả nói: "Chuyện ông chủ Trương cho tôi mượn đêm nay, Tần Á Triết này suốt đời không quên, đây chỉ là chút lễ mọn không tỏ hết thành ý."

Nắp âu được mở ra, bên trong là nửa âu tai người máu me be bét, tím ngắt kỳ dị.

"Mỗi người một cái, phiền cậu đếm xem," Tần Á Triết nói, "có khớp với số anh em của mình không?"

Đường Quân Dịch nằm ở đoạn phía Đông khu phố cổ Thượng Hải, Đường Huy đã quá quen thuộc nơi này, bao gồm cả chỗ bà quả phụ Tô thị mở tiệm thuê, nơi A Tam bán "xôi năm A Tam", quán trà có lò đất bị củi lửa hun đen thui, đều từng lưu dấu chân anh ta, nơi đó có ký ức tuổi thơ của anh ta, cùng với sự căm dỗ không sao thoát nổi của hiện tại. Lần đầu anh ta đến ổ thuốc phiện là do một người bạn lôi kéo, nói là còn kích thích hơn nhiều đi nhà chứa uống rượu tay vịn, rủ anh ta tới thử. Không hiểu sao, mỗi lần đi qua những nơi tường hoa ngõ liễu, hình ảnh Kim Ngọc Tiên hay Thượng Quan Giác Nhi sẽ luân phiên hiện lên trước mắt anh ta.

Hiện giờ, bọn họ lại đang hiện hiện trong làn khói mù dày đặc cay sè. Thượng Quan Giác Nhi người lỏa lồ lạnh buốt, núm vú màu nâu nhạt và nốt ruồi son trên ngực từ từ áp sát anh ta, anh ta đưa tay ra sờ nắn, thì nàng thoắt cái đã rời đi, rưng rưng nước mắt bi thương.

"Anh không được quên đâu đấy..." Kim Ngọc Tiên ghé tai anh ta nỉ non.

"Quên gì?" Tim anh ta đập thình thịch.

"Anh không được quên đâu đấy..." Kim Ngọc Tiên lại nói. Anh ta có thể ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng ấm áp trên người cô, lông măng trên cổ cũng đang cảm nhận được hơi thở dịu dàng của cô.

Quên... Anh ta cười khổ, hít sâu khói thuốc vào phổi, cơ thể bỗng chốc lơ lửng trên không trung, giẫm lên áng mây hồng bước vào một căn nhà mặt tường loang lổ. Thượng Quan Giác Nhi đang ngồi trong đó, tay bưng bát cháo hạt sen, tóc uốn từng lọn rất tỉ mỉ, vẫn nguyên dáng vẻ lúc bọn họ giao hoan trong phòng khách sạn. Nàng trông thấy anh ta, sắc mặt tươi nhuận óng ánh, rõ ràng là màu tường vi được người khâm liệm trang điểm cho vào hôm tổ chức tang lễ.

"Ông chủ Hà về cẩn thận! Kia, tiền ông chủ Hà đi!"

Một tiếng chào hỏi lạnh lạnh cắt đứt dòng suy tưởng của Đường Huy. Anh ta mở trừng mắt, thấy một lão già lưng còng gập đang bước ra ngoài, tuy trang phục trên người không có vẻ gì khá giả, nhưng dử mắt bọt mép đều lộ lộ cả ra, vừa trông đã biết chất độc đã đục khoét vào tận xương tủy, không cứu nổi nữa. Đường Huy trở người trên sập, định đâm mình vào trong làn hơi nâu lẩn nhẩn, nhưng lòng không hiểu sao vẫn canh cánh, cảm giác đã từng đụng mặt người này mấy lần ở tiệm thuốc phiện, nhưng trước đó, hình như còn từng gặp ở đâu nữa... là chỗ nào nhỉ?

Đường Huy bỗng sáng bừng hai mắt, đặt tẩu thuốc xuống "ô" lên đứng bật dậy, tức thì hoa mày chóng mặt, cơ thể không tự chủ được lại ngồi

phịch xuống.

"Khách quan cẩn thận! Đừng vội, cứ từ từ đứng dậy." Một tay chạy việc vội bước tới đỡ anh ta.

Anh ta vút lại một xấp tiền rồi lao ra khỏi cửa, đi quá nửa con ngõ mới trông thấy người kia đang co ro rúm ró bước tới một hàng vải bông.

"Quản gia Hà!" Đường Huy gọi to.

Bóng người kia quả nhiên khựng lại, sau đó tiếp tục rảo bước.

"Quản gia Hà!" Đường Huy đuổi mấy bước đã dễ dàng bắt kịp, tóm lấy cánh tay phải lão.

"Cậu nhận nhầm người rồi!" Lão Hà yếu ớt vùng cánh tay ra, ánh mắt đầy vẻ khiếp sợ.

"Không nhầm được, trước kia ông từng làm việc trong nhà ông chủ Nguyệt!" Đường Huy bỗng thấy kích động lạ lùng. Một là vì nghĩ đến cả nhà họ Nguyệt chết thảm không còn ai, hai là bởi vẫn luôn canh cánh chuyện bản thân còn chưa báo thù rửa hận được cho ông chủ Nguyệt mà hai người bạn bên cạnh lại đang bán mạng cho kẻ thù.

11.

So với lần gặp ở đám tang nhà họ Nguyệt, lão Hà hiện giờ đã tiêu tụy hốc hác không ra dáng người, mới hơn năm mươi tuổi mà trông tóc bạc da mồi, y như một lão già tám mươi. Đường Huy mới đầu còn nghĩ ông ta vì thương tiếc chủ cũ, dẫn vật đau khổ thành ra nông nổi này, nhưng nghĩ lại, bèn hiểu ra đây chính là uy lực của "cao Phúc Thọ".

"Quản gia Hà, giờ ông đang làm ở đâu?"

Thời tiết âm u lạnh lẽo, trong quán trà yên ắng lạ thường, cả một tầng rộng là thế mà chỉ lác đác năm sáu người khách. Lão Hà nhăn mũi, đưa cái nhẫn ngọc cổ đeo trên ngón cái lên cọ cọ cầm, không giống hồi tưởng lại chuyện xưa mà như đang suy tính cách chuồn thì đúng hơn.

"Quản gia Hà, có mấy chuyện này tôi nghĩ mãi không hiểu, có thể hỏi luôn ngọn ngành ở đây không?" Bộ não suy t chút nữa bị thuốc phiện đục rỗng của Đường Huy bỗng dưng bắt đầu vận hành lại bình thường.

Lão Hà chỉ khẽ hừ mũi, không đáp.

"Hôm ông chủ Nguyệt bị giết, chắc ông cũng có mặt ở nhà hầu hạ hai phu nhân chứ? Vì sao ngoài bà hai trốn dưới gầm giường, lại chỉ có một mình ông thoát được?"

"Lúc đó, tôi đi vào bếp..."

"Hồi trước ông chủ Nguyệt tổ chức tiệc mừng sinh con gái ở nhà riêng, tôi đã từng đến đó rồi. Phòng khách nơi xảy ra vụ án và phòng bếp chỉ cách nhau có mười mấy bước chân, ông nghe thấy tiếng súng nổ lớn như thế, phản ứng đầu tiên hẳn phải là chạy ra phòng khách, hướng hồ bà cả trước khi chết vẫn còn nắm chặt chiếc chuông rung gọi người làm, không thể có chuyện ông không nghe thấy được." Đường Huy thấy lão Hà sầm mặt, tỏ vẻ "lợn chết chẳng sợ nước sôi", thì không kìm được nổi giận thực sự, bức hỏi, "Vì sao người của Tần Á Triết lại chỉ tha cho mỗi mình ông?"

"Cậu Đường này, họ Hà tôi mạng lớn mới thoát được nạn, cậu lại quay sang nghi ngờ tôi ư? Ha! Ha!" Lão Hà đột nhiên cười khan hai tiếng, "Cách nghĩ của người trẻ các cậu, tôi thật không sao hiểu nổi."

"Tôi vẫn còn một điểm không hiểu nữa, chẳng hạn như quản gia Hà dăm hôm ba bữa lại đụng mặt tôi ở tiệm thuốc phiện, chắc hẳn vẫn chưa đi làm ở đâu, vậy ông lấy tiền đâu ra mà đốt trên bàn đèn thế?"

Chẳng ngờ lão Hà nghe vậy liền trưng ra bản mặt khinh khỉnh, đứng đĩnh bưng chung trà lên uống một ngụm lớn, đoạn nói: "Tôi có tiền hút thuốc phiện hay không là chuyện của tôi, thằng nhãi vất mũi chưa sạch như cậu không có quyền hỏi. Tôi phải về ăn cơm đây, cậu muốn nghĩ thế nào thì nghĩ."

Vừa quay đi bước được mấy bước, lão đã nghe giọng Đường Huy như mũi tên bắn trúng lưng mình: "Tôi có thể nghĩ thế nào thì nghĩ, còn ông chủ Nguyệt thì chẳng nghĩ gì được nữa rồi, đành mở tròng hai mắt ở dưới âm tào địa phủ, đợi ngày rửa sạch oan khiên thôi."

"Người trẻ..." Lão Hà từ từ quay người lại, quan sát anh ta bằng cặp mắt mờ đục, "Có những chuyện, cậu có thể quản, có những chuyện, cậu không quản nổi đâu. Tôi khuyên cậu, mau về đi. Ít nhất hiện giờ vẫn có thuốc phiện mà hút, có trà mà uống, nếu còn tiếp tục lo việc bao đồng, chưa biết chừng sau này đến những thứ ấy cũng chẳng có nữa đâu."

"Nói vậy tức là, ông thực sự biết được vài nội tình?" Đường Huy bám riết không buông, "Những chuyện tôi không thể quản ấy rốt cuộc là gì? Cái chết của ông chủ Nguyệt có phải liên quan đến ông không?"

Lão Hà không nói gì nữa, đi thẳng xuống tầng.

Ngày hôm sau, Đường Huy nhận được tin báo, quản gia trước kia của nhà họ Nguyệt đã tự sát tại nhà riêng, khi thi thể được phát hiện, khám nghiệm thấy trong cổ họng nhét đầy cao thuốc phiện.

"Nhất định là lão quản gia đó biết chuyện gì đấy, lương tâm cắn rứt nên mới tìm đến cái chết." Đỗ Xuân Hiếu nói vậy, không biết có phải lời thật lòng hay chỉ là đang an ủi Đường Huy.

Đường Huy bỗng ngửa mặt thở dài, Đỗ Xuân Hiếu bàng hoàng bắt gặp vẻ tang thương của người già trên khóe mắt anh ta, lòng thầm kinh ngạc. Lẽ nào anh ta đã bước qua giai đoạn ngộng cuồng của tuổi trẻ rồi? Trong ấn

tượng của cô, đàn ông một khi nản lòng thoái chí, thì cũng có nghĩa là cảm chắc bất hạnh, điều này không giống trường thành, bởi trường thành sẽ khiến đàn ông dễ trở thành bậc kiêu hùng hơn. Về mặt này, cô thầm hy vọng Hạ Băng có thể mãi mãi là một đứa trẻ.

"Có những chuyện, mãi chẳng thể nguôi ngoai cho nổi." Bóng tối càng lúc càng kết dày giữa hai chân mày anh ta.

Cô bước lại gần, nhìn chăm chăm vào mặt anh ta hồi lâu, rồi tự dưng bật cười.

"Sao?" Ngay cả thái độ ngạc nhiên trong lời nói anh ta cũng có vẻ đờ đẫn.

"Chẳng sao cả, tôi chỉ nghĩ, lúc này nếu hôn anh thì anh sẽ phản ứng thế nào." Thứ đang lóe lên trong mắt cô chính là ánh sáng của dự vọng, người phụ nữ ngày thường kiêu ngạo biếng nhác này, giờ lại đang phơi bày tấm chân tình và mục đích của mình.

Ánh mắt Đường Huy nhìn cô cũng ít nhiều chất chứa tâm tư, rồi đột nhiên chớp mũi đỏ ửng như thể xúc động, anh ta nói: "Thực ra, hiện giờ tôi cũng chỉ mong có người gần gũi được mình."

Trong nụ hôn của Đỗ Xuân Hiểu, có vị thuốc lá, có vị nước bọt, có sự mạnh mẽ và nồng nhiệt hiếm thấy ở phái nữ, vừa vồn vã vừa ngầu ngẩn. Đường Huy tưởng như muốn vỡ vụn trong nụ hôn kiểu này, cảm giác ấy khiến anh ta càng nhớ nụ hôn của Thượng Quan Giác Nhi, nàng mơn trớn theo anh ta, giống như nụ hôn của người cá, khơi lên những nỗi đau vô nghĩa; còn nụ hôn của Đỗ Xuân Hiểu lại giống như sự khích lệ, thậm chí còn mang chút hung hãn, không phải sự an ủi mà anh ta mong mỏi, thế nên anh ta vô thức đẩy cô ra... nhưng đã không kịp nữa, cuốn số sẵn tin anh ta vẫn cất ở túi trong áo khoác giờ đã nằm trong tay Đỗ Xuân Hiểu.

"Lúc không có cơm ăn tôi còn kiên nhẫn ăn trộm nữa. Có lần biết sắp phải bóai cho một bà chủ tiệm cầm đồ tính tình gian xảo, đêm hôm trước tôi đã tiền luôn mấy cục cứng trong tiệm ấy lên đường, tiền đổi được đêm trang trải cho hiệu sách, tiện thể khiến ả ngu đó tâm phục khẩu phục, ngỡ là bài của tôi thiêng thật, xem được cả đồ ả ta bị mất đã đi đằng nào..." Cô vừa nói vừa lật giở quyển sổ ghi chép đã quăn mép, một bức ảnh ố vàng rơi ra.

"Trả tôi!" Anh ta gần như lao bổ xuống đất, ngón tay vừa chạm vào tấm ảnh, cô đã nhanh hơn một bước nhặt nó lên, kẹp lại vào sổ.

"Từ ngày hai mươi tháng trước anh đã không ghi chép gì nữa, chứng tỏ món đồ này chẳng còn ích gì, để đây tôi giữ cho, sau này rồi trả." Dứt lời cô liền tự ý nhét quyển sổ vào cổ áo, gài trước ngực.

Đường Huy há miệng định to tiếng, nhưng nhớ lại nụ hôn ẩn giấu mưu mô vừa rồi, lại gắng gượng nuốt mấy lời khó nghe xuống.

Về sau, Hạ Băng chất vấn Đỗ Xuân Hiếu, cô chỉ trả lời với vẻ mặt nặng nề: "Vì tôi có cảm giác, anh ta càng lúc càng giống một người chết..."

Thi Thường Vân dường như càng ngày càng ăn ngon miệng, lúc dùng cơm với Đỗ Xuân Hiếu, cô ăn ngấu ăn nghiêng vẫn không lại với hấn ta. Cuối cùng Đỗ Xuân Hiếu đành nhận thua, buông hai bàn tay bóng nhẫy vừa cầm đũa dề nướng xuống, cười mĩa mai: "Cậu hai quả nhiên là bậc hào kiệt ăn uống, tôi không đấu lại nổi."

"Thực ra sức ăn của đàn ông vốn dĩ luôn lớn hơn đàn bà một chút, chỉ là bình thường còn phải chừa bụng uống rượu, nên mới khiến các cô lầm tưởng là bọn tôi không thích ăn đấy thôi." Thi Thường Vân cầm khăn lên lau khóe miệng, cười đáp.

Điều bộ khoan thai của hấn khiến Đỗ Xuân Hiếu bực mình, hỏi: "Sao không hỏi xem tôi vì sao dăm bữa nửa hôm lại lui tới chỗ cậu? Cậu nghĩ tôi chỉ đến ăn chực thật đấy à?"

"Bao giờ cô muốn nói khắc sẽ nói, không nói thì tức là muốn giấu tôi, tôi có cố cạy miệng cũng chẳng tích sự gì." Khuôn mặt vốn dĩ chẳng chịt nếp nhăn của hắn giờ được bao món ngon vỗ cho căng mượt sáng bóng.

"Vậy tôi cho cậu biết, mấy hôm trước Đường Huy tình cờ đụng phải quản gia Hà nhà Nguyệt Trúc Phong, ông ta giờ hút thuốc phiện rất kinh, cũng không biết lấy đâu ra tiền nữa. Vì bị Đường Huy nghi ngờ có liên quan trực tiếp đến vụ án mạng nhà họ Nguyệt nên ông ta đã nuốt thuốc phiện tự tử rồi. Cậu bảo chuyện này có kỳ cục không?"

"Không." Thi Thường Vân thỏa mãn nhấp một ngụm trà, nói, "Tuy tôi không quen biết quản gia Hà, nhưng trước đây nghe chuyện cũng đã lấy làm lạ, sao giết cả nhà lại không giết quách luôn lão quản gia, chắc hẳn lão ta đã nhận món hời nào đấy, từ bên trong ăn cánh với kẻ thủ ác. Quản gia mà, có tắt mắt trong nhà chủ cũng là thường tình, nếu cần tiền quá thì chuyện gì mà chẳng dám làm."

"Nhưng ông ta làm cách nào để cho người ta vào giết cả nhà ông chủ mình, chắc cũng chỉ cậu hai Thi mới biết thôi nhỉ."

"Sao cô khẳng định được là tôi biết?"

"Vì quá trùng hợp, sao Bướm Bướm Nhỏ vừa mất tích, Đường Huy vừa viết về việc này trên báo, Nguyệt Trúc Phong liền bị ám sát chứ? Giữa hai chuyện chắc chắn có mối liên hệ nhất định. Còn đó là mối liên hệ gì thì phải đợi cậu hai Thi tiết lộ cho tôi rồi."

Thi Thường Vân im lặng hồi lâu, chỉ nhìn chăm chăm vào Đỗ Xuân Hiếu, mãi mới lên tiếng: "Làm ăn với cô đúng là phiền phức. Tôi đã bán đứng Stephen rồi, cô đừng quan tâm đến mấy chuyện khác nữa. Bằng không, cứ đào xới tiếp, không ai biết được sẽ có hậu quả gì đâu."

"Việc cậu tiết lộ cho tôi chuyện Stephen, vốn đã nằm trong kế hoạch của anh ta cả rồi, thế nên vụ làm ăn này không hề công bằng. Nếu cậu không

nói rõ chân tướng cho tôi thì cũng đừng trách chuyện thay xà đổi cột này bị người ta biết!"

Thi Thường Vân quả nhiên khó chịu ra mặt, nhưng rất mau đã khôi phục lại vẻ điềm nhiên, giống như chỉ vừa cắn phải một hạt dưa hồng: "Cô Đỗ, có câu 'mỗi người mỗi số', rất nhiều chuyện cường cầu cũng không được. Ân oán giữa cô và Stephen e là không thể giải quyết dứt điểm trong ngày một ngày hai, nhưng mặt khác, chuyện của nhị đương gia Hồng Bang thế nào còn chưa giải quyết xong, sợ rằng... cô có những những căn lầy tôi cũng vô dụng. Chuyện nên buông tay thì vẫn phải buông tay, người nên chết cũng vẫn sẽ chết thôi."

"Chẳng có ai là nên chết cả." Đỗ Xuân Hiếu lấy ra lá bài Tử thần, di đến bên tay Thi Thường Vân, "Tử thần đảo ngược chính là đón cuộc đời mới, tôi điều tra án xưa nay không thích trả giá bằng nhiều mạng người."

"Chuyện đấy cũng đâu do cô quyết định." Chu Phương Hoa ngồi phía sau nãy giờ cầm cú đan móc u uất thở dài.

Đỗ Xuân Hiếu nhìn hình ảnh tử thần khoác áo choàng đen, tay cầm lưỡi hái trên lá bài Tử thần, bất giác cảm thấy trong đó mang cả một luồng sức mạnh tích cực, bèn thu bài về, xếp cùng hai mươi mốt lá còn lại, tráo lên, trải kiểu quen thuộc...

"Lá quá khứ, Ngôi sao xuôi. Chứng tỏ thấy tiền mờ mắt, cuối cùng dẫn đến một loạt các vụ án mạng khác nhau. Lá hiện trạng, Hoàng đế ngược và Sức mạnh xuôi, có thể thấy các người đã là rạn mất đầu, rốt cuộc chỉ bấu kè nào đó ngư ông đắc lợi. Lá tương lai này mới thú vị đây, lại là Thế giới xuôi, đúng là ông trời có mắt, thể hiện rõ thái độ tà nhất định không thẳng nổi chính. Cậu hai Thi, bài tarot nói đúng chứ?"

"Ừm." Thi Thường Vân gật đầu nói, "Xem cũng hòm hòm, nhưng muốn chấp nổi được mắt xích then chốt thì còn phải xem năng lực cô thế nào nữa,

chỉ dựa vào trò giả thần giả quỷ này thì chắc chắn không được đâu."

"Cậu hai Thi, cậu không giết anh cả của mình phải không?"

Trước khi đi, Đỗ Xuân Hiếu mặt lạnh tanh vứt lại một câu, găm chặt Thi Thường Vân trên ghế ngồi.

12.

Lúc gặp ông chủ Hoa, Kỳ Vân đã không còn lo lắng gì nữa. Cô ta đội một chiếc mũ tròn không vành giản dị tinh tế, môi tô son đỏ thắm, điều thuốc lá trong tay tỏa ra mùi bạc hà thanh mát, hai gò má vốn bằng phẳng được giặm phấn cho hơi cao lên. Tiếng nhạc jazz phát ra từ máy hát trong nhà hàng Lựu Đỏ trầm lắng chậm rãi, trời vẫn lạnh, có điều nhờ hơi thở của các thực khách mà ấm lên đôi chút.

"Bọn họ không đợi được nữa đâu, phải nhanh lên." Kỳ Vân thần người nhìn điều thuốc kẹp giữa kẽ tay, thực ra mỗi hơi thuốc rít vào đều khiến cô ta khó chịu, nhưng không làm sao dừng lại được.

"Chuyện bên phía Tân Á Triết đã giải quyết ổn thỏa, đồ cũng có rồi, cô còn lo không xong việc chắc?" Ông chủ Hoa cười nhạt.

"Món đồ ấy chỉ có tác dụng nhất thời thôi, tôi bắt buộc phải tìm ra thùng hàng đó, bằng không..."

"Bằng không cô sẽ bị lộ nguyên hình?"

Cô ta ngẩng lên chỉnh lại búi tóc được chải cẩn thận sau đầu, run giọng nói: "Đây không phải vấn đề có bị lộ nguyên hình hay không, việc này can hệ đến quá nhiều chuyện."

"Theo tôi thấy, cần kíp nhất lúc này là thả Tất Tiểu Thanh trở về, bằng không cô vẫn sẽ nằm giữa hai gọng kìm, sớm muộn gì cũng bị kẹp vụn

thôi." Ông chủ Hoa chậm rãi khuấy cà phê trong cốc, làm tan tác lớp màng mỏng kết trên bề mặt.

Kỳ Vân thoáng chốc cảm thấy như rơi xuống hố băng.

Ngày hôm sau, trước cửa nhà họ Tần lại xuất hiện một chiếc hòm mây, giống y sì đúc từ kiểu dáng đến kích cỡ chiếc hòm đựng Hình Chí Cương, vì vậy người làm không ai dám tự tiện mở ra, sau khi hết hoảng chạy đi báo với Tần Á Triết mới khiêng vào giữa phòng khách trong nhà. Lúc mở hòm ra, ai nấy đều ra sức kiềm chế để không đưa tay bịt mũi, bởi đã có kinh nghiệm sặc sụa vì mùi xác thối lần trước.

May là lần này, thứ đựng trong hòm không phải ông chủ vũ trường đã chết, mà là Tất Tiểu Thanh đang hôn mê. Bà nằm nhà họ Tần xuất hiện như cá nằm trên thớt, chỉ mặc một tấm áo ngắn thêu hoa lòe loẹt. Toàn thân mềm nhũn, tựa như bên trong đã bị khoét rỗng, chỉ chừa lại hơi thở nặng nề, ngoài bàn tay phải sưng vù mất một ngón tay đang được băng bó, cô ta có vẻ hoàn toàn khỏe mạnh.

Tay quản gia mới được cất nhắc có biết sơ về y thuật, sau khi xác nhận phu nhân vẫn còn thở bèn vội vàng nhắc bà nằm ra khỏi hòm, kiểm tra qua loa một lượt rồi ngẩng đầu bẩm báo chủ nhân: "Cảm tạ trời đất, chỉ bị đánh thuốc mê nên ngất đi thôi, đợi một lát là tỉnh."

Tần Á Triết không nói không rằng, nhìn Tất Tiểu Thanh hôn mê bất tỉnh.

Ba ngày sau, Đỗ Xuân Hiếu xuất hiện tại dinh thự nhà họ Tần, chỉ nói đến lấy tiền.

"Hay thật, người cũng không phải do cô tìm thấy, dựa vào đâu mà đòi lấy tiền?"

"Chính là dựa vào việc chúng tôi liều mạng vì ông chủ Tần chứ gì!" Đỗ Xuân Hiếu hùng hồn nói, "Ông chủ Tần chắc quên rồi, ban đầu ai là người

thông qua Húc Tử tìm ra tung tích Hình Chí Cương, rồi ai dùng cách mượn dao giết người bắt Hình Chí Cương nộp mạng?"

"Mượn dao giết người?" Tần Á Triết không thể nhẫn nhịn nổi nữa, "Trí nhớ của cô có vẻ hơi kém thì phải, tôi sai bọn cô đi chuộc người, kết quả vừa mất vàng vừa hao lính. Tay người Quảng Đông kia do tôi thả, mục đích chính là thông qua hắn tìm ra Hình Chí Cương, ai biết hắn lên cơn lại đi ra tay với chính ông chủ của mình chứ? Giờ Tiểu Thanh có thể trở về, sao cũng lại thành công lao bọn cô thế? Về tình về lý, món tiền này tôi đều không phải trả."

Màn giễu cợt này không những không hề khiến Đỗ Xuân Hiểu chùn bước mà trái lại, cô càng tỏ ra ung dung. Bốc một miếng bánh xốp gạch cua trong đĩa bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm xong, cô mới nói: "Trí nhớ tôi hơi kém, còn đầu óc ông chủ Tần thì có vấn đề! Ông không nghĩ xem, bà năm có thể bình an quay về đâu phải nhờ Hình Chí Cương làm phúc, nếu không có chúng tôi lo liệu xung quanh, ông cho rằng người mình muốn tìm có thể vô duyên vô cớ xuất hiện trước cửa nhà chắc?"

Cặp mắt như hai quả chuông đồng của Tần Á Triết nhìn chăm chăm Đỗ Xuân Hiểu, ngọn lửa rừng rực trong con ngươi như muốn thiêu cháy người ta. Đỗ Xuân Hiểu cũng không kém cạnh nhìn trả ông ta, tuy trống ngực đánh thành thạch nhưng cô hiểu rằng, trong trò lừa bịp, yếu lĩnh chính là tuyệt đối không được chịu thua bất cứ ai.

"Ha ha ha ha..." Tần Á Triết bật cười ha hả vang nhà, "Cô Đỗ cũng gan đây! Món tiền này, tôi đưa!"

"Đợi một thời gian nữa, thứ tôi đòi ông không chỉ là tiền thôi đâu."

Đỗ Xuân Hiểu thâm nhủ trong lòng, rồi cũng phá lên cười.

Tất Tiểu Thanh tuy mất một ngón tay nhưng ngoài mặt chẳng hề lộ vẻ đau khổ. Lúc soi gương trang điểm động tác rất tỉ mỉ thành thạo, không

giống người bị thương tẹo nào, khi kẻ lông mày bàn tay bằng gạc vẫn đưa đậm nhạt đầu ra đấy, có thể nhận ra cô ta hơi sốt ruột, nhưng nhịp điệu từng động tác lại rất vừa vặn. Vú nuôi định tới bên giúp, nhưng lần nào cũng bị cô ta từ chối, chỉ nói: "Đi ra chỗ khác, việc này sao để người khác làm hộ được? Chẳng thà chị ăn cơm đi vệ sinh hộ tôi còn hơn?" Dù trên gương mặt vẫn thấp thoáng oán hận chưa thể nguôi ngoai, nhưng ai đến hỏi cô ta gặp phải chuyện gì những ngày bị bắt cóc, cô ta đều lắc đầu, nói "Không nhớ." Duy chỉ có Tần Á Triết lờ mờ cảm thấy, cô ta không phải không nhớ, mà là sợ hễ lật lại những chuyện này thì không ai chấp nhận nổi. Trong sạch lần tôn nghiêm, đều là chuyện không được phép trình bày quá thẳng thắn.

Tuy đang trong tình trạng gần như giam lỏng, Tất Tiểu Thanh thỉnh thoảng vẫn tranh thủ ra khỏi nhà đi mua ít đồ, mấy người Hoa Lộng Ảnh trước khi bị đưa tới Hàng Châu, không hiểu sao đều lén vào phòng cô ta tiện tay cầm đi mấy bộ váy áo, nên cô ta đành phải may lại đồ mặc. Tần Á Triết biết vậy cũng mắt nhắm mắt mở để cô ta đi, hai người càng không có vẻ gì định ở cùng phòng nữa, thậm chí muốn mời Chu Tuệ Quyên là vú nuôi cũ quay về hầu hạ song ả sống chết không chịu. Chị Nguyệt vì thế bị điều từ nhà bếp lên, thoát nhìn chị ta có vẻ không mấy bằng lòng, nhưng làm được mấy ngày, phát hiện bà năm vốn bị đồn được chiều quá sinh hư hóa ra không hề khó chịu như trong tưởng tượng, nên cũng không oán thán gì nữa. Huống hồ tiền lương hằng tháng cũng nhờ vậy tăng lên, lại thêm Hạ Băng đảm hôm ba bữa lại phụ cấp một khoản để hỏi han chuyện này chuyện kia.

Trong mắt chị Nguyệt, bà năm vừa trở về từ cõi chết thực rất đáng ngờ. Ví dụ như chỉ trốn rịt trong phòng riêng ăn cơm, ăn rất ít nhưng đủ ba bữa một ngày, thi thoảng nửa đêm còn lót dạ bằng mấy món điểm tâm như bánh đậu xanh các thứ. Thế vẫn chưa bằng mấy ngày liền, hễ sáng ngủ dậy là lại phải nôn khan vào ống nhổ, hơn nữa trông thì có vẻ ăn rất ít, nhưng cứ cái kiểu một ngày nhiều bữa như thế, gộp vào lại thành ra chẳng ít tẹo nào, suy đi tính lại, chị ta đồn rằng bà năm hẳn dính bầu mất rồi!

Chuyện này đương nhiên không thể để ông chủ Tần biết được, nhất là tính ra, bà năm rời khỏi nhà đã ba tháng rưỡi, nhưng trông thân hình mỏng dính ấy lại không có vẻ gì đã mang thai thời gian dài như thế, vì vậy lại càng không thể nói được. Nhưng dù không nói được thì vẫn cứ phải nói, chị Nguyệt te tái đi tìm quản gia mới ton hót. Quản gia mới họ Ly tên Trị, khác hẳn với tay nhân tình của Hoa Lộng Ảnh trước kia, tuổi còn trẻ nhưng hết sức chững chạc, thấy chị Nguyệt ấp úng thăm dò thì cười nói: "Hôm trước tôi kiểm tra qua tình hình bà năm, có mang thai hay không thì không biết, nhưng có một chuyện có thể khẳng định, ấy là nếu ai dám động một ngón tay đến bà năm, hay tọc mạch đặt điều dù chỉ một lần, lão gia nhất định - roẹt - người đó!" Gã đưa hai ngón tay làm động tác kéo cắt qua đầu lưỡi lè ra.

Từ đó, chị Nguyệt biết rằng Lý Trị hoàn toàn không đi chung đường với đám người làm còn lại, Tần Á Triết lần này xem như có mắt nhìn người, tìm về được một nhân vật không tầm thường chút nào. Có điều sự khôn khéo và thâm độc của tay quản gia họ Lý này, về sau chị Nguyệt mới thực sự được lĩnh giáo.

Theo thời gian, Tất Tiểu Thanh dần bắt đầu lộ bụng, chẳng trách về sau quần áo cô ta mua đều lớn hơn hai cỡ, ban đầu chị Nguyệt còn không hiểu nổi, nhưng giờ biết chuyện cũng đành mặc kệ. Chị ta biết tổng mọi chuyện, đồng thời hết sức bối rối, có nên nói ra hay không cũng thành chuyện khó nghĩ, không nói, chỉ sợ khi sự việc bại lộ lại bị liên đới, nói, e rằng phận người làm miệng toang toác lại biết quá nhiều không đời nào được tha. Đương nhiên Tất Tiểu Thanh cũng sợ chuyện đàm tiếu, hằng tháng đều cởi quần lót có dính máu đưa cho chị Nguyệt đi giặt, nhưng đồng thời trên đầu ngón tay cũng thường xuyên xuất hiện các vết thương bị cứa, đàn bà muốn giấu chuyện lớn nhường này, khổ sở nhường nào đàn ông khó mà tưởng tượng nổi. Nhất là những khi nửa đêm canh ba bụng đau quặn lại cũng không được kêu thét mà phải cắn răng chịu đựng, chỉ phát ra mấy tiếng ư ử

trong cổ họng, chị Nguyệt ngủ ở phòng ngoài thực ra nghe rất rõ, nhưng đành phải vờ ngủ say, không dám vào xé toạc lớp giấy mỏng ấy.

Vào ngày Đông chí, Lý Trị dặn dò nhà bếp nấu chè trôi nước, đưa đến cho ông chủ Tân và bà năm, hai vợ chồng theo lệ thường ai ăn bát người nấy. Nhưng Tất Tiểu Thanh chỉ ăn một miếng rồi đặt xuống, chè nhân vừng quá ngọt quá ngấy, muốn đổi sang nhân thịt. Loáng cái, Lý Trị đã kêu chị Nguyệt tới nhà bếp bưng chè trôi mặn lên, chị ta sấp sấp ngửa ngửa bưng về, lúc đặt xuống trước mặt bà năm thì đã không thấy sáu viên bánh trong bát chè ngọt đâu nữa, bèn buột miệng hỏi: "Cái bát vừa nãy đâu rồi?"

"Tôi đem cho chó ăn rồi, nhìn mà ngấy!" Tất Tiểu Thanh bụm miệng nói.

Chị Nguyệt biết thừa chính cô ta đã ăn sạch nhưng cũng không dám vạ vạ, đặt bát bánh mặn xuống rồi đi ra.

Nào ngờ đến nửa đêm, Tất Tiểu Thanh đau bụng phải trở dậy ba lần liền, lần sau dài hơn lần trước. Cuối cùng thực sự không chịu nổi nữa mới gọi một tiếng "Chị Nguyệt", chị Nguyệt đành khoác áo trở dậy, đỡ lấy bà năm bấy giờ đã không tài nào đứng dậy khỏi bô.

"Có cần gọi bác sĩ đến khám không?"

"Khám khám cái con khi! Chẳng qua là đau bụng thôi, có cần làm lớn chuyện thế không?" Tất Tiểu Thanh mặt mày tái mét, mồ hôi hột thi nhau chảy qua má, ướt đầm đìa cả cổ, hai tay ấn chặt bụng, mắt đăm lệ nhòa.

"Vậy... vậy phải làm thế nào giờ?" Chị Nguyệt cuống lên không còn hồn vía đâu, hai chân run lẩy bẩy.

Tất Tiểu Thanh nhăn nhó mặt mày, chẳng còn hơi sức nói gì nữa. Chị Nguyệt nín thở kéo quần cô ta lên, tạ ơn trời đất, vẫn chưa thấy vết máu báo, nên yên tâm dìu bà năm vào giường. Cô ta vừa đặt người xuống giường, quả nhiên cả người lại co quắp như con tôm.

"Bà năm đợi một lát, tôi đi gọi người tới giúp!"

Tất Tiểu Thanh còn chưa kịp thốt khỏi miệng "Không cần", chị ta đã chạy biến ra ngoài.

Chị Nguyệt chạy đến gõ cửa phòng ngủ của Lý Trị, mới gõ mấy tiếng cửa phòng đã mở, Lý Trị quần áo chỉnh tề đứng bên trong, vừa thấy chị Nguyệt đã hỏi ngay xảy ra chuyện gì. Chị Nguyệt lắp bắp chưa kể rõ đầu đuôi, gã đã rảo chân đi còn nhanh hơn chị, chị đành chạy theo sau giải thích, nhưng càng nói càng rối rắm. Đến khi cả hai tới trước cửa phòng Tất Tiểu Thanh, gã quay người lại chỉ nói một câu "Chị đợi ngoài này một chút" rồi đi vào trong.

Chị Nguyệt đứng chờ ngoài cửa, suốt hai canh giờ.

Trong hai canh giờ ấy, tư duy của chị đã sáng rõ ra nhiều, chị phát giác ra điểm dị thường ở Lý Trị. Giày của gã, áo dài của gã, cả hòm thuốc gã cầm trong tay, tất cả, dường như đều là chuẩn bị sẵn cho bà năm đêm nay!

Lúc Lý Trị bước ra, quần áo trên người như đã thay sang bộ khác, có màu nâu đỏ rất bất bình thường.

"Bà năm thế nào rồi?" Chị Nguyệt thấp thỏm hỏi.

"Bánh trôi mặn ban sáng bị hỏng, chắc là do thịt ôi. Tôi đã tiến hành châm cứu, làm sạch mọi thứ trong bụng bà năm rồi."

"Sạch... sạch rồi?" Chị lập tức thấy lạnh toát sống lưng, tựa hồ có hàng trăm cánh tay u linh đang áp lên đó.

"Đúng vậy." Ánh mắt Lý Trị lạnh băng, môi thoáng nở nụ cười, trong nụ cười ấy còn pha lẫn cả vẻ tàn nhẫn, "Sạch sành sanh, tuyệt đối không để lại hậu-họa-về-sau."

"Quản... quản gia Lý, bà năm vẫn còn nhỏ tuổi..."

"Nhỏ tuổi lại càng phải cẩn thận, không thể bạ gì cũng ăn, bằng không sẽ giống như hôm nay, vừa ăn mặn vừa ăn ngọt, không đau bụng mới là lạ. Bà năm hết đau rồi cũng thôi, chỉ khổ cánh người làm chúng ta, lão gia nếu trách phạt thì lấy ai đứng ra gánh? Chị ư? Hay tôi? Hay là bà hai nghe nói đi an dưỡng ở Hàng Châu, song lại chết vì băng huyết khó sinh?"

"Bà hai bị băng huyết chết rồi ư? Sao không..."

"Sao không thấy làm đám tang chứ gì? Người là của ông chủ Tần, mạng cũng nằm trong tay ông chủ Tần, tang lễ cũng phải do lão gia muốn làm thì mới làm. Nói cách khác, lão gia muốn bà ấy chết, hoặc chết rồi không đưa tang, cũng được hết. Vậy nên phận người làm, trước những việc lực bất tòng tâm thì cách tốt nhất là buông tay, nhưng có thể khẳng định một điều, từ xưa trong cung đình đều theo quy tắc này, ở đây cũng vậy thôi. Thế nên, dọn dẹp sạch sẽ những chuyện không mấy đẹp đẽ trên người chủ nhân, mới là bổn phận của kẻ dưới."

"Cậu bớt nói mấy lời bóng bẩy ấy đi!" Chị Nguyệt tức đến sừng cả người, "Nhất định hôm đó kiểm tra tình hình bà năm hôn mê, cậu đã biết bà ấy đang mang thai. Nhưng chuyện xấu trong nhà không thể rêu rao ra ngoài, nếu nói với lão gia, chưa biết chừng chính cậu cũng rước họa vào thân, thế nên hôm nay mới giờ thủ đoạn bẩn thỉu này, cậu có còn là con người nữa không hả?"

"Có phải là người hay không không quan trọng, quan trọng là phải sống, đến làm công ăn lương ở một nơi như nơi này, chị còn có thể coi mình là người ư?"

Câu nói này của Lý Trị đã đẩy lùi tất cả cảm hận lẫn xót xa của chị Nguyệt. Chị đứng đó hồi lâu không dám bước vào phòng, cũng nhờ thế nhìn rõ được chiếc áo dài nâu màu sắc kỳ dị Lý Trị đang mặc thực ra chính

là chiếc áo cũ lộn trái, đó là màu lớp lót bên trong. Mặt ngoài lúc này trông thế nào, chị ta không dám nghĩ tiếp nữa.

13.

Các tiệm hút thuốc phiện ở phố cổ Thượng Hải, càng năm sát rìa càng làm ăn khấm khá. Chỗ này vốn là ranh giới giữa Trường Tam và Thư Ngụ, các gái điếm được bao nuôi đều kê sập hút tại địa bàn của mình để tiếp đón khách quý, về sau chính phủ Nam Kinh yêu cầu siết chặt kiểm soát các nhà chứa, một vài gái điếm vì thế dần không thấy tăm hơi đâu nữa, chỉ còn lại những căn nhà lớn trở thành động hút chân chính. Nơi Đường Huy hay lui tới chính là điền sản của một gái điếm nổi danh để lại, vách tường màu son, sập hút thì dơ dáy không chịu nổi, đến lớp bụi đóng kết trên khung cửa sổ gỗ cũng chưa từng được lau chùi. Anh ta ngồi trước cửa sổ, cảm giác bụi bặm xộc cả vào lỗ mũi.

Sở dĩ anh ta chịu nán lại nơi như thế này, một là vì không thoát được cơn nghiện, hai là ở đây chỉ cần thường xuyên lui tới thì có thể hút chịu, ba là có tay chạy việc tên Trương Sí đặc biệt thân thiện, lần nào trông thấy anh ta đợi tầu lâu quá không biết làm gì lại tới tán chuyện mấy câu. Về sau mới biết, tay Trương Sí này vốn làm ở quán mì, do được ông chủ tiệm thuốc phiện ra giá cao bèn nhảy việc sang đây. Trương Sí không hề giỏi giang ba đầu sáu tay, chỉ được cái mồm miệng nhanh nhẹn, khách đến bất kể thân phận sang hèn cao thấp hẳn đều niềm nở tiếp đón nên rất được lòng mọi người. Đường Huy thích hẳn còn vì một nguyên nhân khác, ấy là hẳn không ghét bỏ hạng khách túng quẫn như anh ta.

"Cậu Đường, hôm nay trên người có tiền chứ? Không có thì cả tôi cũng không biết ăn nói thế nào với ông chủ đâu."

Mấy ngày nay hễ Đường Huy đến, Trương Sí đều ân cần phải sập cho, song vẫn hỏi phủ đầu trước.

"Anh sợ cái gì? Không biết ăn nói thế nào thì tôi tự đi ăn nói!" Đường Huy tuyệt đối không dám trắng trợn ăn quỵt, đành cứ dày mặt vạ, có điều thân xác tàn tạ chỉ còn da bọc xương đã không khác gì ma quỷ.

"Hì hì..." Trương Sí cười xòa nói, "VẬY... cậu Đường hôm nay không định hút ở đây nữa chẳng?"

Đường Huy bấy giờ mới nổi cáu, túm lấy ngực áo Trương Sí, mắng: "Tên khốn này, anh dám đuổi tôi?"

"Không dám, tôi đâu dám!" Trương Sí vẫn thản nhiên tiếp tục nói, "Thực ra là tôi nghĩ cho cậu thôi, cái thứ này không nên hút nhiều."

"Tôi thích hút đấy, anh quản làm cái thá gì?"

"Cậu Đường thích hút, nhưng có chịu chi tiền không?"

Vừa nghe nhắc đến chữ "tiền", khí thế của Đường Huy tức thì tụt xuống một nửa, ngoài miệng tuy vẫn chửi bới nhưng đã không còn dám to tiếng nữa. Đáng tiếc dù vạ cũng đã bị chường quầy nghe thấy, ông ta vung tay ném xoạch cái bàn tính sang bên cạnh, quát lên: "Tiểu Trương, dẫn cậu ta ra ngoài đi!"

"Tôi không ra, tôi phải hút cái này!" Đường Huy quệt nước mũi, lập tức giở trò ăn vạ.

Trương Sí thấy thế, khuôn mặt tươi cười nịnh bợ nhăn nhó lại, vội nói: "Cậu Đường hiểu làm rồi, tôi không định đuổi cậu mà là dẫn cậu đi nơi khác hút."

"Đi đâu? Tôi không đi!"

"Đi theo tôi, nơi này hút không mất tiền."

"Sao lại không thu tiền? Trên đời lại có chuyện tốt thế ư?"

"Có chứ, bây giờ có quy tắc là mỗi lần mới nhập thuốc phiện đều kêu mấy người khách quen đến thử xem thế nào, cậu cũng biết đấy, dạo này hàng chuyên đến từ các kênh khác nhau, nên nhất định phải thử rồi mới bán rộng rãi được. Cậu Đường bình thường cũng coi như ưu ái chỗ chúng tôi, nên giờ đến lượt chúng tôi ưu ái lại cậu chút đỉnh, thế nào?"

Đường Huy bán tín bán nghi, mặc áo khoác đi theo Trương Sí vào một gian phòng yên ắng bên trong. Không khí trong này ấm thấp hơn bên ngoài rất nhiều, trên một chiếc bàn dài có bày vài cái hòm mây, đều đã mở nắp, bên trong xếp ken dày hai hàng bình sứ xanh biếc, miệng bình bịt sáp. Anh ta vừa ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên miệng bình thì mở cờ trong bụng, ngẩng đầu lên nói với Trương Sí: "Tiểu Trương, xem ra anh đúng là ưu ái tôi rồi!"

"Thì... thì thế!" Nụ cười của Trương Sí có phần gượng gạo, hẳn mơ hồ cảm thấy một vầng sáng trên người Đường Huy, nhưng lại không biết là từ đâu tỏa ra.

"Mau! Đi lấy tẩu thuốc của tôi vào đây!" Giọng Đường Huy vừa nôn nóng vừa hân hoan.

Nhận được tiền, Đỗ Xuân Hiếu lại cả ngày ngồi chồm hồm bên bờ sông Hoàng Phố ngắm xác chết, có đợt mấy ngày liền không thấy cái nào, có đợt chỉ trong một ngày đã có mấy cái trôi qua. Song hiện giờ ngoài Hạ Băng, cô đã có thêm một người bạn cùng ngắm xác, đó chính là Erie. Ông ta vừa dán chặt mắt xuống mặt sông, vừa không ngừng huyền thuyên: "Cô Đỗ, tuần trước tôi nổi hứng tìm hiểu lại vụ án mạng cậu cả nhà họ Thi, thấy báo cáo khám nghiệm tử thi viết, Thi Thường Phong tuy người bị chém mấy chục nhát rìu nhưng vết thương chí mạng lại là một nhát dao sau lưng, có thể thấy hung thủ mới đầu đã đâm anh ta từ sau lưng, sau đó..."

Đang nói đến đây thì có một cái xác chết trôi trắng dã nhào lên bờ, Erie vội chạy tới lật giở kiểm tra, như thể có một ẩn ức

dị thường với cái chết. Những xác chết này về cơ bản vẫn mang những đặc điểm giống nhau, đều là nam giới mình trần trùng tóc dài lòa xòa.

Nhưng hôm nay, có vẻ hai người đã đợi được "hàng hiếm", có một cái xác tóc ngắn trôi qua.

Erie như bắt được vàng, chen hẳn lên hàng đầu, đứng trước toán cảnh sát phụ trách trực vớt chỉ tay năm ngón. Vì ông ta là người Tây, mấy cảnh sát đó đương nhiên không dám có thái độ gì, chỉ biết bấm bụng mặc ông ta chỉ đạo, có điều không ai nghe hiểu được thứ tiếng Trung Quốc lơ lớ của tay ngoại quốc này nên cũng chẳng buồn để ý. Đỗ Xuân Hiếu uể oải đứng đằng sau, hai tay khoanh trước ngực, thầm nhớ đến Tiểu Tứ.

"Cô xem, người chết này rất đặc biệt." Erie chẳng màng đến đám đông dân thường đang đứng vây xem, thẳng thừng xọc ngón tay vào khoang miệng xác chết, nạy miệng anh ta ra xem xét kỹ càng, vừa xem vừa lẩm bẩm, "Răng này có vẻ được định kỳ chăm sóc bởi nha sĩ, hơn nữa tóc cùng lông chỉ mới cắt từ một tháng trước đây,"

Trước hành động kinh người của Erie, đám đông xung quanh thi nhau ồ lên xì xào bàn tán, mấy tay cảnh sát cũng len lén lườm nguýt ông ta. Duy có Đỗ Xuân Hiếu đứng ngậy ra như phỗng sau lưng Erie, trong mắt là bóng tối dày đặc tựa dưới vực sâu.

"Không cần khám nghiệm nữa đâu, tôi biết anh ta là ai."

Giọng cô như nói mớ, nghe chẳng khác nào âm hồn dưới địa ngục.

Đường Huy...

Gã trai kỳ lạ khiến tất thấy mọi phụ nữ vừa gặp đã phải lòng, tiếp đó là rơi vào vòng tay anh ta, ngay từ giây phút bắt đầu quen biết, anh ta và cô đều hiểu rõ đôi bên cần duy trì mối quan hệ này trên tư cách gì. Con người anh ta thẳng thắn bộc trực, nhưng vẫn có ít nhiều bí mật; anh ta đa tình,

nhưng không có nghĩa là vô trách nhiệm, đối với nhiều cô gái, anh ta thậm chí không đáng được coi là người tốt, nhưng lại vẫn khiến người ta yêu mến. Tựa hồ trời xanh đã thắt một nút chết trên trái tim người phụ nữ, bọn họ ngỡ rằng có thể quên được anh ta nhưng thực tế sẽ vĩnh viễn nhớ đến chàng trai này.

Bốn bề đã hóa thành đêm đen, lạnh căm căm, thê lương. Trái tim Đỗ Xuân Hiếu như bị dao xoáy.

Trước thuốc phiện, Trương Sí luôn giữ thái độ kinh sợ nhất định, hẳn bưng tối trước các khách quen đang nằm nhũn trên sập, nhìn bọn họ ai nấy ủ rũ, lơ đờ, cứ như bị rút sạch xương cốt trên người, nên hẳn hiểu sâu sắc rằng, đây không phải tiên đơn, mà là thuốc độc. Lúc này đây trên đường về nhà buổi đêm, hẳn cứ cảm thấy con phố cổ này quá dài, dường như có ma quỷ bay phất phơ bám riết sau lưng, tựa hồ muốn đòi hẳn trả lại công bằng.

"Đừng... đừng tìm ta!" Trương Sí thu hết can đảm, quay đầu lại hét lớn.

Thực ra sau lưng chẳng có gì cả, ngoài gió lạnh gào rít, đá xanh lát đường kết sương trắng xóa, mỗi bước giẫm lên đều để lại dấu chân. Mấy quán rượu và nhà chứa lụp xụp chưa đóng cửa vẫn chong đèn vàng rực, ánh sáng không đến nổi tù mù, nhưng không hiểu sao lại hắt ra rất nhiều bóng hắt, càng trông càng giống như ma quỷ hiện hình, làm hẳn sợ chết khiếp không nhích nổi bước chân.

"Tôi oan quá..."

Tiếng gì vậy? Một giọng rên rĩ ai oán thoáng qua tai hẳn, thần kinh hẳn lập tức căng như dây đàn, chiếc mũ da cáo mềm đội trên đầu đã không còn chống chọi nổi với cái lạnh xuất phát từ bên trong.

"Ai? Ai đấy?"

Hắn thử thuyết phục bản thân rằng mình nghe nhầm, tiếp tục cắm cúi đi về phía trước. Nào ngờ lại nghe vọng đến một tràng tiếng khóc lóc nỉ non, xoay vần trong gió thổi lại, giống như một bàn tay vô hình, lặng lẽ bóp chặt tim hắn. Hắn đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, không dám quay đầu kiểm tra, rồi quyết định nhắm tịt hai mắt, bước tiếp.

"Tôi chết oan quá..."

Hắn không dám tiến lên nữa, vì cảm giác lần này, giọng nói ấy vọng lại từ trước mặt... Không! Con ma đó hắn đang đứng ngay trước mặt hắn! Hắn đưa hai tay lên bịt mắt, quỳ thụp xuống đất, da đầu thoát chốc lạnh buốt thấu xương.

"Tha cho tôi! Tha cho tôi đi mà!" Hắn hét lên, thầm ao ước lúc này một người qua đường nào đó có thể đi tới vỗ vai hắn, nói tất cả chỉ là ảo giác.

"Quý khách, quý khách muốn mua đầu người không?"

Giọng con ma the thé chói tai, tựa hồ dùng dây thép thít thành thòng lọng, khê khàng tròng vào cổ Trương Sí, nắm trong tay tất cả, chỉ đợi siết lại cái thòng lọng thép.

"Tôi... tôi..." Trương Sí sống chết lắc đầu, thực tế hắn hoàn toàn không hiểu câu hỏi kỳ dị của con ma, chỉ biết một mực từ chối, bản thân đang từ chối cái gì, chính hắn cũng không biết.

"Quý khách, quý khách muốn mua gan người không?" Con ma tiếp tục hỏi.

"Tôi không mua! Tôi không mua gì cả!" Trương Sí đột nhiên òa lên khóc vánh.

Con ma rít lên cười thê lương: "Quý khách, quý khách muốn mua hai con mắt không?"

"Oan có đầu, nợ có chủ, không phải tôi hại các người đâu, thực sự không phải tôi hại các người mà!" Trương Sí vừa khóc vừa ra sức đập đầu. Càng đội bình bịch đầu xuống đất hẳn càng thấy lạnh, tin chắc rằng mình đã đặt nửa chân vào cổng địa phủ.

"Vậy người nói xem, là ai đã hại bọn ta?"

Tiếng con ma đột nhiên trở nên thân thiết và quen thuộc. Trương Sí ngược mắt nhìn, chỉ thấy gã trai trẻ đeo kính trước đây từng moi tin từ hắn về vụ án Gavin bị giết hại, đang đội chiếc mũ da cáo rơi trên đầu hẳn xuống, cười hì hì.

"Ôi trời!" Trương Sí dấm ngực thở hổn hển, "Ông trẻ ơi, ông dọa chết tôi mất!"

"Không sợ anh bị dọa chết, chỉ sợ anh đập đầu xuống phiến đá xanh này chết, rồi biến thành oan hồn đến tìm chúng tôi đòi mạng thôi."

Sau lưng Trương Sí vang lên một giọng phụ nữ, khiến lông tóc trên người hắn một lần nữa dựng đứng, hắn vội quay đầu lại, thấy Đỗ Xuân Hiếu đang nhe nhớn cười với mình.

Trương Sí đứng dậy trên con đường lát đá lạnh lẽo cứng ngắt, một chiếc nhẫn ngọc ngón cái từ dưới chân hắn lặn tít ra xa...

TAROT LÁ BÀI ĐẾ NGỎ

Chương Nhiệm Nhiệm
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chân Tướng Thầy Tư Tế

1.

Tần Á Triết và Thi Thường Vân ngồi đối diện nhau, không ai có vẻ định lên tiếng, chỉ nhìn chòng chọc vào đối phương. Trong bầu không khí tĩnh lặng quái gở này, cái xác Chu Phương Hoa nằm ngang giữa họ dường như không hề tồn tại.

Chu Phương Hoa trợn trừng mắt, hai bàn tay ở trong tư thế vịn vẹo cào cấu giơ lên trời, hai chân dạng hình chữ bát, vạt dưới áo xường xám xốc lên đến cổ, để lộ vùng kín đầm đìa máu me.

Thi Thường Vân vô cảm nhìn người đàn bà này, tựa như đang nhìn một cái bàn hết sức bình thường.

"Cậu hai Thi, hần cậu phải biết sẽ có kết cục thế này chứ." Tần Á Triết chậm rãi lên tiếng.

"Tôi biết." Thi Thường Vân cả cười, bỏ tọt viên sô cô la vào miệng.

"Cậu nên hiểu rõ, lát nữa tôi xử lý cậu sẽ còn tàn độc hơn xử lý cô ả gấp mười lần, mong là cậu chịu được."

Thi Thường Vân nhai rau rầu viên sô cô la trong miệng thành tiếng "rôm rốp" như một gã vô giáo dục: "Ông chủ Tần, có họa thì trốn bằng trời. Thi Thường Vân tôi đã bại trong tay ông, đương nhiên cũng không oán hận ai. Muốn giết muốn róc xương, tùy ông quyết định. Có điều... muốn lấy lại thứ đó thì không thể."

Tần Á Triết trầm ngâm một thoáng, đoạn nói với mấy tên lâu la đang buộc dây lưng bên cạnh: "Ra tay."

Đáng tiếc lời vừa dứt Thi Thường Vân đã đổ vật ra ghế, bất động. Vết máu nơi khoe miệng xứng hợp với nụ cười lạnh lung hệt loài lang sói của hãn không chê vào đâu được, cạnh chân còn lăn lóc mấy viên sô cô la chưa ăn hết.

Tần Á Triết đang định nổi trận lôi đình chợt khựng lại. Bởi lão phát hiện cặp mắt đầy vẻ mỉa mai của Thi Thường Vân đột nhiên trở nên dịu dàng, đôi con ngươi màu nâu đậm rõ ràng đang dõi về phía Chu Phương Hoa nằm trên thảm, tử trạng ghê rợn. Nét mặt Chu Phương Hoa tuy căm phẫn nhưng cặp mắt trợn trừng kia trong lúc hấp hối cũng nhìn về phía Thi Thường Vân.

Lão bỗng nghĩ đến Tất Tiểu Thanh, bọn họ đều là hạng đàn bà ngoài mềm trong cứng, tính khí ngang bướng khó bảo. Sống lưng lão bỗng nhiên đau nhói như kim châm, giống như có người ở đằng sau lén lút róc từng miếng thịt trên lưng lão. Mỗi lần chỉ róc một tí tẹo, bởi đau nhường ấy vẫn có thể chịu đựng được nên lão không để ý, nhưng về lâu dài thì sao? Lão chưa từng nghĩ tiếp, chỉ lạnh nhạt nói: "Lục soát lại lần nữa, tốt nhất là tìm cho ra Thi Phùng Đức."

Chẳng bao lâu, cả dinh thự nhà họ Thi đã bị xới tung, đến luống hoa với đá lát cũng bị nạy sạch, tiếc là không thu được gì. Ở bên này, Lý Trị đang xử lý hai cái xác, trước đó gã vẫn đợi ở ngoài cửa, đến khi mọi chuyện xong xuôi mới vào thu dọn tàn cục. Kẹp đứt ngón tay, dung dao lóc thịt từ cằm trở lên để loại bỏ khuôn mặt, lột sạch quần áo, dùng vôi cục cầm máu. Một loạt động tác được thực hiện thành thạo đến kinh ngạc, quan trọng nhất là, trước khi đi hãn còn lệnh cho người rút thảm trải sàn, mang lên xe.

Thế nên, cả căn nhà rộng lớn chỉ bị trộm vào khoảng đồ và có hai người mất tích, ngoài ra không hề có dấu vết gì của một trận tắm máu. Còn về

ngôi mộ nào đó nằm ở vùng nông thôn ngoại ô được tân trng tu sửa cũng là chuyện quá đỗi bình thường, người ngạc nhiên chỉ có chẳng là chủ mộ mà thôi.

Sau khi lo liệu ổn thỏa, Lý Trị mở cửa xe, thân nhiên nói với Tần Á Triết: "Lão gia, đã dọn dẹp sạch sẽ. Còn đào được dưới luống hoa một xác đàn ông, áng chừng tuổi tác ăn mặc thì hình như là lão gia nhà họ Thi, tôi cũng đã xử lý luôn rồi."

"Vì sao mà chết?"

Lý Trị ngừng lại giây lát, nói: "Đầu lưỡi đã rửa nát, nhìn không rõ lắm, có vẻ là do trúng độc."

Trong đầu Tần Á Triết lướt qua khuôn mặt tím tái của Thi Thương Vân khi chết.

Chuyện kiểu này, Tần Á Triết không phải mới làm lần đầu, nhưng gần đây lão bắt đầu thấy lực bất tòng tâm. Nhất là mỗi khi đối diện với Tất Tiểu Thanh, ánh mắt cô ta nhìn lão không hề căm ghét, mà trái lại còn có chút cảm thông và thương xót. Điều này làm lão thấy gai cả sống lưng.

"Em rốt cuộc vẫn không định nói chuyện với tôi ư?" Thi thoảng lão cũng bực bội hỏi cô ta, "Em làm ra bao chuyện sai trái như vậy, tôi đều không trách em, lẽ nào lòng em sắt đá vậy sao?"

Cô ta chỉ quay đầu đi, tránh không nhìn lão, không ai hay biết. Điều khiến lão bực bội hơn nữa là, hiện giờ người thân thiết nhất với bà nằm lại chính là vú nuôi của cô ta. Tuy lão thỉnh thoảng cũng thưởng riêng ít tiền, nghe ngóng tình hình chỗ chị Nguyệt, nhưng những điều chị ta kể chẳng có gì ngoài mấy chuyện ăn mặc tiêu pha nhàm chán của Tất Tiểu Thanh, lão bàng hoàng nhận ra, mình đang sống cùng lời kể về Tất Tiểu Thanh, còn cái người đang sống kia, và cả trái tim cô ta đều đã trôi đi xa tít ngoài chín tầng mây rồi.

Erie không hề dấu giếm việc mình theo dõi Ngải Mi, hai người dường như đang âm thầm chơi cùng một trò chơi. Ông ta đi phía sau cô, cô cũng dường hoàng cho ông ta đi theo, không hề có ý tìm cách cắt đuôi, thậm chí lúc ra vào nhà trọ của Stephen còn rất ngang nhiên không cần che đậy. Thi thoảng, Stephen còn chạy ra, chủ động mời Erie vào dùng trà chiều. Không hiểu sao, bánh xốp tổ ong Ngải Mi làm đặc biệt thơm ngon, khiến Erie nhớ da diết những ngày nghỉ an nhàn ở vùng quê nước Pháp.

"Ngài Erie ạ, thực ra phụ nữ không có cách gì lấp đầy được nỗi cô đơn của tôi." Stephen thường than thở như vậy.

"Vậy phải lấy gì để lấp đầy? Tiền ư?" Erie cười nheo mắt, trong buổi chiều này, trên ban công này, ngoài người cùng ngồi bên bàn trà chiều không mấy vừa ý ra, mọi thứ còn lại đều gần như hoàn mỹ với ông ta.

"Lẽ nào lại có thể sống thiếu phụ nữ được sao? Có tiền mới có phụ nữ, có tất cả." Stephen nhấp một ngụm trà, ánh nắng rơi trên hang lông mày vàng óng. Dường như bắt những tia sáng xung quanh xoay vần quanh mình, chính là đặc quyền của một người đàn ông quyền rũ. Erie thấy hơi ghen tị, nhưng chỉ cần trông sang dáng vẻ mê mẩn của Ngải Mi bèn nhanh chóng ngoi ngoai.

"Có những người phụ nữ, anh không có tiền họ vẫn sẽ theo anh, đối với anh, đó chẳng phải món tài sản lớn nhất sao?"

"Ngài nói cô ta à?" Stephen liếc mắt về phía phòng làm việc, qua cánh cửa khép hờ lộ ra khuôn mặt nghiêng của Ngải Mị đang lật sách, hoa sen màu hồng tím đua nở trên bộ xường xám. Không hiểu sao, cách ăn mặc trang điểm kiểu thiếu phụ của cô ta khiến Erie thấy nhoi nhói trong lòng.

"Tôi nên nói là ngây thơ, hay quá lương thiện nhỉ?" Stephen tiếp tục cười gằn, chẳng hề quan tâm liệu Ngải Mi có nghe thấy hay không, "Điểm giống

nhau giữa người và động vật chính là, đều biết bản thân mình muốn gì, Ngải Mi không phải là người phụ nữ mà tôi muốn."

"Chỉ là quân cờ thôi ư?" Erie hỏi gingj gây sự.

"Ừm, có những người, chỉ thích hợp để làm quân cờ."

Thái độ thẳng thắn của Stephen khiến Erie khá bất ngờ, nhưng ông ta hiểu rằng, đối phương hiện giờ trên phương diện nào cũng đều trong sạch, muốn thăm vấn sẽ vô cùng gian nan.

"Stephen, hai tên người Nga đột nhập vào nhà Gavin giết người cướp của khai rằng, anh từng nói dù không nhận xu nào từ phần ăn chia sau vụ hung án này, anh vẫn là người chiến thắng cuối cùng. Câu nói này rất cuộc là có ý gì, đến tận bây giờ tôi vẫn không nghĩ thông nổi." Erie hít sâu một hơi, nói, "Nhưng, lời lẽ ngông cuồng của anh quả đã cổ vũ tôi rất nhiều, tôi ghét nhất là những kẻ phạm tội huênh hoang trước mặt cảnh sát điều tra rằng mình là kẻ thắng. Nếu gọi mấy người các anh là nghệ sĩ, thì cảnh sát điều tra chúng tôi là nhân viên giám định tác phẩm nghệ thuật, tác phẩm của các anh có hoàn mỹ hay không, phải để chúng tôi lên tiếng mới tính."

"Đúng vậy." Stephen lau khóe miệng, nở một nụ cười quyến rũ, "Vậy đến khi đó mong ngài dạy bảo."

"Hai người có muốn ăn điểm tâm mặn không?" Ngải Mi từ trong phòng làm việc ló đầu ra hỏi.

Trên người Kỳ Vân, Húc Tử ngửi thấy một mùi hương quen thuộc đã lâu, mùi hương quyến rũ, vương vấn, căn cỗi, giống như nước hoa đã đến tầng hương cuối, nhuộm vị biệt ly. Gã ôm siết lấy cô ta, muốn kiếm tìm trong cơ thể cô ta chút dịu dàng ấm áp. Nào ngờ cô ta trước sau nhạt nhẽo như nước, bầu ngực bẹt gí dính vào ngực gã, thân hình thẳng đuột như cá, chỉ có cánh tay là còn hơi trông ra đường cong.

"Tôi cứ ngỡ anh không có hứng thú với phụ nữ cơ đấy, thì ra lại có thể lợi hại đến nhường này..." Cô ta rên rỉ bên dưới gã, gã nhìn vào khuôn mặt cô ta, giống như quan sát một giống loài hiếm lạ.

"Lại, lại lần nữa." Cô ta ôm lấy gã, rướn lên đẩy gã vào sâu hơn, "Anh mà làm được lần nữa thì tôi mới phục."

Hắn bị kích động, vật ấy vẫn rần rật vờn vào sâu trong cô ta, nhưng đầu óc lại đang đẩy người đàn bà này ra xa: "Tôi không cần cô phục."

Dứt lời, gã thực sự rút khỏi người cô ta, đi thẳng vào phòng tắm, hoàn toàn không màng đến cơn phản nộ vì không được thỏa mãn của người bị bỏ lại. Cô ta cũng đứng dậy theo, bước vào phòng tắm, hậm hực nói với gã đang đứng kì cọ bên trong: "Anh tưởng thế là xong đấy à? Tôi nói cho anh biết, Tần Á Triết không đời nào tha cho anh đâu! Lão ta đã khử Thi Thường Vân với Chu Phương Hoa rồi đấy!"

Gã quả nhiên sững ra giây lát, rồi lại tiếp tục gột sạch mồ hôi trên người. Trên thân hình nhỏ con rần rỏi của gã, Kỳ Vân bắt gặp vô số điều lạ lẫm, ví dụ như tình yêu, lòng ghen tị, cùng với sự mệt mỏi. Cô ta thừa nhận mình rất cuộc vẫn không sao hiểu nổi suy nghĩ của bất cứ người đàn ông nào, đây hẳn là điểm khác biệt giữa cô ta và Bướm Bướm Nhỏ, Bướm Bướm Nhỏ luôn có cách khiến đàn ông phải xoay quanh mình, còn cô ta chỉ có thể xuất hiện trên màn bạc, phô diễn sức hấp dẫn ở cự li xa mới có thể khiến đám đàn ông điên đảo. Phùng Cương từng nói sau lưng cô ta thế này: "Lần đầu tôi gặp Kỳ Vân, cảm thấy cô ta chẳng có sức hút gì hết, có chăng được cái mặt xinh xẻo, đặc biệt ăn hình. Nhưng khi nhìn cô ta qua ống kính, luận về sắc đẹp lẫn phong thái cô ta đều không hề thua kém Thượng Quan Giác Nhi, thật kì lạ."

Bởi vậy khi đối diện đàn ông thực sự ngoài đời, Kỳ Vân luôn kém thế đi vài phần, cô ta đang nghĩ, liệu mình không gần gũi xác thịt với Húc Tử thì

có tốt hơn chẳng? Bị ghét bỏ như vậy quả thực khiến cô ta suy sụp, nhất là bởi một "tên oắt" sống hôm nay chẳng biết ngày mai như thế.

"Anh nói rõ xem, có phải anh định nuốt lời không hả? Anh giết được ông chủ anh thì cũng giết được tôi lắm! Anh có giỏi thì giờ giết tôi luôn đi, ai cũng nhẹ nợ!" Mấy lời tức tối này vừa ra khỏi miệng, cô ta đã thấy hối hận, trước kia lòng say mê với Hình Chí Cường không chiến thắng được nhu cầu về danh dự nên cô ta mới đành để gã ra đi như thế; nhưng Húc Tử thực ra lại có phần giống một người anh của cô ta hơn, cũng ngạo mạn mà mảnh khảnh. Hồi nhỏ ở dưới quê, gã hay vừa ăn đậu phụ cô ta làm, vừa chau mày lo việc thu hoạch hoa màu trong năm.

Về mặt lo lắng ấy, rốt cuộc đã quyết định số phận sau này của cô ta.

Lúc này ngoài phòng ngủ vang lên tiếng "lộp cộp" khe khẽ, tức thì xua tan không khí căng thẳng khó xử giữa hai người. Vú nuôi đứng ngoài cửa rụt rè nói vọng vào: "Cô Kỳ Vân, có người tìm cô."

"Ai?" Cô ta vừa hỏi vừa bước ra khỏi phòng tắm, khoác áo choàng ngủ vào, thắt chặt dây lưng.

Mãi sau bên ngoài mới có tiếng trả lời: "Là... là phóng viên."

"Đưa dang thiếp của anh ta vào đây tôi xem trước đã."

Luacs này, Húc Tử cũng đã mặc xong áo sơ mi quần dài, giắt một khẩu súng lục sau eo. Khẩu súng ấy từ sau khi được Kỳ Vân đưa cho, giống như một mẩu thịt dính liền trên người gã. Trong lúc Húc Tử cầm cúi xỏ giày, vú nuôi bên ngoài lại nói: "Anh ta nói quên đem theo, xưng tên có được không?"

"Không được, coi tôi là ai cơ chứ? Phóng viên nào cũng có thể phỏng vấn được chắc? Cũng chẳng thêm hện trước nữa!" Kỳ Vân vừa vờ tức tối, vừa

nhanh chóng thay sang áo len quần dài, đồng thời trao đổi ánh mắt với Húc Tử.

Cái nhìn xóa bỏ toàn bộ ân oán trước đây.

"Anh ta nói đã có hẹn trước, là thư kí quên mất thôi."

"Đâu ra chuyện quên mất được? Ăn nói hàm hồ bừa bãi!"

Kỳ Vân mở toang cánh cửa, định mắng cho vú nuôi mặt mày căng thẳng kia một trận.

Nào ngờ vú nuôi chỉ lặng đi nhìn cô một thoáng, rồi đột nhiên giữa cổ họng toác ra một cái lỗ, máu phun tung tóe lên khuôn mặt trắng nõn của Kỳ Vân...

Kỳ Vân không hề hét lên mà thuận thế ôm lấy vú nuôi, nhanh chóng lùi ra sau. Mấy tiếng súng vang lên, trên nụ hoa nuôi lại xuất hiện thêm mấy lỗ máu, rồi bị Kỳ Vân đẩy sang một bên. Húc Tử lúc này cũng đã rút súng bắn vào những kẻ bắn lén, nhưng động tác của đối phương nhanh nhẹn lạ thường, lập tức né được nấp bên ngoài khung cửa, chỉ chĩa nòng súng ra bắn trả. Tia lửa không ngừng nhảy nhót trên sàn nhà, mấy vỏ đạn rỗng sượt qua mặt Kỳ Vân, cô ta không phân biệt nổi đâu là máu mình, đâu là máu vú nuôi nữa, chỉ biết khom lưng trốn ra sau Húc Tử.

"Mau nhảy qua cửa sổ ra ngoài." Húc Tử chật vật quay lại nhìn cô ta.

"Còn anh thì sao?" Cô ta nhận thấy gã bị thương, nhưng không biết trúng đạn chỗ nào, đành cẩn rặng dịch tới bên cạnh cửa sổ, mở tung cánh cửa. Chỉ nghe "pằng pằng" hai tiếng, Kỳ Vân cảm giác vai mình bồng rớt, cô ta nhảy xuống khỏi bậc cửa sổ, lại lết tới dính với Húc Tử.

Hai người bây giờ mới nhận ra, đã không còn đường thoát nữa rồi.

"Lao ra đường!"

Húc Tử gầm lên một tiếng, chật vật dựng đứng tấm đệm lên, lao tới luồng đạn ở cửa phòng ngủ, sát thủ đằng sau cũng đã nhảy qua cửa sổ vào phòng. Kỳ Vân quệt vệt máu trước mắt, định nhìn kỹ đối phương, nhưng vành mũ phớt của hắn đã kéo xuống sùm sụp, che kín hai con mắt.

"Nó ở đâu?"

Kẻ kia đã chĩa họng súng vào giữa ấn đường Kỳ Vân. Hơi nóng trên vai còn chưa nguội bớt nên Kỳ Vân vẫn chưa cảm thấy đau đớn, tay cô ta vô thức đặt lên bắp chân Húc Tử, nhưng chỉ sờ thấy toàn máu dính dấp. Gã quả nhiên bị thương rồi!

Một tay sát thủ khác cũng đã ngừng bắn, bước vào phòng, bắt đầu lục soát trong im lặng.

"Nói với Tần Á Triết, tôi đã bán nó rồi!" Kỳ Vân cắn hận rít lên, cô ta biết mình vẫn đang không ngừng chảy máu.

"Bán đi đâu? Tiền đâu?" Tay sát thủ vừa hạ gục vú nuôi hỏi dồn, giọng nghe âm vang rất lạ.

Kỳ Vân không trả lời.

Tay sát thủ thành linh nhằm căng chân còn nguyên vẹn của Húc Tử nổ sung, Húc Tử lập tức hét lên, hai tròng mắt ngùn ngụt lửa.

"Không...Không biết!"

Tay sát thủ gật đầu nói: "Được lắm, tốt nhất là không ai biết cả."

Nói đoạn, gã chĩa nòng súng vào giữa ấn đường Kỳ Vân.

"Tôi biết! Các người đợi đã! Tôi biết! Tôi dẫn các người đi!"

Hai tên sát thủ cũng như Kỳ Vân đều lộ vẻ kinh ngạc, bởi cô gái trẻ liên tục nhắc đi nhắc lại "tôi biết" đang đứng trước cửa phòng ngủ giờ đã thành một đồng bừa bộn, hai tay ôm gáy, vẻ mặt vừa căng thẳng vừa hưng phấn.

Húc Tử gương quay đầu lại nhìn, cô gái nọ trông rất quen, hình như trước kia từng làm "cô em thuốc lá" bán thời gian ở Bán Lạc Môn. Ngay sau đó, từ sau lưng cô em thuốc lá lại lộ thêm một gã trông như thư sinh, sắc mặt kinh hoàng tương tự.

Hai tên sát thủ đưa mắt nhìn nhau, sau mấy giây mới phản ứng lại được. Một trong số chúng đưa nòng súng đẩy vành mũ lên cao, để lộ cặp mắt đầy ý chí, trên mi mắt trái có một vết bớt cỡ móng tay.

"Ha ha!" Tay sát thủ có vết bớt trên mí mắt bỗng nhiên bật cười, chĩa súng vào Đỗ Xuân Hiếu và Hạ Băng.

Hạ Băng vội bước lên chặn trước họng súng của hắn, dù tay chân đã run lẩy bẩy vì sợ nhưng hành động vẫn rất anh dũng: "Tôi... tôi đưa các anh đi! Nhưng... nhưng các anh phải...phải tha cho họ!"

Tay sát thủ vừa định mở miệng nói gì đó thì trước ngực đã nổ bung một đóa hoa máu, chính gã dường như cũng không thể tin nổi, đưa tay phải lên sờ vào vết thương đang trào máu ồ ạt, rồi mới từ từ gục xuống. Tay sát thủ còn lại điềm nhiên cũng hoảng loạn theo, điên cuồng nã đạn về phía Hạ Băng.

Đỗ Xuân Hiếu vội cúi đầu Hạ Băng xuống, hai người cùng bỏ nhà ra sàn nhà. Đạn rít lên sượt qua đỉnh đầu họ, Hạ Băng tuyệt nhiên không dám ngẩng đầu, chỉ niệm đi niệm lại mấy trăm lần câu "A di đà Phật", niệm đến khi bên trên vang lên một tràng cười sáng khoái: "Ha ha! Hi vọng tôi không tới muộn."

Hạ Băng bấy giờ mới ngẩng đầu lên, hăm hăm nhìn Erie đang cười ha hả.

Đỗ Xuân Hiếu cũng đứng dậy, trông hai tay sát thủ đã bị hạ dưới đất, hờ phào nhẹ nhõm.

"Lạ thật đấy, cô Đỗ." Erie giọng vui vẻ, "Với tính cách của cô, không đời nào lại bận tâm tới tính mạng hai người này, sao vào thời khắc nguy hiểm là vậ lại xông ra cứu người?"

"Vì trong tiểu thuyết của bà Agatha, thám tử Poirot lúc nào cũng phải vạch trần chân tướng trước vài kẻ tình nghi, rồi tìm ra hung thủ thực sự. Nếu ít người quá, tôi sẽ cảm thấy mình không đủ giống thám tử." Đỗ Xuân Hiếu trả lời hết sức hùng hồn, mắt lóe lên tia hi vọng.

2.

Tất Tiểu Thanh đứng giữa phòng khách, sống lưng thẳng tắp, mặt xanh lét. Tần Á Triết thì ngồi trên ghế vách, khoan thai uống một chung trà, lão có vẻ không hề nôn nóng, chỉ đợi đến thời khắc mọi lời giả được công bố. Erie nhìn đông ngó tây, tựa hồ còn hứng thú với những món đồ cổ bày la liệt ở đây hơn cả tình tiết vụ án, có thể thấy trong lòng mỗi con người, của cải đều chiếm một vị trí vô cùng quan trọng. Hạ Băng đã quen cửa quen nẻo, cũng không đến nỗi thấy quá gò bó, chỉ nghiêm trang ngồi một chỗ.

"Cũng không có gì, hôm nay tới đây chẳng qua là muốn nhờ bà năm xác nhận một người."

"Hôm qua chẳng phải tôi đã đến bệnh viện nhân dạng rồi sao?" Tất Tiểu Thanh mặc áo lông dài màu trắng, cổ áo hồ thẳng tắp, khiến cằm cô ta bước phải hếch lên cao, khi nói chuyện càng có vẻ kiêu kỳ, "Một người là minh tinh nổi tiếng Kỳ Vân, ai mà chẳng biết? Người còn lại là gã đàn ông mặt sẹo, tôi chưa gặp bao giờ."

"Bà năm hiểu lầm rồi, hôm nay chúng tôi muốn cô xác nhận một người khác." Đỗ Xuân Hiếu cười nói, "Một người chết."

Tất Tiểu Thanh cũng không nói năng gì, chỉ thản nhiên nhìn đăm đăm ra cửa phòng khách, như đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng.

"Bà năm... à không, cô Tất... cũng không phải, nên gọi là cô cả nhà họ Tần chứ nhỉ?"

"Cô Đ, cơm có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói bừa đâu." Người lên tiếng là Lý Trí, không biết từ bao giờ gã đã đứng trước cửa.

"Tôi đâu có nói bừa, trong lòng ông chủ Tần biết rõ hơn ai hết, có phải không nào?"

"Cô Đ, có gì thì mau nói ra đi, đừng phí phạm thời gian." Tần Á Triết sau lưng như có lửa đốt, tựa hồ như có con dơi mào đó đang gặm nhấm từng chút da thịt, chỉ hận không thể lập tức rời chỗ ngồi, ngâm mình vào nước lạnh cho hạ nhiệt một lát. Nhưng cùng lúc đó, nỗi lo lắng của gã lại bắt nguồn từ câu gọi "cô cả nhà họ Tần" thốt ra từ miệng Đỗ Xuân Hiếu. Những từ này dự báo vô số bí mật sắp sửa bị vạch trần, có cái lão biết, cũng có cái lão không biết, bởi vậy lão buộc phải chịu đựng cơn đau đốn, ngồi đến cuối cùng.

"Tôi vẫn luôn lấy làm lạ, chuyện bà năm vụng trộm bên ngoài chứng cứ đã rõ ràng rành, ông chủ Tần cũng đã hạ "độc thủ" với vợ mình thì tại sao, chuyện bà ấy tìm được đường sống trong cõi chết đến tôi còn tra ra được mà ông lại không hề hay biết? Huống hồ bà năm trốn ở một chỗ lộ liễu như thế, trừ phi là do nhị đương gia Hồng Bang quen biết rộng rãi, có thể bày thiên la địa võng mà mắt nhắm mắt mở cho qua, bằng không sao lại buông tha cho cô ấy như thế? Ông chủ Tần chẳng phải cũng đã xử lý ba bà vợ lẽ của ông rồi sao? Đàn bà mà, chẳng khác quần áo là bao, cởi bộ này ra rồi lại có thể mua thêm mười bộ mới. Nhưng con gái lại khác, đó là chiếc áo bông thân thiết của ông, sao có thể nói vứt là vứt được? Huống hồ đứa con này của ông, nói dễ nghe chút thì là cục vàng cục bạc của ông, nói khó nghe chút, lại là chó săn trong tay ông. Có những chuyện anh em đi giải

quyết là xong, nhưng có vài chuyện quan trọng hơn, can hệ đến tính mạng bản thân và gia đình, thì vẫn phải cậy đến người thân máu mủ ruột rà đi làm mới yên tâm nhất, không lo hậu họa về sau, có phải không nào?" Đỗ Xuân Hiếu vừa nói vừa ngồi xổm dưới đất, đem bài tarot ra trải.

Tất cả gồm mười lá bài, hai lá ở giữa chồng lên nhau hình chữ thập, trên dưới trái phải mỗi hướng đặt một lá, cuối cùng là xếp chéo bốn lá còn lại bên mé phải.

"Cô nói lạ thật đấy, tôi thì giúp cho ông chủ Tần làm được việc gì chứ?" Tất Tiểu Thanh lạnh lùng lên tiếng.

"Đương nhiên là việc lớn rồi!" Đỗ Xuân Hiếu lật lá bài hiện trạng xếp bên dưới hình chữ thập - Ẩn sĩ xuôi, "Cô nhìn lá bài này xem, chứng tỏ việc phải làm không được ổn thỏa cho lắm, thứ cần tìm thì bị giấu đi, nên phiền phức lớn đây."

Dứt lời, cô lại lật lá trở ngại đặt lên trên lá hiện trạng - Thế giới.

"Từ đầu tôi đã nói với cậu hai Thi, giữa Hình Chí Cường, Stephen, Gavin và ông nhất định tồn tại một dạng trao đổi lợi ích nào đấy, thế nên các người mới cùng chuốc lấy họa lớn, mà mầm mống mỗi họa này, còn bao gồm cả xác chết trôi liên tiếp xuất hiện trên sông Hoàng Phố thời gian qua. Cách đây rất lâu tôi từng nghe từ tay một thợ săn tin, hiện nay kiếm bầm tiền nhất chính là buôn đất đỏ. Già nửa số thuốc phiện sống ở bến Thượng Hải đều được Hoàng Vĩnh Kim cung cấp, người khác không xơ múi được bao nhiêu. Mấy chục tiệm thuốc phiện lớn nhỏ ở khu phố cổ Thượng Hải, ông chủ Tần chắc đều có công coi sóc, chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì. Nhưng con người rất cuộc vẫn sẽ thấy tiền sang mắt, vậy mới xuất hiện một nhóm người tên Tiểu Bát Cổ, đóng đại bàn ở một dải Tùng Giang Khẩu, chuyên cướp thuốc phiện do cánh thương nhân hai vùng Triều Châu và Lưỡng Quảng vận chuyển vào tô giới Anh. Vốn dĩ trước chuyện thế này, đại đương gia Hồng Bang là Hoàng Kim Vinh đương nhiên phải nghĩ cách

xử lý, ông ta muốn xử lý thì ai đứng ra thực thi đây? Nhiệm vụ này rơi xuống đầu ông chủ Tần. Ông chủ Tần về sau lập ra một bang Đại Bát Cổ chuyên phụ trách áp tải bí mật dọc đường, hễ gặp bang Tiểu Bát Cổ làm càn sẽ rat ay dẹp loạn. Song Trương Tiểu Lâm cũng không phải hạng lưu manh bình thường, gặp phải đối thủ ngang tài ngang sức, kết thành đồng minh mới là thượng sách, hai người bắt thay thực hiện mấy vụ làm ăn phi pháp này đúng là không thể tốt hơn được nữa. Hàng tháng không cần nhiều, cướp hai ba chuyến là được, số còn lại cứ để theo đường chính ngạch chuyển vào Thượng Hải, vừa dễ ăn nói với đại đương gia, lại vẫn có thể kiếm tiền bỏ túi riêng, quả nhiên là nhất cử lưỡng tiện!

"Nhưng những người dưới trướng ông chủ Tần, thực ra cũng là người làm việc cho đại đương gia, vậy nên bang Đại Bát Cổ do đích thân ông lập nên, đối với ông lại không hề đáng tin, vẫn cần nghĩ cách thu xếp bịt mồm đám anh em này lại. Thay vào đó, chi bằng bí mật chiêu binh mãi mã, tổ chức một thế lực mới tách biệt với hai bang Bát Cổ, rồi lại hợp tác cùng Trương Tiểu Lâm. Những người của nhóm mới này đương nhiên không thể móc từ Hồng Bang, bọn chúng bắt buộc phải là lính mới mang thân phận mới, quan trọng nhất là phải có một xuất thân không để ai sinh nghi. Về sau cuối cùng ông cũng tìm ra, đó là Hình Chí Cương." Đỗ Xuân Hiếu dang hăng nói, rồi lật lá hy vọng - Người treo ngược, "Tình hình chính trị lúc này đang rối ren, kinh doanh vũ trường, đương nhiên không phải con đường thu lợi lâu dài, Hình Chí Cương cũng đang lo nghĩ cho tương lai, quá hợp với ông chủ Tần rồi! Thế nhưng đồng thời, Hình Chí Cương cũng có vấn đề của riêng mình, gã ngoài đám bảo kê và làm công ăn lương giống Húc Tử ra, trong tay chỉ toàn vũ nữ, không thể nào đi làm giặc cướp, hưởng hồ, nếu dùng người của mình quá mạo hiểm, muốn bảo vệ bản thân, cần phải giữ ít chiêu trò, ví dụ như dung người nước ngoài."

Nghe đến đây, Erie không kìm được góp lời: "Chính xác, đám lưu manh người Nga đó rất hổ báo."

"Không sai, kế hoạch tiếp theo của Hình Chí Cường là bắt tay với những vũ nữ có quan hệ với người Tây, kết quả tìm một hồi, chỉ có cậu hai Thi - khách quen của Bướm Bướm Nhỏ là có vẻ dính dáng ít nhiều đến một gã người Anh. Gã người Anh này không những có thể tìm được người Tây chịu bán mạng cho y mà thậm chí còn có mối tiêu thụ đất đỏ, đúng là lựa chọn thích hợp năm mơ cũng không mong tìm được! Bướm Bướm Nhỏ tìm đến cậu hai Thi, cậu hai Thi lại tìm đến Stephen, Stephen phụ trách đi đến khu ổ chuột thu nhận mấy tên ma cà bông Nga. Nhờ thế, nhân mã đầy đủ, lại nghe ngóng được đêm đó có chuyến hàng chuyển xong, cơ hội phát tài đã ở ngay trước mắt rồi! Sở dĩ tôi biết những tên cướp đó là người ngoại quốc, hoàn toàn nhờ vào phúc của ông chủ Tần, chúng tôi được cử đi chuộc cô cả, kết quả lại gặp phải cướp đường, những tên cướp này tuy đầu trùm khăn đen, trông không rõ mặt mũi, nhưng giọng nói lại rất lạ. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, về sau nhân nói chuyện với ngài Erie mới nghĩ ra, đấy chính là giọng ngọng nghịu của người Tây nói tiếng Trung Quốc! Đáng tiếc là..."

Đỗ Xuân Hiếu lật lá bài quá khứ - Sức mạnh ngược.

"Đáng tiếc lần này, mề đất đỏ các người cướp được lại không phải của thương nhân Triều Châu hay Lương Quảng, mà là của người Nhật! Đương nhiên, dù là hàng cướp được từ chỗ ai, thì mấy hòm thuốc phiện sống này cũng tương đương với mấy hòm đầy ắp tiền, vậy nên cứ vào tay mình là được, những chuyện khác đều không thành vấn đề. Có điều, khi mề thuốc phiện này giao đến tay Stephen, Stephen lại không hề đụng đến mà sai đám người Nga kia đem hàng đến chỗ ông chủ tiệm đồng hồ Gavin, muốn đổi thành tiền mặt. Tuy Gavin là một gã keo kiệt, nhưng nghĩ đến vấn nạn lạm phát hiện nay, những ông chủ lớn thông minh thông thường đều sẽ đem tiền đổi thành vàng bạc châu báu có giá trị ổn định, nên người giúp việc lâu năm của Gavin là bác Mạnh nói mấy tay người Nga kia đem châu báu đến gán cho Gavin lấy tiền mặt kỳ thực không đúng, trái lại, là Gavin đem châu báu đổi lấy số thuốc phiện trong tay đám người Nga. Sau khi thu về được châu báu, Stephen chừa lại phần mình, còn lại giao tất cho Thi Thường

Vân. À quên mất không nhắc, cậu hai Thi là người thông minh, đồng thời cũng là một con nghiện nặng, ngồi tù rồi càng ăn càng béo chính là vì không thể hút thuốc phiện nữa, bởi vậy khi đó cậu ta chọn lấy một hòm đất đỏ chứ không cần châu báu.

"Đúng lúc Hình Chí Cương định đem châu báu giao lại ông chủ Tần thì lại bất cẩn để chỗ hàng ấy vào mắt Bướm Bướm Nhỏ, Bướm Bướm Nhỏ bèn ôm châu báu chạy trốn mất tăm mất tích. Mới đầu tôi nghĩ giống Hình Chí Cương, cảm giác cô ta nhất định cũng là hạng đàn bà ham tiền. Cho đến khi Đường Huy nói với tôi cô ta được chọn là Nữ hoàng Hoa Quốc, Mễ Lộ Lộ cũng nói cô ta phong thái tao nhã, giỏi ăn nói, lại biết chơi nhạc cụ Tây, rồi thì có xuất thân là con cháu hoàng tộc, chẳng qua số phận đen đui, mới túng quẫn phải tới Trường Tam Thư Ngụ buôn phấn bán hương, tôi mới nghĩ ra, có lẽ cô nàng Bướm Bướm Nhỏ nói giọng Tô Bắc kia mới là vô ngụy trang, còn Kim Ngọc Tiên lại là thật, cô ta đích thực là con cháu hoàng tộc, vì muốn che dấu thân phận thực sự nên mới sắm vai gái bao dung tục cũng chưa biết chừng. Song ông chủ Tần lúc nào cũng có mắt nhìn người, hồi đầu mấy cô nàng như Mễ Lộ Lộ và Kỳ Vân ở Bách Lạc Môn muốn quyến rũ ông, luận về tư sắc đều ăn đứt Bướm Bướm Nhỏ nhưng ông lại một mực chọn cô ta, có thể thấy cũng đã bị khí chất cao quý trong cốt cách của cô ta thu hút, biết cô ta là một báu vật."

Nói đến đây, Đỗ Xuân Hiểu lộ vẻ thương xót, từ tốn lật lá bài hiện tại - Mặt trời xuôi: "Một hậu duệ hoàng tộc, nhìn thấy đồ trong cung rơi vào tay Hình Chí Cương bèn nảy ý muốn bảo vệ sự tôn nghiêm cuối cùng của hoàng tộc bằng cách giành lại chúng. Thế nhưng tai mắt ông chủ Tần ở khắp mọi nơi, Hình Chí Cương cũng lúng lúng cô ta khắp nơi, ở cái bến Thượng Hải này cô ta có chắp thêm cánh cũng không thoát, trừ khi đổi lại thân phận cũ, cô ta lắc mình biến thành Kim Ngọc Tiên,"

"Từ từ hẵng, làm sao cô biết mấy món châu báu đó là từ trong cung?"
Tần Á Triết lạnh lùng truy hỏi.

Erie hớn hờ giơ tay, giải thích bằng thứ tiếng Trung ngọng nghịu của mình: "Là vì tôi vốn có niềm đam mê với các món đồ cổ quý hiếm của quý tộc."

"Thế nhưng... cái sai của Kim Ngọc Tiên là ở chỗ, hành sự quá ngông nghênh. Cô ta ngỡ rằng chỉ cần khiến mấy người Hình Chí Cương giữ vững ý chí "Bướm Bướm Nhỏ chẳng qua có ngoại hình giống Kim Ngọc Tiên" là có thể yên bình rời Thượng Hải, nên mới chọn cách xuất đầu lộ diện, tham gia đủ các buổi tiệc thượng lưu. Còn vênh vang tự đắc, lấy một đôi khuyên tai kim cương trong sổ châu báu của Hình Chí Cương đeo ra ngoài! Bị chụp hình đăng lên báo, vì thế mới rước họa sát thân."

"Nói vậy, Bướm Bướm Nhỏ là do Hình Chí Cương cử người đi khứ?" Tần Á Triết không kìm được cất tiếng hỏi.

"Không." Đỗ Xuân Hiểu lật lá bài tương lai - Hoàng hậu xuôi, "Là một người khác, người này chính là "chim sẻ" trong câu "bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ đứng sau." Thực ra ông chủ Tần có thể nghĩ xem, mẻ châu báu này từng qua tay nhiều người, cũng tức là có bấy nhiêu người từng trông thấy các món đồ trong đó? Câu trả lời không ngoài Hình Chí Cương, Thi Thường Vân và Stephen, vì vậy người mà có thể từ bức ảnh đăng báo nhận ra Kim Ngọc Tiên là Bướm Bướm Nhỏ, cũng chỉ có thể là một trong ba người họ thôi. Nhưng nếu con 'chim sẻ' ấy là Hình Chí Cương, bất luận thế nào gã cũng có thể moi được một phần châu báu trên người Kim Ngọc Tiên đem về giao nộp, ví dụ như mấy món trang sức có giá trị không hề nhỏ cô ta đeo trên người khi cùng mấy tay hung thủ kia ra ngoài ô chơi, nhưng gã không giao ra được gì, thậm chí còn cuống đến nỗi u mê đầu óc, đành giết luôn chị Yến, hòng thoát được cái nạn này. Thi Thường Vân thì sao? Lúc đó anh ta đang ở trong nhà lao, càng không thể có bản lĩnh cắt cử người nào đi hành hung, vì vậy người này..."

"Chỉ còn lại Stephen?" Nhắc đến Stephen, Erie lập tức sáng mắt lên.

"Cũng có thể là ai đó quen Stephen." Đỗ Xuân Hiếu lật lá thực tâm - Nữ tư tế xuôi, "Vừa rồi là Hoàng hậu, giờ là Nữ tư tế xuôi, có thể thấy chuyện này cũng chỉ có đàn bà mới làm ra được. Cô cả, có phải vậy không?"

Mọi ánh sang đều đổ dồn vào Tất Tiểu Thanh này giờ vẫn ngồi thẳng lưng.

3.

"Hôm nay muốn nhờ cô cả xác nhận cái này, thực ra tôi cũng không đành lòng."

Đỗ Xuân Hiếu dứt lời, bèn quay mặt nhìn ra ngoài cửa, hai cảnh sát khiêng một xác chết được đậy vải trắng vào, đặt xuống chính giữa sảnh. Tuy trời lạnh, không người thấy mùi xác thối, nhưng những người có mặt ai nấy đều căng thẳng. Đỗ Xuân Hiếu ngồi thụp xuống, lật một góc vải trắng, để lộ ra phần đầu cái xác, rồi nói với Tất Tiểu Thanh: "Bà năm qua đây xem thử người này là ai?"

Tất Tiểu Thanh him lặng đứng dậy, đi thẳng tới cái xác, hơi cúi người xuống nhìn. Người chết này tuy mặt mũi trắng bệch, song vết bớt đỏ trên mí mắt trái lại nổi bật lạ thường. Cô ta đứng đó, lồng ngực hơi nhấp nhô, nhưng nét mặt cũng không hề suy suyển, chỉ nhìn mấy giây rồi quay người đi, nói: "Chưa từng quen."

"Sao có thể không quen được?" Đỗ Xuân Hiếu làm ra vẻ ngạc nhiên, "Người này tất cả mọi người đều có thể không quen, duy chỉ có cô là không thể không quen thôi."

"Ý cô là gì?"

"Tuy anh ta không nức tiếng như Tống Ngọc Sơn, nhưng cũng là người trưởng thành trong ngành Lê Viên, chuyên đóng vai kép phụ. Cô đã xem bao nhiêu vở kịch, lại lui tới bao lần hậu trường, dù gì cũng phải nhậ ra

chứ?!" Đỗ Xuân Hiếu lật lá chân tâm đầu tiên bên mé phải - Người tình, "Từ lúc nghe vú nuôi của cô kể rằng ông chủ Tần bóp cổ cô hôn mê bất tỉnh rồi đem vứt ở cánh đồng hoang, tôi đã lấy làm lạ rồi, chuyện này từ đầu đến cuối đều quá khiên cưỡng. Đầu tiên bức ảnh Tống Ngọc Sơn ở đâu mà ra? Theo cách nói của tự cô cả thì là do một trong ba bà vợ lẽ còn lại hãm hại cô, nhưng ba bà ấy cũng đâu phải kẻ mê kích, dẫu có thể nhờ người mua về một tấm ảnh Tống Ngọc Sơn vẫn bán đầy ngoài phố, thì nhất định cũng là ảnh mặc trang phục biểu diễn chứ chắc chắn không thể nào là ảnh đời thường. Có thể thấy bức ảnh kia, hẳn vẫn phải do đích thân người trên danh nghĩa là bà năm nhà họ Tần xoay sở, một là để diễn màn kịch hồng tránh mối nguy hiểm nào đó, hai là để che dấu người tình thực sự của mình trước mặt ông chủ Tần - Người vẫn chưa gặp thời chỉ chuyên đóng vai phụ, Lục Vân Long."

Tất Tiểu Thanh phì cười giễu cợt: "Cô giỏi ba hoa bốc phét thật đấy! Việc gì tôi phải diễn kịch? Hơn nữa, lỡ bị ông chủ Tần giết thật thì sao?"

"Không đời nào." Đỗ Xuân Hiếu lật lá bài hoàn cảnh - Tòa tháp, cười nói, "Đây vốn là màn kịch ông chủ Tần khổ công dựng lên, muốn để cô thoát khỏi nơi này, sao nỡ lòng làm hại đến cô được?"

"Vì sao ông ấy lại muốn tôi giả chết thoát khỏi nhà họ Tần? Giờ thì tôi tò mò rồi đây."

"Còn không phải là vì lô hàng đó ư? Đó là thuốc phiện người Nhật đưa vào Thượng Hải, hẳn đã có lời từ trước với đại đương gia, dặn là hàng hóa đặc thù, nhất thiết phải chuyển tới nơi an toàn. Tiếc là hàng đã tuột khỏi tay, thậm chí còn gây um xùm lớn. Đại đương gia đâu phải người ngờ nghệch, đương nhiên rất nhạy cả, với chuyện chân ngoài chân trong trong nội bộ, vậy nên ông ta đã cho chủ Tần thời hạn để nộp lại chỗ hàng đó, ông ta không cần tiền, chỉ cần hàng. Đương nhiên, ông chủ Tần cũng không dám nộp tiền cho đủ số, bởi món tiền ấy mà nộp ra, cũng tức là thừa nhận chuyện chuyện mình ngấm ngấm thông đồng với băng Tiểu Bát Cỗ. Đây

chính là nguyên do khiến ông sau đó thông qua tôi diễn một vở kịch, tìm cơ bí mật tiễn ba bà vợ lẽ về Hàng Châu phải không? Nước cờ này hẳn là nhằm đánh lạc hướng đại đương gia, để người của ông ta vô hụt một vố ở Hàng Châu, cho dù ba bà vợ kia có rơi cả vào tay đại đương gia cũng chẳng sao, quan trọng là con gái ông không thể trở thành công cụ để uy hiếp ông, vì vậy các người mới diễn một màn kịch cho ả vú nuôi Chu Tuệ Quyên xem."

"Cô Đỗ đúng là bậc kỳ tài kể chuyện." Tần Á Triết vỗ tay khen.

"Đâu có? Cô cả, sở dĩ tôi cảm thấy cô đang đóng kịch, nguyên nhân bắt nguồn từ chuyện cô đem trang phục kếp võ giao cho thợ may sửa lại. Mới đầu tôi cũng vì bộ đồ diễn đó mà cho rằng cô tăng tị với Tống Ngọc Sơn, nhưng sau khi nhìn thấy bức ảnh cô đi tiễn Tống Ngọc Sơn ở bến tàu đăng trên báo, tôi lại không nghĩ thế nữa. Bởi từ bức ảnh đó có thể thấy, hai người hoàn toàn không giống tình nhân tâm linh tương thông, trái lại Tống Ngọc Sơn còn hơi xoay người đi, có vẻ tránh né cô. Có lẽ về sau Tống Ngọc Sơn cũng đã phát giác ra chuyện giữa cô và Lục Vân Long, nên Lục Vân Long mới dùng đao thật đâm chết anh ta ngay trên sân khấu, được những tin tình ái giật gân như "Bà năm nhà họ Tần dan díu cùng kếp chính Tống Ngọc Sơn" che đậy, nên ai ai cũng nghĩ rằng cái chết của Tống Ngọc Sơn là do một tay ông chủ Tần gây ra. Ông chủ Tần sở dĩ cũng không lên tiếng thanh minh là vì con đang bù đầu bù cổ với chuyện lô thuốc phiện kia, thậm chí chỉ sợ sự việc bại lộ, đang tâm giết cả nhà Nguyệt Trúc Phong, ông chủ tờ Thân Báo đăng tin về vụ mất tích của Bướm Bướm Nhỏ. Cô cả đầu óc thông minh, giữa lúc sống còn này thuyết phục ông chủ Tần giả chết, sau đó âm thầm điều tra về tung tích lô thuốc phiện kia, thủ đoạn quả là cao tay.

"Muốn lấy lại lô thuốc phiện, bắt buộc phải tìm được hai người - Stephen và Thi Thường Vân. Vì vậy cô cả đã tự mình liên hệ với Stephen, muốn chuộc lại lô thuốc phiện đó. Stephen khi ấy nhờ bức hình trên báo cũng đã

nhận ra đôi hoa tai kim cương đeo trên tai Bướm Bướm Nhỏ vừa lắc mình hóa thành Nữ hoàng Hoa quốc chính là một trong những món châu báu ông ta đổi lấy từ chỗ Gavin, thế nên ông ta đã tiết lộ tung tích của Bướm Bướm Nhỏ cho cô cả, bảo cô rằng chỉ lấy được số châu báu ban đầu mới có thể đổi lại lô thuốc kia từ chỗ người thua mua. Đây là lý do tại sao, cô cả lại để Lục Vân Long đóng giả thành cậu ấm nhà giàu Chu Khải Sinh, hẹn Kim Ngọc Tiên ra ngoài rồi giết người cướp của!

"Mặt khác, chuyện Thi Thường Vân vẫn còn giấu một hòm thuốc phiện sống, hẳn Stephen đã nói cho cô biết. Vậy nên khi có người tới gặp Thi Thường Vân đòi hòm thuốc ấy, cậu hai Thi có khúu giác vô cùng nhanh nhạy, đã biết ngay nếu mình không giao ra, ắt sẽ phải chịu cực hình, giao ra rồi cũng chết là cái chắc. Đương lúc lo nghĩ rầu rĩ thì gặp ngay cảnh cha anh ta giết đứa con trai cả..."

"Cái....cái gì?" Lần này đến lượt Hạ Băng mắt tròn miệng lắp bắp.

"Đúng vậy, cậu cả hiếu thuận giỏi giang nhà họ Thi chính là do Thi Phùng Đức tự tay giết hại." Nói xong câu này, vẻ mặt Đỗ Xuân Hiếu liền trở nên nặng nề, "Thông qua bức ảnh chụp hai cậu con trai nhà họ Thi, kết hợp với những chuyện tìm hiểu được từ đám người làm, tôi được biết bọn họ không phải an hem ruột, hay nói cách khác, Thi Thường Phong không phải con ruột Thi Phùng Đức. Thi Thường Vân trái lại, gần như là bản sao của ông ta, vậy nên đóng giả cha ruột không hề để lộ sơ hở nào. Chuyện này từ lâu hẳn đã là khúc mắc khó cởi trong lòng Thi Phùng Đức, ông ta biết mình tuổi tác ngày một cao, gia sản trong tay sớm muộn gì cũng phải giao lại cho con cái, nhưng giao cho một kẻ không cùng huyết thống với mình thì ông ta nhất định không cam tâm, còn nếu đuổi đứa con cả đi e rằng chuyện ông ta bị cấm sùng sẽ phơi bày trước bàn dân thiên hạ, lại chẳng thể lôi bà vợ mắc bệnh chết từ sớm từ dưới mồ dậy mà đuổi về nhà mẹ đẻ, nên tôi đoán trong di chúc của ông ta chắc hẳn cũng không có tên Thi Thường Phong. Nhưng Thi Thường Phong đương nhiên không chấp

nhận như vậy, đặc biệt sau khi biết chuyện Thi Thường Vân gặp rắc rối với người Hồng Bang, anh ta bèn đi thương lượng với Thi Phùng Đức, yêu cầu mình phải được chia một nửa tài sản, bằng không sẽ phanh phui chuyện của em trai. Ông chủ Thi hẳn là trong lúc cấp bách, đã từ đằng sau đấm cho tên nghiệt chủng kia một nhát, Thi Thường Phong chết ngay tại chỗ. MÀN "hồ dử giết con" này vừa hay bị cậu hai Thi bắt gặp, anh ta nhanh trí nảy ra một ý, cầm lấy cây rìu chém tới tấp vào người gã anh trai đã chết, hòng che giấu bàn tay dính máu của người cha, cũng là để mình bị giam vào ngục đợi xét xử. Dù gì cũng chết, đợi trong ngục trái lại còn an toàn hơn, nhất là có ông chủ Thi tài lực hùng hậu, vì đưa con trai cứng mà chạy trên chạy dưới lo lót đủ đường, để anh ra được giam trong phòng riêng, lại có quản giáo coi sóc. E rằng ông chủ Tần dù có bản lĩnh thông thiên cũng không làm gì được anh ta!"

Nói đến đây, Đỗ Xuân Hiểu lật lá nguyện vọng thứ hai - Ấn sĩ: "Tất nhiên, Stephen ẩn mình trong bóng tối, sau khi biết được Kim Ngọc Tiên đang giữ sổ châu báu kia thì vốn cũng nhắm nhe, đây chính là lý do ông ta cấu kết với một gái điếm người Tây tên Jenny. Jenny và Stephen chắc hẳn là người quen cũ ở hộp đêm, mới đầu Stephen định thông qua Jenny khoảng lấy mớ châu báu trong tay Kim Ngọc Tiên, tiện thể thăm dò lai lịch của đối phương. Nhưng về sau đã có cô cả nhà họ Tần ra tay, ông ta bèn dùng đỉnh sấm vai ngư ông đắc lợi, dù gì sổ châu báu của Kim Ngọc Tiên cuối cùng cũng phải giao đến tay để ông ta đi chuộc lại thuốc phiện. Thế nhưng Stephen không hề chuộc lại thuốc phiện, bởi vì Gavin đã bị ông ra sai mấy gã người Nga kia diệt khẩu rồi, kể cả có không diệt khẩu thì ông ta cũng không đời nào trao trả mớ châu báu này. Có điều...hộp đêm nơi Stephen và Jenny kín đáo gặp nhau lại cũng là một sòng bạc ngầm có tiếng, ở đó cảnh vung tiền như rác là quá thường tình, Stephen chắc hẳn cũng đã thua đến tán gia bại sản ở đó nên sổ châu báu ông ta được chia nhất định là đã thông qua Jenny đem cầm cho Gavin. Về phía Gavin, thấy một gái điếm đem sổ châu báu vốn là của mình đến cầm cố, đương nhiên cũng không hề nghi ngờ, chỉ cho rằng Stephen bản tính phong lưu, đem châu báu đổi được

từ thuốc phiện đi nịnh đầm đàn bà. Nhưng sau khi Gavin chết, Stephen biết mình sẽ bị thâm vấn như kẻ tình nghi, tờ giấy cầm đồ kia tuyệt đối không được để bị phát hiện, thế nên ông ta đã đem nó giao cho người tình lâu năm là Jenny giữ hộ. Đáng tiếc là, sau khi gió bão qua đi, Jenny lại không đem tờ giấy cầm đồ trả lại Stephen, bởi cô ta phát hiện ra quan hệ dan díu giữa Stephen và cô bé phục vụ ở nhà hàng tên Ngải Mi, chuyện này làm cô ta ghen mà sinh hận, kiên quyết phủ nhận mình từng nhận giữ tờ giấy kia. Stephen bèn ngấm ngầm sai mấy tay lưu manh người Nga bắt giữ Jenny, tra tấn bức ép cô ta giao ra phiếu cầm đồ. Đây chính là nguyên nhân khiến Jenny sau khi chạy thoát khỏi tay mấy gã người Nga, răng trong miệng bị nhổ sạch, trên người chi chít vết thương nhưng việc đầu tiên không phải tới bệnh viện chữa trị mà là xông vào nhà Lựu Đỏ tìm Stephen báo thù!

"Khi ấy, tôi rất tò mò về cái chết của Jenny, cảm giác người đàn bà này nhất định từng bị tra tấn, hơn nữa còn liên quan đến Stephen, cô ta đuổi chém Stephen rõ ràng là vì giận dữ đến cực điểm chứ không phải vì giận mà phát điên. Thông thường người phải chịu cực hình, nhất định đều mang trên mình bí mật mà ai đó muốn moi ra, ngoài tôi còn có một người nữa phát giác điểm này, ấy chính là Hình Chí Cương. Đây là nguyên nhân để một đêm nọ, Hạ Băng lén vào nhà Jenny tìm manh mối lại gặp phải tay người Quảng Đông tên Húc Tử. Có điều Húc Tử hình như đã nhanh hơn một bước, tìm ra tờ phiếu cầm đồ đó, đáng tiếc là gã bị Stephen đến sau đẩy xuống tầng hầm, cướp lấy tờ giấy. Vì Gavin đã chết, tờ phiếu cầm đồ này có thể thông qua lãnh sự quán Anh, lấy lại số châu báu đem cầm cố theo cách lấy lại đồ ký gửi!"

"Chẳng trách hẳn không màng đến số tiền mặt và đồng hồ quả quýt mấy tay người Nga cướp được từ chỗ Gavin, nhưng vẫn huênh hoang rằng mình sẽ là kẻ chiến thắng chung cuộc!" Erie không khỏi kinh ngạc thốt lên, "Tạ ơn trời đất, mấy ngày nay tôi đều cử cảnh sát maai phục tại chỗ hẳn ta, hẳn có chạy đằng trời!"

Đỗ Xuân Hiếu gật đầu nói: "Ông cử cảnh sát theo dõi thực ra cũng đồng nghĩa với bảo vệ Stephen, đây là lý do khiến người của ông chủ Tần mãi chưa đụng để Stephen."

"Tay giáo hoạt!" Erie tức tối đập bàn.

"Từ khi sãn tin của tôi là Tiểu Tứ cho tôi biết về chuyện hai băng Tiểu Bát Cổ và Đại Bát Cổ tranh cướp đất đỏ trên sông Hoàng Phố, tôi đã nghi ngờ tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến chuyện này. Song cướp đất đỏ cũng là vì tiền, ông chủ Tần lẽ nào không thấy lạ, vì sao đại đương gia nhất định phải đòi lô thuốc phiện ấy về? Theo lý thì lô hàng này mất rồi, đợi lô hàng sau chẳng phải xong ư?"

Cơn đau trên lưng Tần Á Triết đã khoan vào tim, lão đành miễn cưỡng lắc đầu.

"Mới đầu, tôi cũng không hiểu lô đất đỏ này rất cuộc quan trọng đến nhường nào, đến khi nhìn thấy những bức ảnh này thì mới vỡ lẽ." Đỗ Xuân Hiếu lấy ra một xấp ảnh, giơ lên một tấm, là hình chụp một cái ruộng mở nắp, bên trong đựng đầy lọ sứ.

"Thuốc phiện được chuyên chở trước kia, hình như đều đóng bánh đóng kiện, vì sao lô hàng này lại đựng bằng lọ sứ? Đương nhiên, những cái lọ này đựng cơm đựng rượu gì cũng được, nhưng không may là, hình như người Nhật nghiên cứu hơi độc gì đó cũng dùng đến nó thì phải! Tôi từng nhờ ngài Erie điều tra về nguyên nhân tử vong của các xác chết trôi sông Hoàng Phố, không ai bị chết đuối, nhưng mười đầu ngón tay thì thâm đen, như thể trúng phải một loại độc không rõ nào đó, loại độc này từ đâu mà ra? Những kẻ trúng độc vì sao đều là kẻ lang thang? Đây là phần tôi cảm thấy thú vị nhất."

Đỗ Xuân Hiếu đặt từng tấm trong xấp ảnh xuống bên cạnh trải bài tarot của mình, nói: "May là, Đường Huy đã cho tôi biết toàn bộ câu trả lời."

Cô lại giơ lên một tấm ảnh, chụp một con nghiện chân tay gầy như que củi, đang nằm nhũn trên sập, bàn tay cầm tẩu thuốc đeo một cái nhẫn ngón cái bằng ngọc to tướng, "Người này chắc ông chủ Tần đã từng gặp, là lão Hà, quản gia nhà Nguyệt Trúc Phong. Trong cuốn sổ săn tin của mình, những ghi chép cuối cùng của Đường Huy là bài phỏng vấn cô Kỳ Vân, nhưng ở mấy tiệm thuốc phiện ở Tiểu Đông Môn. Đọc đến đó tôi liền nghĩ ra, có lẽ Đường Huy đang lấy danh nghĩa con nghiện thâm nhập vào tiệm thuốc phiện điều tra chuyện gì đó. Nhưng chuyện này nhất định có liên quan đến Nguyệt Trúc Phong, vì người anh ta theo dõi là lão Hà. Theo cách nghĩ của Đường Huy, lão Hà có thể hút được thuốc phiện trong khi không hề có nguồn lực kinh tế, nhất định là đã từng bán đứng chủ nhân cho ông chủ Tần. Thực ra cách nghĩ của anh ta hoàn toàn sai, lão Hà có thể hút được thuốc phiện, là bởi lão luôn là người thử thuốc cho các tiệm thuốc phiện này."

"Thử thuốc?" Tần Á Triết không khỏi nhướn mày.

"Đúng vậy." Đỗ Xuân Hiếu gật đầu nói, "Ông chủ Tần có lẽ vẫn không biết vụ làm ăn lớn đầu tiên ông bắt tay với Trương Tiểu Lâm đã làm chết bao nhiêu mạng người phải không? Người Nhật đem chất độc thí nghiệm trộn cùng với thuốc phiện, thông qua kênh của đại đương gia vận chuyển vào Thượng Hải, vốn là dùng để thí nghiệm trên người, nên lô hàng này không thể để mất được. Có điều, khi Gavin đem hết chỗ thuốc phiện sống ấy bán cho các tiệm thuốc phiện thì đã có khách hút phải thứ này rồi về châu ông vải! Người ở các tiệm hút đương nhiên phải tìm Gavin tính sổ, người chết cũng bắt ông ta chịu trách nhiệm, thế nên ông chủ một tiệm hút nào đó mới đem kẻ xấu số kia đốt thành than, đựng vào chiếc hòm mây vốn để đựng thuốc phiện, đưa tới chỗ Gavin, uy hiếp ông ta bồi tiền đền mạng, đây mới là nguyên nhân khiến ông ta phải trốn dưới tầng hầm để bảo vệ mạng sống cho mình. Thi Thường Vân bảo chúng tôi đến tìm Gavin đòi một chiếc hòm mây, thực ra là muốn đòi hòm thuốc phiện, trước khi bị bắt chắc hẳn anh ta đã muốn trao đổi với Gavin, đòi lại hòm thuốc của mình để

nộp cho người của Tần Á Triết, giữ lại mạng cho cả hai người, bằng không anh ta muốn bán đứng Gavin cũng dễ như trở bàn tay. Có điều khi chúng tôi tới tìm Gavin đòi hòm thuốc phiện thì chỗ ông ta đã xảy ra chuyện rồi, vậy nên ông ta liều ôm hòm bỏ trốn, là vì không muốn cho chúng tôi biết số thuốc phiện ông ta buôn lậu đã xảy ra vấn đề lớn! Về chuyện này, các tiệm hút còn lại ở khu phố cổ đều có nghe nói, thế nên mỗi lần nhập lô thuốc mới, bọn họ lại kiểm vài tên ăn mày ngụ dưới gầm cầu đến thử thuốc, dù gì những gã này đều là hạng vô gia cư, không người thân thích, có chết bao nhiêu cũng chẳng ai quan tâm. Đây chính là nguyên nhân dạo gần đây trên sông Hoàng Phố liên tiếp xuất hiện xác chết trôi!"

Đỗ Xuân Hiếu lại lấy ra một bức ảnh, trong ảnh là quán gia Hà mặt mày rúm rỏ, miệng nhét đầy một thứ đen sì nhão như bùn.

"Cái chết của quán gia Hà có vai trò rất then chốt. Ông ta vì không có tiền nên chủ động đề nghị được thử thuốc cho các tiệm hút, đến tính mạng cũng chẳng màng mới sống được nhàn nhã như vậy, nhưng đi đêm lắm rồi cũng có ngày gặp ma, ông ta vẫn khó thoát được cái chết. Có điều tiệm hút bọn họ không thể cho mọi người có nhà có cửa như vậy trôi sông Hoàng Phố, nên sai tên chạy việc Trương Sí lén đem ông ta về nhà, nguy tạo chiện trường giả là ông ta nuốt thuốc phiện tự sát. Ông xem xác chết trong bức ảnh này đi, trên tay đã không còn cái nhẫn ngọc kia nữa, món đồ này về sau chúng tôi tìm thấy trên người Trương Sí nọ." Nói đến đây, ánh mắt Đỗ Xuân Hiếu bỗng trở nên u ám, "Đường Huy cũng phải liều mạng mới chụp lại được tất cả những bằng chứng này, bí quá hóa liều, thà đánh đổi bằng tính mạng cũng phải vạch trần nội tình bên trong, anh ta quả nhiên vẫn giữ bản tính của một phóng viên..."

Trong đầu cô lại thoáng qua cảnh tượng tìm được cuộn phim trong tủ thuốc phiện do Trương Sí giao ra, cuộn phim đó do Đường Huy dùng mạng đổi lấy.

"Vì vậy khi tôi kể lại chuyện xảy ra ở nhà Gavin cho Thi Thường Vân, hẳn lập tức đoán ra lô thuốc phiện này nhất định có vấn đề, nên ông chủ Tần mới cuống lên đòi về như thế. Đồng thời..." Đỗ Xuân Hiếu ngừng lại giây lát rồi nói tiếp, "Người bí mật truy tìm lô thuốc phiện này, ngoài ông chủ tần và cô cả ra, còn có cả gián điệp do người Nhật cử đi nữa."

Cô lại rút ra một bức ảnh đã ố vàng, giơ cao quá đầu, trong hình là hai cô gái người Nhật mặc kimono: "Ông chủ Tần, lần này ông đến nhận người xem, một trong hai cô gái này đã nổi tiến khắp bến Thượng Hải - người ấy chính là minh tinh hàng đầu hiện nay, cô Kỳ Vân. Vẫn phải nhờ phúc ngài Erie, chúng tôi đã điều tra được gốc gác của Kỳ Vân, cô ta vốn tên là Tanaka Kikuko, sinh tại một thôn làng nhỏ thuộc tỉnh Gunma, Nhật Bản, mười hai tuổi bị bán tới Manchukuo* làm gái điểm phục vụ quân đội, rồi được huấn luyện thành gián điệp, phụ trách hỗ trợ công tác của Tanka Junju và Kawashima tại Thượng Hải. Vì vậy nhiệm vụ đầu tiên của cô ta chính là dùng nhan sắc tiếp cận ông chủ Tần, tiếc là ông chủ Tần lại không rơi vào tròng của cô ta mà đi chọn Bướm Bướm Nhỏ. Cô ta đành tìm đường khác, rời khỏi Bách Lạc Môn, theo lệnh cấp trên đi tham gia cuộc tuyển chọn diễn viên, quan đội Nhật Bản chắc hẳn muốn dựng lên một Yamaguchi Yoshiko..., à không, một Lý Hương Lan** thứ hai đây."

*Tên Hán Việt là Mãn Châu Quốc (1/3/1932- 18/8/1945), một chính quyền bù nhìn do Nhật Bản dựng lên sau khi chiếm được ba tỉnh Đông Bắc Trung Quốc, bao gồm toàn bộ ba tỉnh Liêu Ninh, Cát Lâm và Hắc Long Giang, cùng phía Đông Nội Mông Cổ và thành phố Thừa Đức tỉnh Hà Bắc ngày nay.

**Yamaguchi Yoshiko sinh tại Liêu Ninh, Trung Quốc năm 1920, năm mười ba tuổi đổi tên thành Lý Hương Lan, là gián điệp người Nhật được cài cắm tại Trung Quốc dưới vỏ bọc diễn viên, ca sĩ nức tiếng một thời.

"Cô Tanaka Kikuko này làm việc quả nhiên kín kẽ hơn người Hồng Bang, trước tiên cô ta đến tìm Stephen định đòi lại thuốc phiện, nhưng thứ

Stephen giao ra lại là một hòm xác cháy chỉ có tứ chi, bảo với cô ra lô hàng đó có vấn đề, nhưng ông ta có thể giúp tìm ra tung tích lô hàng. "Tung tích" ở đây đương nhiên là chỉ hòm thuốc Thi Thường Vân vẫn đang giữ.

Kikuko cũng là người thông minh, cô ta điều tra được giữa vợ cả nhà họ Thu và cậu hai Thi có tư tình, nên đem tính mạng vợ cả Thi ra uy hiếp, hòng lấy lại lô thuốc phiện. Vợ cả Thu về sau đều đặn đưa nhu yếu phẩm vào cho cậu hai ngồi trong tù chính là truyền đạt thông tin này. Sau khi Thi Thường Vân giao cho Chu Phương Hoa đem trả lại hòm thuốc phiện, Kỳ Văn - cũng chính là Tanaka Kikuko lại đưa ra một điều kiện khác, cô ta muốn Chu Phương Hòa đem cái hòm đó đặt trong nhà Thượng Quan Giác Nhi. Chuyện này ngay người phía quân đội Nhật chắc cũng không hề nghĩ tới, mục đích là tiện gây rắc rối cho Thượng Quan Giác Nhi nên đem hòm đựng xác nọ đổi lấy chỗ thuốc phiện để trong phòng chứa củi nhà Thượng Quan Giác Nhi. Như vậy, Thượng Quan Giác Nhi vì vụ "kỳ án hòm xác" mà bị phanh phui hoàn toàn mối quan hệ bất chính với Thi Phùng Đức, thị phi tình ái này cộng thêm vụ huyết án, khiến Thượng Quan Giác Nhi gần như thân bại danh liệt. Nhân thời cơ này, ngụy tạo cô ấy uống thuốc độc tự tử chắc cũng không ai nghi ngờ gì. Dù sao bát đĩa ăn uống Thượng Quan Giác Nhi dùng ở nhà đều là đồ thừa riêng, có bỏ độc vào những đồ này cũng không ai hay. Tiếp đó lại làm hỏng xe của Thi Phùng Đức để tạm thời đưa cô ấy đến bệnh viện do người Nhật mở, đảm bảo cô ấy không thể cứu chữa cũng chính là kế hoạch của ả giá điệt Nhật Bản này. Những suy đoán này đều bắt nguồn từ việc tôi đọc được trong sổ ghi chép của Đường Huy thấy anh ta hỏi Kỳ Văn làm sao biết được địa chỉ nhà Thượng Quan Giác Nhi. Vì bức ảnh này, anh ta nhất định đã sớm sinh lòng nghi ngờ cô ta, nên mới lấy danh nghĩa phỏng vấn để thăm dò nội tình."

"Vậy chuyện Hình Chí Cương bắt có Tiểu Thanh thì là thế nào?" Tần Á Triết hỏi.

"Gã thực sự bắt có cô cả ư?" Đỗ Xuân Hiếu cười nói, "Ông chủ Hình trốn trong nhà Kỳ Văn, bên cạnh không còn thân tín, bảo gã bắt cóc được

cô cả e chỉ có trong truyện Nghìn lẻ một đêm. Người duy nhất bắt cóc được cô cả chỉ có chính cô ta thôi. Vì về sau những kẻ cướp vàng trên thuyền đều là toán người Nga được Stephen bí mật mua chuộc, nên tôi mới nghĩ đến một chuyện, biết đâu chỉ là cô cả Tần vì muốn cùng tình lang cao chạy xa bay mới bốt đồng nghĩ kế, giả như mình bị bắt cóc, thông đồng với Stephen để lừa gạt cha ruột một món tiền, tiện thể đem họa giáng xuống đầu Hình Chí Cương đang mất tích! Nhưng trò lừa đảo tổng tiền này lại bị ông chủ Tần nhìn thấy, nên khi chúng tôi bị đám người Nga kia bắt trói, ông chủ Tần mới không vội lệnh cho thủ hạ xông lên cứu nguy, hẳn là muốn xem xem cô cả đây chơi được đến đâu! Vì vậy sau khi khừ xong Hình Chí Cương, cô không thể quay về. Tôi nói có đúng không? Erie đã thăm vấn đạo diễn Phùng Cương của phim Hoa Lục Bình và Húc Tử hiện đang bị thương nằm viện, Húc Tử nói gã vốn định diễn vai đóng thế nhảy xuống biển xong sẽ tức tốc bơi ngược lại du thuyền, xử lý Hình Chí Cương trốn trong hòm, không ngờ hình như đã có người giúp gã làm trước bước đầu, đem hòm ném xuống biển rồi. Thời cơ quả vừa khéo, vì thế hẳn nhanh chóng xử đẹp Hình Chí Cương. Người giúp Húc Tử một tay ấy hẳn là cô, phải không cô cả?"

"Có thể nói vậy! Cái hòm đấy rõ nặng, làm tổn của tôi bao nhiêu sức." Tất Tiểu Thanh thừa nhận tất cả với thái độ thờ ơ.

"Nhưng cùng lúc đó, ông chủ Tần lại thực hiện một giao dịch với Kỳ Vân, Kỳ Vân cung cấp cho ông một tin tình báo, rằng có lô thuốc phiện của người Nhật lại sắp cập bến Thượng Hải, chỉ cần cướp lấy nộp bù lô cũ là hoàn thành nhiệm vụ. Ông chủ Tần lần này lại ăn phải quả lừa to, thực ra lô hàng đó chỉ là thuốc phiện bình thường, hàng của thương nhân Triều Châu, nhưng ông lại vì đợt hàng này àm khừ sạch người của Trương Tiểu Lâm, trúng kế người Nhật. Người của Trương Tiểu Lâm không còn, đám người Nga trong tay Stephen cũng không, băng Tiểu Bát Cổ không còn tồn tại nữa, đường tiền tài của ông chủ Tần cũng từ đây đứt đoạn, sau này Ngô

Tùng Khấu lại khôi phục trật tự, thí nghiệm giết người trên diện rộng kia của người Nhật cũng có thể kê cao gối làm rồi!"

Tần Á Triết như trầm lưng trong lửa địa ngục, ông ta chỉ muốn nằm ngay xuống, để mặt đất lạnh giá giải thoát cơn đau đớn này cho mình.

"Bị Kỳ Vân chơi cho một võ cũng không thể để đấy, ông chủ Tần phát hiện hàng không đúng, đương nhiên lại tới tìm cô ta. Kỳ Vân lần nữa mượn dao giết người, tiết lộ cho ông chuyện Thi Thường Vân đóng giả Thi Phùng Đức, gây ra vụ mất tích thần bí của Thi Thường Vân và Chu Phương Hoa, chân tướng đằng sau vụ mất tích này, hẳn ông chủ tần biết rõ hơn ai hết phải không? Tôi vẫn lấy làm lạ, chuyện Thi Thường Vân cải trang thành Thi Phùng Đức, ngoài tôi, Chu Phương Hoa và ngài Erie ra, không còn ai biết nữa, nếu có thì nhất định cũng là đồng bọn của cậu hai Thi. Nhưng nhớ lại lớp hóa trang cực kỳ tinh vi trên mặt cậu hai Thi, tôi đã sực hiểu ra vài điều, lớp hóa trang ấy nếu không phải diễn viên chuyên nghiệp xử lý, chắc chắn không thể đạt được hiệu quả như thế. Nhất định là Kỳ Vân đã giúp cậu hai Thi hóa trang, lừa anh ta rằng đã lấy được hàng rồi nên muốn giúp anh ta cho trót. Cậu hai Thu thông minh một đời, cuối cùng cũng có lúc hồ đồ, chết trong tay cô ta. Vậy nên về sau, sau khi phát hiện ra chỗ cậu hai Thi không hề có lô hàng đó, cô cả lại cử người mình tin cậy nhất là Lục Vân Long đi tiễn Kỳ Vân về châu trời, đây là nguyên do Lục Vân Long dẫn theo một tên giúp việc của mình tới đó nộp mạng."

Đỗ Xuân Hiếu lật lá bài kết quả cuối cùng - Ác quỷ.

4.

"Đợi đã." Hạ Băng chen ngang, "Vì sao cô cả Tần lại muốn giết Hình Chí Cương? Gã đã mất tất cả rồi còn gì."

"Chuyện đấy thì phải hỏi cô cả." Đỗ Xuân Hiếu lại phát động tấn công về phía Tất Tiểu Thanh, "Cô cả muốn báo thù phải không? Báo thù cho chị

Yến."

"Vì sao chứ?"

"Vì chị Yến chính là mẹ đẻ của cô, đúng không?" Đỗ Xuân Hiếu nói, "Mỗi lần ông chủ Tần bức ép Hình Chí Cường đến đường cùng, đều nhờ chị Yến ra mặt giảng hòa mới êm xuôi, ông chủ Tần sợ dĩ nễ mặt chị ta chính là vì niệm tình xưa nghĩa cũ. Vốn dĩ tôi cũng không nghĩ đến chuyện này, có điều nghe các vũ nữ từng làm ở Bách Lạc Môn nói, chị Yến còn có một đứa con gái, hơn nữa trong bức thư tuyệt mệnh được công khai của chị ta cũng đề tên thật là - Tất Tuyệt Yến. Sao có thể trùng hợp thế được? Cô cả cũng họ Tất. Tôi vẫn luôn lấy làm lạ vì sao cô cả hận Hình Chí Cường nhường ấy, nên mới to gan đặt ra giả thiết này. Giả dụ cô lấy thân phận Tất Tiểu Thanh - cũng chính là đứa con rơi của chị Yến đi tham gia cuộc thi Hoa khôi Thượng Hải, đạt được Á khôi là may mắn, cũng là điều không may của cô, may mắn ở chỗ cô thoát cái vút lên càn cao hóa phượng hoàng, không may ở chỗ cô lại bị cha đẻ vừa mắt, muốn lấy về làm bà năm. Hơn nữa lúc đó cô hẳn cũng không hay biết gì, chị Yến là người biết rõ mười mười, đành đi giải thích với ông chủ Tần mọi chuyện, vì thế ông chủ Tần bề ngoài thì là cưới Tất Tiểu Thanh về làm lẽ, nhưng thực tế hẳn không hề có quan hệ vợ chồng, chỉ coi cô như tâm phúc gần gũi nhất cài đặt trong dinh thự. Cô cả cũng vừa trông thấy bút tích thư tuyệt mệnh của mẹ đã biết ngay là do người khác ngụy tạo, mối thù này có mất một ngón tay cũng phải báo. Có phải vậy không?"

"Hừ!" Tất Tiểu Thanh cười gằn mấy tiếng, nói, "Cô Đỗ đúng là có tài kể chuyện, đầu óc lại thông minh, gì cũng đoán ra được. Tiếc là ở cái đất Thượng Hải này, không thể dựa vào suy đoán, mà cần đến chứng cứ mới là thiên hạ vô địch được. Hôm nay cô đứng đây kể một tràng cũng chẳng thể chứng minh điều gì. Ngài Erie, kẻ nào, ngài định cùng luôn tôi và ông chủ Tần tại đây?"

Erie vội xua tay lia lịa, cười nói: "Đâu dám, đâu dám! Dù sao sự việc cũng đã được làm sáng tỏ rồi, chúng tôi cũng dễ bề quay về báo cáo. Ông chủ Tần bảo trọng, bà năm cũng bảo trọng."

Dứt lời, bèn sai hai người khiêng cái xác, cùng Đỗ Xuân Hiếu, Hạ Băng rời khỏi phòng khách, còn chưa bước qua ngưỡng cửa đã nghe sau lưng vang lên tiếng "bịch", quay lại thì thấy Tần Á Triết mặt xanh môi tái đã ngã lăn ra đất, miệng không ngừng gào thét mấy lời kỳ dị: "Có ma! Có ma đến! Có ma! Hắc Bạch Vô Thường muốn bắt ta đi! Bắt ta đi rồi..."

Mấy người Đỗ Xuân Hiếu còn chưa kịp phản ứng gì, Lý Trị đã nhanh chân chạy tới trước mặt Tần Á Triết, đỡ lấy đầu lão, đè chặt hai cánh tay đang quờ quạng loạn xạ, quát gọi một vú nuôi đang đứng ngoài cửa: "Mau gọi bác sĩ tới đây!"

Tất Tiểu Thanh vẫn đứng thẳng bất động, ánh mắt liếc sang Tần Á Triết lạnh băng.

"Tôi phải đi trước đây, có việc gấp!" Erie có vẻ không quan tâm đến cảnh tượng hỗn loạn này, luống cuống chạy đi, Đỗ Xuân Hiếu cũng khéo Hạ Băng chạy theo, leo lên xe với ông ta.

"Ông cuống lên như thế chắc là muôn đi tìm Stephen phải không?" Đỗ Xuân Hiếu cũng bất giác thấy căng thẳng.

"Phải, vì thủ tục nhận đồ ký gửi qua đại sứ quán cần một tháng để giải quyết, nên Stephen mới không bỏ trốn mà ở lại chỗ trọ đợi thời cơ. Nếu tôi đoán không nhầm, trong mấy ngày này hẳn chắc hẳn đã nhận được thông báo đến lấy đồ của đại sứ quán rồi, phải mau chóng chặn đứng hẳn trước!" Erie quệt mồ hôi trên đầu.

Đỗ Xuân Hiếu thừa cơ chế giễu ông ta: "Xem ra ngài thanh tra đây vốn không phải người chủ trương gương cao ngọn cờ chính nghĩa, chẳng qua

chỉ là muốn tranh thắng thua nên mới sống chết nhằm vào Stephen thôi. Hồng Bang hay người Nhật, ông đều không dám dây vào phải không?"

Erie quay đầu lại, nhìn Đỗ Xuân Hiếu một hồi mới nghiêm sắc mặt nói: "Bọn chúng phải nhận được bài học, chắc cô Đỗ đã thu xếp đâu vào đấy rồi chứ?"

Đỗ Xuân Hiếu chỉ cười không đáp, quay đi nhìn ra bên ngoài cửa kính, lẩm bẩm một mình: "Mong là chúng ta tới kịp."

"Cô Đỗ, tôi vẫn còn điểm này không hiểu, vì sao Húc Tử lại giết Hình Chí Cương, người gã trước nay vẫn một lòng tận tụy?" Tính tò mò của Erie xưa nay vẫn không hề giảm bớt.

"Ông không biết đấy thôi." Đỗ Xuân Hiếu quay đầu lại, "Bà tư Hoa Lộng Ảnh nhà họ tần là đồng hương với Húc Tử, nghe nói hai người tình cảm rất thân thiết, nếu có thể cùng nhau về quê nhà chàng cày cấy nương dật vải thì tốt biết mấy. Tất Tiểu Thanh đã đem tính mạng Hoa Lộng Ảnh ra uy hiếp, bắt Húc Tử quay lưng phản bội lại chủ cũ."

"Vậy Húc Tử thì sao?"

"Sau khi lành vết thương, thế nào gã cũng tới Hàng Châu cứu Hoa Lộng Ảnh trước."

"Kim Ngọc Tiên chính là Bướm Bướm Nhỏ, cô ta đã muốn đổi thân phận để thoát khỏi Thượng Hải, vì sao còn mang châu báu ra đeo? Lẽ nào cô ta không biết như thế có khả năng bị Hình Chí Cương nhận ra?"

"Tôi nghĩ... cô ta thực ra đã liên tục cầu cứu, cầu cứu Đường Huy." Đỗ Xuân Hiếu lấy ra bức ảnh Đường Huy chụp đọt các cô vũ nữ xuống đường biểu tình, Bướm Bướm Nhỏ trong ảnh có khuôn mặt rất mờ mịt, "Lúc biểu tình, lúc sắm vai Kim Ngọc Tiên, không lúc nào cô ta không cầu xin Đường

Huy cứu mình. Nhưng đồng thời, cô ta cũng quyết tâm muốn chết, cố ý khoe khoang của cải mình có."

"Sao cô ta lại muốn chết?"

"Nếu đứng trên lập trường của cô ta, một hậu duệ hoàng tộc, phải hạ mình quỳ gối để tồn tại trên đời, nhất là Đường Huy đã nhận ra cô ta, tiếp cận cô ta, cũng sắp sửa tìm ra thân phận thực sự của cô ta. Có lẽ chết quách đi lại tốt, còn có thể giữ được chút tôn nghiêm cuối cùng."

"Ra là vậy..." Erie thở dài lắc đầu, "Tâm tư phụ nữ thực quá phức tạp. Còn nữa, tôi luôn cảm thấy quan hệ giữa Tất Tiểu Thanh và Tần Á Triết không hề thân thiết đến vậy... bọn họ thực sự là cha và con gái ư?"

"Ít nhất thì ông chủ Tần cũng cho là vậy." Đỗ Xuân Hiểu tự đắc nói, "Tất Tiểu Thanh làm việc cho người Nhật cũng là chuyện đương nhiên thôi."

"Hả?" Erie không khỏi tròn tròn hai mắt.

"Lần đầu tiên tôi đến tìm Tất Tiểu Thanh ở chỗ cô ta trốn, có trông thấy một đôi giày nam giới, ấn tượng đầu tiên của tôi là cô ta đang sống với một người đàn ông. Nhưng ngay sau đó tôi lại có một suy nghĩ khác, liệu có phải cô ta cải trang thành đàn ông để làm chuyện gì không? Ví dụ như đóng giả cái người được gọi là "ông chủ Hoa", bí mật truy tìm tung tích số thuốc phiện kia. Tiểu Tứ có mấy lần nhắc đến ông chủ Hoa này với tôi, tôi đều không nghĩ ra người này là ai, nhưng giờ nghĩ lại, người đó hẳn chính là Tất Tiểu Thanh, cô ta và Kỳ Vân từng hợp tác với nhau."

"Vậy vì sao sau này lại muốn giết cô ta?"

"Vì Kỳ Vân đã làm hỏng quá nhiều chuyện, giá trị của cô ta trong mắt quân đội Nhật chắc chắn rất thấp, nên giết Kỳ Vân e cũng là mệnh lệnh của cấp trên."

"Vì sao Tất Tiểu Thanh lại chịu hợp tác với người Nhật?"

"Vì căm thù cha mình chứ sao." Đỗ Xuân Hiếu bất giác lộ vẻ xót xa, "Nếu giả định trước khi biết Tất Tiểu Thanh là cốt nhục của mình, Tần Á Triết đã cưỡng bức cô ta thì tất cả đều dễ giải thích rồi... Tôi đoán rằng, không nhận cha nhận họ, vẫn vào nhà họ Tần trên danh nghĩa bà năm chính là quyết định của cô ta. Có một điểm, cô ta rất giống tôi, đây là thích giả thân giả quý, lần lượt trừ khử từng người bên cạnh Tần Á Triết, hẳn là từ lâu cô ta đã hạ quyết tâm khiến ông ta bị cô lập hoàn toàn."

"Vậy nên, bọn họ chỉ là cha con về mặt huyết thống, trên thực tế ràng buộc giữa hai người tàn khốc hơn nhiều." Erie sụt sùi nói, "Thật không biết cô gái đó trước đây đã chịu đựng nỗi khổ đau lớn nhường nào nữa."

"Người phải chịu cực khổ đẩy ra đây, mấy cái xác chết trôi trên sông sông Hoàng Phố mà không khổ? Thứ khiến người ta trở nên độc ác, tuyệt đối không phải đau khổ, mà là thù hận." Giọng Đỗ Xuân Hiếu trầm khàn như tiếng đàn violon đứt dây, "Mạng lưới tình báo lớn nhất bên Thượng Hải thực ra chính là do đám ăn mày nhan nhản khắp nơi kia dựng nên, bọn họ là mạch máu thông tin của cánh săn tin. Tiểu Tứ nhất định là rất thân thiết với mấy gã ăn mày đó, do vậy mới quyết tâm theo dõi vụ xác chết trôi. Đừng cho rằng những người chết đó không đáng tiền, ắt có người sẽ thay họ đòi lại công bằng."

"Gã Tiểu Tứ ấy chẳng phải đã chết rồi sao?"

"Chết rồi." Hạ Băng cuối cùng cũng lên tiếng, nói, "Nhưng lại sống lại rồi."

"Sống lại?"

"Phải, sống lại."

Erie thấy đầu óc mịt mù.

Hạ Băng và Đỗ Xuân Hiếu lại cùng nở nụ cười thần bí..

Đây là lần đầu tiên Ngải Mi cùng Stephen ra ngoài dạo phố, cô khoác tay ông ta, rụt rè thận trọng, như thể sợ làm ông ta tỉnh giấc rồi sẽ lại gạt cô ra. Cô biết đằng sau có người theo dõi họ, điều này trái lại còn khiến cô ta lấy làm tự hào, đàn bà hành động vì người đàn ông mình yêu, phải nhảy vào nơi nước sâu lửa bỏng thì tính yêu ấy mới coi là viên mãn.

Hai người đi lòng vòng trên đường Tô Châu, Thượng Hải đã vào cuối đông, đường phố vẫn rất sạch sẽ. Cô mua một chiếc khăn quàng màu đỏ thẫm, bỏ trong túi sách, đôi gang tay da hươu Stephen tặng lên cao.

"Anh vui không?" Cô ngẩng đầu hỏi ông ta, ngọt ngào tình tứ. Ông ta không trả lời, vẻ mặt căng thẳng.

"Anh cười lên đi mà!" Cô dịu dàng nài, vịn chặt thêm cánh tay ông ta.

"Cô Ngải!"

Giọng nói hết sức thân thiện của Erie từ phía sau vang lên.

"Sao cơ?" Ngải Mi dường như đã có chuẩn bị trước, quay sang hỏi.

"Giao Stephen cho tôi đi thôi."

Nghĩ đến cuộc đời bi đát của Ngải Mi sau này, Erie lại thấy không đành lòng nên giọng điệu càng thêm phần hòa nhã.

"Nhưng..." Ngải Mi quả nhiên nhú mày, rồi tự nhiên mỉm cười, trả lời, "nhưng ấy ấy đâu có ở đây!"

"Anh ta đúng là không ở đây..."

Tên người Nga đóng giả Stephen còn chưa quay đầu lại, Đỗ Xuân Hiếu đứng sau lưng Erie đã run run vạch trần sự thật. Erie đấm thẳng vào khuôn

mặt đỏ bừng của tay người Nga, quay đầu quát lên với một gã cảnh sát mặc thường phục: "Mẹ kiếp các người không ai phân biệt được mặt mũi người nước ngoài sao?" Đoạn hùng hục chạy về nơi đỗ xe, mấy gã cảnh sát mặc thường phục ở phía sau lập tức xông lên bắt lấy Ngải Mi và tay người Nga kia lại.

Đúng lúc này Ngải Mi hét lên thất thanh: "Tôi không xong rồi!" cả người co rúm lại, dòng chất lỏng màu đỏ đầy khả nghi chảy dài trên cẳng chân đi tất dày.

Hạ Băng kéo hai tay cảnh sát ra, gọi về phía Erie đang chạy thục mạng tới bến xe hơi: "Đợi đã! Cô ấy cần được đưa tới bệnh viện!"

Erie thở hồng hộc quay người lại, trông thấy vẻ mặt đau đớn của Ngải Mi, tức tối giậm chân bình bịch!

Trên đường, Ngải mi không ngừng rên rỉ, nước mắt đầm đìa khắp mặt mày, hai tay bấu chặt lấy cổ tay trái của Đỗ Xuân Hiếu, chỉ nói: "Nhất định phải giữ lấy đứa bé... nhất định phải giữ lấy đứa bé!"

Đỗ Xuân Hiếu đột ngột chìa tay phải ra, rờ xuống dưới váy cô ra, đoạn nhìn vết máu đỏ tươi dính trên tay, nói giọng lạnh tanh: "Không cần giữ, bởi cô vốn đâu có sinh non."

"Gì cơ?!" Erie bị cơn phản nộ thiêu đốt đến nổi mồ hôi đầu đầu kinh ngạc trừng mắt nhìn Đỗ Xuân Hiếu.

"Máu không phải màu hồng, cô ta chỉ rạch đùi mình thôi." Đỗ Xuân Hiếu tỏ ra điềm tĩnh lạ thường.

"Vậy chúng ta mau quay lại đuổi theo Stephen!"

"Trước khi đuổi vẫn phải đưa cô ta vào bệnh viện đã, vì chỗ cô ta cắt phải là động mạch chủ, không cứu chữa kịp thời e là sẽ mất máu mà chết."

Đỗ Xuân Hiếu xé một mảnh dài từ áo bông, thắt chặt đoạn đui chảy máu của Ngải Mi.

"Khốn kiếp!" Erie tức tối đập tay rầm rầm lên cửa kính xe hơi.

"Thế này thì... anh ấy quả thực trở thành người chiến thắng chung cuộc rồi." Đỗ Xuân Hiếu tưởng tượng ra Stephen ăn vận bánh bao đã yên vị trên chuyến tàu hỏa chạy thẳng đến Nga, rồi từ Nga trở về tổ quốc mình, mang theo mẻ báu vật hoàng cung có giá trị liên thành kia, thật đúng là một kế hoạch không chê vào đâu được!

TAROT LÁ BÀI ĐẾ NGỎ

Chương Nhiệm Nhiệm
www.dtv-ebook.com

Vĩ Thanh

Khi thợ may Lý hớn hờ bưng một âu cháo tẩm bổ sang tìm Đỗ Xuân Hiếu buôn chuyện, Hạ Băng đang phụng phịu thu dọn hành lý, Đỗ Xuân Hiếu thì vẫn như thường ngày, nằm dài trên xô pha đọc báo.

"Cô xem cô xem, có tiền một cái là không nghĩ đến ai nữa rồi! Báo cũng tự mua, quên tiệt thợ may Lý tôi!" Thợ may Lý cười tùm tùm đặt cháo xuống bàn. Đỗ Xuân Hiếu lập tức ngồi dậy, xông vào bếp mang hai cái bát không ra.

Hạ Băng nhìn thấy bèn tức tối nói: "Hai người phần tôi một bát, đừng có mà ăn sạch đấy!"

"Vẫn còn, vẫn còn." Thợ may Lý ngồi xuống trước bàn với Đỗ Xuân Hiếu, xì xà xì xụp húp cháo.

"Dạo này trông cô phấn khởi quá nhỉ, có chuyện gì vui à? Có gì trong bụng rồi chứ?"

"Ừ, chuyện vui này đây." Đỗ Xuân Hiếu hất cằm chỉ hàng tít chính trên trang đầu tờ Thân Báo - "Nhị đương gia Hồng Bang mắc bệnh lạ từ trần", và dòng tít trên một trang khác - "Nữ chính bộ phim Hoa lục bình, diễn viên Kỳ Vân qua đời tại bệnh viện lớn Thượng Hải, nguyên nhân cái chết hết sức kỳ lạ, nghi dính dáng đến tình ái", trong bài báo viết Kỳ Vân bị một người thần bí cắt cổ trên giường bệnh, dấy lên làn sóng rúng động trong dư luận.

"Ôi dào, hai cái vụ này tôi cũng biết." Thợ may Lý ngồi gác một chân, nói oang oang ước bọt văng tung tóe, "Nghe bảo sau lưng ông chủ Tân mọc

lên một thứ kỳ dị, rửa vào tận tim ấy! Chắc là loại người ấy làm quá nhiều việc ác, nên mới rửa nát từ bên trong như thế! Cô bảo có phải không? Còn cái cô Kỳ Vân kia, cô bảo cô ta đẹp ư? Tôi trông chả thấy đẹp gì cả, thua xa Thượng Quan Giác Nhi nhé! Cũng không biết sao mà nổi thế nữa, bị người ta hạ sát trong bệnh viện, lẽ nào do ai đẩy hăm mộ Thượng Quan Giác Nhi làm ra? Ha ha!"

"Đúng đấy." Đỗ Xuân Hiếu cười nói, "Nghe bảo Tần Á Triết cưới lắm vợ như thế nhưng rồi cũng tuyệt đường hương hỏa, cuối cùng chỉ có một mình bà năm đưa tang lão ta, tội quá."

Thợ may Lý vỗ đùi đánh đét, nói: " Chậc chậc chậc ... đúng là quá tội!"

Anh ta hẳn không biết rằng, người thực sự quá tội chính là bà năm kia, hiện nay Tất Tiêu Thanh vừa bị đại đường gia Hoàng Kim Vinh đưa vào tầm ngắm, vừa nằm trong tầm ngắm của quân đội Nhật, hai bên đều đòi cô ta trả lại lô thuốc phiện đặc biệt kia, cô ta còn không tìm cách trốn đi, e rằng vĩnh viễn sẽ không có ngày nào yên.

"Đúng rồi, hai người định về quê ăn tết hả? Sao lại gói gém cả thế này?" Thợ may Lý nhìn Hạ Băng đang cột từng chồng sách cũ lại bèn hỏi han.

"Phải, về quê ăn tết."

"Nhưng về quê ăn tết còn đem sách theo làm gì?"

"Vì ăn tết xong cũng không quay lại nữa." Đỗ Xuân Hiếu cười nhạt đáp.

" Ôi trời! Sao lại thế?". Về tiệc nuôi trên mặt thợ may Lý còn vượt quá vẻ kinh ngạc, anh ta có thể lờ mờ dự cảm, cặp vợ chồng trẻ lập dị này không thể sống ở đây lâu.

"Chẳng sao cả, chỉ là thấy không thích hợp thôi, đi chỗ khác cho xong".

Lúc này Hạ Băng bận bịu này giờ cũng vào bếp đem ra một cái bát không, trút lấy toàn bộ số cháo còn lại trong âu, húp ăn ngon lành.

Thợ may Lý bỗng có cảm giác, bọn họ hẳn đã làm được chuyện lớn gì mà anh ta không biết, vì chuyện lớn ấy mới lên Thượng Hải, và cũng vì chuyện tương tự nên mới rời đi. Anh ta đành mang nỗi lòng lưu luyến, rời khỏi hiệu sách Hoang Đường của Đỗ Xuân Hiếu, cũng là rời khỏi văn phòng thám tử của Hạ Băng.

"Chúng ta đi đâu đấy, cậu có kế hoạch rồi chứ?"

Tiền người hàng xóm nhiệt tình đi rồi, Hạ Băng tiếp tục đóng gói đồng sách cũ, tay làm miệng hỏi Đỗ Xuân Hiếu.

"Tôi cũng chẳng biết nữa, đến đâu tính đến đấy đi. Dù gì chỉ cần không để Hoàng Kim Vinh bắt được, không để người Nhật bí mật thanh trừng là được". Đỗ Xuân Hiếu cười nhạt, tay vẫn cầm cuốn sổ ghi chép của Đường Huy.

"Xuân Hiếu, tôi hỏi cậu chuyện này, cậu phải nghiêm túc trả lời đấy." Hạ Băng đẩy lại gọng kính trượt xuống chóp mũi, như thể phải thu hết can đảm mới dám lên tiếng.

"Chuyện gì?"

"Thực ra... cậu là người nghĩ cách giúp cậu Hai Thi vượt ngục có phải không? Giấu thanh thép trong hộp sô cô la." Anh nuốt nước bọt hỏi.

"Phải, đây là giao dịch giữa tôi và anh ta, anh ta giúp tôi phá án, tôi giúp anh ta vượt ngục. Anh ta cho rằng Kỳ Vân lấy được hòm rồi sẽ không còn chuyện gì nữa, nên muốn trốn ra ngoài, cũng không loại trừ khả năng anh ta muốn bảo vệ Chu Phương Hoa. Kết quả... đàn ông hể gặp phải chuyện có liên quan đến tình cảm, có thể thấy cũng giống hệt phụ nữ, đều trở nên ngu ngốc."

"Còn nữa... vì sao cậu biết khi sinh non máu chảy ra có màu hồng?"

Cô khựng lại, nụ cười nhạt bi thảm nở trên môi: "Cậu thực sự muốn biết à?"

Hạ Băng cắn môi một lúc, rồi khẳng khái gật đầu.

Đỗ Xuân Hiếu đứng dậy, mái tóc ngắn vểnh ra cụp vào chẳng theo trật tự nào cả, áo cánh ngắn rộng rãi thoải mái không bó sát người, tựa hồ chưa hề rời khỏi trấn Thanh Vân.

"Tôi biết phải đi đâu rồi." Ánh mắt cô tức thì sáng lên: "Đi Anh! Đi London."

"Vì... vì sao?" Hạ Băng ngỡ ngàng cảm thấy người phụ nữ đứng trước mặt mình như được bao bọc trong một vòng hào quang thần bí, trở nên rạng ngời, rúng động lòng người.

"Cậu đến đó tìm câu trả lời, tôi đến đó đặt dấu chấm hết cho mấy chuyện cũ có liên quan đến Stephen."

"Nhưng, đi bằng cách nào?"

"Có Tiểu Tứ... à, phải gọi là quản gia Lý Trị của nhà họ Tần giúp đỡ, đi đâu mà chẳng được. Chưa biết chừng lão thanh tra người Pháp tự ái cao với vợ kia cũng đang ở đó đợi chúng ta ấy chứ!"

"Phải rồi, nếu đúng như cậu dự liệu thì Húc Tử đã trốn khỏi bệnh viện rồi." Giọng điệu Hạ Băng nghe dịu dàng bất thường.

"Hờ! Đi gặp người tình cũ của gã ta hả?" Cô cũng đoán chừng sự dịu dàng bất thường của anh liên quan đến mấy chuyện tình yêu, nên nói ngay vào trọng tâm.

"Ừ, nhưng cậu tính nhầm rồi, người gã đi gặp không phải là Hoa Mộng Ảnh, mà là Mễ Lộ Lộ kia."

"Ôi chao, rốt cuộc cũng có chuyện cậu biết mà tôi không biết rồi, chúc mừng nhé!" Đỗ Xuân Hiếu ngáy anh một cái, tiếp tục vục mặt ăn cháo.

"Còn một chuyện nữa cậu chưa biết đâu, có muốn biết không?"

"Chuyện gì?"

"Cậu có biết sau khi Kỳ Vân chết, vai nữ chính phim Hoa lục bình được giao cho ai không?"

"Ai?"

Chỉ thấy Hạ Băng vỗ đùi đánh đét, bắt chước giọng kịch nói, nhả từng từ từng chữ: "Chính là vẻ đẹp mới của làng điện ảnh Chu - Viên - Viên."

Ngậm cháo trong miệng của Đỗ Xuân Hiếu phun cả ra ngoài, dây dầy mặt Hạ Băng. Nhưng anh có vẻ không hề cáu giận, chỉ giương cặp mắt hiền hòa nhìn cô. Cô cuống quýt gỡ cái mũ lưỡi trai trên đầu anh xuống, đội lên mái tóc ngắn lờm chờm của mình, tia sáng màu mặt vừa hay quét qua vành mũ, làm sáng rõ từng đường nét trên khuôn mặt cô, khí phách ngùn ngụt, giống như những người đẹp diện đồ nam tân thời.

-The END-